MONS KALLENTOFT

Vasaros angelai

„Vasaros angelai" yra išgalvota istorija ir daugiau nieko.
Visi panašumai į tikrus žmones ir įvykius yra sutapimas.

Skiriu mamai.
Taip pat Karolinai, Karlai ir Nikui.

MONS KALLENTOFT

VASAROS ANGELAI

Kriminalinis romanas

Iš švedų kalbos vertė
Mantas Karvelis

Vilnius
2015

UDK 821.113.6-31
Ka206

Versta iš: Mons Kallentoft
Somardo, 2008

ISBN 978-609-95518-5-2

Prologas

Esterjotlandas, liepos 25 d., sekmadienis
[paskutiniame kambaryje]

Nežudysiu tavęs, mano vasaros angele.

Tik padarysiu taip, kad atgimtum.

Vėl būsi nekalta. Dings praeities purvas, laikas apgaus pats save ir liks tik tai, kas buvo gera.

Arba tikrai nužudysiu, jau nužudžiau, kad meilė galėtų užsimegzti iš anksto.

Bandžiau nežudyti, tačiau tada neįmanoma prisikelti. Dulkės liktų, užsispyrusiai sektų materiją ir visos šlykštybės kirbėtų manyje bei tavyje kaip karšta juoda lerva.

Blogio lėliukė. Sudraskytas laikas.

Visaip bandžiau ir stengiausi, tačiau kito kelio neradau.

Ploviau, šveičiau, dailinau.

O, mano vasaros angelai. Jūs matėte sniego spalvos čiuptuvus, draskančias vorų kojas ir triušių nagus.

Sergėjau jus, surinkau ir pasiėmiau.

Dabar aš čia.

Jis sėdi ant sofos.

Pilvas prasižiojęs, ant grindų rangosi blizgančios juodos gyvatės.

Ar matai ją?

Daugiau nieko nebegalės nuskriausti. Pasakyk, kad nori ir išdrįsi sugrįžti. Daugiau niekada negirgždės ąžuolinės lentos, alkoholio garai niekada nebevers oro rusenti iš baimės.

Pasaulis dega šią vasarą.

Medžiai virsta dūstančiomis juodomis skulptūromis, mūsų nesėkmių, negebėjimo mylėti vienam kitą ir nesupratimo, kad ir esame vienas kitu, monumentais.

Mes panašūs. Ugnis ir aš. Naikiname, kad gyvybė galėtų atsirasti iš naujo.

Kažkas prigaudė angių, sumetė į atvirą statinę, apipylė benzinu ir uždegė.

Nebylūs padarai degdami rangosi, paikai bandydami išvengti skausmo.

Nespurdėk, mažute.

Vos prieš kokią valandą važiavau pro liepsnojantį mišką. Girdėjau, kaip daužaisi automobilio viduje, pasiruošusi išeiti, grįžti švari ir nesutepta kieno nors kito nuodėmių.

Ji manė, kad kažką apie mane žino.

Kaip kvaila...

Na, nebijok. Tu, kuria vis dar esi.

Mat kaip yra: joks žmogus negali gyventi baimėje ir be pasitikėjimo. Mirtis yra bausmė tiems, kurie atėmė iš kitų gebėjimų pasitikėti.

Meilės kaimynas yra tas pasitikėjimas, todėl mirties kaimynės yra baltos vorų kojos. Mums tavęs reikėjo, nepaisant to, ką padarei. Nepaisant... Tau priklausė mūsų pasaulis. To negalėjome pakeisti, nors daugiau nieko netroškome. Kartais ateidavome pas tave, nes neturėjome kito pasirinkimo. Mane tai persekiojo. Priverstinis tamsos ieškojimas. Dabar žinau, kad niekada negalėsiu pasirinkti nieko kito, tik pakelti prieš save ranką.

Bet kai tu atgimsi, prakeiksmas bus panaikintas.

Greitai viskas baigsis.

Viskas bus tyra iš švaru.

Balta ir šviesu.

Pajusi savyje nieką, visai taip, kaip buvo mums.

Tu drebi ir rangaisi ant grindų.

Nebijok.

Tiesiog atgims meilė. Nekaltybė.

O tada ateis niekada nesibaigianti vasara ir mes drauge važiuosime dviračiais kanalo pakrante.

I
Atgimusi meilė

1.

Liepos 15 d., ketvirtadienis

Kas ten dunda ir griaudėja?

Kas nori išsiveržti?

Artėja lietus. Perkūnija. Pagaliau žemė gaus gurkšnelį vandens.

Tačiau Malina Fors žino: negailestingas šios vasaros karštis tvirtai nusprendė išrūkyti iš dirvos visą gyvastį ir lietaus dar teks palaukti.

Per užsilikusių svečių klegesį Malina girdi tolimą griaustinį primenantį oro kondicionieriaus dūzgimą, jo purkštavimą ir nepasitenkinimą ilgomis, varginančiomis darbo pamainomis bei šią vasarą nesibaigiančiais viršvalandžiais. Atrodo, visi nusidirbę ir braškantys įrenginiai skundžiasi: „Gana, gana, gana. Susitaikykite su karščiu arba gesinkite jį alumi. Net ir mašinos negali dirbti be perstojo.“

Gal jau laikas namo?

Sėdi prie baro vieniša. Trečiadienis pavirto ketvirtadieniu, o laikrodis rodo kiek po pusės dviejų. Baras „Pulas ir alus“ dirba visą vasarą ir dešimtys stalus nusėdusių svečių iškeitė prie lauke esančių staliukų kamuojantį karštį į vėsią dangaus karalystę viduje.

Lentynose priešais veidrodį surikiuoti buteliai.

Tekila. Brandinta statinėse. Gal užsisakyti šešetuką? Arba aštuntuką?

Aprasojęs ką tik pripilto alaus bokalas. Neprirūkytame ore aiškiai juntamas prakaito ir rūgštus išlaistyto alkoholio tvaikas.

Ji mato savo veidą baro veidrodžiuose. Atvaizdas atsispindi priešais ją ir už nugaros virš žalia oda aptrauktos sofos kabančiuose veidrodžiuose ir kartojasi nesuskaičiuojamą gausybę kartų.

Tūkstančiai atspindžių, tačiau vienas ir tas pats veidas. Nuo saulės kiek įrudusi oda, ryškūs skruostikauliai ir dėl vasaros karščio kiek trumpiau nei įprastai pakirpti šviesūs plaukai.

Malina išėjo į barą pasibaigus filmui. Kažkoks prancūziškas, apie disfunkcinę šeimą, kur viena seserų galiausiai visus išgalabijo. „Psichologinis realizmas", – apibūdino pristatydamas vedėjas. Visai gali būti, net jei tikrovėje žmonių veiksmai retai kada būna tokie aiškūs ir suprantami kaip filme.

Butas atrodė pernelyg tuščias. Ji buvo ne tiek pavargusi, kad užmigtų, ir gana budri, kad jaustų sienomis srūvančią vienatvę beveik taip pat, kaip nugara po palaidine varvantį prakaitą. Vis labiau nutriušę svetainės tapetai, staiga vieną gražią gegužės dieną sekundžių rodyklę pametęs virtuvės laikrodis iš „Ikea", atšipę peiliai, kuriuos derėtų pagaląsti, kad vėl būtų aštrūs kaip skustuvai, Tuvės knygos lentynose. Naujausios surikiuotos jau trečioje. Visiems žinomi pavadinimai, tačiau keturiolikmečiams neįtikėtinai sunkiai įkandami kūriniai.

Žmogus be savybių. Budenbrokai. Potvynių princas.

„Ei, Tuve! Mariana Keis laukia."

Skaitymas.

Nenusakomą daugybę kartų geriau už daugelį kitų keturiolikmečių užsiėmimų.

Malina gurkšteli alaus.

Dar nesijaučia pavargusi.

Gal vieniša? Ar dar kokia nors?

Nuovadoje vasaros štilis, nėra darbo, galinčio nuvary-

ti nuo kojų arba prikaustyti dėmesį. Visą dieną norėjo, kad kas nors nutiktų.

Tačiau nieko neįvyko.

Nebuvo rastas joks kūnas. Niekas nepranešė apie dingusį žmogų. Jokio vasarinio išprievartavimo. Apskritai nieko, į ką būtų verta atkreipti dėmesį, išskyrus karštį ir Šelmu miškų gaisrus, kur, nepaisant visų pastangų pažaboti ugnį, ji kiekvieną dieną ryja vis naujus aukščiausios rūšies miško hektarus.

Ji mąsto apie nė akimirkos atsikvėpti negalinčius gaisrininkus. Apie visus savanorius. Vietoje eismą reguliuoja ir keli policijos ekipažai, tačiau jai ir kolegai Zekei Martinsonui ten nėra ką veikti. Vėjui papūtus nuo miškų galima užuosti dūmus, nes visą Linšiopingą dieną naktį supa pragariškas karštis. Iš pietų atslinkusios šiltos oro masės išmetė inkarą ir tvirtai prispaustos aukšto slėgio niekur neketina trauktis.

Karščiausia vasara žmonių atmintyje.

Vyrų ir moterų.

Malina patraukia dar alaus. Šaltas kartumas malšina iš organizmo nesitraukiančią šilumą.

Lauke prakaituoja matine rusva, blyškia žalia ir pilka spalva nudažytas miestas. Linšiopingas ištuštėjęs, liko tik turintys dirbti, neturintys pinigų ar nesugalvojantys, kur išvykti. Daugelis studentų išsivažinėjo į gimtuosius miestus. Vidurdienį gatvės vaiduokliškai tuščios, parduotuvės atidarytos tik todėl, kad taip turi būti, nes vasaros darbuotojai vis tiek jau pasamdyti. Klestinčiu verslu gali pasigirti tik viena vieta: Busės ledainė, nedidelėje Ligoninės gatvės nišoje pardavinėjanti namų darbo ledus. Prie jos kiauras dienas driekiasi eilės. Tikras stebuklas, kaip žmonės sugeba ten nukakti visiškai nepastebimi pakeliui.

Taip karšta, kad neįmanoma pajudėti.

Trisdešimt aštuoni, trisdešimt devyni, keturiasdešimt laipsnių ir pagaliau užvakar Malmsleto stotyje užfiksuo-

tas apylinkių karščio rekordas – keturiasdešimt trys ir dvi dešimtosios laipsnio.

Karščio rekordas!

Senasis rekordas viršytas.

Ši vasara nepanaši į jokią kitą.

Žvali iškalba ir energija trykštančios „Östgöta Correspondenten“ antraštės prasilenkia su karščio prislėgto miesto atmosfera.

Raumenys protestuoja, prakaitas varva, mintys veliasi, žmonės ieško pavėsio ir vėsos, miestas su visais gyventojais nugrimzdęs į letargo miegą.

Oras atsiduoda dulkėmis ir dūmais, tačiau ne iš gaisraviečių, o nuo lėtai be ugnies svylančios žolės.

Nuo pat Joninių nė lašo lietaus. Ūkininkai prognozuoja katastrofą, o „Corren“ šiandien išspausdino straipsnį, kuriame garsus žurnalistas Danielis Hiogfeltas ėmė interviu iš universitetinės ligoninės profesoriaus, pasak kurio, per tokius karščius juodadarbiai turėtų išgerti nuo penkiolikos iki dvidešimties litrų vandens.

Juodadarbiai?

Ar Linšiopinge tokių dar yra?

Čia gyvena tik aukštąjį išsilavinimą turintys žmonės. Inžinieriai, kompiuterių virtuozai ir gydytojai. Na, bent jau kartais taip atrodo. Tačiau dabar jų mieste nėra.

Trečias alaus bokalas padeda atsipalaiduoti, nors iš tiesų reikėtų energijos užtaiso.

Vienas po kito skirstosi baro lankytojai. Ji jaučia, kaip vienatvė reikalauja vis daugiau vietos.

Tuvė prieškambaryje prieš aštuonias dienas. Su prikrautu lagaminu drabužių ir knygų, taip pat ir įsigytų paskutinio apsilankymo knygyne metu. Už jos laiptinėje Janė. Apačioje savo „Volvo“ lūkuriuoja jo bičiulis Peka, kurio paprašė nuvežti į „Skavstos“ oro uostą.

Ji sumelavo, kai prieš kelias dienas iki išvykimo Janė klausė, ar negalėtų pamėtėti. Pasakė turinti darbo ir negalinti. Nenorėjo padėti Janei, bandė parodyti nepasi-

tenkinimą dėl jo užsispyrimo išsivežti Tuvę net į Balį, kitą prakeiktos planetos galą.

Balis.

Janė laimėjo kelionę savivaldybės darbuotojų kelionių loterijoje. Pagrindinis prizas atiteko gaisrinės didvyriui.

Vasaros svajonė Tuvei. Ir Janei. Tik tėvas ir dukra. Pirmoji jų kelionė dviese, pirmoji Tuvės išvyka už Europos ribų.

Malina nerimavo, kad Tuvė atsisakys važiuoti, nes nenorės skirtis su Markusu, arba todėl, kad Markuso tėvai Biga ir Hasė galbūt turės kokių nors taip pat ir su ja susijusių planų.

Tačiau Tuvė nudžiugo.

– Markusui nieko nenutiks, – pasakė.

– O aš? Kaip man reikės be tavęs verstis?

– Tu, mama? Tau bus tik į naudą. Galėsi dirbti kiek panorėjusi be jokių sąžinės priekaištų dėl manęs.

Malina norėjo nesutikti, tačiau visi į galvą atėję žodžiai atrodė neįtikinantys ir, kas dar blogiau, netikri. Kiek kartų Tuvė pati gaminosi valgį ir eidavo miegoti viena tik todėl, kad viso Malinos dėmesio reikėjo nuovadoje?

Apsikabinimai prieškambaryje prieš gerą savaitę, stipriai prisiglaudę kūnai.

Tada tvirta Janės ranka ant lagamino rankenos.

– Būkite atsargūs.

– Tu irgi, mama.

– Žinai juk, kad saugausi.

– Iki.

Abejonės.

Ir vėl viskas iš naujo. Janė prikalbėjo nesąmonių, ir durims užsidarius ji stovėjo apimta emocijų. Vėl grįžo prieš dvylika metų per vykusias skyrybas užplūdę jausmai, tyla, pyktis, pojūtis, kad trūksta žodžių ir kad visa tai, kas buvo prikalbėta, yra klaida.

Ne kartu. Ne atskirai. Ta vienintelė prakeikta meilė. Neįmanoma meilė.

Vengė sau pripažinti, kad dėl jų kelionės jautėsi nuskriausta. Kaip maža mergaitė, palikta tų, kurie turėtų mylėti labiausiai.

– Pasimatysime, kai atvažiuosiu jūsų pasitikti į oro uostą. Bet prieš tai dar pasiskambinsime, – ištarė pilkoms uždarytoms durims.

Ir liko stovėti prieškambaryje viena. Jų nebuvo vos penkias sekundes, o ją jau apėmė begalinis ilgesys. Mintis apie skirsiantį atstumą buvo nepakeliama ir ji nosies tiesumu patraukė į barą.

„Kaip reikiant prisilakti, ką jau ir padariau", – galvoja Malina.

„Išlenkti tekilos šešetuką, ką jau irgi padariau."

„Paskambinti telefonu, ką dabar taip pat padariau."

Aiškus Danielio Hiogfelto balsas telefone:

– Vadinasi, sėdi „Pule"?

– Ateisi ar ne?

– Nusiramink, Fors. Jau einu.

Du vienas kito geidžiantys kūnai, neplaukuota Danielio Hiogfelto krūtinė po jos rankomis, pirštų galiukai slysta šlapia ir slidžia oda. „Aš tave matau, – galvoja Malina, – jaučiu pirštų galiukais. Kodėl užsimerki, žiūrėk į mane, žiūrėk, kai skverbiesi į mane, o aš skleidžiuosi. Atmerk savo žalias Atlanto vėsumo akis."

Vos prieš dešimt minučių vykęs pokalbis bare:

– Ištroškęs?

– Ne, o tu?

– Irgi ne.

– Tai ko tada laukiame?

Jie nusiplėšė drabužius dar prieškambaryje. Bažnyčios bokštas juodavo virtuvės lange kaip sustingęs siluetas.

Ir garsai.

Antrą valandą skelbiantis bažnyčios laikrodžio skambesys, Malinai padedant jam nusivilkti baltus nudėvėtus

marškinėlius. Šiurkšti švari medvilnė, prie krūtinės prigludusi šilta jo oda, žodžiai:

– Neskubėk, Malina, neskubėk.

Kūnas skubėjo, maudė ir degė iš nekantrumo. Ji šnibždėjo:

– Danieli, dar niekada nereikėjo taip skubiai, kaip dabar.

Ir pagalvojo: „Nejau manai, kad yra laiko neskubėti? Tam turiu save pačią ir kitus. Tu, Danieli, tu esi kūnas ir nebandyk užkalbinėti dantų." Jis įstūmė ją į virtuvę, kur tiksėjo suluošintas „Ikea" laikrodis, o už nugaros juodavo bažnyčia bei styrojo išdžiūvusių medžių šakos.

– Štai taip, – ištarė.

Ji tylėdama išskėtė kojas ir leido įsiskverbti. Kietas, grubus, šiltas. Gulėdama ant stalo mostelėjo rankomis ir pusiau nugertas rytinės kavos puodukas nuslydo stalviršiu, paskiau atsitrenkė į linoleumu išklotas grindis ir sudužo į dešimtis gabalėlių.

Tada atstūmė jį šalin.

Netardama nė žodžio perėjo į miegamąjį.

Jis nusekė iš paskos.

Stovėdama prie lango žvelgė į kiemą, toliau plytinčią gatvę ir negausius žiburius namų languose.

– Atsigulk.

Jis padarė kaip lieptas.

Nuogas Danielio kūnas lovoje, aukštyn atvirtęs sustangrėjęs vyriškumas. Seifas su jos tarnybiniu ginklu prie sienos šalia lango. Užsimerkęs Danielis pakėlė rankas prie medinio lovos rėmo. Ji dar padelsė, palaukė, kol kankinantis geismas virs skausmu, ir tik tada žengė prie jo, tik tada leido vėl įsiskverbti.

Sapnuoju, kad gyvatės vėl raitosi. Kažkur kitur. Tavo, Tuve, amžiaus mergaitė juda tarp žaliai juodų medžių kažkokioje vietoje, primenančioje nakties apgaubtą

parką, o gal prie nuošalaus juodo ežero arba chloru atsiduodančio mirgančio žydro vandens augantį mišką. Matau, kaip ji sklendžia virš pageltusios žolės, o kažkur tolumoje vandens purkštuvas spjaudo ant neseniai pakirptos alyvų gyvatvorės deginančius lašus.

Sapnuoju, kad tai vyksta, Tuve.

Vyksta dabar ir sukaustyta baimės negaliu pajudėti. Kažkas išnyra iš slėptuvės tamsoje ir seka jos pėdomis. Tada pargriauna ant žemės, o aplinkui augančių medžių šaknys apsiveja, skverbiasi giliai kaip gyvos karštos gyvatės, kurių besiraitantys kūnai yra pilni alkanos priešistorinės lavos.

Ji šaukia.

Tačiau nieko nesigirdi.

Gyvatės medžioja ją beribėje atviroje lygumoje, kuri kažkada buvo derlinga, tačiau dabar dejuoja ir pleiskanoja kaip nusvilusi oda. Giliose išdraskytos žemės properšose burbuliuoja smirdanti ir karšta sieringa tamsa. Šnibžda: „Mes tave sunaikinsime, mergaite. Eikš. Mes tave sunaikinsime."

Aš šaukiu.

Tačiau nieko nesigirdi.

Tai juk sapnas, tiesa? Pasakyk, kad tai sapnas, Tuve.

Ištiesiu ranką šalia savęs ir užčiuopiu tuštumą.

Tavęs čia nėra, Jane. Tavęs ir tavo šiltos šilumos.

Noriu, kad grįžtumėte namo.

Taip pat ir tu išėjai, Danieli. Pasiėmei savo šaltą šilumą ir palikai mane vieną šiame slegiančiame miegamajame su sapnais apie save pačią.

Tikriausiai tai buvo blogas sapnas. O gal geras?

2.

Įsitaisę erdviame balkone su vaizdu į Kutos paplūdimį, Tuvė ir Janė valgo kiaušinienę su kumpiu. Apie teroristų bombas čia visi jau seniai pamiršo.

Tuvė su Jane įrudę saulėje ir gerai išsiilsėję, plačios šypsenos apnuogina švytinčius baltus dantis. Janės kūnas raumeningas, šįryt jis jau spėjo išsimaudyti viešbučio baseine, kur palaikoma temperatūra. Išlipusio iš vandens prie baseino krašto laukė daili balietė su išskalbtu ir išlygintu rankšluosčiu.

Tuvė šviečia ne mažiau už pačią saulę.

Dar plačiau šypsosi tėčiui ir klausia:

– Tėvai, ką veiksime šiandien? Gal paskanaujame ryžių su medumi ir riešutais budistų šventykloje iš kaulo baltumo marmuro? Kaip tose kelionių katalogo nuotraukose.

Malina viena ranka pasitaiso „Ray Ban“ saulės akinius ir Janės su Tuve vaizdas pradingsta. Tada tvirčiau suima dviračio vairą ir mina pro azijietiško greitojo maisto kioską Šventojo Lauryno gatvėje prieš pat Sodų aikštę. Pagalvoja, kad jei tik leisi mintims, jos nuneš kur tik nori, sukurs scenarijus su bet kokiais žmonėmis ir nupieš net ir geriausiai pažįstamų bei mylimiausių žmonių karikatūras.

Savisaugos instinktas. Reikia leisti sąmonei parodijuoti ilgesį, nerimą ir pavydą.

Dabar vos po septynių penkiolika ir Janė su Tuve turėtų būti paplūdimyje.

Be to, Janė visai nemėgsta medaus.

Malina mina pedalus, šnervės užuodžia vos juntamą dūmų kvapą. Pro saulės akinius miestas atrodo kiek pageltonavęs.

Kūnas ima busti.

Ir tuojau pat pajunta, kad šiandien, regis, dar karščiau.

Nenorėjo net žiūrėti į termometrą virtuvės lange. Po ratais ištežęs asfaltas, atrodo, žemė bet kuriuo momentu sutrūkinės ir iš jos pasipils šimtai rusenančių kirminų.

Dviračių vasara.

Mieste atstumai nedideli. Tokiu metų laiku Linšiopinge visi, kas gali, važiuoja dviračiais, nebent karštis pasako „stop". Ji teikia pirmenybę automobiliui, bet laikraščiuose ir per televiziją netylančios kalbos apie aplinkosaugą daro savo. Reikia galvoti apie ateinančias kartas. Jos turi teisę į gyvenamą planetą.

Tokią ankstybę Malina gatvėje visiškai viena. Prie aikštės įsikūrusios „H&M" parduotuvės vitrinos skelbia apie išpardavimą. Raudonomis raidėmis išrašyti žodžiai virš garsaus modelio nuotraukų. Malina pagalvoja, kad turėtų žinoti jos pavardę.

IŠPARDAVIMAS.

Šiemet nuolaida taikoma šilumai, jos prigaminta su kaupu.

Užsidega raudonas šviesoforo signalas ir ji sustoja prie „McDonald's" ties Karalienės gatvės kampu. Pasitaiso smėlio spalvos sijoną, perbraukia ranka baltą medvilninę palaidinę.

Vasariniai drabužiai. Moteriškesnė apranga. Gana patogu, o tokiame karštyje sijonas visada geriau už kelnes.

Dėkle pūpsantį pistoletą slepia plonas medvilninis švarkelis. Pamena, kaip pastarąjį kartą šaudykloje jiedu su Zeke įnirtingai segė vieną kulką po kitos į juodus kartoninius siluetus.

Mėsainių restoranas įsikūręs šeštojo dešimtmečio pastate su pilku betoniniu fasadu ir baltos spalvos įgaubtais balkonų turėklais. Kitoje gatvės pusėje pūpso amžių sandūros laikų pastatas, kuriame yra psichoanalitikės Vivekos Kraford priimamasis.

Smegenų krapštinėtoja.

Permatė kiaurai.

Malina pamena Vivekos žodžius jų pokalbio metu

per paskutinę žmogžudystės tyrimo stadiją:

– O jūs? Dėl ko liūdite jūs?

Paskiau pridūrė:

– Paskambinkite, jei norėsite pasikalbėti.

Pasikalbėti.

Šiame pasaulyje ir taip jau per daug žodžių ir per mažai tylos. Ji niekada neskambino Vivekai Kraford asmeniniais klausimais, bet kelis sykius susisiekė, kai bylose reikėjo „psichologo įžvalgų“, kaip tai pavadino pati Viveka. Taip pat kelis sykius išgėrė kavos, atsitiktinai susitikusios mieste.

Malina apsigręžia.

Žvelgia atgal į Sodų aikštę, įmantrias autobusų stoteles, nenoriai tarp raštais išdėliotų trinkelių įsispraudusius sodinukus ir raudonai nutinkuotą namo, kuriame glaudžiasi sėklų parduotuvė ir „Schelins“ konditerija, fasadą.

Maloni aikštė maloniame mieste.

Dailus fasadas nepatikliems žmonėms. Šiame mieste, kur susitinka praeitis ir dabartis, kur kasdien šonais trinasi varguoliai ir turtingieji, mažamoksliai ir profesoriai, kur stereotipai plevena ore beveik kaip vėdinama patalynė, gali nutikti bet kas. Praėjusią savaitę ji važiavo taksi. Vidutinio amžiaus vairuotojas postringavo apie imigrantus:

– Laukiniai. Sėdi nė piršto nepajudindami. Duotų daugiau naudos kaip kuras šiukšlių deginimo stotyje.

Ji norėjo išlipti, parodyti pažymėjimą ir pasakyti: „Sulaikau tave už tautinės nesantaikos kurstymą, išpera.“ Tačiau nutylėjo.

Per aikštę eina spalvotasis su žaliu kombinezonu. Apsiginklavęs ilgomis žnyplėmis, kad nereikėtų lankstyti nugaros renkant popiergalius ir nuorūkas. Tuščiais buteliais ir skardinėmis jau bus pasirūpinęs „sanitaras“ Gunaras ar kas nors kitas iš miesto originalų.

Malina žvelgia į priekį, kur Šventojo Lauryno gatvė

tiesia linija išeina iš centro ir nusuka į prašmatniausią visame mieste gyvenamųjų namų rajoną Ramshelį.

Ten gyvena Hasė ir Biga, Markuso tėvai. Netoli ligoninės, abu gydytojai.

Užsidega žalia ir Malina mina toliau.

Vakarykštis alus ir tekila dingo iš organizmo be pėdsakų. Kaip ir Danielis Hiogfeltas. Išslinko jai dar miegant ir, kiek jį pažįsta, dabar turėtų sėdėti redakcijoje keikdamas vasaros ramybę ir laukdamas, kad kas nors atsitiktų.

Malina pravažiuoja už žaliuojančių klevų pasislėpusią slaugos mokyklą, o už kokio šimto metrų dešiniau, Linėjaus gatvės pradžioje, žino esant Sodininkystės draugijos parką. Ties mokykla pastatai baigiasi, užleisdami vietą mašinų aikštelei. Už besiilsinčių automobilių stovi viešbutis „Ekoxen“, visuotinai laikomas geriausiu mieste. Malina suka į kitą pusę, prie vandens pramogų parko įėjimo. „Tinnis“, kaip žmonės jį vadina kasdienėje kalboje, atsidaro septintą ryto. Aikštelėje prie įėjimo vos dvi mašinos. Senesnio modelio raudonas „Volvo“ universalas ir neaiškios markės baltas krovininis mikroautobusas. Galėtų būti „Ford“.

Ji nušoka nuo dviračio ir pastato stove prie įėjimo. Tada iš dėtuvės išima krepšį.

Kasa prie suktuko tuščia.

Tik ant purvino langelio priklijuotas lapelis: „Parkas atsidaro septintą. Iki aštuonių įėjimas nemokamas.“

Malina eina per suktuką. Ką tik virš „Folkungavallen“ stadiono tribūnos pakilusios saulės spinduliai plieskia tiesiai į veidą, ir per kelis mirksnius santykinę ryto vėsą išstumia arši kaitra.

Prieš Maliną plyti dvidešimt penkių metrų baseinas, tuštutėlė salė, ežeras ir supantys žolėti šlaitai. Visur vanduo. Ji nekantrauja panirti.

Persirengimo kambaryje tvyro sumišęs pelėsių ir valymo priemonių tvaikas. Vilkdamasi maudymosi kostiumėlį pagalvoja, kad šlaunys stangrios – kiaurus metus nenutrūkstančios treniruotės duoda rezultatų ir geresnės formos trisdešimt ketverių moters reikėtų paieškoti. Tada atsistojusi užsitempia maudymosi kostiumą ant krūtinės ir nuo prisilietimo po sintetine medžiaga sukietėja speneliai.

Papurto rankas. Išsitraukia iš krepšio plaukimo akinius. Nuovados sporto salėje per karšta. Geriau paplaukioti.

Pasiėmusi piniginę, pistoletą bei telefoną išeina iš persirengimo kambario ir patraukia lauko baseino link. Praeina dušus. Lįsti po jais nenori, nors ir žino, kad to reikalauja taisyklės. Mėgsta, kad pirmasis odą palietęs vanduo būtų tas, kuriame plauks.

Atostogos tik rugpjūčio viduryje.

Dabar, liepos mėnesį, daugelis kolegų mėgaujasi taip reikalingu poilsiu, išskyrus Zekę, skyriaus viršininką ir komisarą Sveną Šiomaną.

Juhanas Jakobsonas su žmona ir vaikais išvykęs į uošvių sodybą prie kažkokio ežero netoli Nessės. Nuovados virtuvėje apie vasaros planus pasakojęs Juhanas atrodė nusiminęs.

– Uošvis su uošviene pastatė du papildomus namelius – vieną mums, o kitą Petrai, Jesikos seseriai. Su virtuve, vonios kambariu ir apskritai viskuo. Padarė viską, kad neturėtume jokio rimtesnio pasiteisinimo ten nevažiuoti.

– Juhanai, tau trisdešimt penkeri. Daryk taip, kaip nori pats.

– Tai kad Jesika eina iš proto dėl tos vietos. Nori, kad vaikams liktų vaikystės prisiminimai iš ten.

– Riejatės sodyboje?

– Riejamės? Ne tas žodis. Uošvė yra pasyvios agresijos įsikūnijimas. Jai įgimtas aukos mentalitetas.

Juhanas gurkštelėjo karštos kavos. Gurkšnio būta aiškiai per didelio ir apsideginęs turėjo išspjauti į kriauklę.

– Velnias, kokia karšta.

Visai kaip vasara.

Malina eina prie tribūnos vedančiu betoniniu takeliu, kur jis virsta laipteliais baseino link. Jaučia, kaip maudymosi kostiumas sulenda tarp kumpių.

Biorjė Sverdas.

Išsėtine skleroze serganti žmona paguldyta į universitetinę ligoninę. Trys savaitės ne jos pačios taip skoningai įrengtuose namuose, trys savaitės palatoje, kur bus visiškai priklausoma nuo svetimų žmonių.

Biorjė išvykęs į išsvajotą medžioklę Tanzanijoje. Malina žino, kad Biorjė kelerius metus taupė tai kelionei.

Taip pat žino, kad šunis paliko šunų viešbutyje prie Jegarvaleno, ir veždamas ją namo vieną penktadienio vakarą birželio pabaigoje kalbėjo būtent apie šunis.

– Malina, – ištarė jis ir vaškuoti ūsai trūktelėjo, – mane velnioniškai graužia sąžinė, kad palieku šunis.

– Nieko jiems neatsitiks, Biorje. Viešbutį Jegarvalene visi mini geru žodžiu.

– Vis tiek negalima tiesiog taip palikti gyvulių. Jie juk visai kaip šeimos nariai.

Likus iki kelionės porai savaičių kaltės kamuojamas Biorjės kūnas suglebo tarsi prislėgtas per anksti užklupusių apgailestavimų.

– Anai taip pat viskas bus gerai, – ištarė Malina jiems sustojus prie vartelių Upės gatvėje. – Ligoninėje ja tinkamai pasirūpins.

– Bet jie juk net nesupranta, ką ji sako.

Ant liežuvio galo jau kirbėjo „nesirūpink", tačiau žodis liko neištartas. Vietoj to tylėdama uždėjo plaštaką Biorjei ant rankos, o kitą rytą vykusio įprasto susirinkimo metu Svenas pasakė:

– Važiuok, Biorje. Tau tai išeis į naudą.

Kitais atvejais dėl tokio komentaro supykti galintis

Biorjė atsilošė ir skėstelėjo rankomis:

– Negi taip akivaizdu, kad aš mieliau pasilikčiau?

– Ne, – atsakė Svenas. – Akivaizdu, kad turėtum važiuoti. Skrisk į Tanzaniją ir nušauk antilopę. Tai įsakymas.

Malina jau prie baseino, šnerves užpildo chloro kvapas. Eina palei vandenį starto bokštelių link, kurie atrodė kaip papilkėję cukraus kubeliai virš juodomis linijomis suskirstytų takelių. Už baseino stiebiasi guobos pageltusiais lapais. Ji ir toliau viena. Gal daugiau niekas iš likusiųjų mieste nepajėgia taip anksti atsikelti?

Karimas Akbaras.

Policijos viršininkas.

Jo atostogų pasirinkimai ne tokie kontroversiški kaip vaidmenys darbe. Su žmona ir aštuonmečiu sūnumi išsinuomojo vasarnamį už Vesterviko. Trijų savaičių atostogos Karimui. Nors iš tiesų tai visai ne atostogos. Pasakojo Malinai rašysiąs asmenine patirtimi paremtą knygą apie integraciją, o žmona su sūnumi leisis į ekskursijas ir maudysis.

Malina jau žino, apie ką bus knyga: kurdų tautybės berniukas ankštame bute Sundsvalio rajone Nakstoje. Tėtis nusižudo, negalėdamas susitaikyti su negebėjimu įsilieti į visuomenę. Sūnus atsirevanšuoja studijuodamas teisę ir tapdamas jauniausiu šalyje bei vieninteliu imigrantų kilmės policijos viršininku. Straipsniai spaudoje, dalyvavimas televizijos debatuose.

Malina lipa ant starto bokštelio. Jai patinka plaukti baseino viduriu, prie krašto kartais trukdo bangelės. Pasilenkia, atsargiai padeda ant asfalto telefoną ir frotiniame rankšluostyje paslėptą pistoletą. Užsideda akinius ir ruošiasi nerti.

Degerstad grįš iš kursų Stokholme rugsėjo pradžioje, Andersonas vis dar serga.

Malina pamankština pėdas, jaučia, kaip organizmas ruošiasi perskrosti vandens paviršių, kaip pasąmonė tikrina kiekvieną kūno raumenėlį, organą, ląstelę ir krau-

jo lašą, tarsi paskubomis dėliodama varneles ilgame sąraše.

Raumenys įsitempia ir – pirmyn.

Ji negirdi mobiliojo telefono skambučio, kai jis įnirtingai bando pranešti, kad kažkas atsitiko ir Linšiopingas pakirdo iš vasaros snaudulio.

Viena ranka pirmyn, kita atgal. Įkvėpti kas penktame grybšnyje, dvidešimt penkių metrų baseiną įveikti aštuoniasdešimt kartų. Toks planas.

Įveikusi pirmąją atkarpą persiverčia ir mėgaujasi kūno atsakymu, kad nuovados sporto salėje praleistos valandos nenuėjo veltui, ir tuo, kad ji kontroliuoja kūną, o ne atvirkščiai.

Nors tai, aišku, tik iliuzija.

Kas būtų žmogus be kūno?

Kūnas skrodžia vandenį kaip kulka, maudymosi kostiumėlis šmėžuoja it kruvinas brūkšnys. Aplinkiniai pastatai ir medžiai šmėkščioja kaip neryškūs siluetai jai įkvepiant ir daugiau nėra nieko.

Ji netoli krašto, pirmosios keturiasdešimt atkarpų artėja prie pabaigos, sukaupia jėgas dar vienam apsivertimui ir staiga išgirsta balsą – malonų ir ramų bosiuką.

– Atsiprašau, atsiprašau, atsiprašau...

Trokšta plaukti, visai nenori sustoti ir su kažkuo kalbėtis, atsakinėti į klausimus, geriau dar kartą apsigręžti ir pabėgti nuo visų minčių, nuo visų... Taip, nuo ko?

– Jūsų mobilusis.

Galėjo būti Tuvė. Janė.

Užuot apsisukusi, sulėtina ir rankomis įsikabina metalinių kopėtėlių.

Tolimas neaiškus balsas tarp greito alsavimo, iš nugaros šviečiant saulei tamsus veidas.

– Atsiprašau, ėjau pro šalį ir ėmė skambėti jūsų telefonas.

– Ačiū, – padėkoja Malina, tuo pat metu bandydama atgauti kvapą.

– Nėra už ką, – atsako balsas ir didelis juodas silue-

tas nutolsta, tarsi ištirpdamas priešpriešiniuose saulės spinduliuose.

Malina išlipa iš baseino ir atsisėda, pėdas vis dar sumerkusi į vandenį. Ištiesia ranką prie rankšluostyje gulinčio telefono. Nepraleidžiantis vandens, specialus modelis.

Ekrane Zekės numeris.

Gautas naujas pranešimas.

Neturi kantrybės išklausyti.

Zekė atsiliepia po trijų signalų.

- Malina, čia tu?

- O kas daugiau?

- Sodininkystės draugijos parkas, - sako Zekė. - Lėk ten kuo greičiau. Tu juk visai netoliese?

- Kas nutiko?

- Tiksliai nežinau. Kažkas paskambino į nuovadą. Kuo greičiau susitinkame prie žaidimų aikštelės Žvėryno gatvėje.

Nuo tų žodžių kūne nebelieka vandens vėsos. Saulė ir karštis, Zekės tonas.

„Dabar ima trūkinėti žemė, - pagalvoja Malina. - Atėjo rusenančių kirmėlių metas.“

3.

Apsigaubusi galvą rankšluosčiu Malina skuba į persirengimo kambarį. Šlapi pėdsakai ant betoninių laiptelių išgaruoja ir dingsta jai dar nenuėjus.

Nusiplėšia maudymosi kostiumėlį ir nė neketina lįsti po dušu nusiplauti baseino chloro. Daugiau dezodoranto, o šukuosenos irgi velniai nematė. Užsitempia sijoną, baltą palaidinukę, užsimeta ginklo dėklą bei baltą švarkelį ir įsispiria į sportinius batelius primenančias basutes.

Eina per suktuką.
Šoka ant dviračio.
Kvėpuoja.
Dabar.
Kažkas vyksta.
Kas laukia Sodininkystės draugijos parke?

Kažkas atsitiko, tiek aišku. Prieš padėdamas ragelį Zekė trumpai papasakojo apie prieš penkiolika minučių nuovadą pasiekusį skambutį. Registratūroje skambutis buvo peradresuotas jam ir susijaudinęs nenusakomos lyties balsas neaiškiai ištarė:

– Sodininkystės draugijos parke, pavėsinėje prie žaidimų aikštelės, yra nuoga moteris. Atrodo, nutiko kažkas baisaus.

Nuoga moteris.

Didžiausiame miesto parke.

Skambinęs žmogus nieko nepasakė apie moters amžių, gyva ji ar mirusi, visai jokių detalių. Vis dėlto dabar ten jau nuvyko patrulis.

Gal melagingas pavojus?

Tačiau iš Zekės balso Malina girdėjo, kad jis yra tikras, jog prasidėjo rimti dalykai, kad blogis vėl kelia galvą, vėl atsigavo nenusakoma juoda povandeninė srovė, tekanti ten, kur yra visa tai, kas žmogiška.

Kas skambino?

Neaišku. Balsas buvo uždusęs.

Nei Zekės, nei registratūros telefonas neparodė skambinančiojo numerio.

Malina stabteli prie parko vartelių ties viešbučiu „Ekoxen“, prieš tai pravažiavusi jo barą ir įėjimą. Tokiu metų laiku čia daugiausia lankosi vokiečių turistų autobusai. Mindama pro restoraną matė prie pusryčių stalo besibūriuojančius pagyvenusius vokiečius.

Ties priekyje stovinčia parko scena plyti aukštų ąžuolų apsupta veja. Pavasarį parkas tampa gimnazistų girtuoklysčių epicentru ir Malinai vaidenasi, kad vis dar

užuodžia alkoholio, vėmalų ir panaudotų prezervatyvų dvoką. Toliau dešinėje stovi pavėsinė, suręsta prieš kelerius metus supleškėjusio sodo restorano vietoje.

Parko gilumoje kaip ryškus miražas šviečia baltas patrulių automobilis.

Reikia minti smarkiau.

Ji jaučia smurtą. Buvo arti jo gana dažnai, kad galėtų užuosti.

Patrulių automobilis stovi prie nedidelės kalvos papėdėje įrengtos pavėsinės. Šalia ir greitoji pagalba. Tolumoje boluoja balti daugiabučiai su panašiais į pereinamus balkonais, tarp medžių Malina įžiūri ir vieną geltonai nutinkuotą amžių sandūros namą.

Atlenkia dviračio kojelę.

Žengia į sceną. Tampa jos dalimi.

Šalia už žalių impregnuotų lentų tvoros įrengtos sūpuoklės iš senų padangų, lipyklė smėlėtoje aikštelėje ir trys mažos karves primenančios sūpynės ant žemės. Smėlio dėžė.

Du uniformuoti policininkai su aiškiai per dideliais pilotų akiniais nuo saulės – raumenų kalnas Juhansonas ir storulis Rydstriomas – vaikštinėja po veją šalia smėlio dėžės. Jos dar nepastebėjo, nes artėjančią užstojo automobilis.

Beviltiški.

Turėjo bent jau išgirsti arba atkreipti dėmesį, kad su ja pasisveikino greitosios pagalbos ekipažo nariai, sėdintys ant suoliuko abipus į oranžinę antklodę suvynioto gniutulo. Įspūdingo stoto pagyvenęs vyriškis – žino, kad jis vardu Jimis Niklasonas, – ir jauna, maždaug dvidešimties metų, šviesiaplaukė mergina.

Ko gero, naujokė.

Malina girdėjo, kad jiems sunku rasti merginų. Daugelis neišlaiko fizinio pasiruošimo testo.

Niklasonas žiūri į Maliną sunerimusiu žvilgsniu.

Tarp jų ant suoliuko sėdi oranžinis siluetas, beformė būtybė.

Įsupta į ligoninės antklodę, jie prilaiko. Antklodės pridengta galva nusvirusi žemyn, tarsi tarp jų vienu metu kažkas būtų ir nebūtų.

Malina lėtai artinasi prie suoliuko.

Niklasonas linkteli, šviesiaplaukė taip pat.

Ją pastebėję Juhansonas ir Rydstriomas ima šaukti vienas per kitą:

- Atrodo, kad tai...

- Regis, ji...

- ...buvo išprievartauta!

Tam žodžiui perskrodus orą ir pakibus kažkur virš žaidimų aikštelės ir parko, antklode apmuturiuota būtybė pakelia akis. Malina mato jaunos mergaitės veidą. Bruožai perkreipti baimės ir suvokimo, kad gyvenimas gali įteikti juodą dovaną. Bet kur ir bet kada.

Rudos akys spokso į Maliną.

Regis, klausia: „Kas nutiko? Kas dabar su manimi bus?“

„Dieve mano, - pagalvoja Malina. - Ji ne vyresnė už tave, Tuve.“

- Nutilkit abudu! - šūkteli Malina uniformuotiesiems.

Kur Zekė?

Mergaitė vėl nuleido galvą. Jimis Niklasonas atitraukia nuo jos ranką ir atsistoja. Šviesiaplaukė naujokė lieka sėdėti. Matydama artėjantį Niklasoną, Malina trokšta, kad į įvykio vietą pirmas būtų atvykęs Zekė, o ne ji. Ir visus užkrėtęs ramybe. Dabar tai jos pareiga.

Zekė yra ramybės meistras, nors audra taip pat jo stichija.

Priešais ją Juhansonas ir Rydstriomas. Staiga išdygo prieš pat nosį kaip vyriškos mėsos siena.

Storas Rydstriomo balsas:

- Radome štai ten, prie pavėsinės. Gulėjo ant medinių

grindų.

Juhansonas:

– Padėjome atsikelti, bet ji visą laiką tylėjo. Nepavyko užmegzti jokio kontakto. Tada iškvietėme greitąją.

– Gerai, – ištaria Malina. – Ar ką nors lietėte?

– Ne, – atsako Rydstriomas. – Tik ją. Pasodinome ant suoliuko taip, kaip dabar sėdi. Davėme antklodę iš bagažinės, o jie turėjo daugiau kuo užkloti.

– Ar ten yra drabužių?

– Ne.

– Ji kraujavo iš genitalijų, – įsiterpia Niklasonas. Jo balsas stebėtinai švarus kaip tokio milžino. – Regis, buvo mušama per blauzdikaulius ir dilbius. Nepaisant to, nepaprastai švari, kaip nušveista.

– Nuo jos trenkia valikliu „Klorin“, – papildo Rydstriomas. – Visa baltutėlė. Panašu, kad žaizdos ant kojų ir rankų taip pat buvo kruopščiai išplautos ir nušveistos.

– Sodinkite į greitosios automobilį, – paliepia Malina. – Ten jai bus ramiau.

– Nenori, – atsako Niklasonas. – Bandėme, bet ji tik purto galvą.

– Ar atrodo suvokianti, kur yra?

– Neišleido nė garso.

Malina atsisuka į Rydstriomą su Juhansonu.

– Kai atvažiavote, čia daugiau nieko nebuvo?

– Nieko. O kas galėtų būti? – klausia Juhansonas.

– Tas, kas skambino, pavyzdžiui.

– Čia nieko nebuvo.

Malina dvejoja.

– Judu, – ištaria tada, – aptverkite nusikaltimo vietą. Nuo fontano iki pat čia.

Malina lėtai sėdasi ant suoliuko. Nesibrauna į mergaitės erdvę, bando draugiškai prisiartinti.

– Ar girdi mane? – klausia stebėdama šviečiančią baltą odą ir tvarkingas saleles, primenančias žaizdas joje.

Kaip mergaitė atrodo, praleidusi nuoga visą vėsią, tegul ir karštos vasaros, naktį. Balta oda alsuoja nekaltybe, tarsi būtų šokusi su pačiu velniu ant prarajos krašto ir kažkokiu būdu likusi gyva.

Mergaitė toliau tyli ir nieko nesako.

Malinos šnerves kutena silpnas „Klorin“ tvaikas.

Primena baseino „Tinnis“ kvapus.

Kitoje pusėje tylėdama sėdi jauna gydytoja iš greitosios pagalbos. Regis, nesuka galvos, kad Malina neprisistatė.

– Ar gali papasakoti, kas čia įvyko?

Tyla, tačiau atsiranda nedidelis judėjimas į šonus.

– Tau skauda?

– Ar ką nors atsimeni?

– Tau nėra ko bijoti.

Jokios reakcijos, jokio atsakymo, apskritai nieko.

– Pasėdėk su ja, – ištaria Malina ir atsistoja. – Nepalik vienos.

Prie fontano uniformuoti policininkai suka aplink medį įspėjamąją juostą, Niklasonas krapštosi greitosios automobilyje.

– Ar galime jau vežti į ligoninę?

Jaunos gydytojos balsas švelnus, mielas ir raminantis.

– Aš, beje, esu Elinora. Elinora Getlund.

Malina ištiesia ranką.

– Malina Fors, kriminalinės policijos inspektorė. Vežti jau reikėtų, bet dar truputį luktelėkite. Gal kiek ilgiau pabuvusi šioje vietoje pradės kalbėti. Aš tuo tarpu pasidairysiu aplinkui.

Pavėsinė stovi ąžuolų paunksnėje.

Nugara po palaidine šlapia nuo prakaito.

Telefono laikrodis rodo 08.17.

Jau tokiu metu karšta kaip pragaro krosnyje.

Pavėsinėje tvyro savas mikroklimatas. Atsargiai į atvirą erdvę įžengusiai Malinai į veidą tvoskia drėgna šiluma. Nors statinys ir neturi sienų, tai daugiau patalpą supančių stulpų rinkinys, viduje mažiausiai penkiais laipsniais šilčiau.

Netikroviška kaitra.

Tarsi vienoje vietoje susirinkus ypač aršioms molekulėms, tarsi ore šoktų nenustygstantis nematomas kipšas.

Ji pažvelgia į savo pėdas. Stengiasi neužlipti ant jokių pėdsakų. Tolėliau telkšo raudona bala, aplinkui mažesnės kraujo dėmės. Kartu sudaro kažką panašaus į kūno siluetą.

Kas?

Iš jos tekėjęs kraujas.

Juodas šešėlis. „Ką čia veikėte nakčia? Ką veikei tu?“

„Tu ne vyresnė nei Tuvė. Atsidūrei ten, kur neturėjai atsidurti.“

Plika akimi Malina nemato drabužių ar medžiagos likučių.

Mobiliojo telefono signalas, ramus Elinoros Getlund balsas Malinai už nugaros. Balsas vis artėja. Nejau bus palikusi mergaitę vieną?

Malina pritupia. Kvėpuoja. Perbraukia ranka grindlentes. Atsargiai, kad nepaliestų nieko svarbaus įvykio vietos tyrėjai ir kriminalinės policijos ekspertei Karin Juhanison.

Mato kraują ant turėklų virš tos vietos, kur gulėjo mergaitė.

„Kažkas tave permetė per turėklus? O gal pati lipai?“

Tolumoje pasigirsta vaikų balsai.

Nekreipti dėmesio. Ką jie čia taip anksti veikia?

Malina atsistoja ir eina prie turėklų. Daugybė batų pėdsakų kitoje pusėje. Įspaudai, kiek tolėliau – krūmai aplaužytomis šakomis. Dar toliau auga medis, didelė pušis. „Ar ten jos laukei? Įsitempei į krūmus? O gal tai kieno nors kito pėdsakai? Niekaip nesusiję? Gal viskas

buvo visai ne taip?“

Vaikai.

Jų daug.

Juokiasi.

Sako:

– Policija, greitoji pagalba!

Tada ima klykti. Klyksmas stiprėja, parke pasigirsta sujaudinti moterų balsai bei Niklasono trigrašis:

– Kokių velnių!..

Malina atsigręžia.

Dešimt darželinukų geltonomis liemenėmis. Dvi auklėtojos nustebusiomis minomis. Ir viena nuoga, sumušta bei supjaustyta, tačiau netikroviškai švari mergaitė, pakilusi nuo suoliuko ir einanti jų link. Vaikai paklaikę iš siaubo, tarsi staiga apkrėtę vienas kitą baimės virusu, pamatę tiesiai į juos artėjantį baubą.

Žviegia visa gerkle.

– Tu juk turėjai sėdėti šalia! – suriaumoja Malina.

Mergaitei iš paskos skuba Elinora Getlund. Telefonas vienoje rankoje, paskubomis nuo žvyro prie suoliuko pastverta oranžinė antklodė kitoje.

Nekreipdama dėmesio į žaizdotas rankas ir kojas bei vidinėje šlaunų pusėje sukepusį kraują, nuoga, trapi kaip stiklas mergaitė perlipa sūpynes juosiančią tvorą. Pereina smėlėtą aikštelę, atsisėda ant vienos padangos ir ima suptis. Pirmyn ir atgal, monotoniškas judesys, primenantis atkaklų bandymą sustabdyti laiką.

Ryškus baltas kūnas ir kraujas ant šlaunų švieste šviečia.

Apačioje prie fontano Rydstriomas ir Juhansonas toliau kuičiasi su juosta, lyg nieko nebūtų atsitikę.

„Kur tu, Zeke? – galvoja Malina. – Man dabar tavęs reikia.“

4.

Zekė atsargiai dairosi pavėsinėje šalia Malinos.

Pasirodė iš karto po to, kai jie nukėlė mergaitę nuo sūpynių, susupo į oranžinę antklodę ir pasodino ant gulto greitosios automobilyje. Vidun įlipo nedvejodama.

Darželinukai organizuotai atsitraukia iš parko. Atslūgus pirmajam išgąsčiui, buvo visai įdomu pasižiūrėti į besisupančią nuogą tetą. Kai kurie norėjo, kad suptųsi ir toliau, todėl net nusiminė, kai Malina su Elinora Getlund padėjo mergaitei nulipti.

Vienai iš auklėtojų Malina paaiškino, kad dabar aikštelė yra nusikaltimo vieta, tačiau rytoj jie tikrai vėl galėsią čia žaisti. Auklėtoja neklausė, kas nutiko, panašu, kad buvo labiau susirūpinusi kuo greičiau išvesti iš ten vaikus.

Zekė atbėgo nuo fontano prie pavėsinės vedančiu takeliu. Plikai nuskusta galva šokčiojo aukštyn ir žemyn, artėjant keturiasdešimt penkerių metų veide ryškėjančiose raukšlėse vis aiškiau spindėjo prakaito lašai. Žydri marškinėliai, šviesiai mėlyni džinsai, smėlio spalvos lininis švarkas. Juodi, aiškiai per šilti tokiam orui, tačiau gana oficialūs batai.

Kai uždusęs sustojo greta, Malina nesusiturėjo. Tuo metu buvo prie mašinos, ką tik į šuns dienas išdėjusi Elinorą Getlund:

– Nusikaltimo vietoje privalai klausyti tyrimą vykdančio pareigūno nurodymų, o aš tau liepiau sėdėti šalia jos.

Per daug nesigraužydama Elinora atšovė:

– Tai kada pagaliau galėsime važiuoti? Jai reikia į ligoninę.

– Kai pasakysiu.

– Bet...

– Jokių „bet“.

Tada Zekei:

– Kur tave velnias nešiojo tiek laiko?

– Kuras baigėsi. Visa laimė, kad už poros šimtų metrų buvo „Statoil“ degalinė. Jau daugelį metų taip nebuvo nutikę. Viskas per tą prakeiktą karštį.

– Kuo čia dėtas karštis?

– Makaulė visai neveikia.

– Tas tiesa. Reikia tikėtis, tyrimui tai per daug neatsilieps.

Malina papasakojo, ką sužinojusi ir ką mačiusi pavėsinėje, o tada grįžo ten drauge. Dabar Zekė stovi šalia jos atviroje patalpoje. Veidas kupinas skepticizmo.

– Dar nežinome, ar ji tikrai buvo išprievartauta?

– Ne, tačiau viskas byloja apie tai, ar ne?

– Taip.

– Ir panašu, kad tai galėjo įvykti krūmuose.

Zekė linkteli.

– Arba buvo nuskriausta kur nors kitur, o paskiau paleista čia. Perkūnas, kaip karšta. Keista.

– Noriu, kad pasišnekėtum su ja, – ištaria Malina. – Gal tau pavyks ką nors išpešti. Turiu nuojautą, kad jei kur nors kalbės, tai tik čia.

Galinės greitosios pagalbos automobilio durelės atidarytos.

Ant gulto sėdi į oranžinę antklodę susuptas siluetas. Prie jo prilipusi jauna gydytoja. Taip arti, kad, regis, niekada nepakils iš tos vietos. Mergaitės galva uždengta antklode, žvilgsnis toliau nudelbtas žemyn. Mašinos viduje juntamas ligoninės ir valymo priemonių tvaikas. Palei sienas kabo deguonies aparato žarnos, nuo lubų kabo galiukai su geltonais kamšteliais. Prie vidinės sienos pritvirtintas defibriliatorius.

„Ar daug gyvybių esi išgelbėjęs?“ – pagalvoja Malina. „O štai tos mergaitės išgelbėti negali.“

„Ar išvis kas nors gali?“

Zekė įlipa pirmas. Malina jam iš paskos. Gestu parodo Elinorai Getlund pasitraukti. Jie atsisėda abipus mergaitės.

Atsisukęs į ją Zekė sako:

– Jei nori, gali pasukti galvą ir pažiūrėti į mane. Jei nenori – nežiūrėk.

Mergaitė nejuda.

– Kas čia šiąnakt įvyko?

– Ar gali papasakoti?

Kelias minutes trunkanti tyla.

– Šiąnakt tave čia kas nors užpuolė?

Zekė perbraukia ranka blizgančią plikę.

– Jei nenori kalbėti – tavo reikalas. Tačiau būtų gerai, jei pasakytum savo vardą.

– Aš esu Josefina Davidson, – ištaria mergaitė.

Tada vėl nutyla.

Greitoji leidžiasi prie fontano. Sukant išvažiavimo į Linėjaus gatvę link užsidega stabdymo žibintai.

Josefina Davidson daugiau nieko nepasakė. Tik savo vardą.

„Kas nutiko?

Ką veikei parke?

Tavo drabužiai, kur jie?

Tave kas nors nuprausė?

Kas tavo tėvai?

Kur gyveni?

Kas skambino? Pirmas tave pamatęs žmogus ar...“

Jų balsai darėsi vis labiau desperatiški. Į tylą atsimušantys klausimai, kaistančiose galvose besisukantys žodžiai: „Aš esu Josefina Davidson.“

– Ir kas dabar? – klausia Zekė mašinai dingus iš akių.

– Lauksime Karin.

– Juhanison?

Zekės balse Malina girdi pasidygėjimą. Galvoja: „Kodėl jos taip nemėgsti, Zeke? Už tai, kad tokia graži? Protinga? Ar todėl, kad ji turtinga, o „turtinga“ ir „grietinėlė“ yra tas pats?“

– Balis. Gyvensime „Bulgari resort“ Uluvatu, – sako kraują nuo turėklų grandydama Karin Juhanison. – Pasiėmiau atostogas rugpjūtį, keliausime mėnesiui. Tada ten pats sezonas.

– Dabar ten yra Janė ir Tuvė.

– Gera jiems. Kur tiksliau?

– Kažkoks viešbutis paplūdimyje, kuris vadinasi Kuta.

– Pats geriausias. Tik labai daug žmonių.

Malina pagalvoja, kokia įdegusi yra Karin, nors ir visą vasarą pradirbusi KTL, Kriminalistinės technikos laboratorijoje. Atrodo kaip visada nepadoriai gaivi ir žvali, žydros akys kupinos teigiamos energijos, švyti rūpestingai prižiūrėta oda. Kūną dengia brangios rožinės medžiagos suknelė, bylojanti apie aukštą klasę.

Prieš tai Karin apieškojo krūmus ir žolę šalia pavėsinės. Rastas šiukšles sudėjo į sužymėtus maišelius.

– Paieškosiu pirštų atspaudų. Gali būti tūkstančiai arba visai jokių. Su medžiu dirbti sunku.

– Maniau, kad galite paimti atspaudus nuo bet ko, – ištaria Zekė.

Karin neatsako.

– Tavo scenarijus įmanomas, Malina. Jis išprievartavo ją krūmuose, o paskiau paleido čia, permesdamas per turėklus. Pažiūrėsime, ką apie sužalojimus pasakys gydytojai.

– Mes dar nežinome, ar ji apskritai buvo išprievartauta ir ar užpuolikas buvo vyras.

Zekės balse juntamas užsispyrimas.

– Metas grįžti į nuovadą, – sako Malina ir susimąsto, kur pasidėjo Danielis Hiogfeltas. Jis arba kas nors kitas iš „Corren“ turėjo seniausiai čia būti. Nors gal jų informatorius išėjęs atostogų? Arba pranešimas apie mergaitę per

radijo stotelę pasirodė nevertas dėmesio?

Vis dėlto Danielis netrukus pasirodys. Tuo galima neabejoti, kaip ir tuo, kad dabar vasara. Čia karščiausia vasaros naujiena, karštesnė net už miškų gaisrus.

Sodininkystės draugijos parke išprievartauta mergaitė.

Už juostos renkasi smalsuoliai. Vasariškai apsirengę žmonės, visi klausiantys to paties, kaip ir jie patys:

– Kas atsitiko?

Zekė palieka mašiną, kas nors iš uniformuotųjų parvairuos į nuovadą. Malina pasiima dviratį ir prieš palikdami parką dar kartą su Zeke nužvelgia pavėsinę.

Saulė pakilo aukščiau ir dabar apskrita patalpa maudosi šviesoje. Spinduliai, regis, virsta ant šios vietos įvykių, vis bandydami išsklaidyti juos savo nenuilstamomis atakomis.

„Tai tik pradžia, – regis, šnibžda spinduliai. – Vasara bus dar karštesnė ir negailestinga. Palaukite, po mūsų užslinks tamsa."

– Eime, Fors.

Zekės balsas nekantrus ir ramus vienu metu.

Pagaliau rimta byla. Be to, dabar vasara. Galvos nekvaršina ledo ritulys.

Malina žino, kad jo sūnus Martinas, miesto pasididžiavimo – komandos „Linköpings HC" – žvaigždė, turi tris savaites atostogų nuo treniruočių. Zekė nekenčia ledo ritulio, tačiau iš lojalumo sūnui sezono metu lankosi kiekvienose varžybose. Tačiau šiuo metų laiku „Cloetta Center" arenoje net nėra ledo.

Tarp dviejų gyvenamųjų namų vingiuojantis takelis apsodintas gėlių lysvėmis, kurių gyventojos karštyje vysta ir netenka spalvos. Žvėryno gatvėje kursuoja 202 maršruto autobusas į universitetinės ligoninės pusę.

„Iki nuovados ne daugiau kaip šeši šimtai metrų, – pagalvoja Malina. – Visai pačiuose miesto paširdžiuose užpuolama ir išprievartaujama mergaitė."

Saugumas yra tarsi chimera.

Pro šalį dviračiais praskrieja keturios aukštesnių klasių amžiaus mergaitės. Krepšiuose – maudymosi reikmenys.

Ieško vėsos. Gal Glitingės vandens parke? Arba „Tinnis“?

Klegesys ir šurmulys. Vasaros atostogos ir kažkas už medžio tamsoje.

5.

„Metas maudytis, maudytis, maudytis! – šaukiate jūs. – Kur mano plūdurai, mama, ar nematei mano rato? Nenoriu nuskęsti, mama.“

Girdžiu jus.

Jūs virš mano tamsos, tik nežinau, ar girdite, kai šaukiu: „Mama, mama, tėti, tėti, kur jūs? Ateikite, ateikite ir pasiimkite mane. O kas esate jūs, triukšmaujantys apie maudynes, ratus ir ledus?“

Bet aš jutau lašus.

Jie liko. Kuo atsiduoda lašai? Jų kvapas kitoks nei vandens. Geležies? Gyvulių mėšlo?

Jūsų pėdos.

Girdžiu, kaip mane trypiate.

Viršuje.

Manau, kad guliu apačioje, nors gal maudausi, gal supanti tamsi drėgmė yra vanduo? Turėtų būti vanduo. Mėgstu vandenį.

Dabar jūs žaidžiate.

„Kur mano kamuolys, mama?“

Gal norėtum, kad jį sugaučiau? Tačiau mano rankos negali. Guli nepajudinamos prie šonų. Bandau pakrutinti, bandau, bet jos kaip įlietos į tai, kas mane supa.

Bet kodėl mane mindote?

Nenoriu, kad taip darytumėte.

Kur aš?

Kur tu, tėti?

Moku plaukti, moku laikytis ant vandens, tačiau niekur nenusigaunu.

Moku plaukti. Tačiau nemoku kvėpuoti.

Mano erdvė uždara.

Pro tyrimo grupės susirinkimų salės langą matomas darželis kitoje parko pusėje vasarą neveikia. Vaikai nesisupa sūpynėse ir nevažinėja nuo čiuožyklos, nėra smėlio dėžėje besikapstančių trimečių.

Karštis yra bevaikis, miestas vasarą beveik taip pat.

Vietoj to darželio viduje pro langą matosi du dažytojai. Nuogi iki pusės, kiekvienas stovi ant savo kopėčių ir daug greičiau, nei atrodo, dažo sieną rožine spalva.

Linksmos spalvos.

Džiaugsmo kupini vaikai.

Malina apsidairo susirinkimų salėje. Šviesiai geltonais audinio tapetais išklijuotos sienos, pilkšvai balta lenta prie durų. Pavasarį gavo naujų kėdžių. Senosios buvo brokuotos. Naujosios pagamintos iš lanksčios medienos, sėdynės aptrauktos juodos spalvos netikra oda. Keista, kad tai įmanoma, tačiau dar nepatogesnės už senąsias, o kepinant karščiui sudrėksta ir limpa prie užpakalio. Nuovados kondicionieriaus išgalių nė iš tolo nepakanka pakenčiamai temperatūrai palaikyti.

Laikrodis ant salės sienos rodo 10.25. Dėl rastos mergaitės rytinis susirinkimas stipriai vėluoja.

Kiek dabar šilumos?

Trisdešimt penki lauke ir trisdešimt viduje?

Priešais Maliną kankinasi Svenas Šiomanas. Prakaito dėmės ant rudų languotų marškinėlių po pažastimis vis plečiasi. Pilvas per pavasarį ir vasaros pradžią dar padidėjęs keliais dydžiais.

„Saugokis, Svenai.

Širdies smūgis – įprastas reiškinys per karščius. Nors, kiek žinau, esi išmintingas ir tausoji save. Išmintis ir sveikas protas yra geriausiai tau tinkantys apibūdinimai. Esi penkiasdešimt penkerių, iš jų trisdešimt trejus metus pradirbai policijoje ir išmokei mane visko, ką žinau apie šią profesiją.

Bent jau beveik visko.

Bet visų pirma privertei mane patikėti, kad tinku tyrėjos darbui."

Esi pati talentingiausia policininkė, su kuria man kada nors teko dirbti, Malina.

„Ar supranti, ką reiškia tokie žodžiai, Svenai?

Ko gero, nes priešingu atveju niekada nebūtum jų ištaręs."

Šalia sėdi Zekė. Prakaito lašeliai žvilga panosėje ir ant kaktos. Jos pačios galva taip pat suprakaitavusi kaip po geros treniruotės.

– Na ką, vadinasi, vasarą mes ir esame visa kriminalinės policijos tyrimo grupė, – ištaria Svenas. – Turime išsiaiškinti nakties įvykius ir kas nutiko mergaitei, kuri sakosi esanti Josefina Davidson. Visa tai mūsų trijų rankose. Beje, šįryt būta ir daugiau įvykių. Keturiolikos metų mergaitės Teresos Ekeved tėvai pranešė apie dukters dingimą. Aš imuosi atsakomybės būti abiejų atvejų parengiamojo tyrimo vadovu.

– Kad tave kur, – ištaria Zekė. – Mergaitės tapo madingos.

„Iš pradžių nevyksta nieko, – mąsto Malina, – tada vėl nieko ir galiausiai viskas iš karto."

– Dingo? – sako Malina. – Keturiolikmetė? Greičiausiai bus tiesiog pabėgusi iš namų.

– Gali būti, – sutinka Svenas. – Teresos Ekeved tėvai man papasakojo, kas nutiko. Tačiau pirmiausia imkimės Josefinos Davidson.

– *One thing at the time*, – šypsodamasis ištaria Zekė ir Malina mato į pilkas, pripratusias prie darbo, tačiau

vasaros karščio iškamuotas akis sugrįžtančią energiją. Kartus paradoksas – prievarta ir kančios duoda jiems džiaugsmo suteikiančio darbo. „Ar tuo galima mėgautis?“ – galvoja Malina.

„Niūrumas ir džiaugsmas“, – mąsto toliau.

„Kas gaunama sumaišius šiuos dalykus? Vienas tų bevardžių jausmų, kurį tu, būdama policininke, anksčiau ar vėliau pajusi. Vienas tų, nuo kurių graužia sąžinė, kurių apimtas suabejoji žmogaus prigimtimi. Ir daugiausia ne dėl pamatytų ar išgirstų dalykų, o dėl to, ką jis su tavimi daro.

Išprievartavimas.

Ir tu pradedi dirbti.

Žmogžudystė.

Ir jau degi iš nekantrumo.“

– Josefiną Davidson šiuo metu apžiūri universitetinės ligoninės gydytojai. Pasakys, ar buvo išprievartauta. Taip pat su ja dirba budintys psichologai – stengiasi padėti ir prakalbinti.

– Patikrinau, – sako Malina. – Vien Linšiopinge gyvena šimtas dvidešimt žmonių tokia pavarde. Jei ji nekalbės ir niekas nesikreips, mums prireiks visų pajėgų, norint juos apskambinti.

– Taip pat nežinome, kas paskambino ir pranešė, kad ji šlitinėja tame parke, – įsiterpia Zekė.

– Tiesa. Gali būti sunku, – sutinka Svenas. – Skambinta greičiausiai iš papildymo kortelės. Juk žinote, kaip būna. Gal koks policijos privengiantis praeivis arba kas nors iš įsivėlusių į užpuolimą. Kol kas nesikreipė niekas iš Josefinos Davidson artimųjų, – tęsia jis. – Nė garso. Reikės pasibelsti į aplink Sodininkystės draugijos parką esančių butų duris. Kai gydytojai ir psichologai baigs savo darbą, galėsime pabandyti ją apklausti ligoninėje.

– Gal ji vyresnė, nei atrodo, – ištaria Malina, – ir išvažiavę tėvai palieka vieną.

– Kas visai atsitiktinai primena mums Teresą Eke-

ved, – atsako Svenas. – Tėvams išvykus į Paryžių ji turėjo pasilikti Stureforse esančiame name su savo vaikinu.

Malina krūpteli išgirdusi žodžius „namas" ir „Stureforsas".

Stureforsas.

Linšiopingo priemiestis, kuriame ji užaugo.

Prieš akis iškyla tūkstančių tūkstančiai vaizdų. Kaip jos tėvai vaikšto vienas aplink kitą, užuot ėję greta. Kaip ji laksto kambariuose ir sode, visą laiką persekiojama jausmo, kad nežino, kur esanti, kad tikrovė yra visai ne tai, ką ji mato, ir kad kiekvienas kampas, krūmas bei žodis slepia paslaptis. Noras užaugti ir paikos viltys, kad tada viskas bus aišku ir suprantama.

Mergaitės kambarys. „Duran Duran" plakatai.

Nikas Roudsas*.

See them walking hand in hand across the bridge at midnight.

Girls on film.

– Tačiau vakar grįžę namo Teresos nerado, o pasikalbėjus su berniuko tėvais paaiškėjo, kad vaikinas visą laiką praleido tėvų sodyboje be Teresos.

„Markusas.

Tuvė.

Kaip santykių pradžioje ji galbūt nemelavo, tačiau nutylėdavo tiesą. Kaip ji sukosi, norėdama rasti vietelę meilei, nes manė, kad dėl to supyksiu. Ne kažin kiek manimi tada pasitikėjo. Galvojo, kad aš tik pamokslausiu. Taip ir dariau. Įsikalbėjau, kad ginu tave, Tuve, nors iš tiesų taip nebuvo – tiesiog stengiausi padaryti viską, kad nekartotum mano pačios klaidų. Dieve brangus, man buvo vos dvidešimt, kai tavęs laukiausi, Tuve. Būčiau neradusi savyje jėgų žiūrėti, kaip klaidžioji tais pačiais klystkeliais, apimta to paties liguisto ir dvejopo jausmo –

* Nickas Rhodesas – grupės „Duran Duran" klavišininkas ir vienas įkūrėjų. (*Čia ir kitos pastabos – vertėjo.*)

meilės ir suvokimo, kad esi užspeista į kampą. Taigi, galvodama apie save, nepasitikėjau tavimi, ir tu slėpei nuo manęs savo pirmąją meilę.

Kaip tai pavadinti?

Nelaiminga motinystė. Ne daugiau ir ne mažiau.“

– Būdami Paryžiuje nesikalbėjo su ja telefonu?

Zekė vėl atrodo pavargęs, balse aiškiai girdimas vangus gergždesys.

„Turėtų dabar nagus graužtis dėl tos kelionės“, – pagalvoja Malina.

– Panašu, kad ne, – atsako Svenas. – Mergaitė nekėlė mobiliojo ir neatsiliepė namų telefonu, bet jiems tai nepasirodė keista.

– Nepasirodė?

– Tai buvo įprasta. Ji dažnai pamesdavo telefonus.

– Kiek laiko praleido Paryžiuje? – klausia Zekė.

– Išvyko prieš šešias dienas.

– Vadinasi, dabar gali būti dingusi jau beveik savaitę.

– Tėvai visiškai neįsivaizduoja, kur ji galėtų būti?

– Kai klausiau, neįsivaizdavo.

Prieš tęsdamas Svenas Šiomanas pasitaiso marškinėlius.

– Prioritetą skirsime mergaitei iš Sodininkystės draugijos parko, tačiau pirma vis tiek nuvažiuokite į Stureforsą. Pasikalbėkite su tėvais, nuraminkite, supažindinkite su statistika, kuri byloja, kad ji tikrai atsiras.

Tada Svenas pasako adresą.

Vos už kvartalo nuo tos vietos, kur užaugo Malina.

Tas pats rajonas.

Tos pačios aštuntojo dešimtmečio pradžios svajonės. Baseinai kai kuriuose soduose. Erdvūs namai su mediniais ir plytiniais fasadais, vešliose vejose išdidžiai išsikeroję brandūs vaismedžiai.

Nesilankė ten nuo tada, kai tėvai pardavė namą ir išsikraustė į butą prie senojo „Infekcinio“ parko. Jie ir toliau Tenerifėje, į kurią persikėlė vėliau. Paprastai vasaromis

grįžta namo, tačiau šį kartą tėtis pasakė telefonu: „Šiemet liksime čia. Mama pradėjo žaisti golfą ir vasarą lankys kursus. Dabar jie pigesni nei sezono įkarštyje žiemą.“

„Gėles palaistau, tėti. Su manimi jos saugios.“

Iš tiesų tėvų bute likusios vos kelios gyvos gėlės ir nėra jokios garantijos, kad ir tos pratemps iki rudens. Bet ko jie tikėjosi? Pastarąjį kartą lankėsi namuose prieš metus. Kam jiems apskritai tas butas reikalingas? Staiga Malina pasiilgsta visada ten tvyrančio šalčio. Dabar jis atvėsintų.

– O kaip žiniasklaida? – pasidomi Malina. – Ką darysime su jais? Tikriausiai puls Teresos ir Josefinos bylas kaip kraujo ištroškę mašalai.

– Neabejotinai, – sutinka Svenas. – Kol kas viskas ramu. Dar negalima tvirtinti, kad buvo įvykdytas išprievartavimas, o kol suuos apie antros mergaitės dingimą, tikriausiai irgi šiek tiek užtruks, ar ne? Gal bent vieną dienelę galėsime ramiai pasidarbuoti. Be to, galimas daiktas, abiem atvejais prireiks visuomenės pagalbos. Žiūrėsime, kaip situacija rutuliosis artimiausiu metu. Visus nukreipkite į mane. Aš pasirūpinsiu tais vilkais, kol nėra Karimo.

– Jei bus karšta, jis tikrai pasirodys, – sako Zekė.

– Galima neabejoti, – pritaria Malina ir tuo pat metu suskamba jos mobilusis.

Telefonas guli priešais ją ant pilko stalviršio, iš garsiakalbio sklinda įnirtingas ir atkaklus signalas, tarsi norėdamas priminti, kad jų pokalbis tebuvo teorija ir dabar atėjo metas pažvelgti į akis rūsčiai tikrovei.

Malina pasižiūri į numerį ekrane.

Atsiliepia.

Klausosi.

– Apie tai kalbėk su Svenu Šiomanu. Šią vasarą jis atsakingas už ryšius su žiniasklaida.

Ištiesia ragelį Svenui ir pakėlusi antakį ironiškai nusišypso:

– Tai Danielis... Danielis Hiogfeltas iš „Corren“, – patikslina. – Domisi prie Sodininkystės draugijos parko išprievartauta mergina ir ta dingusia iš Stureforso. Taip pat klausia, ar mes įtariame kokį nors ryšį.

6.

Ryšys?

Viena mergaitė dingo.

Kita užpulta ir galbūt išprievartauta parke. Kas nors bendro? Vargu. Nors įmanoma. Laikas ir jų darbas turi parodyti sąsajas, jei jos egzistuoja.

Dabar visų pirma reikia atsiriboti nuo visų prielaidų. Už lango šmėžuoja Brukindsledeno kelias, šalia jo – tuščias dviračių takelis. Karštis kaip gyvatė, bekvapis. Mirga, regis, sustingęs ir deguonies netekęs oras. Kaitros prislėgti kviečių laukai, tarsi milžiniškas įkaitęs delnas būtų priplojęs pasėlius prie žemės ir pasakęs: „Nemanykite, kad jūsų gyvybė įmanoma. Bent jau ne šią vasarą. Šiemet viskas išdegs.“

Zekės rankos spaudžia „Volvo“ vairą.

Patikimai.

Taip pat, kaip jo sūnaus Martino rankos patikimai laiko ledo ritulio lazdą.

Sezono pabaigoje Martinas sulaukė Toronto „Maple Leafs“ pasiūlymo, tačiau atsisakė. Jo mergina laukiasi ir nori gimdyti Linšiopinge. Be to, pagrindiniai rėmėjai „Cloetta“ ir „Saab“ bendromis pastangomis sukrapštė vieną kitą papildomą milijoną, kad Martinas liktų.

– Dabar berniokas turtingas, – pakomentavo Zekė. – Išvykęs į Jungtines Valstijas bus dar turtingesnis.

Balsas išdavė Zekės norą, kad sūnus išvažiuotų, nes ledo ritulys, garbė, pagyros ir pinigai jam lindo per gerklę.

„Tas ledo ritulys – nieko vertas žaidimas."

Malina domėjosi, kaip jis jaučiasi žinodamas, kad netrukus bus senelis.

– Turėtum nerimauti ir tuo pat metu didžiuotis.

Tačiau Zekė tik kažką numykė. Ji daugiau neklausinėjo. Neabejojo, kad mažyliui gimus iš džiaugsmo nesitvers savame kailyje. Anūkas glostys jo skustą plikę ir sakys, kad bado, o senelis bus devintame danguje.

Stureforsas.

Važiuoja tylėdami, artėja prie gyvenvietės pakraščio.

Malina užsimerkia.

„Jei karštis lauke bekvapis, tai koks kvapas tvyro viduje?

Oro gaiviklio „Wunderbaum" ir vyriškų kvepalų „Aramis".

Kuo dabar dvelkia soduose? Kuo dvelkė tada?

Šviežiai nupjauta žole.

Mergaitės pėdos laksto per žolių stiebelius. Ji sode viena. Tėčio kvapas. Mamos. Girdžiu jos priekaištus, kai eidama namuose iš paskos vis vainoja, o tėtis nesikiša. Noriu, kad jis mane apgintų, užtartų, padėtų suvokti, jog kažkam tinku.

Jis nerangiai stovi šalia mamos, kai ši nesustodama koneveikia mane. Neryžtingas protestas lieka neišsakytas jai toliau atkakliai dudenant.

Vėjas taršo plaukus, kai važiuoju dviračiu miestelio gatvėmis į mokyklą. Kojos, virš bėgimo takelio šmėkščiojančios pėdos.

Tai varžybos. Viskas yra varžybos.

Vieną naktį, kai manėte, kad miegu kitame kambaryje, prisiminiau tai tik dabar, šiame automobilyje su oro kondicionieriumi, kalbėjotės. „Ji to niekada neturi sužinoti. Tai turi likti paslaptis."

Šaižus mamos balsas. Niekada savo vietos neradusio

žmogaus tonas.

Tėti, ko aš neturiu sužinoti?

Berniukų futbolo varžybos stadione už raudono mokyklos pastato. Raudoni mūsų komandos marškinėliai.

Įkaitę kūnai. Įjungti žibintai. „Bankeberg SK", „Ljungsbro IF", LFF, „Saab". Komandos, berniukai, šalia jų mergaitės, porelės po antklode rūsyje, kas, jei kas nors užeis?

Violetinės gyvatvorės. Tvoros iš impregnuotų žalių lentų. Šeimomis bandančios būti šeimos. Vaikais esantys vaikai. Jie maudosi ir žino, kad čia yra tam, kad viską perimtų."

Stureforsas.

Nedideli daugiabučiai ir vilos prie Stongono upės. Daugelis privačių namų statyti septintojo dešimtmečio pabaigoje ir aštuntojo pradžioje. Kai kurie suręsti pačių šeimų. Jas statydami žmonės galvojo apie nuosavą lizdelį. Kiti nupirkti inžinierių, mokytojų ir tarnautojų.

Gydytojai tada čia negyveno.

Bet dabar jau tikrai.

Medikai ir inžinieriai įsikūrę už didelių pageltusių gyvatvorių, už tvorų, už geltonų ir baltų plytų, už raudonai nudažytų medinių fasadų.

Nepjautos vejos. Medžiai su ryškėjančiais vaisiais, prie kiekvieno namo lysvės su nuvytusiomis arba vandens maldaujančiomis gėlėmis. Vasarą išvažiuoti iš miesto daugeliui Stureforso gyventojų yra savaime suprantamas dalykas. Ne taip, kaip tūkstančiams imigrantų Ekholme, ką tik pravažiuotame „Milijono"* programos rajone.

– Suk čia, – sako Malina. – Kita gatvė žemyn.

– Gerai orientuojiesi šiose apylinkėse?

* „Milijono" programa – 1965–1975 m. Švedijoje vykdyta programa, kurios tikslas buvo per trumpą laiką pastatyti milijoną būstų.

– Taip.

Zekė trumpam atitraukia akis nuo kelio ir neatkreipia dėmesio į žaidžiančius vaikus vaizduojantį ženklą ant baltų plytų sienos.

Greičio matuoklis rodo trisdešimt penkis. Penkiais daugiau, nei leidžiama.

– Iš kur?

„Net artimiausias kolega apie tai nežino, – pagalvoja Malina. – Ir nėra reikalo žinoti."

„Neketinu pasakoti, kad užaugau gretimoje gatvėje, kad nuo išrašymo iš gimdymo namų iki momento, kai palikau tėvų namus, gyvenau čia, klestinčiame ir vis uždaresniame Stureforse. Neketinu pasakoti apie Stefaną Ekdalį ir ką mudu veikėme tėčio su mama lovoje praėjus keturiems mėnesiams nuo mano tryliktojo gimtadienio. Neketinu pasakoti, kaip viskas gali būti gera ir liūdna vienu metu. Tiesą sakant, Zeke, aš ir pati neįsivaizduoju, kaip tai įmanoma, ir tuo labiau neįsivaizduoju, kaip tai įvyksta.

Janė.

Esame išsiskyrę jau dešimt metų, tačiau iki šiol nesugebėjome vienas kito paleisti. Mama su tėčiu susituokę nuo priešistorinių laikų, bet labai tikėtina, kad niekada nebuvo artimi."

– Tiesiog žinau, – atsako.

– Vadinasi, turi nuo manęs paslapčių, Fors?

– Gal taip net geriau, – ištaria Malina Zekei sustojant prie dekoratyvinėmis plytomis išpuošto namo, kurį supa neaukšta baltai nudažyta betoninė tvora.

– Teresos Ekeved namai. Prašom išlipti, panele.

Tolumoje blizga baseinas, kurį supa rūpestingai prižiūrėti tuopas primenantys Malinai nežinomo pavadinimo krūmai. Panašu, kad kiekvienoje lysvėje pabarstyta juodžemio.

Ant tikmedžio staliuko garuoja kava ir pirktinės bandelės, atsiremti padėtos patogios mėlynos pagalvėlės. Perstatytos terasos palubėje visai prie pat vietoje išmūryto židinio skleisdamas malonią vėsą sukasi ventiliatorius. Šalia kavinuko pūpso ledo kibirėlis.

– Jei norėtumėte kavos *con hielo*, – prieš atsisėsdama prie stalo paaiškino Agneta Ekeved.

– Aš išgersiu šiltos, – atsakė stalo gale įsitaisęs Zekė, – bet vis tiek ačiū už rūpestį.

Tada nerimo ir susijaudinimo kupinu balsu prašneko Sigvardas Ekevedas:

– Nesuprantu, kaip ji galėjo mus apgaudinėti.

Dar jo balse girdėjosi suvokimas, kad nuo šiol jo nuomonė dukters gyvenime ne itin svarbi, jei apskritai ką nors reiškia.

Bandelių kvapas šilumoje koktus, per karšta kava degina liežuvį.

Sigvardo Ekevedo balsas švelnus, tačiau jam pasakojant tai, ką jie jau ir taip žino, girdisi ir niūrūs tonai. Jie lankėsi Paryžiuje, o Teresa turėjo likti su savo vaikinu, tačiau šis buvęs su tėvais sodyboje už Valdemarsviko. Dingo Teresos piniginė, mobilusis ir taip toliau. Jie leidžia viską iškloti iki galo. Pasakojimą pertraukia tik trumpi žmonos patikslinimai ir paaiškinimai. Jos balse nerimo gerokai daugiau. „Gal žinai ką nors, ką turėtume ir mes žinoti?“ – pagalvoja Malina.

Sigvardui Ekevedui baigus Zekė paklausia:

– Ar turite Teresos nuotraukų? Praverstų mums patiems ir prireikus galėtume persiųsti policijos nuovadoms kitose šalies vietose.

Agneta Ekeved atsistoja ir netarusi nė žodžio išeina.

– Ji juk pabėgo iš namų? – ištaria Sigvardas Ekevedas žmonai pradingus namo gilumoje. – Greičiausiai taip ir padarė. Nieko kito čia juk neturėtų būti?

– Tai mes ir išsiaiškinsime, – atsako Malina. – Viskas bus gerai. Pagal statistiką tokia tikimybė beveik šim-

taprocentinė.

Tada Malina susimąsto: „O jei nebus gerai, ką darysi su mano viltį suteikiančiais žodžiais? Tada dabar mano ištarti žodžiai tau rūpės mažiausiai, o šiuo metu jų nauda yra didesnė nei žala kitu atveju.“

Agneta Ekeved grįžta nešina keliais spalvotais nuotraukų albumais.

Padeda juos ant stalo priešais Maliną su Zeke.

– Pasižiūrėkite ir išsirinkite tinkamą.

Visi kaip susitarę kartoja, kad esu daili mergaitė.

Bet ar galiu jais tikėti? Iš kur man žinoti, kad tai nėra tik žodžiai? Beje, man nusispjaut į tą grožį.

Kas, velniai griebtų, nori būti graži?

Tai kitoms, ne man.

Aš dabar jau suaugusi.

Tu kalbėjai su manimi kitaip ir privertei paraudonuoti, tačiau vandenyje buvo šalta ir niekas nieko nepastebėjo.

Purvas.

Čia purvina? Ir iš kur tos nuotraukos? Nesuprantu, kaip galiu jas matyti.

Daugelį regėjau anksčiau. Šiemetinės. Mama maniakiškai fotografuoja šeimą. Baik pagaliau pleškinti, mama.

Bet ateik.

Ateik manęs pasiimti.

Aš bijau, tėti.

Maljorkos paplūdimys praėjusią vasarą.

Žiema Sankt Antone. Saulė ritinėjasi žydrame danguje, sniegas puikus.

Kalėdos ir Velykos.

Kaip galiu matyti nuotraukas ir girdėti, ką kalbate, jei manęs ten nėra?

O vanduo? Koks vanduo? Ir iš kur tas sustingęs, sušalusį molį primenantis dumblas, kai kūnas turėtų jausti

malonią šilumą?

Mesk man gelbėjimosi ratą, mama!

„Ji labai graži mergaitė, ar ne?“

Tada kiek vyresnės merginos balsas:

„Labai daili, ar ne, Reke?“ Kas tas Rekė?

Aš labai pavargau, tėti. Kažkas blizgaus ir lipnaus liečia mano odą.

Kodėl nieko nesakai? Matau tave prie stalo terasoje. Baseino vandenyje atsispindinti saulė žaidžia tavo skruostuose. Bet čia, kur esu aš, tamsu, šalta ir vieniša. Šlapia.

Neturėčiau čia būti. Tiek suprantu.

Nenoriu čia būti. Noriu būti su jumis. Matau jus, tačiau atrodo, kad jūsų nėra. Atrodo, kad manęs nėra.

Manęs nėra?

Apie tai galvodama išsigąstu kažkaip kitaip nei kada nors anksčiau. Kai galvoju apie tave, tėti, mane užlieja šiluma.

Ir baimė.

Kodėl neateini?

Malina išsirenka nuotrauką, kurioje aiškiai matomas Teresos Ekeved veidas: siauros putlios lūpos, paaugliškai papūsti žandai ir gyvos tamsios, beveik juodos akys bei vidutinio ilgumo tamsūs plaukai.

Nėra prasmės klausti, kuo galėjo vilkėti. Nors gal bent jau kaip mėgsta rengtis?

– Džinsais. Ir marškinėliais. Niekada nemūvi sijono. Jai tai atrodo bobiška, – atsako Agneta Ekeved.

– Nuotraukose atrodo labai mergaitiška.

– Apgaulinga išvaizda. Ji toli gražu ne šilkinė, – sako Sigvardas Ekevedas.

– Gal nujaučiate, kur galėtų būti? Ar turi itin artimų draugų? – klausia Zekė.

Abu tėvai purto galvas.

– Draugų turi ne tiek daug, – atsako Agneta Ekeved. –

Na, pažįstamų daug, tačiau tikrų draugų ne kažin kiek.

– Norėtume gauti jos vaikino ir jums žinomų draugų telefonų numerius, – ištaria Malina. – Taip pat kitų jai svarbių žmonių. Trenerių, mokytojų ir panašiai.

– Sportas jai nelabai rūpi, – sako Sigvardas Ekevedas. – Tiesa, kartais išsimaudyti ateidavo tokia mergina, nauja draugė iš miesto. Ar pameni jos vardą, Agneta?

– Natali. Pavardės neįsivaizduoju.

– Telefono numeris?

– Deja. Bet vardas Natali. Tuo neabejoju.

– Jei prisimintumėte, norėčiau žinoti, – ištaria Malina.

– Ar Teresa turi kompiuterį? – klausia Zekė.

– Taip. Stovi jos kambaryje. Naudojasi ne itin dažnai.

– Gal galime pasiimti? Patikrintume elektroninius laiškus ir panašiai.

– Žinoma.

– Ačiū, – padėkoja Zekė.

– Baseinas atrodo tikrai viliojančiai, – priduria paskiau.

– Galite išsimaudyti, jei norite, – pasiūlo Sigvardas Ekevedas.

– Darbas šaukia.

– Bet atrodo gražiai, – pritaria Malina. – Vėsinančiai.

Baikite tas savo kalbeles.

Geriau raskite mane.

Aš esu dingusi.

Dabar tai suprantu. Turėtų būti taip. Kitaip juk tu ateitum, tėti, tiesa?

Gal manote, kad esu čia savo valia?

Patikėjote, kad jis mano vaikinas. Didesnio patiklumo turbūt nebūna?

Bet aš noriu jums papasakoti, kaip viskas yra iš tiesų.

Šaukiu, tačiau jūs vis tiek negirdite.

Ir dar tie mobiliųjų telefonų signalai viršuje.
Liaukitės mane trypti. Liaukitės.

– Fors klauso.

Malina stovi ant išpuoselėtos Ekevedų aštuntojo dešimtmečio svajonės laiptų. Susižvejojo telefoną rankinėje ir atsiliepė po trečio signalo. Šalia stypso Zekė su nešiojamuoju Teresos „Toshiba" po pažastimi.

– Čia Šiomanas. Galite važiuoti į ligoninę, dešimtą skyrių. Gydytojai baigė apžiūrą. Jai geriau, net papasakojo, kas tokia esanti.

– Josefina Davidson?

Karštis apraizgęs smegenis kaip įkaitęs tinklas.

– O kas daugiau, Fors, kas daugiau?

– Ką žinome?

– Ji penkiolikos, gyvena su tėvais Lambuhove.

Padėjusi ragelį Malina pažvelgia pro žalią lauko durų stiklą. Sigvardo Ekevedo siluetas neramiai vaikšto prieškambaryje pirmyn ir atgal.

7.

Sigvardas Ekevedas, bėgant metams

Susilaukėme tavęs vėlai, Teresa.

Man buvo keturiasdešimt dveji, o mamai keturiasdešimt vieni.

Atlikę visus tyrimus gydytojai sakė, kad galėjai būti ne visai sveika, tačiau vasario pabaigoje tu gimei kaip nuostabiausias šio pasaulio gerumo įrodymas.

Man tu esi kvapai, jausmai, garsai ir alsavimas nak-

timis didelėje mūsų lovoje.

Tu roplinėji, glaudiesi. Kas aš tau esu? Tas pats, kas ir tu man. Mes esame vienas kitu, Teresa.

Visi sako, kad turėti vaikų reiškia kažką perduoti. Parodyti kelią gyvenime. Įteikti tave pasauliui ir pasaulį tau.

Man tai kelia šypseną.

Tu esi mano.

Aš esu tu, Teresa.

Kartu mes – pasaulis.

Vaikai – tai skrydis aukštyn, suvokimas širdimi, kad esame vienas kūnas ir siela. Štai kokią žinią pirmiausia neša vaikai.

Vaikas yra dalelė manęs.

Esi dvejų. Lakstai ant svetainės parketo. Tau ima paklusti kalba. Mojuoji rankomis ir rodai į supančius daiktus, skanauji pasaulį. Skanaujame drauge. Net jei kartais subaru, tu vis tiek skubi pas mane, ieškai manyje pasaulio.

Tau ketveri su puse, apimta pykčio bandai suduoti.

Paskiau bėga metai, tolsti nuo manęs ir tuo pat metu daraisi artimesnė, nes jausmas mano širdyje tik stiprėja.

Tau dvylika.

Kupinas meilės tyliai įslenku nakčia į tavo kambarį, perbraukiu ranka skruostą, traukiu plaukų kvapą.

„Mes esame laimingieji“, – pagalvoju.

Tu, aš, mama, svajonės ir visas gyvenimas, kurį gyvename būdami kaip vienas.

Pasaulį suvokiu per tave.

Tau keturiolika.

Ryžtinga, užsispyrusi, ieškanti, pikta, tačiau kupina draugiškumo. Tu gražiausia, kokią šis pasaulis kada nors regėjo.

Suprantu tave, Teresa. Nemanyk kitaip. Aš nesu nenuovokus. Tik nenoriu per daug skubėti.

Mes su tavimi esame vienas jausmas.

Tas jausmas – begalinė meilė.

8.

Tamsiaodis valytojas brauko šluota geltonomis dėmėmis išmargintą grindų linoleumą. Jo stambus kūnas juda priešais saulės apšviestą langą skyriaus koridoriaus gale, todėl tamsus siluetas tarsi išnyksta saulės spinduliuose, paskiau vėl pavirsdamas šešėliu ant sienos.

Šviečiant saulei atrodo, kad kai kurios grindų dalys kyla aukštyn. Viduje juntamas silpnas valiklių ir prakaito kvapas. Prakaito, kuris lėtai sunkiasi iš besiilsinčių kūnų.

Dešimtas skyrius.

Bendroji slauga. Septintas didelio ligoninės pastato aukštas. Kai kurių palatų durys praviros, pro jas matosi šviesių spalvų paveikslai ant pilkėjančių geltonų sienų. Pro palatų langus Malina regi miestą. Išdegintą saulės ir ramų, be garso gaudantį kvapą priverstinėje tuštumoje.

Lovose ilsisi pacientai. Vieni vilki žaliomis ir šlapimo geltonumo ligoninės pižamomis, kiti – iš namų atsivežtais drabužiais. Viduje nekaršta, akivaizdu, kad triukšmingų ventiliatorių galios užtenka. Nepaisant to, čia irgi visi apsnūdę, tarsi ligoniai būtų dar labiau apsiligoję, o turintys dirbti vasarą neturi jėgų jiems patikėtoms užduotims.

Tarpduryje materializuojasi seselė.

Raudoni banguoti plaukai, didesnę dalį apvalaus veido dengia strazdanos.

Žiūri į Maliną su Zeke didelėmis žaliomis akimis.

– Vadinasi, jūs iš policijos, – ištaria. – Kaip gerai, kad taip greitai atvažiavote.

Malina su Zeke sustoja priešais seselę. „Negi taip aiškiai matosi?“ – pagalvoja Malina. Tada klausia:

– Tai kur galėtume rasti tą mergaitę, Josefiną Davidson?

– Vienuoliktoje palatoje. Ji ten su tėvais. Bet pirma

pasikalbėkite su gydytoja Šiogripe. Užeikite štai čia, ji tuojau pasirodys.

Raudonplaukė seselė parodo į kabinetą, iš kurio pati ką tik išėjo.

– Daktarė turėtų ateiti po penkių minučių.

Ant koridoriaus sienos kabantis laikrodis rodo 12.25. Reikėjo pakeliui papietauti. Skrandį pamažu ima mausti.

Jie uždaro paskui save duris. Prisėda ant medinių kėdžių priešais rašomąjį stalą. Pilko laminato stalviršis nuklotas reklaminiais lankstinukais ir dokumentų aplankais bei geltonomis įmautėmis. Šalia esantis langas išeina į juodą ventiliacijos šachtą. Lentynoje už stalo surikiuota daugiau aplankų be pavadinimų.

Čia šilčiau.

Iš širdutės formos apdulkėjusios ventiliacinės angos sklinda girgždesys.

Penkios minutės, dešimt.

Sėdi tylėdami. Nori pataupyti žodžius, kad paskiau būtų švarūs kaip ką tik išskalbti. Dabar tyla atlieka tam tikrą funkciją. O ir ką kalbėti?

„Ką apie tai manai?"

„Pažiūrėsime."

„Buvo išprievartauta ar kraujas iš kitur? O „Klorin" kvapas? Baltumas? Išplautos žaizdos?"

Atsidaro durys ir pasirodo baltu chalatu vilkinti gydytoja Šiogripė.

Maždaug penkiasdešimt penkerių. Trumpai kirpti žili plaukai prigludę prie galvos, todėl žandai, nosis ir lūpos atrodo aštresnių bruožų, nei yra iš tiesų.

Ant kaklo kabo skaitymo akiniai su permatomo plastiko rėmeliais. Pigus modelis žvitrioms akims. Žvilgsnis protingas, nuovokus ir pasitikintis. Būdingas tiems, ku-

rie viską turi nuo pat pirmos minutės.

Malina su Zeke tiesiog pašoka nuo kėdžių. Kitaip ir negali būti.

Šiogripė.

Kilmingiausia giminė visame Esterjotlande. Šeimai priklauso Šiolundos pilis už Šisos ir viena didžiausių bei pelningiausių šalyje žemės ūkio bendrovių.

– Luisa Šiogripė.

Rankos paspaudimas tvirtas, tačiau ne per stiprus, moteriškas, nors ir kiek ilgesnis, nei įprasta.

Prieš įsitaisydama prie rašomojo stalo gydytoja Šiogripė paprašo jų vėl atsisėsti.

Malina neįsivaizduoja, koks Luisos Šiogripės statusas šeimoje, tačiau jai smalsu. Stengiasi nesukti dėl to galvos. Apkalbos ir gandai, geriau sutelkti dėmesį į tai, dėl ko čia atvažiuota.

– Turint omenyje aplinkybes, Josefinos Davidson savijauta šiuo metu yra gera, – ištaria Luisa Šiogripė. Specifinė kalbos maniera, kiek prikimęs balsas.

– Tikriausiai jūs ją apžiūrėjote? Ką galite papasakoti?

Zekės balsas kiek suirzęs, tačiau ne tiek, kad pastebėtų kiti.

Luisa Šiogripė nusišypso.

– Taip, aš ją apžiūrėjau ir dokumentuose užfiksavau sužalojimus. Ir dabar išdėstysiu savo nuomonę.

– Labai apsidžiaugsime, tai yra būsime dėkingi, – ištaria Malina ir bando pažiūrėti kilmingajai gydytojai į akis, tačiau iš jų sklindantis pasitikėjimas savimi priverčia nusukti žvilgsnį į langą.

– Nėra abejonių, kad jos atžvilgiu panaudotas smurtas. Pati taip susižaloti rankų ir kojų negalėjo. Tai nėra ir ginantis atsiradusios žaizdos, nes tuomet nebūtų tokios, sakyčiau, taisyklingos. Greičiausiai kažkas ją sužalojo aštriu daiktu, o tada nuplovė ir kruopščiai išvalė žaizdas.

– Kokio tipo galėjo būti tas daiktas? – klausia Malina.

– Neįmanoma pasakyti. Peilis? Gal taip, bet gal ir ne.

– Kraujavimas iš vaginos?

– Penetracijos metu plyšusi mergystės plėvė ir neatlaikiusios makšties kraujagyslių sienelės sukėlė kraujavimą. Tačiau pirmosios penetracijos metu tai įprasta. Tuo remiantis galima spėti, kad naudotas gana minkštas daiktas ir elgtasi gana atsargiai.

Luisa Šiogripė giliai įkvepia, tačiau ne todėl, kad būtų sukrėsta savo paties žodžių, o greičiau norėdama pabrėžti kitą sakinį.

– Jos viduje nebuvo jokių spermos pėdsakų, tačiau prezervatyvo užpuolikas greičiausiai nenaudojo – neradau jokių lubrikantų likučių. Užtat aptikau labai mažų, beveik mikroskopinių, plastiką primenančių mėlynos spalvos atplaišų, tarsi Josefina Davidson būtų prievartauta ne vyrišku lyties organu, o kažkokiu daiktu.

– Ar...

Zekė žiojasi klausti, tačiau gydytoja Šiogripė nekantriai mosteli ranka sau panosėje.

– Atplaišas jau išsiunčiau KTL. Žinau tvarką. Taip pat paėmiau jos kraujo ir ant šlaunų rasto kraujo mėginius. Ant šlaunų buvo tik jos pačios kraujas.

– Galite nesijaudinti, tėvams nieko nepasakojau apie mergaitės sužalojimus. Jie susiję su nusikaltimu, todėl šią misiją palieku jums. Aš esu atsakinga už medicininę dalį.

Malina su Zeke susižvalgo.

– Vadinasi, pati taip susižaloti negalėjo? – klausia Malina.

– Negalėjo. Tai beveik neįmanoma. Skausmas būtų buvęs per stiprus. Penetracija? Turbūt irgi ne.

– Kaip kraujo mėginiai? – pasidomi Malina. – Ar yra neatitinkančių parametrų? Ar galėjo būti apsvaiginta narkotikais?

– Pirmoji analizė nieko neparodė. Vis dėlto persiunčiau visapusiškai ištirti į centrinę laboratoriją, todėl ne-

trukus žinosime, ar kraujyje būta pašalinių medžiagų. Deja, daugelio pėdsakai greitai išnyksta.

– O tai, kad atrodė švariai nušveista ir kvepėjo „Klorin"?

– Kažkas labai kruopščiai ją nuplovė, tas tiesa. Tarsi norėdamas, kad būtų visiškai švari. Ant jos nebuvo jokių plaukų ar dar ko nors, kas leistų nustatyti užpuoliko DNR.

– Ar įmanoma nustatyti galimai naudotų valymo priemonių pėdsakus?

– Tikėtina. Paėmiau epidermio pavyzdžius nuo jos nugaros ir šlaunų. Tie mėginiai taip pat išsiųsti KTL.

– Kaip, jūsų nuomone, ji dabar jaučiasi? Ar kalba? Nusikaltimo vietoje neištarė beveik nė žodžio.

– Kalba. Jaučiasi, atrodo, gerai. Tiesą sakant, panašu, kad visiškai nieko neatsimena.

– Neatsimena?

– Būtent. Atminties blokavimas traumuojančių įvykių atveju nėra retas reiškinys. Gal ir gerai. Išprievartavimai yra viena didžiausių mūsų laikų rykščių. Tai vis plintantis ribų nejautimas. Kultūrinės pagarbos kito žmogaus, dažniausiai moters, kūnui stygius. Vien čia, Linšiopinge, per trejus metus įvykdyti du grupiniai išprievartavimai.

„Kalbi kaip cituodama debatų straipsnį", – pagalvoja Malina. Tada garsiai paklausia:

– Kada ji pradėjo kalbėti?

– Kai apžiūrinėjau. Jai suskaudo, tada aiktelėjo ir atgavo kalbos dovaną. Iki to momento tylėjo. Pasakė savo vardą ir pažiūrėjo į kabantį ant sienos laikrodį. Tada paklausė, ką ji veikia ligoninėje, ir paminėjo, kad tėvai, ko gero, jaudinasi.

– Ar galima ką nors padaryti, kad ji prisimintų, kas įvyko?

– Čia ne mano sritis, inspektore Fors. Aš gydytoja, ne psichologė. Maždaug prieš valandą su ja bendravo toje

srityje besispecializuojanti psichologė, tačiau Josefina nieko negalėjo prisiminti. Ji dabar su tėvais vienuoliktoje palatoje. Galite užeiti. Manau, pajėgi būti apklausta.

Gydytoja Šiogripė atsiverčia aplanką, užsideda iki tol ant kaklo kabojusius akinius ir įninka skaityti.

Balta kaip sniegas vienuolikta palata skendi šiltuose saulės spinduliuose. Vienvietės patalpos ore lėtai plevena smulkios dulkelės.

Davidsonų pora sėdi ant lovos kraštų abipus Josefinos, vilkinčios raudonomis ir baltomis gėlėmis išmarginta suknele iki kelių. Žaizdos sutvarstytos baltais tvarsčiais, oda beveik tokio paties baltumo.

„Jų vietoje galėjau sėdėti aš pati", – pagalvoja Malina.

Kai pasibeldę įeina į vidų, visi trys šypsosi jiems su Zeke. Prieš kelias akimirkas nuskambėjo linksmas Josefinos balsas:

– Prašom!

– Malina Fors, kriminalinės policijos inspektorė.

– Zacharijas Martinsonas, iš ten pat.

Tėvai pakyla pasisveikinti.

Birgita. Ulfas. Josefina lieka sėdėti. Šypsosi, lyg šios nakties įvykių nė nebūtų.

„Buvau tokia kaip tu, – galvoja Malina. – Vaikštinėdavau šiltais vasaros vakarais visiškai viena. Tik man niekada nenutiko nieko blogo."

Penkiolikos.

Vos metais vyresnė už Tuvę.

„Lovoje galėjai dabar sėdėti ir tu, Tuve. Mudu su Jane, tėčiu, šalia. Sukrėsti. Aš sukčiau galvą, koks monstras galėjo tai padaryti ir kaip jį sučiupti. Arba ją. Arba juos."

– Mes tiriame, kas nutiko Josefinai, – ištaria Malina. – Norėsime šio bei to paklausti.

Tėvai linksi.

Tada prašnenka Ulfas Davidsonas:

– Taigi, vakar mudu su Birgita nuėjome miegoti nepastebėję, kad Josefina negrįžo namo. Ryte manėme,

kad miega savo kambaryje. Žadinti nenorėjome, o kad dviračio nėra, taip pat neatkreipėme dėmesio.

– Aš nieko neatsimenu, – pertraukia Josefina. – Pamenu tik, kad važiavau dviračiu namo. Ruošiausi viena eiti į kiną. Vakarinį „Iksmenai 3" seansą.

Tėtis:

– Taip, gyvename Lambuhove. Į miestą ji paprastai važiuoja dviračiu.

Malina su Zeke susižvalgo tarpusavyje.

Pažvelgia į tėvus.

Žino savo vaidmenis.

– Norėčiau pasikalbėti su jumis koridoriuje, o mano kolegė tuo tarpu šnektelės su dukra, – ištaria Zekė.

Tėvai sutrikę.

– Tinka? – klausia Malina. – Mums reikėtų pabendrauti atskirai. Ar galiu su tavimi pasikalbėti, Josefina?

– Gerai, – atsako Birgita Davidson.

– Eime, Ulfai, – ištaria ji ir patraukia prie durų, prieš tai įdėmiai nužvelgusi dukrą.

Malina prisėda ant lovos. Josefina pasislenka, nors to ir nereikia. Ta pati mergaitė, kuri vakar sėdėjo ant suoliuko ir sūpynių, nors tuo pat metu ir kita.

– Kaip jautiesi?

– Gerai. Truputį skauda žaizdas, bet gydytoja davė tabletę, tai nelabai jaučiu.

– Ir nieko neatsimeni?

– Nieko. Išskyrus tai, kad važiavau dviračiu namo.

„Parke nebuvo jokio dviračio, – pagalvoja Malina. – Kur jis dingo?"

– Turėjai su kuo nors susitikti?

– Ne. Tą prisimenu, nes apie tai galvojau prieš išvažiuodama.

– Ar kino teatrą pasiekei?

Josefina purto galvą:

– Nežinau. Viskas kažkur dingę iki to momento, kai atsitokėjau čia, daktarei pradėjus apžiūrinėti. Tada pa-

mačiau, kad esu ligoninėje.

„Ji neatsimena nei manęs, nei parko šįryt", – galvoja Malina.

– Gal gali pabandyti kaip nors prisiminti? Dėl manęs.

Mergaitė užsimerkia.

Rauko kaktą.

Tada pradeda juoktis.

Atsimerkusi išpoškina:

– Kaip didelis baltas popieriaus lapas! Teoriškai suprantu, kad kažkas mane primušė, bet galvoje tik baltas popieriaus lapas. Ir visiškai nebaisu.

Ji nenori prisiminti.

Negali.

Organizmas saugo save. Tolimiausiame sąmonės kampe slepia vaizdus, balsus ir garsus, kur jų nepasiekia tai, ką vadiname mintimis.

Tik štai prisiminimai ten pūliuoja, graužia, maudžia ir siunčia mažas, beveik nepastebimas šoko bangeles kūne, kurios virsta skausmu, susikaustymu, abejonėmis ir nerimu.

– Nepameni, kaip buvai sužalota? Arba to, kad tave kažkas nuprausė?

– Ne.

– O kur tavo dviratis?

– Neįsivaizduoju.

– Koks jis?

– Raudonas trijų pavarų „Crescent".

– Su niekuo nebendravai internetu? Turiu omenyje visokius keistuolius.

– Manęs tokie dalykai nedomina. „MySpace"? Pokalbiai? Nuobodybė.

Smūgiai į sieną koridoriuje. Malina laukė, kada jie pasigirs.

Vos prieš akimirką Zekės ištarti žodžiai:

– Jūsų dukra buvo užpulta. Jai į vaginą buvo kišamas

bukas daiktas. Greičiausiai per prievartą.

Ulfas Davidsonas spardo į sieną, gniaužia kumščius ir murma Zekei nesuprantamus žodžius. Birgita Davidson tylėdama stovi šalia sutuoktinio ir spokso į duris.

Tada pasigirsta jos žodžiai:

– Bet ji nieko neprisimena, vadinasi, nieko tarsi ir neįvyko? Tada tai neegzistuoja, ar ne taip?

Ulfas Davidsonas susitvardo, nurimsta, prisišlieja prie žmonos ir apkabina per pečius:

– Taip, – ištaria jis. – Tada tai neegzistuoja.

Šeimos nariai sėdi priešais juos ant lovos.

Ore tebekabo ką tik ištarti klausimai. Atsakymai plevena aplinkui kartu su dulkelėmis.

– Visi kiti išvažiavę, bet mes šią vasarą likome namuose.

– Gal yra kokių nors draugų, su kuriais turėtume pasikalbėti? Ar turite jų telefonus?

– Ne, jokių itin artimų draugų, tik šiaip.

– Likome mieste, taupome pinigus žiemai – važiuosime į Tailandą.

– Tai nedomina...

– Ar turi vaikiną?

– Ne.

– Kas nors, kas galėtų būti su tuo susijęs?

– Niekas neateina į galvą.

– Neįsivaizduoju.

– Gal kas iš artimiausių žmonių rato, šeimos narių?

– Ne, – sako Ulfas Davidsonas. – Giminės gyvena toli. Ir niekas iš jų negalėtų to padaryti.

Dvi mergaitės.

Teresa, Josefina.

Atrodo, kad nė viena jų tikrai neegzistuoja. Tarsi dulkių šešėliai mieste vasarą. Nematomos ir bevardės,

beveik suaugusios, blyškios lyg išsisklaidę miško gaisro dūmai.

Pasigirsta beldimas į duris.

Atsidaro niekam nespėjus pakviesti vidun.

Pasirodo švytuojanti šluota ir į ankštą mėlynos spalvos valytojo chalatą įsispraudęs tamsiaodis milžinas.

– Turiu išplauti grindis, – ištaria niekam nespėjus išsižioti.

Eidami prie liftų koridoriuje susitinka vidutinio amžiaus šviesiaplaukę moterį su oranžiniu sijonu. Malina spėja, kad iš „Gudrun Sjödén“ parduotuvės.

Malinos pirštas spaudžia lifto iškvietimo mygtuką.

– Turėtų būti psichologė, – ištaria Zekė. – Kaip manai, ar ką nors išgaus?

– Jokių šansų, – atsidūsta Malina ir pagalvoja, kad jei nori turėti bent menkiausią galimybę išpainioti šią bylą, Josefinai Davidson turi grįžti atmintis, atsirasti ką nors matęs liudininkas arba Karin Juhanison ir jos kolegos iš KTL turi rasti ką nors tikrai vertingo.

„Hipnozė“, – pagalvoja Malina.

„Juk užhipnotizuotas prisimins bet kas ir bet ką?“

9.

Pusė dviejų.

Maliną supa galvas pametę vaikai.

Sausas, šaltas oras skverbiasi į gerklę ir toliau į plaučius, sukeldamas organizmui šoką ir priversdamas jį gintis, nors jausmas ir malonus. Akis rėžia ryškios spalvos: geltona, mėlyna, žalia. Klounas, ryškūs skaičiai ir nenatūralaus maisto kvapas.

Tačiau viduje vėsu.

Ir pilvas groja maršus.

Lauke plieskianti šviesa dėl tamsintų langų tampa pakenčiama ir pagaliau nebereikia prakeiktų akinių nuo saulės. Jie nestipriai, tačiau vis tiek iškreipia tikrovę. Ji negali to pakęsti, bet lauke be jų neišsiversi. Saulė žibina į akis kaip lempa tardymo patalpoje, spinduliai sminga tiesiai į širdį it ką tik išgaląsti peiliai.

„McDonald's" prie Braskeno tilto per Stongono upę, Juhanelundo pusėje. Paprastai Malina vengia malšinti alkį to monstro užkandinėse, bet šiandien po apsilankymo ligoninėje jiedu su Zeke nusprendė padaryti išimtį.

Vaikai su „Happy Meal" rinkiniais.

Pasivaikščiojimas nuo ligoninės įėjimo iki erdvioje aikštelėje kepančio automobilio privertė juos suabejoti, ar tokiame karštyje apskritai įmanoma būti lauke. Tada tvankuma mašinos viduje, pirčiai prilygstantis karštis ir protestuojantis variklis, karštos alyvos tvaikas bei iš pradžių karštas, bet pamažu vėstantis oras iš ventiliatorių.

Restoranas iki pusės užpildytas šeimų su vaikais. Prie prekystalio kelios rubuilės jaunos imigrantės kažką mala liežuviais, kikena ir slapta žvilgčioja į jų pusę.

– Nėra jokių būdų atsekti, kas skambino ir pranešė apie Josefiną?

Zekės klausimas kabo ore.

– Pasak laboratorijos specialistų – nėra. Papildymo kortelė. Ties tuo reikės paplušėti. Tikiuosi, pranešęs žmogus dar paskambins.

Malina atsikanda sumuštinio su žuvimi.

– O dviratis?

– Gali būti, kad kas nors pavogė. Arba jis kur nors kitur. Juk galėjo būti užpulta kitoje vietoje ir tik vėliau atgabenta į parką. Neįmanoma pasakyti, kol ji nieko neprisimena. Reikės pasirūpinti rimta dviračio paieška.

Zekė linksi.

– Iš pradžių paskambinkime Teresos Ekeved vaikinui, – ištaria Malina, vėl suleisdama dantis į gruzdin-

tuvėje keptą amerikietišką žuvį.

– Tu ar aš?

– Galiu aš. Tu valgyk.

– Ačiū. Perkūnas, koks skanus gali būti tas mėšlas, kai esi alkanas. Martinas pasiustų sužinojęs, kad kemšu šitą šlamštą.

– Bet nežino, – atsako Malina ir išsitraukia iš kišenės Teresos Ekeved vaikino telefono numerį.

Atsiliepia po ketvirto signalo.

– Peteris.

– Ar kalbu su Peteriu Šioldu?

Žemas, niūrus ir skeptiškas paauglio balsas.

– Taip, su kuo daugiau? Mano žiniomis, šį numerį turiu tik aš.

Mano žiniomis?

Ar paaugliai taip kalba?

Nors Tuvė gal irgi taip pasakytų. Truputį senamadiškai ir rafinuotai.

– Aš esu Malina Fors, Linšiopingo kriminalinės policijos inspektorė. Noriu kai ko paklausti apie tavo merginą Teresą. Ar turi laiko pasikalbėti?

Ragelyje tyla, tarsi Peteris Šioldas mąstytų, kaip išvengti klausimų.

– Gal galite paskambinti vėliau?

– Geriau dabar.

Vėl tyla.

– Kas atsitiko Teresai? Jos tėvai skambino ir klausė, ar jos čia nėra.

Nerimo gaidelė balse.

– Jie kreipėsi į mus. Ji dingo, o tėvams sakė, kad bus su tavimi. Tikriausiai tai jau žinai?

– Kelias savaites buvau kaime. Turėjome pasimatyti man grįžus.

– Tai ji yra tavo mergina?

– Žinoma.

Atsakymas nuskambėjo per greitai. Kitas klausimas.

Spustelėk, Malina!

– Kada matėtės paskutinį kartą?

– Prieš man išvažiuojant į kaimą. Išgėrėme kavos prekybos centre „Ekholmens Centrum“.

– Teresa labai graži. Kaip susipažinote?

– Neišgirdau.

– Kaip susipažinote?

– Ji, tai yra aš...

Peteris Šioldas vėl nutyla.

– ... susitikome bendruose mūsų mokyklų šokiuose.

– Kokią mokyklą lankai?

– Ekholmeno.

– Į kelintą klasę eini?

– Eisiu į devintą. Man penkiolika.

– Kur vyko šokiai?

– Ekholmene. Mūsų aktų salėje. Čia kas? Apklausa?

– Dar ne, – atsako Malina.

„Tu meluoji, – pagalvoja tada. – Įdomu, kodėl?“

– Ji tikrai tavo mergina?

– Juk sakiau jau.

– O Natali? Pažįsti ją?

– Turite omenyje Natali Falk?

– Turiu omenyje Teresos draugę Natali.

– Falk. Pažįstu. Mokosi paralelinėje klasėje. Nesame artimi draugai, tačiau pažįstu.

– Ji su Teresa geros draugės?

– Galima sakyti.

– Turi jos telefono numerį?

– Palaukite.

Ragelyje girdisi spaudomi mygtukai.

– 0703152023. Klausykite, mes su tėčiu ruošiamės žvejoti. Ar dar ilgai truksime?

Reikia įsiminti skaičius.

Tada:

– Kaip manai, kodėl ji sakė tėvams būsianti su tavimi?

– Iš kur man žinoti, velniai griebtų?

Ragelyje pasigirsta tėčio balsas.

Nekantrus. Pavargęs.

– Vadinasi, ji dingo? Šit kaip. Taip, tėvai atrodė sunerimę. Velniai žino kas – vaikai šiais laikais visai nebeklauso. Nebuvo jokios kalbos apie jų atostogas kartu. Mes esame kaime. Mėgstame būti šeimos rate.

– Ar jie pora?

– Taip, jis taip sako. Miegoti vienas pas kitą ir panašiai nepasilieka, kas tokiame amžiuje jau įprasta, bet taip, nemažai bendrauja, bent jau Peteris dažnai taip sako. Žinote, neturiu nei laiko, nei noro per daug kištis į jų privatų gyvenimą, tai iš tiesų ne tiek jau daug žinau. Ji lankėsi pas mus vieną kartą, man rodos, tai net ir nežinau, ar jie pora.

„Kiškis, – galvoja Malina. – Būtent taip. Kiškis, velniai griebtų."

Kitaip jie gali dingti.

Ir niekas negarantuoja, kad kada nors grįš.

Paslaptingi paauglių gyvenimai.

Mano pačios.

Tuvės.

– Geros žvejybos, – užbaigia pokalbį Malina.

– Žvejybos? Aš niekada nežvejoju. Žuvį perku iš parduotuvės kaime.

Malina renka ką tik įsimintą numerį, o aplinkui klega dėl mėsainių pamišę vaikai.

– Ar galime atvažiuoti su tavimi pasikalbėti?

– Žinoma, tik man reikia dirbti.

Natali Falk. Kalba lėtai, tačiau balsas budrus. Pasitiki savimi. Atsiliepė po antro signalo.

Ką tas balsas slepia? Kokią paslaptį?

Sveno Šiomano žodžiai.

Tyrimą, Malina, sudaro daugybė balsų. Išmok įsiklausyti ir rasi teisybę.

„Juk taip sakei, Svenai? Bent jau kažką panašaus."

„Peteris Šioldas. Melo balsas?“ – galvoja Malina.

– Natali, ar pažįsti Teresą Ekeved? Tėvai pranešė apie jos dingimą.

– Taip, pažįstu Teresą. Dingo? Tikriausiai tiesiog kur nors išvažiavo. Ji mėgsta būti pati sau šeimininkė, o tai nėra labai lengva, ar ne?

– Kur tu esi?

– Dirbu senosiose kapinėse.

Zekė ištraukia raktelį iš „Volvo“ užvedimo spynelės. Malina jaučia pilve pūpsantį sumuštinį su žuvimi. Kaip rūgdamas norėtų pasiųsti viršun rūgštaus oro dozę, tačiau ji neleidžia. Labiausiai norėtų užmiršti, kad jie pietavo didžiojo blogio užkandinėje.

Jiedu išlipa iš automobilio.

Senųjų kapinių siena prašosi remonto. Stovėjimo aikštelėje ant asfalto pribirę atsilupusių dažų. Priešais stovi septintojo dešimtmečio pabaigoje statyti raudonų plytų namai. Apgaubti ramybės, tarsi prislėgti karščio ir negyvenami. Pirmame aukšte esančio balkono durys praviros. Gerai įsiklausiusi Malina girdi iš vidaus sklindančią muziką. Tomas Ledinas* dainuoja kažkokias nesąmones apie meilę ir seksą. Nors šiaip nemėgsta jo kūrybos, šį kartą apsidžiaugia, nes dusinant karščiui muzika tarsi liudija gyvybės egzistavimą mieste ir įrodo, kad ant miesto nenukrito nematoma vandenilinė bomba, naikinanti viską, išskyrus blogį.

Už sienos auga klevai. Lapija ir toliau žalia, tik blyškaus ir sauso atspalvio. Toliau prasideda antkapių eilės. Iš čia Malina nemato, tačiau žino juos ten esant.

Kapai seni, ką byloja ir pavadinimas.

Kapinių sandėliukas yra maždaug už šimto metrų, ties parku, kur Malina kartais užsuka.

---

* Tomas Ledinas – švedų muzikantas ir dainininkas.

Pasibalnoję nosis akiniais nuo saulės, Malina su Zeke traukia išpuoselėtu kapinių takeliu ties parkeliu matomo silueto link. Turėtų būti Natali Falk. Neaukšto ūgio, raumeninga, balti marškiniai prigludę prie putlios paaugliškos krūtinės. Stovi atsirėmusi į grėblį. Apskriti žandai, auskaras nosyje ir trumpi, suvelti juodi plaukai.

Jie pasisveikina. Zekė nusiima saulės akinius – užmezga arba bent jau pabando užmegzti kažkokį kontaktą.

– Geras darbas vasarą. Tikriausiai buvo sunku gauti?

– Lengva. Ir karšta. Nedaug bepročių nori sėdėti visą vasarą kapinėse ir ravėti piktžoles. Bet man reikia pinigų.

Tardama žodį „pinigai", Natali Falk paspiria žolę „Doc Martens" batu apauta koja.

Tada jie klausia apie Teresą Ekeved.

– Tai nežinai, kur ji galėjo prapulti?

– Neįsivaizduoju.

– Kada buvote susitikusios paskutinį kartą?

– Kiek daugiau nei prieš savaitę.

– Ką veikėte?

– Valgėme ledus Sodų aikštėje.

– Ar nebuvo pasikeitusi? Gal pastebėjai ką nors keisto ar neįprasto?

– Ne, man niekas neužkliuvo.

Natali Falk balsas dirbtinai niūrus.

Ant kaktos blizga prakaitas. Malinos nugara taip pat šlapia.

– Nerimauji? – klausia Malina.

– Ne, kodėl turėčiau?

– Ji dingo.

– Ji gali savimi pasirūpinti.

Balse jokio nerimo. O kaip žvilgsnis? Kas jame?

– Užsirūkysiu, jei neprieštaraujate, – ištaria Natali.

– Truputis dūmų mums nemaišo, – atsako Zekė. – O ir aštuoniolikos metų riba man visada atrodė nesąmonė.

Iš maskuojamosios spalvos šortų kišenės pasirodo cigarečių pakelis.

Gestas jiems: „Gal irgi norite?“

Atsisakantis mojavimas. Vietoj to Malina paklausia:

– Jūs artimos draugės?

– Ne, nesakyčiau.

– Vadinasi, susipažinote šokiuose? Visai kaip Peteris su Teresa?

– Kokiuose dar šokiuose?

– Bendruose Ekholmeno ir Stureforso mokyklų.

– Tokie niekada nebuvo rengiami. Iš kur ištraukėte?

Malina ir Zekė susižvalgo.

– Tai kaip tada susipažinote? – klausia Zekė.

– Mieste. Tiksliai nepamenu nei kur, nei kada.

Mieste.

Taip jau yra. Penktadienio ir šeštadienio vakarais centre būreliais besitrinantys šimtai jaunuolių. Laido juokelius, flirtuoja, mušasi, geria.

Dvidešimt dvi valandos nulis minučių. Ar žinote, kur dabar jūsų vaikas?

Ne.

Jokio supratimo.

– Vadinasi, neatsimeni? – klausia Zekė. – Ar seniai?

– Gal prieš kokius metus. Man ji patinka. Su ja galima pasikalbėti.

– Apie ką?

– Beveik apie viską.

– Judu su Peteriu mokotės Ekholmeno mokyklos paralelinėse klasėse?

– Taip.

– Esate draugai?

– Panašiai. Pasikalbame per pertraukas. Kartais išgeriame kavos.

– Gal žinai, ar Teresa turėjo kitų draugų? Gal galėjo pas ką nors išvažiuoti?

Natali Falk užsitraukia dūmą. Atsako:

– Neee... Nors ką aš žinau. Visi juk turi paslapčių. Ar ne?

– Ji kažką slepia, – ištaria Zekė sukdamas raktelį. – Neabejotinai.

Mašinoje vėl karšta kaip metalo lydymo krosnyje.

– Atrodo, kol kas visi kažką slepia.

– Kieta merga ta Natali. Labiau panaši į vaikiną.

– Moteriškumo ne kažkiek, sutinku.

– Akivaizdu, kad ir Peteris Šioldas meluoja susiriesdamas.

– Reikia nedelsiant atiduoti Teresos kompiuterį ekspertams, – sako Zekė. – Ten gali būti kalnai informacijos. Elektroniniai laiškai. Tinklalapiai, kuriuose lankėsi.

– O Josefina Davidson?

– Kaimynai jau turėtų būti pakalbinti, – ištaria Zekė ir paspaudžia greičio pedalą.

10.

– Iš gyvenančių prie Sodininkystės draugijos parko nieko nesužinojome, – sako Svenas Šiomanas. – Niekas nieko nematė, niekas nieko negirdėjo. Iš tų nedaugelio, kurie apskritai buvo namuose. Kaip žinoma, liepą mieste tuščia. Bijau, kad nebus atsiradę ir naujų liudininkų, taip pat ir pranešusiojo. Vadinasi, lieka laukti Karin Juhanison ataskaitos, papildomų tyrimų rezultatų ir stebėti, ar kur nors neatsiras dviratis.

Prieš inspektorių biurą esančiame nuovados kavos kambarėlyje sieninis laikrodis rodo po penkių penkias. Tarsi reumato kamuojama raudona sekundžių rodyklė lyg sulėtintame kine artėja prie šešių. Visa diena atrodo apspangusi ir pavargusi nuo savęs pačios.

Susirinkimas vyksta kavos kambarėlyje, nes jie tik trys.

„Buvo ilga diena“, – pagalvoja Malina, žiūrėdama į dideliais gurkšniais juodą kavą geriantį Sveną. Šalia guli išjungtas mobilusis. Registratūrai pasakyta aiškiai: daugiau jokių pokalbių su žiniasklaida. Pirmieji jo žodžiai Malinai su Zeke grįžus į nuovadą:

– Jie visai išprotėjo. Po pirmųjų Hiogfelto straipsnių skambina kaip pasiutę. Kalbėjausi su „Aftonbladet“, DN, „Expressen“, „Svenska Dagbladet“ ir dar dievai žino kiek kitų. Buvo atvažiavę iš „Östnytt“ imti interviu, taip pat ketvirtas regioninis kanalas.

– Vasaros sausra, – atsako Zekė. – Užpuolimas, išprievartavimas ir dingimas vienu metu – užteks ilgam. Dar pridėkime miškų gaisrus ir vasara išgelbėta.

– Ar papasakojai apie dviratį?

– Taip, sakiau „Corren“, kad ieškome raudono trijų pavarų „Crescent“. Jie tai išspausdins.

– Kada Karin turės mėginių rezultatus? – paklausia Malina.

– Anksčiausiai rytoj. Skambinau jai visai neseniai. Jokių pirštų atspaudų ant medinių paviršių pavėsinėje.

– Jai reikia marių laiko, – ištaria Zekė.

– Karin išmano savo darbą, tą žinome, – atsako Svenas. – Kaip jums sekėsi? Ką pavyko sužinoti dėl Teresos Ekeved?

– Panašu, kad niekas nežino, kur ji galėtų būti, – sako Malina. – Kalbėjomės su jos menamu vaikinu ir vienintele išsiaiškinta drauge. Jie irgi nieko nežino.

– Menamu vaikinu? – klausia Svenas.

– Taip. Nesame dėl to tikri, – paaiškina Malina. – Jaunuoliai kažką nuo mūsų slepia, o vaikinas meluoja.

– Kaip ketinate išsiaiškinti, ką jie slepia? Kodėl jis meluoja?

Sveno tonas staiga sugriežtėja, tarsi iš karto norėtų gauti atsakymus, o ne sužinoti tyrimo planą.

– Dirbame tuo klausimu, – atsako Zekė. – Tokiame karštyje viskas vyksta lėtai.

– Karštis visiems vienodas.

Tada Svenas kiek atlyžta.

– Vis dėlto kol kas tai laikytina įprastu dingimu.

– Tačiau gali būti, kad ji dingusi jau savaitę. Turime paprasčiausiai rasti daugiau Teresą pažinojusių žmonių ir pasikalbėti su jais. Ir apklausti Peterį Šioldą, – įsiterpia Malina. – Jis yra tėvų sodyboje Valdemarsvike. Paprašysime tėčio atvežti. Dar kreipėmės dėl Teresos mobiliojo telefono pokalbių išklotinės. Tėvams išvažiavus į Paryžių ji nesinaudojo banke laikomomis lėšomis – tėvai patikrino.

– Ar turėjo kompiuterį?

– Specialistai dabar jį krato.

– Gerai. Jaunimas pusę gyvenimo praleidžia internete.

„Tik ne Tuvė, – pagalvoja Malina. – Bent kiek man žinoma."

– JosefinosDavidsonužpuolimasirišprievartavimas, – tęsia Svenas. – Ką apie tai manote? Kad ir kaip būtų, pagrindinį dėmesį turime skirti tam.

– Patikrinsime, ar iš kalėjimo ar pataisos namų neseniai nebuvo paleistas koks nors apskrityje žinomas seksualinis nusikaltėlis, galėjęs vėl grįžti prie senų darbelių, – atsako Zekė. – Taip pat palyginsime su senesniais nusikaltimais, galbūt rasime kokių panašumų.

– Gerai. Kaip manote, ar galimas grupinis išprievartavimas, nors nusikaltimo vietoje ir nėra tokių požymių?

– Kol kas net nežinome, ar smurtas jos atžvilgiu buvo panaudotas Sodininkystės draugijos parke, – ištaria Zekė. – Galėjo būti užpulta ir kitur, o paskui atgabenta į parką, ar ne?

– Tiesa, – sutinka Svenas. – Dar pamiršau paminėti, kad laboratorija jau baigė išsamią Josefinos Davidson kraujo mėginių analizę. Jie visiškai normalūs. Nėra jo-

kių požymių, kad būtų buvusi apsvaiginta narkotikais. Nors kai kurių medžiagų pėdsakai kraujyje išnyksta per kelias valandas. Odos mėginių rezultatai taip pat neparodė nieko įdomaus, išskyrus įprasto „Klorin" ir valymo priemonių pėdsakus. Valikliai greičiausiai naudoti drabužiams, o „Klorin" – kūnui. Galbūt užpuolikas norėjo panaikinti galimus įrodymus. Karin tiria mikroskopines mėlynos spalvos atplaišėles, kurias gydytoja Šiogripė rado Josefinos Davidson viduje. Taigi, ką manote apie grupinio išprievartavimo versiją?

Malina žino, kur tais konstatavimais ir klausimais lenkia Svenas.

Nenori garsiai ištarti, stengiasi, kad tai išplauktų savaime, nes kad ir kaip sakytum, vis tiek atrodys kaip rasistinis pareiškimas.

Žodžiai nuskamba Zekės lūpomis:

– Reikės patikrinti Ali Šakbari ir Behzadą Karami.

Šakbari ir Karami.

Kaltinti dėl visą naktį trukusių seksualinių santykių su iki sąmonės netekimo nusigėrusia mergina. Tačiau nenuteisti – birželį vykęs teismas juos išteisino.

„Ji pati norėjo."

„Norėjo, velniai griebtų."

Ant buto Bergoje virtuvės stalo?

„Norėjo, velniai rautų. Ji prakeikta kekšė."

Įrodyti, kad buvo kitaip, neįmanoma. Svenas vėl gurkšteli kavos, o Malina susimąsto apie oficialią ir neoficialią tiesą. Policija ir žiniasklaida žino, kad beveik visi grupiniai išprievartavimai įvykdomi dviejų ar daugiau imigrantų kilmės vaikinų, tačiau niekas niekada apie tai nerašo ir garsiai neišrėžia tiesos.

Netiesa.

Politiškai neparanku.

Ir problemos nelieka.

O jei nelieka problemos – nėra apie ką ir diskutuoti.

Bet lieka problema, kuri formaliai neegzistuoja, todėl

negali būti išspręsta.

Dar yra merginos, tokios kaip Josefina Davidson ir Luvisa Jelmstet – Šakbari ir Karami auka.

Kaip Teresa Ekeved.

Teresa, ko gero, tiesiog leidžia laiką kur nors viena.

Išvažiavo.

Tiesiog šiaip sau.

Malinai po susitikimo grįžus prie rašomojo stalo suskamba mobilusis.

Kur jis?

Ten, krepšyje.

– Labas, mama!

– Tuve!

Tuvė.

Malina mato ją priešais save. Gyvas, džiugesio kupinas mėlynas akis, nuo jūros pučiančiame vėjyje besidraikančius rudus plaukus.

„Ar jums gera?“ – pagalvoja.

„Taip ilgiuosi, kai girdžiu tavo balsą.

Nors tuo pat metu gerai, kad tavęs nėra mieste.

Dabar jau tikriausiai po vidurnakčio. Ką veiki taip vėlai? Turėtum miegoti.“

Tačiau Malina susilaiko. Nori parodyti pasitikėjimą.

– Kaip ten viskas?

– Šiandien keliavome laivu. Plaukėme į mažą paplūdimį.

– Patiko?

– Taip, nors plaukimas atgal truputį prailgo. Gerai, kad turėjau pasiėmusi knygą. Dabar buvome išėję pavalgyti.

– Ar skanus ten maistas?

– Nieko.

– Daugybė ant grotelių ruoštų patiekalų?

„Atrodo, kad dėl atstumo mūsų pokalbis yra labiau paviršutiniškas nei įprastai“, – pagalvoja Malina. Tie pa-

tys nereikšmingi prie pusryčių stalo ištarti žodžiai įgauna skambesį, turinį ir prasmę nuo jos ir Tuvės buvimo. Tarsi intuityvus kontaktas dingtų kažkur tarp visų siųstuvų, kabelių ir palydovų.

– Kokią knygą skaitai?

– Kelias iš karto. Bet man nepatiko „Ponia Bovari“. Klaikiai senamadiška.

Fone pasigirsta ksilofonas. Muzikantai viešbučio restorane?

– Ten orkestras?

– Groja restorane. Ar namuose šilta?

– Pragariškas karštis, Tuve.

– Čia pats tas. Gal nori pasikalbėti su tėčiu?

– Žinoma.

– Malina?

Janės balsas.

– Taip. Jums viskas gerai?

– Taip. Ir šilta. Kaip namuose?

– Karšta kaip niekada. Nepamenu nieko panašaus.

– Gaila, kad tavęs nėra su mumis. Čia gera.

Balis.

„Su jumis? – pagalvoja Malina. – Pabėgti nuo karščio ir nelaimingų mergaičių?“

Taip, kaip jis pabėgo į Bosniją, Ruandą, Somalį ir visur kitur, kur nebuvo minčių apie neįmanomą meilę. Kaip tūkstančius kartų girdėjo jo balsą traškančioje telefono linijoje ir jautė, kaip traukiasi pilvas, kaip viduje kaupiasi juoda, karšta, nerimo kupina masė.

Sarajevas. Kigalis. Mogadišas.

Janės balsas traškančiame ragelyje, žinutė apie tai, kas galėjo būti, linkėjimai nuo niekada nenugyvento gyvenimo.

Tas pats dabar.

– „Corren“ tinklalapyje skaičiau apie miškų gaisrus, – sako Janė. – Dabar būčiau reikalingas namuose.

Ji supyksta. Pagalvoja: „Man būtum dabar reikalin-

gas! Nors mes to niekada nesupratome. Tu amžinai nerasdavai ramybės. Ar kada nors pagaliau suaugsi ir padėjęs koją ant žemės pasakysi, kad čia yra tavo vieta šiame pasaulyje? Tai, kad statei tualetus pabėgėlių stovyklose ir vežiojai miltų maišus užminuotais keliais, dar nereiškia, kad esi suaugęs. Būti suaugusiam reiškia pasilikti.“

Pyktis išgaruoja taip pat greitai, kaip ir užplūdęs.

– Jie susitvarkys ir be tavęs, Jane.

– Bet vienas kolega buvo rimtai sužeistas.

– Pasiilgau jūsų, – ištaria Malina. – Pabučiuok Tuvę nuo manęs. Jai metas į lovą.

„Corren“ tinklalapis.

Kompiuteris apšviečia miegamąjį. Jei ne mirgantis monitorius, kambaryje būtų visiškai tamsu. Žaliuzės kaip kietai sučiauptos lūpos neįsileidžia vidun vakaro šviesos.

Miškų gaisrai nepaleidžia apylinkių iš savo gniaužtų. Sužeistas ant rusenančių samanų suklupęs gaisrininkas. Veido ir rankų nudegimai. Ko gero, apie jį ir bus skaitęs Janė. Laikraščio nuotraukos dramatiškos, gaisrininkai kaip mažos molinės figūrėlės prieš didelę liepsnojančią sieną, pasiruošusią bet kada užgriūti ir akimirksniu supleškinti.

Danielis Hiogfeltas jai daugiau neskambino, užtat vien šiandien penkis kartus kalbėjosi su Svenu.

Viename straipsnyje susieja abu atvejus. Kalba apie juos ir atskirai.

Vasaros nuotaikomis gyvenantį Linšiopingą sukrėtė užpuolimas ir išprievartavimas Sodininkystės draugijos parke ir dingusi...

Linšiopingas sukrėstas?

Greičiau jau apsnūdęs. Suglebęs nuo karščio.

Tekstuose trūksta detalių. Jos kol kas neatskleidžiamos.

Danielis ir žiniasklaida savaip vertina situaciją. Jiems

tie atvejai yra vienas, o Teresos dingimas – visai ne įprastas pabėgimas iš namų. Sąsajos jiems palankios, net jei Svenas ir nenorėjo, kad būtų kalbama apie kokį nors ryšį tarp tų įvykių, taip sukuriant įsivaizduojamą blogąjį monstrą vasariniame Linšiopinge.

Ką tik matė jį „Östnytt" programoje. Lakstantis žvilgsnis rodė nepasitikėjimą, ko Malina niekada anksčiau nebuvo regėjusi. Tarsi kamera galėtų jį suėsti. „Kol kas dar negalime užtikrintai pareikšti... dirbame toliau... jokių sąsajų..."

Skambino atostogaujantis Karimas Akbaras. Klausė, ar nereikėtų jam grįžti ir pasirūpinti hienomis, – taip apibūdino reikalą Svenui.

Svenas atsakė:

– Žvejok su sūnumi, Karimai. Rašyk knygą.

Tada dar perskaito straipsnį apie karštį. Mirčių banga miesto senelių namuose, į namus atvykstantys slaugai irgi rado ne vieną iškeliavusį nuo širdies smūgio. Žmonės nepakelia karščio, tačiau nemėgsta ir sauso kondicionierių oro. Į namus atvykstanti seselė kalbėjo: „Mūsų pacientų butuose siaubingai karšta. Jiems paprasčiausiai sunku suvartoti reikiamą skysčių kiekį ir palaikyti tinkamą organizmo temperatūrą. Dabar, per atostogas, nespėjame atlikti net įprastų vizitų."

Malina išjungia kompiuterį ir pereina į svetainę. Atsistoja prie praviro lango ir klausosi iš apačioje įsikūrusio baro sklindančio klegesio.

Gal nusileisti?

Ne, ne šiandien.

Net jei kūnas šaukte šaukiasi tekilos.

Vietoj to grįžta į miegamąjį, atsigula į lovą ir užsimerkia.

Kurį laiką ryški dienos šviesa dar mirga akyse kaip degantys žiburiai ragenoje, bet netrukus apgaubiančioje tamsoje ima formuotis siluetai.

Malina mato Natali Falk kapinėse. Jos lūpos juda, ta-

čiau iš jų sklinda Peterio Šioldo balsas telefonu.

Abu jaunuolius vienija melas.

Vis dėlto jie gana suaugę ir supranta, kad tyla yra jų šalininkė, tik ją pasitelkę pavers policijos užduotis beveik neįmanomas.

Mokantys tylėti išlipa sausi beveik iš bet kokios balos. Liežuvis yra pikčiausias prasikaltusiojo priešas.

Malina vėl atsimerkia.

Girdi iš baro sklindančius balsus. Žvalesni už girdėtus dieną, nors atskirti žodžių bendrame šurmulyje ir negali.

Užsimerkia. Įsivaizduoja Danielio kūną šalia savojo, jo svorį... Gal reikėtų?..

Ne.

Miegoti.

Pavargusi kaip šuo.

Universitetinės ligoninės palatoje guli plonyte balta antklode užsiklojusi Josefina Davidson. Nori, kad sąmonė atsimintų tai, ką pamena ir žino kūnas. Tėvai sėdi foteliuose prie ligoninės lango, žiūri į negausius Linšiopingo žiburius ir taip pat suka galvas: kas nutiko Sodininkystės draugijos parke ar kur nors kitur? Kokias paslaptis slepia išdegusi žolė, spygliai, lapai, naktis ir tamsa? Tuo pat metu ilgisi namų ir savo lovų.

„Noriu prisiminti, – galvoja Josefina, – tačiau nieko neišeina.“

„Ar tikrai noriu? Tai, kas įvyko, nenustoja egzistuoti vien todėl, kad aš neprisimenu, ar ne?

Netrukus mane išleis namo.

Tada atsigulsiu terasoje ir pabandysiu prisiminti. Šnibždėsiu sau: prisimink, prisimink, prisimink.“

Žemė virš manęs, ar ji ką nors atsimena?
Žinau, kodėl dabar esu čia.
Kur esu.

Aš – Teresa.

Viršuje turėtų būti naktis. Negirdėti besimaudančiųjų balsų.

Aš čia miegu, tiesa?

Kaip tai įvyko?

Kodėl miegu čia?

Apie ką dabar mano sapnai?

Sapne skamba Tuvės balsas kambaryje:

– Laikykis, mama, aš greitai grįšiu.

Balsas Malinos sapne taria žodžius, kuriuos ji nori girdėti:

– Greitai būsiu namuose.

„Kas būčiau be tavęs, Tuve?

Be jūsų?“

Štai Tuvė stovi prie jos lovos. Tiesia į ją rankas ir Malina jau nori apkabinti, tačiau Tuvės vėl beveik nelieka, tik permatomas išstypęs kūnas, tarsi vos matoma holograma, menkas šiaudas atminčiai ir ilgesiui.

„Grįžk namo, brangioji.

Nepalik manęs. Pažadėk.“

11.

Liepos 15 d., ketvirtadienis, ir liepos 16 d., penktadienis

„Tikriausiai barsukas šmirinėja tamsioje pamiškėje.

Sargyboje svyruoja pušys ir beržai, silpnas nakties vėjelis dvelkia nuo Baltijos jūros per šcherų uolas ir akmenis.

Ko tu ieškai?

Gal kas palaidotas po žeme? Ar tiesiog nerandi kelio į savo olą ir labirintus, kuriuos vadini namais?“

Karimas Akbaras sėdi ant trims savaitėms šeimos išsinuomotos trobelės laiptų. Šv. Onos šcherai, Kobholmenas. Kelionė irkline valtimi iš prieplaukos Tetio saloje ir didžioji švediška ramybė. Karšta, kaip šiemet dar nebuvo.

Septyni tūkstančiai už savaitę.

Juoda su baltu nugara. Krebždesys. Ką slepia miškas?

Švediškas, švediškesnis, švediškiausias. Rusena po vakarienės dar neužgesusios anglys. Nuosava medinė prieplauka, nuo jos atsiveriantis vaizdas į ankštą įlankėlę, toliau virstančią atvira jūra. Trobelėje miega šeima – žmona ir aštuonerių sūnus. „Jam tai tikras rojus. Aš dabar turėčiau miegoti šalia žmonos, tik klausimas, ar ji to nori."

Kartais apninka abejonės. Tarsi jų gyvenimo jai neužtektų. Tarsi norėtų kažko kito. Nesako to žodžiais, parodo atstumu arba nebuvimu, kai jis šalia.

„Nerandu sau vietos, – galvoja Karimas. – Noriu sutvarkyti tai, kas vyksta mieste."

Mergaitės.

Viena netekusi atminties. Kita dingusi.

Tada dar Svenas Šiomanas televizoriaus ekrane. Kakta prakaituota, plaukai susivėlę.

Danielio Hiogfelto balsas:

– Ar manote, kad Teresa Ekeved gyva?

Sveno žvilgsnis išdavė jo nuomonę, kuri akivaizdžiai neatitiko žodžių:

– Darome prielaidą, kad ji nėra mirusi.

„Velniai griebtų, Svenai, darome prielaidą, kad ji gyva!"

Naujienos.

Kameros.

„Puiki proga pasigerinti įvaizdį, – galvoja Karimas. – Tačiau šis namas yra nuostabi vieta poilsiui, o ir nuotraukos bei kalbos man juk kaip reikiant įgriso."

Kada tai įvyko?

Dar net nepradėjo knygos.

Neturi jėgų išlikti politiškai korektiškas, o tada geriau padėti plunksną į šalį.

Miške nerimsta barsukas.

„Noriu pasidomėti tomis mergaitėmis. Ten kažkas vyksta. Kažkas tamsaus. Noriu būti ten, kai viskas iškils į dienos šviesą."

Pilve nerimsta ant grotelių kepta mėsa. Pridegusi ėriena prašosi lauk.

Janė prabudo anksti – buvo priverstas skubėti į tualetą.

Šio vakaro restoranas blogiausias iš visų iki šiol.

Riebaluoti ryžiai ir prasta mėsa, nors aštuonkojis Tuvei, regis, visai patiko. Dabar ji miega. Kiekvienas turi po savo devyniasdešimties centimetrų lovą ant baltų akmeninių grindų. Aliumininiai balkono turėklai po Janės dilbiais dar šilti nuo dienos saulės. Jūra už šimto metrų, palei ją driekiasi gatvė su barais, restoranais, suvenyrų parduotuvėmis ir šventykla. Iš pažiūros masinio turizmo per daug nepaveikti baliečiai vilki savo spalvingais apdarais, ore tvyro stiprus smilkalų kvapas, jiems traukiant religinėse procesijose, apie kurias Janė visiškai nieko nenutuokia.

Tokia jau čionykštė civilizacija. Ankstyvą rytą Balyje odą glosto švelni šiluma. Per vakarienę išgertas vynas sujaukė jo sistemų veiklą ir miegas nebeima.

Viešbučio restoranas uždarytas.

Baseinas taip pat.

Iš vieno vis dar veikiančio baro sklinda silpna muzika, tačiau ji netrukdo girdėti Tuvės kvėpavimą. Pagalvoja, kad miegodama ji kvėpuoja visai kaip Malina, lėtai ir ritmingai, bet kartais ritmą nutraukia beveik dejonę primenantis garsas. Jame nėra nerimo ar kančios, tik palengvėjimas, tarsi kažkas viduje būtų radęs savo vietą.

Nakties šiluma kitokia nei Afrikoje.

Tropikų naktys liūčių laikotarpiu. Nėra nieko į jas pa-

našaus.

Kai lietus merkia kiaurai ir gali jausti ant odos augantį pelėsį, kai lašų krapnojimas negali paslėpti iš paskos sekančio blogio, braunantis tarp medžių, lapų ir vabzdžių.

Visada atsiranda kažkas, kas supriešina žmones.

Religija.

Kaip Bosnijoje.

Priklausomybė gentims.

Kaip Ruandoje.

Ir visada politika, pinigai, pažiūros bei veiksmai.

„Ir dar tokie kaip aš. Visada pasiruošę tvarkdariai, paprastai pasirodantys iš karto po katastrofos."

Po šviežių ar jau senais tapusių įvykių. Kažkurią istorijos akimirką tie dalykai susitinka ir viskas apsiverčia aukštyn kojomis. Skaudulys pratrūksta smurtu ir nieko čia nepakeisi.

Į veidą dvelkia švelnus vėjelis.

Afrika.

Šaltas vėjas.

Balkanai.

Žvarbus drėgnas šaltis, kurį visada nešiosis viduje.

Visai neseniai trūkinėjant ryšiui telefone girdėtas jos balsas. Tas pats varginantis vaidinimas, kaip daugybę kartų iki tol, žodžiai, kalbos, kuriomis nieko nepasako.

„Ką aš padariau?

Malina.

Ką, po perkūnais, mes padarėme? Ką darome?

Metas baigti vaikiškus ir pradėti rimtą žaidimą."

Janė grįžta iš balkono vidun. Atsigula į lovą, klausosi dukters kvėpavimo.

Malina sapnuoja virš kietos žemės dvelkiantį šaltą vėją. Mažas padarėlis inkščia ir prašosi ant rankų.

Sapnuoja plyną lauką, dangų ir kamuolinius debesis.

Sapnuoja, kad plaukia jūroje greta Tuvės ir Janės. Šalia plaukia ir ketvirtas žmogus. Beveidis, tačiau nebai-

sus, greičiau viso žmogiškojo gerumo įsikūnijimas, įmanomas tik šiltame vasaros sapne.

Sveno Šiomano žmona Sonja žvelgia į sutuoktinį. Pilvas, atrodo, ritinėjasi ant čiužinio, veidas išvagotas vis gilesnių raukšlių. Klausosi jo knarkimo, kuris, regis, garsėja su kiekvienais prabėgusiais metais ir kiekvienu pilvą papildžiusiu kilogramu. Tik štai stebuklas – kaip ji ištveria tą kriokimą, kuris tapo jos pačios, jos gyvenimo ir jų abiejų dalimi?

Paprastai prabunda apie trečią.

Tyliai guli šalia ir žiūri pro užtrauktas užuolaidas į kartu su metų laikais besikeičiančius sodo kontūrus.

Vasaros sutemos nerimtos.

Medžiai – obelys, kriaušės ir slyvos – matosi aiškiai ir net fantazija negali paversti jų kuo nors kitu nei medžiais.

Dažnai apsimeta mieganti, kai jis išslenka į rūsyje įrengtas dirbtuves. Žino, kad nori būti tikras, jog ji miega. Niekada nepaliktų vienos lovoje, jei išsiduotų esanti prabudusi.

Birželį nusipirko naujas tekinimo stakles.

Ištekins daugybę indelių. Pradėjo pardavinėti juos rankdarbių parduotuvėje prie pilies.

Rugpjūtį keliaus į Vokietiją.

Svenas spyriojasi, bėgant metams vis labiau privengia tolimų kelionių, o ją tai vis labiau traukia.

– Turime nukeliauti į Australiją. Pažiūrėti, kaip sekasi Joakimui.

– Devyniolika valandų lėktuve? Berniokas juk pats grįš per Kalėdas. Nejau to negana?

Automobiliu į Vokietiją.

Maži keliukai.

Viešbutis, kuriame, regis, daugiau niekas negyvena.

Svenas.

Jie vedę daugiau nei trisdešimt metų.

Mato jo nerimą sapne, mergaites, visas baisybes, apie kurias ji skaitė laikraščiuose, o jis vengia kalbėti.

Prabudęs Zekė Martinsonas eina į namo Landeryde virtuvę ir įjungia kavos aparatą.

Patalpoje pasklinda kofeino, žvalumo ir naujos dienos kvapas.

Viryklės laikrodis rodo 05.23.

Beveik visada ramiai išmiega visą naktį ir gerai pailsėjęs prabunda anksti ryte.

Namas prišilęs.

Mažiausiai dvidešimt aštuoni laipsniai. Žmona norėjo pirkti oro kondicionierių miegamajam, bet šiluma ilgai netruks, o tada dešimt tūkstančių šuniui ant uodegos. Tik kas tie dešimt tūkstančių?

Martinas uždirbs milijonus. Tiesiog žaisdamas tą prakeiktą ledo ritulį. Jau uždirbo.

Nors visi darbai geri, išskyrus blogus.

Palyginti su ledo ritulininkais, smegenų chirurgai gauna grašius. Ką tada kalbėti apie slaugytojus?

Visa tai – prastas pokštas.

Ir dar tos mergaitės. Teresa ir Josefina. Kas vyksta?

Prakeikti prievartautojai iš Bergos. Snargliai su importuotu nesveiku požiūriu į moteris. Jie žadina viduje pačius blogiausius jausmus.

Peteris Šioldas. Natali Falk.

Ką jie slepia?

Zekė įsipila puodelį kavos. Atsargiai siurbčioja karštą gėrimą, jaučia, kaip organizmas bunda vien nuo per nosį traukiamų garų. Padeda puodelį ant stalo ir išėjęs į prieškambarį atidaro lauko duris.

Ramybės apgaubtas sodas. Gėlės, krūmai, medžiai. Kaip juodi sustingę žmonės.

Prieš mirdamas tėtis dešimt metų pragulėjo Olerydo ligoninėje. Nejudėdamas, įkalintas Parkinsono savo paties viduje. Negelbėjo nei seni, nei nauji vaistai. Kaip lapų

netekęs medis sode.

Zekė išeina į kiemą tik su trumpikėmis.

Kaimynų nėra namuose arba dar miega, jei netyčia ir būtų.

Atidaro pašto dėžutę, įkiša ranką ir ištraukia „Corren“.

Užmeta akį, ar viduje nėra reklaminių lankstinukų, tačiau ten tuščia, tik pora kampe besislepiančių apatiškų auslindų.

Pakelia laikraštį aukštyn tokiu kampu, kad aušros šviesoje galėtų įskaityti tekstą ir įžiūrėti nuotraukas pirmame puslapyje.

Teresos Ekeved atvaizdai.

Ta pati juostelė, iš kurios vakar tėvai davė nuotraukų ir jiems.

Dingo prieš savaitę... Tėvai prašo visuomenės pagalbos...

Zekė perlenkia laikraštį.

Kava.

Turi išgerti dar kelis puodelius.

Išvalyti ir praskaidrinti smegenis.

Šiandien laukia rimti darbai.

12.

Šviesios Peterio Šioldo garbanos ir liesas, beveik nesveikai perkaręs kūnas. Jo tėtis Stenas – ryžtingų žalių akių ir aštrių veido bruožų vyras – atrodo sutrikęs, kai kavos kambarėlyje kėdėje įsitaisęs sūnus susikelia basas kojas vieną ant kitos.

Nė vienas neatrodo pavargęs, nors turėjo išvykti iš sodybos labai anksti.

Malina iš karto pastebi.

Peteris Šioldas žino tylos vertę.

Kodėl?

„Nes yra dalykų, kurie priklauso tik tau, Peteri?"

Malina atsisėda, o Zekė nueina prie kavos automato.

– Gal kas norėsite kavos?

Bet tėvas su sūnumi atsisako, taip pat ir trimis puodeliais namuose išsibudinusi Malina.

– Ačiū, kad atvykote taip anksti.

Ant sienos kabantis laikrodis rodo po aštuonių dvidešimt.

– Kelyje sugaišome vos kiek daugiau nei valandą, – atsako Stenas Šioldas. – Dingus Teresai tai mažiausia, ką galime padaryti.

Malina įsmeigia akis į Peterį Šioldą.

„Ką matau jo veide?"

„Baimę? Skeptiškumą? Tylą."

– Judu su Teresa tikrai pora? – paklausia Malina.

Atsakymas pasigirsta iš karto. Liesa Peterio Šioldo ranka perbraukia plaukus.

– Taip.

Zekė atsisėda prie stalo su garuojančios kavos puodeliu.

– Bendraujate ne kažin kiek, – sako Stenas Šioldas sūnui.

– Ką tu apie tai išmanai? Mes pora.

– Ar paskutinio susitikimo metu nepastebėjai ko nors keisto? – klausia Malina.

– Ne, o kas tai galėtų būti?

– Minėjai šokius, kuriuose susipažinote. Tokie niekada nebuvo rengiami, – ištaria Malina.

Peterio Šioldo žvilgsnis klaidžioja, paskiau jis užverčia akis.

– Gerai jau. Susitikome mieste. Nenorėjau, kad žinotumėte, jog kartais trinuosi po miestą.

– Bet mieste būti juk niekas nedraudžia, Peteri.

– Nedraudžia? Paprastai skamba kitaip. Išgirskite pagaliau: mes *esame* pora. Tik susitikome ne ten, kur sa-

kiau. O per atostogas buvau kaime.

– Tas tiesa, – patvirtina vėl ryžto kupinu balsu Stenas Šioldas.

– Gal sakydamas, kad eini susitikti su Teresa, iš tiesų eini pasimatyti su kitais žmonėmis? – išrėžia Malina Peteriui į veidą.

– Ir kas tai galėtų būti?

– Tu papasakok.

– Nėra ką pasakoti.

– Tikrai? – klausia Zekė. – Ar tikrai?

– Ko jūs siekiate? – įsiterpia Stenas Šioldas.

Peteris Šioldas šypsosi.

– Daugiau neturiu ką pasakyti.

– Ir nežinai, ar Teresa neidavo susitikti su kai kuo kitu, kai sakydavo, kad eina į pasimatymą su tavimi? – tęsia Zekė.

– Mes esame pora, jau sakiau.

– Neatrodai labai susikrimtęs, kad ji dingo.

– Ir dar kaip. Man neramu. Tik rodau tai savaip.

– Savaip?

Peteris Šioldas atsilošia kėdėje ir nubraukia nuo kaktos plaukus.

„Ak tu, mažas niekšeli, – galvoja Malina. – Kiek tau? Keturiolika? Penkiolika? Ir jau toks... Taip, koks?“

Akys. Malina įsižiūri.

„Gėda. Tame žvilgsnyje yra gėda. Ir baimė. Turėčiau apkabinti, bet tu pasistengei, kad tai būtų neįmanoma.“

– Klok viską, ką žinai ir kas gali būti įdomu mums, – sako Malina.

– Priešingu atveju...

– Neįsijauskite, – įsiterpia Stenas Šioldas. – Ar mano sūnus kuo nors įtariamas?

– O Natali Falk? – klausia Malina.

Peteris Šioldas vėl šypsosi, atrodo, prieš išsižiodamas apsvarsto atsakymą.

– Mokyklos draugė. Ne daugiau. Mums trims patin-

ka panaši muzika.

– Ir kokia gi?

– Visa tai, kas nauja, – atsako Peteris Šioldas. – Aš tikrai daugiau neturiu ką pasakyti. Ar jau galime eiti?

– Teresa dingusi. Mergina, vardu Josefina, išprievartauta, – sako Malina. – Papasakok mums, ką slepi. Dabar. Ar pažįsti Josefiną?

– Nepažįstu jokios Josefinos.

– Mano sūnus sakė, kad papasakojo viską, ką žino, – įsiterpia Stenas Šioldas ir atsistoja. – Eime, Peteri.

– Ne viską, – atšauna Zekė.

Tėvui su sūnumi palikus nuovadą Malina ir Zekė įsitaiso prie savo darbo stalų.

– Jis pasakoja ne viską, – pakartoja Zekė.

– Gal ir tu nepasakotum būdamas jo vietoje.

– Manai, varžėsi tėčio?

– Ne. Tėtušis pažįsta savo sūnų. Manau, jis nebuvo suinteresuotas, kad Peteris pasakytų ką nors daugiau.

– Kaip manai, ką jis žino, Malina?

– Kažką, Zeke, kažką.

Paauglių pasauliai.

Tuvės pasaulis.

Juk iš pradžių ir ji nepasakojo Malinai apie Markusą, nors Malina tikėjosi, kad Tuvei augant jų gyvenime atsiras daugiau bendrumo ir sąlyčio taškų.

Ar taip atsitiko?

Ne.

Taip.

„Ne. Nemeluok sau, Malina.“

„Nežinau, ar Tuvė turi nuo manęs paslapčių. Dievaži, kartais aš ją erzinu. Kartais, – pagalvoja Malina, – beveik matau, kaip ji negali pakęsti manęs ir to gyvenimo, kurį gyvenu.“

„O gal aš pati negaliu pakęsti? Gal per griežtai vertinu dukterį?

Tikriausiai taip ir yra.

Neabejotinai."

Svenas Šiomanas sudribęs ant kėdės prie stalo susirinkimų salėje. Raukšlių išvagoti žandai įraudę nuo karščio ir galbūt miego stygiaus šiąnakt.

Lygiai devinta valanda.

Rytinis pasitarimas šį penktadienį prasideda tiksliai numatytu laiku.

Šalia sėdi Vilis Andersonas iš technikos skyriaus.

Priešais Andersoną padėtas apvalių formų Teresos Ekeved kompiuteris. Interneto kabelis bejėgiškai karo virš grindų, tačiau, regis, vis tiek nori kažką papasakoti.

Zekė su Malina stovi Viliui Andersonui už nugaros įsmeigę akis į monitorių. Malina pagalvoja, kad jis gerai padirbėjo, kad ir ką ten būtų atradęs.

- Na? - ištaria Zekė.

- Kompiuteriu naudojosi ne per dažniausiai, - sako Vilis Andersonas. - Neradau jokių nuotraukų, tik porą biologijos rašto darbų. Galiu patikinti, kad tikrai nesudomins.

Andersonas.

„Ar jis gali spręsti, kas mus domina?" - mąsto Malina.

Biologijos rašto darbai.

Tikriausiai gali.

- Kas dar?

Savo balse Malina girdi lūkesčius.

- Ji reguliariai valydavo interneto naršyklės atmintį, todėl nelabai galiu atsekti, kokiuose tinklalapiuose dažniausiai lankydavosi. Ta informacija gali būti standžiajame diske, dar galima ištraukti iš tiekėjo serverių, bet tai užtrunka.

- Kiek?

- Kelias savaites. Išvalytos naršyklės atminties pėdsakų fragmentai lieka standžiajame diske. Kol gaunama suprantama visuma, praeina nemažai laiko. Vasarą plačiajuosčio ryšio tiekėjas per daug neapsidžiaugs pa-

prašytas patikrinti serverių sąrašus.

– Bet?

Iš Vilio Andersono balso Malina girdi, kad jis aptiko kai ką daugiau.

– Iš to, ką pavyko rasti naršyklės atmintyje, matyti, kad turi paskyrą „Facebook“.

Vilis Andersonas suspaudžia reikiamą tinklalapį.

Teresos Ekeved veidas.

Nekaltas. Tuo pat metu atšiaurus.

Jokių įrašų. Vos keli draugai: Peteris Šioldas, Natali Falk. Komentarus rašo tik vienas, *Lovelygirl* slapyvardžiu prisistatantis žmogus.

„Labas, brangute!“

„Na ir graži gi tu.“

„Suck me.“

– Ar galima išsiaiškinti, kas ta *Lovelygirl*? – klausia Malina.

– Registruota narė, tačiau paskyros neturi, – atsako Vilis Andersonas. – Galiu susisiekti su „Facebook“ ir paprašyti informacijos, kuri nuvestų iki jos.

– Kas dar?

Pagyvėjęs Sveno balsas su palengvėjimo gaidele. *Lovelygirl*, kažkas, už ko galima užsikabinti.

– Dar turi „Yahoo“ elektroninio pašto dėžutę, – atsako Vilis Andersonas, – bet prie jos negaliu prisikasti.

– Ar su „Yahoo“ pavyktų susitarti greičiau nei su „Facebook“?

– Vargu. Šiandien susisieksiu ir su vienais, ir su kitais. Pažiūrėsime.

– Taip ir padaryk, – pritaria Svenas. – Būtinai pabrėžk reikalo skubumą.

– Nieko „MySpace“? „Youtube“?

Malina prisimena prieš kelerius metus „Youtube“ pasirodžiusį įrašą, kuriame užfiksuota, kaip išprievartaujama ir sumušama paauglė. Paaiškėjo, kad kankintojai buvo jos geriausi draugai.

Peteris Šioldas. Natali Falk. Kankintojai?

– „MySpace" nieko. „Youtube" netikrinau, bet šiandien galėsiu pažiūrėti.

– Taip ir padaryk, – vėl pakartoja Svenas. – Taip ir padaryk.

– Peteris Šioldas ir Natali Falk irgi neturi paskyrų?

–Ne, bent jau man nepavyko rasti, – atsako Vilis Andersonas ir atsistoja. Plonos smėlio spalvos medvilninės kelnės kabo virš liesų kojų.

Andersonas.

Keturiasdešimties.

Nors atrodo penkiasdešimties.

– Greitai apsisukai, – pagiria Svenas.

– Nebuvo sunku, – kuklinasi Vilis Andersonas išjungdamas kompiuterį ir pasikišdamas po pažastimi.

– Paskambinsiu, – ištaria išeidamas. Susirinkimų salėje lieka tik karštis ir uždaromų durų trinktelėjimas.

– O judu ko dabar griebsitės?

– Aplankysime Behzadą Karami.

Tada salėje įsigali tyla. Ypatinga tyla. Malina ją pažįsta ir mėgsta. Tyla, kai policininkų nuojautos virsta mintimi ir dėmesio verta tyrimo linija.

– Lesbietės, – ištaria Svenas. – Gal yra lesbietiškas motyvas? Ta *Lovelygirl* iš „Facebook" primena homoseksualią.

– O Natali Falk yra vyriško sukirpimo, – papildo Zekė.

Malina pagalvoja, kad jis vadovaujasi stereotipais, tačiau viduje pritaria. Jaučia salėje tvyrančias nuojautas.

– Gali būti lesbietiškas ryšys. Turėkite tai omenyje, – sako Svenas.

– Gal Natali Falk žino, kas ta *Lovelygirl*? – svarsto Malina.

– Metas imtis prievartautojų, – ištaria Zekė ir atsistoja. Žvilgsnis kupinas laukimo.

Kodas.

Tai spynai reikia prakeikto kodo.

Jau ir truputį po pusės dešimtos. Jiedu stovi prie daugiabučio laiptinės įrengto nedidelio stogelio šešėlyje. Kadaise geltonos fasado plytos patamsėjo ir tapo ochros spalvos. Aplinkui žolynai ir lysvės. Niekam neįdomios ir niekas negauna atlyginimo už jų priežiūrą. Nuorūkos, skardinės, sudaužyti žalio stiklo buteliai.

Durų langelyje Malina regi save pačią. Veidas netikroviškai ištįsęs, oda, regis, blizga.

Berga.

Mašiną paliko nutriušusiame centre. Poliklinika, ilgai dirbanti parduotuvėlė ir picerija. Toliau – tuščios parduotuvės patalpos su faneros lakštais languose.

Berga.

Vos keli kilometrai nuo miesto centro, mažiau nei septyni šimtai metrų nuo Ramshelio.

Kitas pasaulis.

Bedarbiai.

Imigrantai.

Ir kaip visada – vienišos mamos, besistengiančios išauklėti savo vaikus dorais žmonėmis, kiek tik leidžia jėgos atidavus dešimt valandų prastai mokamam darbui.

Šeimas palikę tėvai čia realybė.

Nors ir vasara, daugelis Bergos gyventojų neabejotinai yra namuose.

Už dviejų namų nuo tos vietos, kur stovi dabar, Malina rado mirtiną dozę susileidusį mokyklos laikų draugą. Vieno kambario butuke pirmame aukšte. Pirmaisiais darbo Linšiopingo policijoje metais, ką tik baigusi policijos mokyklą ir grįžusi čia su Tuve.

Iš buto smirdėjo.

Paskambino kaimynai.

Atvažiavę su kolega rado jį gulintį ant grindų šalia lovos. Aplinkui tvyrojo neįtikėtinas jovalas. Kūnas dvokė. Neabejotinai buvo išpampęs, tačiau kai atrado – jau

sukritęs.

Jimmy Svennssonas su trimis *n.*

Buvęs mokyklos gražuolis, virtęs narkomanu ir gavęs galą nuo heroino.

Kuo smirda dabar?

Susvilusia vasara.

– Ką darysime su durimis, Malina?

– Lauksime, kol kas nors eis.

– Gal tu...

– Pajuokavau, Zeke. Rytinis pokštas, – nuramina Malina ir iš vidinės žydro švarkelio kišenės išsitraukia pluoštą raktų. Įkiša į spyną visraktį ir pasukioja.

– Tokios spynos – vieni juokai.

Zekė neslepia susižavėjimo.

– Turiu pripažinti, pašėlusiai mitriai darbuojiesi, Fors.

Gelsvai žalsvas pelėsiais atsiduodančios laiptinės sienas būtų metas perdažyti.

Lifto nėra.

Šnopuodami pakyla į trečią aukštą.

– Galvą guldau, kad miega, – ištaria Zekė ir nuspaudžia Behzado Karami durų skambutį.

Jie vis skambina ir skambina.

Malina renka Behzado Karami mobiliojo numerį. Laidinis telefonas nenurodytas.

Bute turėtų skambėti visi kampai.

Buvo tokia girta, kad visiškai nesiorientavo.

Ragelyje pasigirsta balsas. Kalba vietiniu dialektu beveik be akcento, nors čia Karami atsikėlė gyventi būdamas aštuonerių.

– Ar žinai, kiek valandų, prakeikta kiaule?

– Skambina Malina Fors iš policijos. Jei atidarysi duris, skambutis nutils.

Zekės pirštas spaudžia durų skambutį.

– Ką?

– Atidaryk duris. Mes laiptinėje.

– Prakeikimas.

Ragelyje Malina girdi judantį kūną, tada bildesys už durų, o Zekės pirštas toliau spaudžia skambutį, kurio garsas prasiveriant durims vis stiprėja.

– Labas rytas, Behzadai. Ar tik nebūsi vėl prisiviręs košės?

Zekės balsas kupinas pasidygėjimo. Pirštas atleidžia skambutį.

Behzado Karami veidas sutinęs nuo miego, galbūt alkoholio ir dar bala žino ko. Tatuiruota viršutinė kūno dalis, galinga pečių juosta, ant kaklo – žvėrių nagų ir dantų vėrinys. Devyniolikos. Jo didelis, juodas, blizgantis kaip gyvatė BMW stovi centre.

Kita vertus...

Po nepilnamečių kolonijos už nieką nenuteistas. „Patupdyti už išprievartavimą taip pat negalėjome, vadinasi, gal jo „reikalai“ visai neblogi? Aš juk nieko nežinau“, – mąsto Malina.

– Mes užeisime, – ištaria Zekė ir, kol Behzadas Karami nespėjo išsižioti, prasibrauna pro jį vidun į prieškambarį ir toliau į vienintelį kambarį.

Behzadas Karami dvejoja.

Nuo tada, kai sėdėjo areštinėje, kol buvo svarstoma, kaip klasifikuoti jų pasilinksminimą su visiškai girta Luvisa Jelmstet, jam prilipo tam tikra etiketė. Išprievartavimas ar sunkaus laipsnio seksualinis išnaudojimas?

Tačiau byla subliūško.

Ji pati sutiko, liudininkai matė šokančią diskotekoje su Behzadu Karami ir Ali Šakbari bei savo noru su jais išeinančią, nors jau tada buvo tokia girta, kad sunkiai laikėsi ant kojų.

– Senokai nesitvarkei, Behzadai? – prataria Zekė. – Nors ko norėti iš tokio mamos išlepinto peniukšlio.

Behzadas Karami stovi priešais Maliną kambaryje. Ant nugaros puikuojasi įmantrus ugnimi spjaudantis

drakonas.

– Tvarkausi kada panorėjęs. Tai ne tavo reikalas, sumautas fa...

– Nagi, pabaik! – sušnypščia Zekė. – *Make my day.* Tik ištark, ką norėjai pasakyti.

– Nesikarščiuok, Zeke. Sėskis ant lovos, Behzadai.

Kambario tapetai gausiai pradeginti ir išmarginti dėmių, lovoje sujaukta suplyšusi rožinė patalynė, užtrauktos žaliuzės neleidžia matyti Bergos namų stogų. Ant sienos kabo milžiniškas plokščiaekranis televizorius, didesnę dalį grindų užima muzikinis centras ir garso kolonėlės. Virtuvė stebėtinai švari, tarsi būtų visai neseniai naudota ir kruopščiai iššveista.

Behzadas Karami klesteli ant lovos, pasitrina akis ir sako:

– Velnias, nejau negalėjote atsibelsti truputį vėliau? Ko, po perkūnais, jums reikia?

– Vakar buvo išprievartauta mergaitė. Rasta prie Sodininkystės draugijos parko, – ištaria Malina.

– Nieko apie tai nežinai? – klausia Zekė.

Behzado Karami galva nusvyra žalių plastikinių grindų link. Lėtai ją purtydamas ištaria:

– Mes neprievartavome Luvisos ir aš nesu išprievartavęs nieko kito. Supraskite tai pagaliau. Kada jūs tai suvoksite?

Balsas.

Staiga atsiranda baimės gaidelė.

Už galingų raumenų ir tatuiruočių slepiasi berniukas ir vyras, kuriam gėda, kai už nugaros šnibždasi savo verdiktą priėmusi mažo miestelio bendruomenė: „Va, eina tas, kuris išprievartavo... Beždžionžmogis. Tokie jau jie yra, tie prakeikti..."

– Kur buvai užvakar naktį?

– Pas tėvus. Atvažiavo giminių iš Irano. Galite patikrinti. Septyni žmonės paliudys, kad buvau ten mažiausiai iki penkių ryto.

– O paskui?

– Tada grįžau namo.

Nieko neatsimenanti Josefina. Buvo užpulta po kino ar prieš? Kurią valandą?

– Grįžai tiesiai namo?

– Sakiau juk.

– Ir kodėl turėtume tuo tikėti? – klausia Zekė, paglostydamas Behzado Karami galvą.

– Ar žinai, ką vakar veikė Ali?

– Ne. Neįsivaizduoju. Kabinėsitės ir prie jo?

Malina mato, kaip Zekė sirpsta, kaip tvardosi, kad nepultų Behzado Karami kumščiais. Vietoj to klausia pakeltu balsu:

– Vadinasi, po šventės nenusliūkinai į Sodininkystės draugijos parką ir nepatykojai kokios susivėlinusios mergužėlės?

Malina žengteli atgal į prieškambarį. Eina į virtuvę, kuri skiriasi nuo likusios buto dalies kaip diena nuo nakties, – nuo švaros blizga tegul ir truputį padėvėtų spintelių stiklai.

Perbraukia ranka kriauklę – kvepia citrinų aromato valikliu „Yes". Atidariusi spintelę mato nepradarytą butelį „Klorin".

Girdi iš kambario sklindantį Zekės maurojimą.

Žino, kad Zekės pyktis gali įvaryti tiek baimės, jog kitą sykį ištraukia tiesą ir prisipažinimus, kai to mažiausiai tikiesi.

– Bet tu tikrai nesveikas, *fare*!

Į prieškambarį išėjusio Zekės akys pajuodusios iš pykčio.

– Čia jau baigėme, – ištaria. – Ką manai?

– Dar ne visai, – sako ji ir eina pas Behzadą Karami.

Tas sunkiai gaudydamas orą sėdi ant lovos krašto.

– Virtuvė. Kodėl tokia švari?

– Mama užvakar sutvarkė.

– Dar vienas dalykas: ar žinai, kur rasti Ali?

– Pabandykite jo tėčio gėlių parduotuvėje Taneforso kelyje. *Interflora*. Padeda ten vasarą.

Mašinoje ūžia oro kondicionierius.

Malina vairuoja.

Zekė visa gerkle traukia kartu su choru.

Sundsvalio bažnytinis choras atlieka ABBA kūrinius.

The winner takes it all, the winner takes...

Dainuojančio Zekės balse nelieka jam kalbant girdimo gergždesio. Malina išmoko pakęsti tą muziką. Viena vertus, ėmė suprasti grupinio dainavimo grožį, bet labiausiai todėl, kad mato, ką muzika, bendrumas ir įsiliejimo į kolektyvą jausmas daro su Zeke, kuris per kelis mirksnius iš adrenaline paskendusio patino virsta linksmai dainuojančiu, beveik harmoningu vyru.

Jie važiuoja Taneforso pusėn.

Pravažiuoja tuščias riedlentininkų rampas ties Juhanelundu, iki geltonumo išdegintą nepjautą žolę mažuose, visų pamirštuose tarp upės ir daugiabučių plytinčiuose laukuose, tada Braskeno tiltą ir kairiau karštyje kepančius spalvotus „Saab“ gamyklos pastatus.

Lėktuvų pramonė.

Iš tiesų – ginklų.

Ir vis tiek tai miesto pasididžiavimas.

„Toks yra Linšiopingas, – mąsto Malina. – Pilnas pasitikėjimo savimi, beveik pasipūtęs, trokštantis būti gražus ir pastebimas, mažas išblizgintas metropolis dideliame dideliame pasaulyje. Nenorintis būti provincija, puoselėjantis iliuzijas apie didybę, tačiau stokojantis identiteto ir stiliaus pojūčio. Todėl sunku įsivaizduoti labiau už Linšiopingą provincialų miestą.“

– Ką mintiji, Malina?

– Apie miestą. Kad ir kaip būtų, visai neblogas.

– Linšiopingas? Ar kas nors sakė kitaip?

Zekės klausimui tebekabant ore, suskamba Malinos mobilusis. Signalas perpjauna saloną ir smelkiasi į klau-

sos organus.

– Baigiau mėginių analizę, Malina. Ištyriau universitetinės ligoninės gydytojų rastas daleles Josefinos Davidson viduje.

Karin Juhanison balsas.

Šaltas ir skaidrus kaip ledas tokiame karštyje.

– Atvažiuojame, – ištaria Malina. – Tik prieš tai dar sutvarkysime vieną reikalą.

13.

Daugelis lašų išgaruoja ir išnyksta dar nespėję pasiekti nesuskaičiuojamų vazoninių gėlių, išrikiuotų lentynose po įlinkusiomis raudonos spalvos markizėmis. Triukšmingas gėlių drėkintuvo dūzgesys skverbiasi Malinai į smegenis, tačiau įžengus į drėgną parduotuvės vėsą kažkur išgaruoja.

Aukštaūgis tamsaus gymio vyras prie prekystalio iš karto įsitempia, tarsi kažką nujausdamas. Atpažįsta juos, tuo Malina nė kiek neabejoja.

Ji parodo pažymėjimą.

Vyras linkteli, bet nieko nesako.

– Ieškome Ali Šakbari.

– Ko šį sykį prisidirbo?

Balsas nusiminęs ir tuo pat metu piktas.

– Gal ir nieko, – atsako Malina. – Bet mums reikėtų su juo šnektelėti.

Vyras parodo į duris su plastikiniu langu.

– Sūnus sandėlyje. Galite užeiti.

Ali Šakbari stovi prie suolo, priveržto prie baltomis plytelėmis išklijuotos sienos, ir karpo raudonas rožes. Visas kambarys paskendęs specifiniame maloniame aromate. Pamatęs juos išsigąsta, rudų akių žvilgsnis stebėtinai vandeningas. „Ar tik neketini sprukti?“ – pa-

galvoja Malina.

– Ali, – ištaria Zekė. – Kaip sekasi?

Nieko neatsakydamas Ali Šakbari lėtu judesiu padeda sekatorių ant suolo. Puikios formos lieknas, gyslotas kūnas apvilktas darbiniais drabužiais iš baltos medvilnės.

– Ką veikei užvakar naktį?

– O ką?

Dabar įžūlus.

Malina papasakoja apie parke rastą Josefiną Davidson.

– Vadinasi, manote, kad esu su tuo susijęs?

– Mes nieko nemanome, – atšauna Malina. – Tai ką veikei?

– Su tėčiu tvarkėme sandėlį. Baigėme trečią nakties. Per tokius pasiutusius karščius geriausia dirbti naktimis.

– Tai tiesa.

Ali Šakbari tėvas stovi sandėlio tarpduryje. Laiko duris praviras. Jo autoritetas veržiasi per kraštus.

– Tada parvežiau namo. Buvo ten apie pusę keturių.

Malina apsižvalgo sandėlyje.

Išblizgintas kiekvienas kvadratinis centimetras, švaru kaip ligoninėje.

„Pernelyg švaru“, – pagalvoja ir pakelia nuo suolo raudoną rožę.

– Šitos gražios, – ištaria.

– Aukščiausios rūšies, – pritaria Ali Šakbari tėvas.

Žmonės būna dviejų rūšių. Persekiotojai ir persekiojamieji.

Kol kas tyrime ši stadija dar nepasiekta.

„Gal tai mes esame medžiojami ir blaškomės karštame vėjyje kaip smulkios dulkelės? – galvoja Malina. – Kol kas dar nepasiekėme taško, nuo kurio pavirstame persekiotojais. Dar ne. Bet gal dabar viską pakeis tai, ką matau po stiklu šiltoje keturių aplink mažą, tačiau

tvirtą mikroskopą plieskiančių lempų šviesoje. Galbūt mėlynoje spalvoje slypi atsakymas. Irgi mėlynas."

Dalelės tokios mažos, kad net erzina akis.

Mikroskopinių gabalėlių kraštai tarsi nukirsti.

Belangė laboratorija KTL rūsyje trenkia chemikalais ir valikliais. Iš traukos spintos sklinda dūzgesys.

Šalia Malinos giliai kvėpuoja Zekė, galvoje skamba Karin balsas: „Žinau, ką gydytojai joje rado, Malina."

– Matai dažų likučius, – ištaria Karin. – Naujo tipo, paprastai naudojami plastikui.

Mėlynos dalelės mirga Malinai akyse. Liejasi.

Gal apačioje kruta tiesa?

Ar kas kita?

Pirma nuojauta.

Mėlyna spalva, judančios dalelės, tarsi būtų gyvos palaidotos po tuo stiklu.

Malina pakelia galvą nuo mikroskopo ir pažvelgia į Karin.

– Nuo kokios daikto gali būti tie dažai?

Zekės balsas nekantrus ir irzlus nuo pastovaus liepos slėgio arba vien tik nuo fakto, kad kambaryje yra Karin.

Švelnus Karin tembras:

– Neįmanoma pasakyti. Gali būti tūkstančiai dalykų.

– Pavyzdžiui?

– Pavyzdžiui, laistymo žarna, pigaus mopedo rankena, šaukštas salotoms, šviestuvo kojelė, žaislinis kastuvėlis.

Malina, Zekė ir Karin nutyla.

Josefina Davidson penetruota jai apie tai nežinant.

Teresa dingusi. „Facebook" paskyroje jaučiamos lesbietiškų santykių užuominos. Ta *Lovelygirl*.

Ar tai susiję?

Į vaikiną panaši Natali Falk. Ką turi vaikinai, ko neturi merginos?

Koks balsas?

Čia ir dabar?

Malina įsiklauso. Akyse kažkas pradeda įgauti formą. *Ką sako tyrimo mergaitės? Teresa, Josefina, Natali?*

– Arba vibratorius, – ištaria Malina. – Vibratorius.

Pati nežino, iš kur tie žodžiai, bet jie nuskamba.

– Žinoma, gali būti vibratorius, – atsako Karin. – Tikrai įmanoma.

– Nuo ko pradėti aiškintis? – klausia į Karin atsisukusi Malina. – Ar apskritai įmanoma kas nors daugiau nei spėlionės?

– Gamintojai turi registrus. Galime pradėti tikrinti nuo labiausiai tikėtinų variantų asortimente. Turiu omenyje tai, kas galėjo būti nudažyta ta spalva. Pavyzdžiui, vibratorius.

– Ką manai, Malina? – klausia Zekė.

– Nežinau, bet vibratorius visai tiktų. Buvo penetracija, tačiau vagina nesužalota. Tarsi įrankis būtų tam pritaikytas.

– Bet juk sužaloti galima ir vibratoriumi?

– Taip, jei elgiamasi grubiai, tačiau tokiu atveju galima sužaloti bet kuo.

– Mano patirtis byloja, kad prievartinės penetracijos tam nepritaikytais daiktais atveju vagina beveik visada būna sužalojama, – sako Karin. – Tai tikrai galėjo būti vibratorius. Juo labiau kad būna ir minkštų, ir kietų modelių.

– Esi ekspertė tuo klausimu? – pasidomi Zekė.

– Ne, – atsako Karin, – tačiau tiek žinau.

Spėjimas apie Josefinos Davidson viduje rastų dažų kilmę. Malina pagalvos apie Mariją Murval, prieš kelerius metus Šelmu miške išprievartautą jauną moterį, kuri dabar nepratardama nė žodžio leidžia dienas psichiatrijos ligoninėje. Prisimins šiurpią ataskaitą apie išdraskytus vidaus organus. Šią žiemą tiriant kitą bylą Vadstenoje matytą ant lovos sėdinčią jos figūrą.

„Tai labiausiai tikėtina“, – pagalvoja Malina ir prisiverčia grįžti prie konkrečių dalykų.

Tūkstančiai dalykų, jų ženklai, geriau įsiklausyti į tai, ką jie byloja dabar. Kaip tik tuo metu ankštoje patalpoje sukosėja oro kondicionierius, jo negalia persiduoda ventiliacijos vamzdžiams ir įsigali tyla. Beveik iš karto ima smelktis žlugdantis karštis.

– To tik ir trūko, – sako Karin. – Dabar jis nebeveikia ir tik vienas Dievas težino, kiek laiko atostogų metu reikės laukti meistrų, jei tik apskritai kas nors dirba.

– Kur dėsis nedirbę, – patvirtina Zekė.

– Vibratorius, – ištaria Malina. – Tikrai tiktų, nors užpuolikas, aišku, galėjo pasinaudoti bet kuo.

Nieko neužsimena apie ką tik kilusią mintį, kad galimos lesbietiškos sąsajos. Lesbietės juk naudojasi vibratoriais? O gal tai tik mitas? Nors ne. Policijos mokykloje viena kurso draugė išdidžiai rodė savo kolekciją ir išsamiai pasakojo apie naudojimo technikas.

Zekė pritardamas linksi, akyse nematyti jokių dvejonių.

– Ketinu nurodyti technikos skyriui pasidomėti vibratorių gamintojais, – ištaria Karin. – Pasiaiškinti, kokius dažus naudoja. Gali užtrukti, bet kartais pačių keisčiausių verslų įdomybės net žadą atima.

Tada Karin pasilenkia, priglaudžia akį prie mikroskopo ir ištaria:

– Nepaprastai graži mėlyna spalva, ar ne? Tyra ir švari kaip šaltinio vanduo.

Oras lauke persmelktas kaitros. Karšti vos juntamo vėjelio gūsiai kedena išdegintas medžių viršūnes. Ore aiškiai juntami dūmai iš miškų gaisraviečių, vėjas, ko gero, pučia tiesiai iš Šelmu pusės.

Ugnis siautėja. Šįryt vyresnio amžiaus porą reikėjo evakuoti iš namų, kuriuose jie pragyveno šešiasdešimt metų.

Šviesa aštri kaip gyvatės geluonis, bent kažkokį matomumą paliekantys akiniai netinka. O dabar aštrus re-

gėjimas kaip niekada reikalingas norint įžvelgti visas detales, kurios raižo sąmonę it karštos metalo detalės.

Malina su Zeke grįžta į santykinį šaltį prie įėjimo į KTL. Įsitaiso raudonoje „Lammhults" sofoje atgauti kvapo – nepajėgia nueiti nė tų kelių šimtų metrų iki nuovados.

– Mėšlas, – keiksnoja Zekė. – Tikrai nemaniau, kad gali būti dar karščiau.

– Gali, ir dar kaip, – godoja Malina. – Ir dar ta prakeikta šviesa... Vien nuo minties apie ją skauda galvą.

– Tai, sakai, vibratorius?

– Nežinau, Zeke. Gali būti.

Zekė perbraukia ranka skustą galvą.

– Kas naudoja vibratorius? – klausia tada.

Susimąsčiusi Malina neatsako į Zekės klausimą – nori, kad šis pats įžvelgtų sąsajas.

– Kas nors po cheminės kastracijos? Turintys potencijos problemų? Gal tiesiog savo malonumui? Lesbietės?

– Lesbietės, – specialiai lėtai ištaria Malina, kad Zekė sumotų, kur ji lenkia.

– Vadinasi, manai... – ištaria jis ir nusišypso. – *Lovelygirl* Teresos „Facebook" paskyroje. Natali. Ir Josefina? Ji taip pat lesbietė?

– Ne, bet užpuolikė – tikėtina. Toks galėtų būti paprastas tyrimo planas.

Zekė linkteli.

– Kas dar naudotų vibratorių?

– Niekas neateina į galvą.

– Gal koks nelaimingas išpera, kažkokiu būdu netekęs viso pasididžiavimo?

– Taip manai? – suabejoja Malina.

– Negali žinoti. O gal Bergos padugnės rado naują būdą pažeminti moterį? – sako Zekė.

Malinai prieš akis iškyla scena.

Ali Šakbari ir Behzadas Karami prigirdo Josefiną Davidson prastu vynu ir pakaitomis prievartauja ant sofos

mėlynu vibratoriumi. Žvengia, įkūnydami šlykščiausias vyrijos grimasas, nors patys dar ką tik buvo berniukai.

„Rasistiška“, – pagalvoja Malina.

Veja tas mintis šalin.

Tada kurį laiką Malina su Zeke sėdi ant sofos tylėdami. Kvėpuoja šaltu ir sausu oru, žiūri į lauke siautėjantį karštį ir nuo jo vibruojantį bei virpantį orą nuovados mašinų aikštelėje.

Tuvė su Jane Balyje, ten vėsiau nei čia.

Po devynių dešimt, Malina sėdi prie virtuvės stalo ir valgo avižinius dribsnius su kefyru. Tokia pavargusi, kad nepajėgia nė banano nusilupti.

Bute karšta.

Oro kondicionieriaus neturi.

Telefonu aptarė spėjimus dėl vibratoriaus su Svenu Šiomanu. Jam tai pasirodė dėmesio vertas pėdsakas. Sakė nurodysiąs porai uniformuotųjų padėti Karin patikrinti mėlynų vibratorių pardavimo tinklalapius. „Šiais laikais tokie dalykai turbūt įsigyjami taip?“

Danielis Hiogfeltas.

Kurį laiką ji manė, kad galbūt galėtų išeiti ir kai kas daugiau nei tik fiziniai santykiai, gal kai kas net ir buvo, bet vis dėlto daugiausia jie dienų dienas trinasi netoliese, kol galiausiai susitinka jo arba jos bute. Bet ne šiandien. Jis mieste, Malina žino, bet tik ne spaudžiant tokiam karščiui ir slegiant vienatvei. Užtenka ir nuosavo prakaito, be to, iš nuovargio suglebęs ir nuvytęs kiekvienas raumenėlis, o Tuvės ir Janės ilgesys baigia pavirsti širdgėlą primenančiu jausmu.

Suskamba mobilusis.

Guli svetainėje.

Malina padeda šaukštą, keliasi ir velka kojas ieškoti ragelio. Nujaučia negera.

Karimo Akbaro numeris.

– Malina klauso.

– Malina, ką, velniai rautų, tai turėtų reikšti? Vos tik įvykdomas išprievartavimas, jūs iš karto imate persekioti vietinius imigrantus?

Iš kur jis sužinojo?

– Mes...

– Nebandyk išsisukinėti, Malina. Atsiversk „Corren" tinklalapį, ten viskas išklota juodu ant balto.

– Palauk, Karimai, nesikarščiuok...

– O dabar man skambinėja žurnalistai iš visų prakeiktų galų ir klausinėja apie tai.

Karimas savo amplua.

Malina nežino, ar jis iš tiesų pyksta, ar tik apsimetinėja, patenkintas galimybe patekti į žiniasklaidos akiratį per tokią naujienų sausrą. Visi jo straipsniai debatuose ir pasisakymai yra kontroversiški, tačiau politiniu požiūriu jo mintys dėl integracijos yra visiškai korektiškos. Kokie yra ilgalaikiai Karimo planai? Ministro postas? Bet jis net partijai jokiai nepriklauso.

Kompiuteris miegamajame.

Klik, klik, klik.

„Corren" tinklalapis.

Ali Šakbari ir Behzadas Karami nufotografuoti prie aptriušusio namo Bergoje.

Antraštė:

Įrodymų neturinti policija medžioja imigrantus.

Tekstas po nuotrauka:

Mes niekaip nesusiję su išprievartavimu parke, tačiau policija mus persekioja, nes esame imigrantai.

Ir Danielio reveransas:

„Correspondenten" visą dieną bandė gauti Linšiopingo policijos atstovų komentarų, tačiau jie yra nepasiekiami.

Visiškas melas istorijai pagražinti.

Ir tu buvai mano lovoje?

Ir neabejotinai vėl ten atsidursi.

– Malina, tu ten?

Ragelyje buvo tylu mažiausiai dvi minutes. Karimui

nebūdinga.

– Aš čia, Karimai. Tai buvo viena iš daugelio kilusių minčių, supranti juk?

– Suprantu.

– Ir jie buvo įtariami byloje dėl Luvisos Jelmstet.

– Suprantu, Malina, bet ar tu supranti, kaip visa tai atrodo?

– Mėgaukis dėmesiu, – atsako Malina.

Karimas juokiasi, tačiau juokas tuščias ir pavargęs.

14.

Telefonas guli ant stalo priešais Maliną.

Net įkaitęs.

Kas, velniai griebtų, tas Karimas Akbaras, kad kištųsi į jų darbą?

Policijos viršininkas neturi vadovauti tyrimo detalėms, tačiau Karimui visada buvo sunku neperžengti ribų ir tyrėjai tyliai susitarė tarpusavyje: tegul Karimas kalba, o mes vis tiek darysime savaip. Apskritai Karimas turi ir teigiamų bruožų – jis visiškai pasitiki savo inspektoriais. Dar puikiai dirba policijos labui Linšiopinge. Dėl jo manijos žiniasklaidai policija mieste sulaukia daugiau dėmesio, ko pasekmė – iš aukščiau palaimintas didesnis biudžetas.

„Viskas, – galvoja atsilošdama sofoje Malina, – absoliučiai viskas susiveda į prakeiktą žiniasklaidą ir masinę kultūrą, šventą dėmesio nevertų ir neįdomių dalykų išaukštinimą vos ne iki religijos. Sielos nerimsta, todėl domimės jų didenybe Niekais.

Plaukų spalva.

Sijono ilgiu.

Kas su kuo dulkinasi.

Įžymybių vestuvėmis, skyrybomis, lūpų didinimo

operacijomis, sekso skandalais...
Ačiū Dievui, Tuvei tai nerūpi.
Karimas.
Integracijos ministro bičiulis. Jų požiūriai į imigrantus sutampa: aukšti reikalavimai ir griežtas tonas, bet jei tik kas nors iš ne imigrantų pasako nors vieną blogą žodelį – oi, oi, oi... Prasideda tikras žodžių karas."
Malina godžiai traukia orą. Jaučia jame ilgos ir karštos vasaros bei prabudusio blogio kvapą.
Kartais įsivaizduoja blogį kaip beformį juodos spalvos dėmėtą žvėrį, judantį per miškus ir miestus. Ko jis tyko, kieno valanda išmuš – kol kas neaišku.
Išjungia televizorių.
Atsistoja.
Išeina iš buto.

Miglotai įsivaizduoja, ko norėtų griebtis.
Baras apačioje veikia, triukšmingas oro kondicionierius girdisi net gatvėje.
Paskambinti Danieliui? Išdėti į šuns dienas? Pasidulkinti? Pasinaudoti jo prakeiktu pimpalu? Prisigerti iki žemės graibymo? Bet nieko nėra blogiau už darbą pagiriotos savijautos, o rytoj reikės dirbti, nors ir šeštadienis.
Gal bent jau paskambinti Zekei ir paklausti, ar nenorėtų išlenkti bokalėlio alaus?
Senai bičiulei radijo reporterei Helenai? Senokai nesimatė.
Aukštai danguje šviečia trečdalis mėnulio. Su juo varžosi tūkstančiai žvaigždžių. Stebi, kaip dangaus kūnai bergždžiai tiesia viena į kitą rankas.
– Zekė klauso.
Atsiliepia po trečio signalo.
Balsas užkimęs, tarsi ką tik pabudusio.
– Čia Malina. Kažkaip nerandu vietos, tai, pagalvojau, paskambinsiu paklausti, ar nenorėtum aptarti tyri-

mo prie bokalo alaus. Ką pasakysi?

Pati pagalvoja: „Atrodau nerimstanti."

„Vieniša?

Neabejotinai.

Tokia ir esu."

– Malina, dabar pusė dešimt. Turėtum jau gulėti lovoje ir ilsėtis prieš rytdieną. Laukia daug veiklos. Aš jau pakeliui į guolį, tai alaus nenoriu. Rytoj reikės dirbti, pati žinai.

– Kiek, sakei, valandų? Pusė dešimt?

– Būtent, Fors.

Ragelyje tyla.

– Bet gali atvažiuoti, jei nori. Pasikalbėsime. Gunila sutaisys arbatos ir sumuštinių su sūdytais agurkėliais.

Zekės žmona.

Draugiškumo įsikūnijimas.

Dirba vaistininke Didžiojoje aikštėje.

Net per daug maloni.

– Nevažiuosiu, bet ačiū, Zeke. Nenoriu trukdyti. Pasimatysime rytoj ryte.

– Labanakt, Malina.

Stovi prie namo su telefonu rankoje.

Į barą?

Atgal į namus?

Paskambinti Tuvei su Jane?

Po oda laksto skruzdės. Ne nuo karščio.

Velniop troškulį ir geismus. Žino, kad nieko gero iš to nebus.

Tada prieš akis iškyla ligoninės lovoje miegantì Josefina Davidson. Veidas perkreiptas nuo košmarų ir užslopintų prisiminimų.

Netrukus Malina pereina Sodų aikštę. Žino, kur traukia. Vakaras pamažu virsta naktimi, vienintelėje aikštės lauko kavinėje tuščia. Tamsiaodis padavėjas neša vidun pelenines, daugiau nuo stalų nėra ką rinkti.

Karalienės gatvėje praeina pompastiškus gyvenamuosius namus. Pravažiuoja žalias „Volvo" ir baltas pikapas.

Ranka ant juodų Sodininkystės draugijos parko vartelių. Geležis dar šilta nuo dieną kepinusios saulės, tačiau nedegina.

Malina praveria vartelius ir eina į parką. Visiškai viena. Po to, kas čia įvyko, niekas nedrįsta vaikščioti šioje vietoje tokiu paros metu.

Nuoga.

Išprievartauta.

Artėjantys darželinukai.

Aš nieko neatsimenu.

„Pabaisa gali būti čia", – pagalvoja Malina, eidama į parko gilumą pro stropiai prižiūrėtas gėlių lysves, fontaną, oranžeriją prie tvoros, tą pavėsinę, žaidimų aikštelę, beveik be garso čiurlenantį upelį – paprastą vandens gyslą, nors tuo pat metu pilną balsų ir paslėptų prisiminimų.

Mato balkonus Žvėryno gatvėje.

Pokalbiai su gyventojais nieko nedavė.

Raudonas dviratis dingo kaip į vandenį, nors uniformuotieji išvaikščiojo visus kelius, kuriais ji galėjo važiuoti į miestą.

Mieste likusių nedaug, bet ji turėjo šaukti. Kas nors vis tiek būtų prabudęs. „Tave čia atvežė iš kitur, Josefina? Jei taip – iš kur? Kur tave užpuolė?"

Malina suka ratus aplink pavėsinę. Paliečia jau nuplėštą įspėjamąją juostą. Užsimerkia ir įsivaizduoja, kaip kažkas žolėje vaikosi pirmyn atgal nuogą, žaizdotą ir iki baltumo nušveistą mergaitę. Ji surišta, burna užkimšta, kažkas kaišioja į ją mėlyną plastikinį daiktą. Atmintis užsiblokuoja ir pasako: „STOP, toliau nieko neleisiu." Žolė po kūnu, šilumoje vos juntama menka rasa, jo, jos, jų kūnai virš tavęs, visa jėga spaudžiantys raumenys. Ta žolė – patalas, iš kurio niekada, niekada negalėsi išlipti

ir pabėgti.
„Ar taip buvo?
Josefina Davidson.
Marija Murval.
Teresa Ekeved dingusi.
Ryšys?
Josefina.
Tave rado šlitinėjančią, tačiau bent jau esi čia, su mumis.
Tu laisva, nors ne iki galo.
Teresa.
Ar tu dar esi? Kur tu?"

Girdžiu balsą.
Nepažįstamas, tačiau šaukia mane.
Noriu žinoti, kur esu. Jei sužinosiu, galėsiu išeiti, ištrūkti iš šalčio, tamsos, vienatvės ir grįžti namo.
Dabar viskas juoda.
Ir šalta.
Būk gera, paklausk dar kartą, kur aš esu. Tavo balsas bus švyturys, padėsiantis ištrūkti iš baimės kupino tamsaus sapno.
Prašau paklaust dar kartą.
Paklausk.

– Teresa, kur tu dingai?
Žodžiai išsprūsta prie pavėsinės užsibuvusiai Malinai.
Čiulba paukščiai.
Veidai. Peteris Šioldas, Natali Falk, Behzadas Karami, Ali Šakbari, kiti veidai be aiškių bruožų. Skambinusio žmogaus, kitų ir dar kitų.
Reikia dar kartą pasikalbėti su Natali.
Kas yra *Lovelygirl*? Gal ji žinos.
Malina pritupia.
Perbraukia ranka žolę.
Šniukštinėja kaip barsukas.

„Kas esi tu, kuris tai padarei? Kokia tavo nelaimė? Kas turėjo atsitikti, kad šitaip pasielgtum su Josefina? Ką nori man pasakyti? Gal į tavo palaimingą rojų įšliaužė ugnimi spjaudanti pragaro gyvatė? Pragaras čia, dabar ir visiems laikams. Ir kodėl tokia švari? Ką nori nuplauti? O gal išplauti į paviršių?“

Laikas susispaudžia. Žemė ir prisiminimai trūkinėja, tiesa slepiasi, kad apsaugotų jos nešiotoją.

„Kaip?“ – galvoja Malina.

„Kaip padaryti, kad panorėtum prisiminti, Josefina?“

Išdegusio miško dvokas.

Supleškėjusių vabzdžių, gyvūnų ir samanų.

Dabar miškas tapo neišganytųjų bausmės atlikimo vieta.

Iš sudegusios žemės virstančių rusenančių kirmėlių smarvė. Malina aiškiai jaučia ją šnervėse. Jei galėtų pakilti virš lygumos ir Rokseno bei nusklęsti iki pat Hultšio miško, žemai apačioje matytų liepsnos liežuvius. Matydama rusenančias vietas spėliotų, kas tai: magma, tiesa ar blogis, pasiekęs lūžio tašką ir nusprendęs išsiveržti?

Matytų tamsoje it jonvabaliai plevenančias mergaites.

15.

Liepos 17 d., šeštadienis

Šeštadieninis darbas.

Savaime suprantamas dalykas dabar, kai vasara netikėtai pasuko tamsiais Dantės pragaro ratais.

Teks padirbėti. Nesinori be reikalo kviesti atostogaujančių kolegų.

Ryte dar stipriau juntamas išdegusio miško ir užge-

susių gyvybių kvapas.

Nėra bjaurus, tiesiog kitoks, beveik malonus, kaip skautų užkurto laužo miške, aplink kurį sustoję vaikai gali pasišildyti sušalusias rankas.

„Jokio vėjelio. Gerai, kad bent jau šviesa šiuo metu pakenčiama", – pagalvoja Malina, matydama prie įėjimo į nuovadą kabančias suglebusias vėliavas. Erdvi automobilių aikštelė už jos beveik tuščia, tik pora skiriamosiomis spalvomis išmargintų mašinų laukia nurodymo leistis į medžioklę.

Malina kasasi per karštį pirmyn.

Šiandien pavargusi.

Dar tik be penkių aštuonios, o karštis jau žlugdantis. Ji prakaituoja po baltu švarkeliu ir marškinėliais. Šįryt vėl mūvi sijoną. Užsitempti kelnių neprisivertė, nors paprastai sijonuota į darbą beveik niekada neina. Su sijonu jaučiasi per daug moteriška, trapi, tarsi nesava. Jos aplinka – vyriškas pasaulis, kad ir ką iš jo norėtų padaryti kelios Policijos departamente sėdinčios feministės.

Taigi, paprastai dėvi kelnes.

Bet tik ne per tokius karščius. Taip pat ir šiandien.

Pusryčiaudama skaitė „Corren" apie miškų gaisrus.

Pirmame puslapyje buvo įdėta didelė degančio miško nuotrauka, o straipsnyje detaliai aprašomi gaisrininkų bandymai pažaboti ugnį. Liepsnoja keli hektarai. Ugnis išvešėjo sausroje ir nori dar daugiau. Tapo priklausoma nuo žemės, nuo gyvybės. Rūkstančiame miške kovoja Linšiopingo, Noršiopingo, Mutalos ir Finspongo gaisrinės.

Janė irgi trokšta ten būti.

„Ugnis geriau už Balį. Nori palaidoti savo ilgesį gesindamas ugnį ir gelbėti kitus, užuot bandęs suprasti save patį, mane, Tuvę. Mus."

Tada jos byla.

Versijos.

Vibratoriaus nuotrauka su antrašte: *Policija įtaria, kad užpuolikas naudojo mėlyną vibratorių.* Stereotipai.

Karami. Šakbari. Spekuliacijos *Lovelygirl* tema.

Kaip, velniai griebtų, nutekėjo informacija apie vibratorių?

Karin Juhanison? Svenas Šiomanas? Gal Svenas, prispaustas kokio žurnalisto.

Ką gi, dabar informacija paviešinta.

Nuovados durys atsidaro automatiškai. Registratūroje sėdi anksti darbe pasirodžiusi Eba.

Pasilabina:

– Labas rytas, Malina.

Malina linkteli atsakydama.

Zekė ir Šiomanas jau savo vietose, nors iki rytinio susirinkimo dar visa valanda.

Jiems dirbant susirinkimas rengiamas visada. Taip pat ir plušant viršvalandžius.

Abu susikaupę studijuoja kažkokius dokumentus, tačiau vis tiek pastebi ją pasirodžius ir beveik vienu metu pakelia akis. Svenas ištaria:

– Malina, pats laikas!

Zekė patenkintas, kad nors kartą pasirodė darbe anksčiau už ją:

– Sveika atvykusi, Malina!

Akivaizdu, kad į baltas linines kelnes įsispraudęs Svenas taip pat džiaugiasi ją matydamas.

Matydama Sveno miną Malina nusprendžia nepasakoti apie vakarykštį apsilankymą parke, nors iš pradžių ir ketino. Žino, kad Svenui patinka, kai bandoma pajusti nusikaltimo vietoje tvyrančią atmosferą.

– Tai ar gurkštelėjai alaus?

„Ne, – pagalvoja Malina, – užtat grįžusi įkaliau gerą stiklą tekilos."

– Atrodai truputį pavargusi.

Zekės užuominos ir bandymai pašiepti draugiški, beveik tėviški.

Pradeda susirinkimą nelaukdami devintos valandos.

Vėl numoja ranka į susirinkimų salę – užtenka apskrito staliuko kavos kambarėlyje. Nuovadoje šiuo metu ne kažin kiek uniformuotų ar civilių drabužiais vilkinčių pareigūnų, todėl ir trukdyti nėra kam.

Svenas atrodo labiau pavargęs nei paprastai ir Malina susimąsto, kokia to naujo nuovargio priežastis. Spėja, kad tikriausiai karštis. Mato smulkias šlifavimo dulkes ant plaukuotų dilbių. Dulkės aplipusios odą plonu sluoksniu. „Tikriausiai būsi anksti kėlęs, Svenai, ir meistravęs rūsyje. Gal ir sekėsi neblogai, o tas yra gerai – teigiamas nusiteikimas pravers siautėjant miškų gaisrams ir stringant tyrimui."

Tarsi išgirdęs jos mintis prabyla Zekė:

– Velnioniškas laužas miške. Vis blogiau ir blogiau.

– Aštuoniasdešimt gaisrininkų, – antrina Svenas.

– Ugnis slenka į Hultšio pusę, – priduria Malina ir kavos kambarėlyje įsigali tyla. Visi trys glaudžia prie lūpų dėmėmis nuo kofeino išmargintus puodelius su kava.

– Pradėkime, – ištaria Svenas. – Netoliese turime vieną neseniai išleistą prievartautoją, kurį reikės patikrinti. Trisdešimt dvejų metų Fredrikas Junasonas iš Miolbio. Gyvena pas mamą. Užpuolė moterį laiptinėje. Sumušė ir bandė išprievartauti.

– Tuo gali pasirūpinti Miolbio pareigūnai, – sako Zekė. – Ar tikrinsime ir kitus, ne ką tik paleistus seksualinius nusikaltėlius?

– Pradėkime nuo jo, – atsako Svenas. – Kitiems neužtenka pajėgų, bet pradžiai paruošiu sąrašą.

– O daugiau? – klausia Malina. – Ką darysime su Behzadu Karami ir Ali Šakbari? Reikia patikrinti Behzado alibi. Ar galime įpareigoti kelis uniformuotuosius pasikalbėti su šventės dalyviais? Turime pakankamai žmonių, ar reikės ką nors išsikviesti iš atostogų?

– Prilaikyk arklius, Fors, – atsako Svenas. – Prieš Šakbari ir Karami neturime nieko konkretaus.

Karimas neabejotinai kalbėjo su juo, tačiau Svenas niekada neatsisakytų tyrimo gijos vien dėl Karimo ar žiniasklaidos spaudimo.

– Tai ar turime žmonių? – vėl klausia Malina. – Gal galime pasitelkti pagalbon Mutalos arba Miolbio pajėgas?

Vis dėlto atostogos yra šventas dalykas. Priešingu atveju niekas ir niekada negalėtų pailsėti.

– Rasime porą uniformuotųjų, – atsako Svenas. – Galės patikrinti alibi.

– Kas tokie? – domisi Malina.

– Jonfeltas ir Bulovas.

„Geri vyrai, – pagalvoja Malina. – Jauni ir nevedę, tačiau ne kultūristai iš specialaus būrio. Greičiau būsimi tyrėjai."

– Tikrai manote, kad jie bus prikišę nagus?

Zekės balse girdisi abejonės.

– Kas žino, – atsako Malina.

Pagalvoja: „Girdėjau jų balsus." Tada prisimena Sveno žodžius: „Įsiklausyk, Malina. Į balsus tyrimo metu." Pastaruoju metu dar priduria: „Tik mokantys klausyti gali kažko išmokti. Tas, kas mokosi, gali priartėti prie tiesos. Taip arti, kad įmanoma ir sugriebti."

– Apie Teresą taip pat nieko naujo, – tęsia Malina. – Vakar vakare ir šiąnakt turbūt negavome jokios naujos informacijos? O gal Peteris Šioldas ir Natali Falk pasakė ką nors daugiau?

– Mirtina tyla visais kanalais, – atsako Svenas. – Dabar gali būti dingusi jau daugiau nei savaitę.

Tada Svenas keičia temą:

– Kaip ta mintis apie lesbietes?

Zekė nebe toks dvejojantis. Tuo metu Malina mažiau tikra.

– Turbūt neturėtume vaikytis visų miesto lesbiečių vien todėl, kad įtariame, jog buvo naudotas vibratorius ir „Facebook" paskyroje juntamos lesbietiškos užuo-

minos?

– Ir nesivaikysime, – atsako Zekė, – tačiau tai yra dėmesio verta tyrimo linija.

– Tada norėčiau dar kartą apklausti Natali Falk, – sako Malina. – Viena.

Zekė linkteli.

– Praverstų, – sutinka. – Panašu, kad tokie dėdulės kaip aš jai ne prie širdies.

Svenas sumurma „taip“, tada pasitaiso kelnių diržą ir sako:

– Iš technikos specialisto Andersono jokių žinių. Greičiausiai nieko naujo nerado. Bus spėjęs tik išsiųsti užklausas „Facebook“ ir „Yahoo“.

Prieš tęsdamas Svenas giliai įkvepia:

– Pasidomėjau, kur šiais laikais renkasi apskrities lesbietės. Noršiopinge yra naktinis klubas „Déjà vu delight“. Mūsų duomenimis, Linšiopinge tokių klubų nėra.

– Turbūt per maža rinka, – replikuoja Zekė. – Visos lesbės, pasitaikius pirmai progai, sprunka į Stokholmą.

– Arba dar toliau, – papildo Malina.

– Gal pasiteirauti Seksualinės lygybės sąjungoje? – pasidomi Zekė.

– Mūsų apskrityje ji neturi poskyrio, – atsako Svenas. – Tu, Malina, patikrink tą klubą. Paklausinėk, pažiūrėk, ką galima išsiaiškinti.

– Ką turi omenyje? Nuvažiuoti ir paklausti, ar yra besinaudojančių vibratoriais ir linkusių smurtauti?

Svenas neatsako.

– Turint omenyje, ką žinome, nueitume per toli, – sako Malina. – Tegul sau būna tame klube. Turiu vieną kontaktą, gal pavyks ką sužinoti.

Svenas tyli.

– Tu teisi, Malina. Patikrink savais kanalais, – atsako vėliau, atsikrenkščia ir tęsia: – Kokių dar turėjome teorijų? A, prisiminiau, gal kas netekęs penio? Tokia informacija slapta, o ir mažai tikėtina.

„Sako be jokių sentimentų, – pagalvoja Malina. – Tarsi tai patyrusiam žmogui būtų niekniekis.“

– Vis tiek leisk man patikrinti savais kanalais, – neatlyžta Malina ir mato, kaip Sveno kaktoje susimeta raukšlės.

– Tik be įstatymus pažeidžiančių aplinkkelių, Malina.

Ji neatsako.

Galvoja: „Ar kada nors ką nors pasieksime be tamsių aplinkkelių?“

„O Teresa? Kur tu?“

Aš po vandeniu? Mane supanti žalia, ruda ir juoda drėgmė yra dumbliai ir vandens lelijos? Tai lydekos dantys sminga man į kojas?

Ko tam sapnui iš manęs reikia? Gal tikrai nemiegu?

Bet tada viskas nebūtų taip juoda?

Gal aš akla?

Gal akys išdegė? Nors vargu – neskauda. Jos sveikos, nors tuo pat metu ne. Bandau mirksėti, bet nieko nevyksta. Kodėl tu, tėti, neateini ir neužmerki man akių? O gal užmerktos? Ar pramerkta tik viena?

Noriu užsimerkti. Pabėgti iš šios vietos, nuo viso to, nuo garsų, man nesuprantamų žodžių. Kaip velnio kalba, atgal grojanti nudrengta sunkiojo roko plokštelė.

Nutildykite balsus.

Paleiskite rankas.

Leiskite judinti rankas, kojas, pėdas ir akių vokus.

Ko tiems balsams reikia? Girdžiu juos po savimi, ne, viršuje, mano klausa – erdvė už sapno ribų.

Esu įstrigusi.

Žalioje, rudoje ir juodoje masėje.

Drėgname plastike.

Nenoriu būti akla.

Mano vokų viduje neturėtų ropinėti deginančios skruzdės.

Kodėl? Pasakyk, kodėl neateini ir nepasiimi manęs na-

mo, tėti?

Noriu prabusti. Niekada anksčiau nebuvau nugrimzdusi į tokį sapną.

Noriu prabusti, mama. Tėti.

Noriu.

Nenoriu būti akla.

Prabusti, prabusti, prabusti.

Tik kaip?

Pasakykite, kaip man prabusti?

16.

Po rytinio susirinkimo – vaikščiojimą per miegus primenantis darbas su popieriais ir bevaisės diskusijos apie bylą. Malina nespėjo paskambinti, kam norėjusi.

Jie nuvažiavo į miestą. Atrodo, kad oras po lauko kavinės „Auksinė kava" skėčiais visiškai be deguonies, tik šviesa šešėlyje nevargina akių.

Kavinėje, be Malinos ir Zekės, sėdi dar du žmonės. Pagyvenusi pora gurkšnoja kavą ir kramsnoja kvietinį pyragą. Laikrodžio rodyklės artėja prie pusės penkių. Karštis pasiekė aukščiausią tašką, saulės spinduliai duria kaip ylos, o miestą vėl apgaubė degančių miškų tvaikas.

Kava su ledukais.

Con hielo.

Tylėdami glaudžia prie lūpų puodelius. Priešais prekybos pasaže „Grändens" įsikūrusios parduotuvės „Intersport" vitriną vaikštinėja balandis. Už jo šmėžuojantys paplūdimiui skirti kamuoliai ir pripučiami čiužiniai, regis, bliūkšta akyse.

– Užuodi kvapą? – klausia Zekė.

– Taip, – atsako Malina.

– Kaip manai, jie susitvarkys?

– Žinoma.

Zekė linkteli.

– Apsidairyk, Malina. Toks įspūdis, kad mieste likome tik mes. Ir dar tai, ką medžiojame.

– Smegenys karštyje, regis, sveria du tūkstančius kilogramų, – ištaria Malina. – Ir nė už ką nenori galvoti.

– O tavosios to apskritai kada nors nori?

– Labai juokinga, Zeke.

– Vakar mačiau dokumentinį filmą, – ištaria Zekė vėliau. – Apie gamtą. Apie išprotėjusius vorus, kurie poruojasi su savo palikuoniais.

– Skamba kaip kažkokios rūšies mėginimas susinaikinti.

– Bet jie vis tiek kažkaip evoliucionavo, – atsako Zekė. – Išėjo vorai su labai arti pūpsančiomis akimis.

Pro šalį praeina senbernarą už pavadėlio vedanti jauna moteris. Milžiniškas šuns kūnas linguoja, regis, tuoj nugrius.

– Zeke, ketinau šįvakar šnektelėti su Natali Falk.

– Taip ir padaryk. Tik būk atsargi.

Malina įtraukia vasaros oro. Jaučia, kaip kaista plaučiai.

Jie išsiskiria prie Sodų aikštės. Zekei dingus iš regos lauko Malina išsitraukia telefoną.

Vyr. gydytojas Hansas Stenvinkelis klesteli ant nepatogios kėdės prikaitusiame savo kabinete devintame universitetinės ligoninės skyriuje.

Ką tik baigė penkias valandas trukusią operaciją.

Bandė išgelbėti ties Nesše su traktoriumi susidūrusio ir sraigtasparniu į Linšiopingą atgabento motociklininko koją. Laikas parodys, ar trisdešimt trejų vyras ją turės. Didelė kaulo dalis sutrupinta iki gilumos, raumenys perplėšti nuo kelio iki klubo. Kraujagyslių chirurgas darbavosi iš peties.

„Tai prakaito lašai man ant kaktos ar nusiprausus po operacijos likęs vanduo? Perkūną čia supaisysi..." –

galvoja Hansas, suskambant mobiliajam.

Malinos numeris.

Ko jai reikia?

Sūnaus Markuso draugės Tuvės mama. Susikausčiusi, tačiau malonaus būdo, neabejotinai puiki kriminalinės policijos inspektorė. Užsidariusi, drovi, tačiau po poros taurių vyno atsipalaiduojanti. Bendraujant Hansui ne kartą kilo mintis, kad ji nemėgstanti gydytojų.

– Hansas klauso.

Jos balsas ragelyje ne toks žvalus, kaip paprastai. Fone girdisi pravažiuojančios mašinos.

– Čia Malina, Tuvės mama.

– Labas, Malina. Kaip sekasi tverti karščius? Neištirpai dar?

– Pusė manęs šiuo metu varva ant asfalto.

Hasė prunkšteli. Humoro jausmo jai netrūksta.

– Ar Tuvei patinka Balyje?

– Esu tuo visiškai tikra, – atsako Malina.

– Markusas mūsų sodyboje už Torshelos, bet Tuvei grįžus parvažiuos.

– Hase, gal gali padaryti man paslaugą?

– Žinoma. Klok, Malina.

– Man reikėtų žinoti, ar mieste yra penio netekusių asmenų?

– Kaip, kaip?

– Netekusių pen...

– Aš girdėjau, Malina.

– Tai susiję su ta išprievartauta mergaite.

– Kuri buvo rasta Sodininkystės draugijos parke?

– Taip.

– Tavo prašoma informacija yra slapta, Malina.

– Žinau.

– Atleisk, Malina, bet negalėsiu padėti. Raustis pacientų kortelėse draudžia įstatymas.

– Žinau ir tai, Hase.

„Kai paskambinau, atrodė visai nusivaręs nuo kojų, –

galvoja Malina. – Ilgos operacijos turėtų išvarginti.“ Įsideda telefoną į priekinę sijono kišenę. Per dieną žydroje medžiagoje atsirado purvo dėmelių ir Malina susimąsto, ar egzistuoja tokio plonumo džinsai, kuriuos dėvėdama galėtų ištverti šitokius karščius.

Pirmame aukšte įsikūręs baras vilioja kaip visada. Tikra beprotybė gyventi tame pačiame name.

Sėdėti prie baro ir būti vienai kitų apsuptyje.

Pajusti maloniai blausią melancholiją.

Gurkšnoti šaltą alų, karstelėjusią aitrią vėsą, jausti, kaip alkoholis pasiekia smegenis ir nuostabia tuštuma užpildo jų vingius.

Bet ne.

Ne dabar.

Raktas jau buto durų spynoje.

Priplėkęs oras, į krūvą suversti drabužiai ir visokie daiktai.

Malina stabteli, nužvelgia save prieškambario veidrodyje.

Raukšlės nuo karščio?

Nežinia nuo ko, bet tikrai naujos. Maži brūkšneliai aplink akis.

„Man trisdešimt ketveri, – pagalvoja Malina, – bet vis dar nepažįstu savo atspindžio veidrodyje. Nežinau, ką jame matau.“

Jie vėl grįžta. Kaip vasaros vaiduokliai.

Janė.

Tuvė.

Ir Danielis Hiogfeltas.

Staiga užlieja skausminga mintis, kad gyvenimas baigėsi, nors ji užimta juo nuo ryto iki vakaro.

17.

Liepos 17 d., šeštadienis, ir liepos 18 d., sekmadienis

Leidžia jos balsui užpildyti miegamojo tylą. Kalba apie tas mergaites.

Iš tiesų visai nesvarbu, ką sako.

Svarbu švelni balso tėkmė.

Vietinė radijo stotis „P4". Draugė.

Dabar Helena Aneman turi dirbti vakarais. Nors gal apskritai dirba bet kuriuo paros metu.

– Mielos Linšiopingo mergaitės, būkite atsargios ir nevaikščiokite mieste vienos, kad ir ką veiktumėte. Nežinia, ką paruošė ši vasara.

Tada Helena pristato dainą. Malina guli kambaryje užtrauktomis žaliuzėmis ir apgaubta santykinės tamsos klausosi bičiulės balso.

Skamba seksualiai.

Vieniša, tačiau ne tragiškai. Tarsi lauktų kažko, kas ateitų į studiją ir išsivežtų.

Svajonių princas? Taip, galbūt.

Užgroja muzika. Sunkusis rokas. Dainos žodžiai bereikšmiai. Malina atsilošia, kilsteli visu kūnu ir ištiesia ranką išjungti radijo.

Prieš pusvalandį skambino Svenas Šiomanas. Buvo kelios minutės po devynių.

– Eisi susitikti su Natali Falk?

– Skambinau jai. Sutarėme netrukus pasimatyti. Noru, švelniai tariant, nedegė.

– Gerai, kad tu dirbi, Malina.

– Vadinasi, nemanai, kad galėčiau rasti tinkamesnį užsiėmimą?

– Tikrai nemanau, Malina.

Tamsios Natali Falk akys žvelgia priešiškai.

Priešiškumas slepia melą.

Arba nesakomą tiesą.

Natali reikėjo įkalbėti, kad ateitų susitikti. Ir tai aštriu it peilis balsu pasakė daugiau neturinti ką papasakoti.

Pasirinkta vieta – katedra.

– Galiu susitikti su jumis dešimtą valandą katedroje. Kartais ten užsuku.

– Bus atidaryta tokiu metu?

– Vasarą nerakina iki vienuolikos. Didina prieinamumą. Be to, viduje vėsu.

Dabar juodvi sėdi rudai nudažytame mediniame suole priešais šiuolaikišką altoriaus paveikslą. Virš galvų kyla daugiatoniai pilko akmens skliautai, ištisus amžius bandantys apgauti traukos dėsnį.

Natali apsirengusi juoda palaidine ir sijonu. Spinduliuoja drąsa ir ryžtu, kokio Malina būtų norėjusi turėti paauglystėje.

– Ką norite sužinoti? – klausia nežiūrėdama į Maliną.

– Taip, ką gi aš noriu sužinoti? Tu man papasakok. Esu tikra, kad pasakei ne viską, kas galėtų mus sudominti. Gražus sijonas, beje.

– Nė nebandykite užkalbinėti dantų. Tas sijonas visai negražus. Skuduras iš „H&M“.

– Kas yra *Lovelygirl*?

Malina bando perprasti šalia sėdinčios mergaitės reakciją.

Bergždžiai.

– Nepažįstu jokios *Lovelygirl*.

– Taip vadinasi...

– Mačiau Teresos „Facebook“ paskyroje. Nežinau, kas ji.

„Atsakei truputį per greitai“, – pagalvoja Malina.

– Esi tuo tikra?

Jokio atsakymo.

Natali susigūžia, tarsi sakydama: „Čia, bet nė žingsnio toliau.“

Malina nutyla. Kelias akimirkas bažnyčią gaubia tyla

ir vos girdimas šiugždesys.

– Ar sunku būti kitokiai? – paklausia tada ir mato, kaip Natali atsipalaiduoja.

– Manote, kad aš kitokia?

– Taip. Matosi. Gerąja prasme.

– Nesunku. Tiesiog kitaip.

– Teresa dingo, Natali. Turi papasakoti, ką žinai.

Natali Falk atsuka į Maliną savo apskritą veidą ir pažvelgia tiesiai į akis:

– Bet aš daugiau nieko nežinau. Pažįstu Teresą, bet ne viską apie ją žinau.

Akių vyzdžiai susitraukia. Melo požymis.

„Meluoji?“

– O Josefina Davidson? Ar ją pažįsti?

– Tą iš Sodininkystės draugijos parko? Liaukitės! Niekada nesu apie ją girdėjusi, kol neperskaičiau laikraštyje.

Joms už nugarų, maždaug už septyniasdešimt penkių metrų, prie bažnyčios durų kažkas sukioja stovą su atvirukais.

– Kodėl čia ateini? – klausia Malina ir prisimena savo pačios apsilankymus parke prie senųjų kapinių. Pagalvoja, kad Tuvė sava valia nė už ką čia neitų. Jos vieta – biblioteka.

– Man patinka, kad čia ramu. Ir didinga. Tam tikra prasme randu sau vietos.

– Čia tikrai didinga.

– Kaip manote, kas nutiko Teresai? – paklausia Natali.

– Nežinau, – atsako Malina. – O tu?

Tada Natali parodo į altoriaus paveikslą su kampuotu Kristaus siluetu.

– Ar tikite nekaltu prasidėjimu?

Malina nežino, kaip reaguoti į klausimą.

– Nekaltu prasidėjimu?

– Turiu omenyje, – tęsia Natali Falk, – kokia nekaltybės prasmė, kai viskas, kas švaru ir gražu, galiausiai vis

tiek išsipurvina? Ar galima apskritai sakyti, kad egzistuoja kažkokia sumauta nekaltybė?

Truputį po dvylikos Malina antrą kartą tą patį vakarą gulasi į lovą. Tokią pat įkaitusią ir vienišą kaip visas butas.

Radijas įjungtas.

Helena Aneman kalba apie kaitrą ir gaisrus, apie tai, kaip vienas bandymuose užgesinti miškus dalyvavęs gaisrininkas buvo apsuptas ugnies ant žvyrkelio ir stipriai apdegė.

– Šiuo metu jis gydomas universitetinėje ligoninėje. Manau, šią akimirką visi turime pagalvoti apie jį ir jo šeimą.

Tada muzika.

Into the fire.

Briuso Springstino baladė apie gaisrininkus, puolančius į degantį Pasaulio prekybos centrą gelbėti kitų. Nuostabu, kaip per vieną akimirką žmogus pamiršta atsakomybę savo šeimai, draugams bei artimiesiems ir aukoja gyvybę dėl kitų, visai nepažįstamų, žmonių.

May your strength give us strength.

Gebėjimas aukotis daro mus žmonėmis.

May your hope give us hope.

Jei žmonės atgimsta, tegul tai būna šie gaisrininkai.

Tada daina pasibaigia ir ji išjungia radiją.

Užsimerkia. Laukia miego ir sapnų, bet vietoj to galvoje sukasi tūkstančiai minčių.

Natali Falk. *Lovelygirl.* Ko nesako Natali? Ten daugiau nieko nepadarysi. Laikas parodys. Josefina. Užsiblokavusi atmintis.

Noršiopingo ir Linšiopingo gaisrinėse darbuojasi ir lesbietės, Janė minėjo, tik kas jos? Gal ką nors žinotų?

Šis tyrimas – stereotipų paradas.

Grupinį išprievartavimą surengę imigrantai vaikinai.

Lesbietės gaisrininkės, policininkės.

Po susirinkimo jie trumpai padiskutavo apie akivaizdų dalyką: jų pačių aplinkoje yra daug lesbiečių, tačiau homoseksualumą Linšiopinge atvirai deklaruoja vienintelė Petreus.

– Nežadinkit meškos, velniai griebtų, – ištarė Svenas. – Petreus atostogauja. Nepainiokite jos į tai.

– Tavo tiesa, – sutiko Zekė. – Užvirtų tokia košė, kad baisu net pagalvoti...

Tikrovė, ne tikrovė.

„Kada pastarąjį kartą kirpaisi pas ne žydrą kirpėją vyrą?"

Maždaug taip situaciją apibūdintų Zekė.

Natali Falk.

Kad ir kaip stengiasi atrodyti kieta, viduje, panašu, yra baugšti ir drovi, tarsi visą savo trumpą gyvenimėlį būtų bandžiusi susitaikyti su tuo, kuo esanti. „Nors taip turbūt elgiasi visi žmonės?" – pagalvoja Malina.

Bando rasti savo vietą gyvenime ir daugeliui šiaip ne taip pavyksta išlaikyti galvą virš vandens. Bėgti nuo skausmo ir pulti malonumams į glėbį daug paprasčiau.

Tekilos butelis stovi spintelėje virš šaldytuvo.

Nuo alkoholio po oda ima lakstyti skruzdėlės. Skrandis, širdis, siela šnibžda: „Sušildyk, apmarink, suminkštink mus. Pasitik kaitrą svaigalų šiluma. Tu ir esi ta šiluma, Malina."

Įkvepia karšto oro.

Vos vos juntamas degančių medžių tvaikas. Galvoja apie gaisrininkus:

Up the stairs, into the fire.

18.

Neištarti žodžiai.

Plevena kambaryje kaip mirusios sielos.

Nuojautos. Tik apie ką?

„Niekada neturėjau brolių ar seserų", – mąsto Malina, vaikštinėdama tėvų bute prie „Infekcinio" parko.

Kelios minutės po aštuonių. Sekmadienio rytą miestas dar tuštesnis nei šiokiadieniais. „Aš esu paskutinis žmogus šioje žemėje, – pakeliui į butą galvojo Malina. – Visi kiti sudegė." Dviratį paliko stovėti, norėjo pramankštinti kūną ir parodyti karščiui vidurinį pirštą.

Ketina palaistyti gėles prieš pusę dešimtos numatytą rytinį susirinkimą. Viršvalandžiai dabar savaime suprantamas dalykas – tyrimui svarbi kiekviena sekundė. Keltis anksčiau būtina, nors dėl kaitros ir taip neišsimiega. Nors vakar dviem dideliais deginančiais gurkšniais išgėrė šimtą gramų tekilos.

Silpnybė prieš ketinimus. Ketinimai visada neatsilaiko, kad ir kokie geri būtų.

Butas.

Keturi kambariai ir virtuvė trečiame pačioje dvidešimto amžiaus pradžioje statyto namo aukšte. Kambariai pilni baldų iš namo Stureforse. Atsiminimų, nusivylimų, neišsipildžiusių svajonių ir melų nuojautų, taip pat sutartos, ypatingos tėvų meilės.

Laikysimės išvien, nors ir nejaučiame jokios tarpusavio pagarbos, negalime pakęsti vienas kito kūno. Nerūpime vienas kitam. Žodžiai, pažiūros, svajonės, troškimai. Nerūpi. Vis dėlto galime trintis šonais kartu su savo paslaptimis ir melais. Kol tai darome, tol kažką turime. Juk taip?

„Velniop visa tai", – galvoja Malina.

Ji pati ir Janė. Tarp jų nebuvo to, kas turėjo būti bendra. Interesų. Lūkesčių. Tačiau turėjo kai ką, kas būtina

nuo pradžių. Besąlygišką meilę, tarsi šlovindami vienas kito žmogiškąją prigimtį, persmelktą gėrio, pasitikėjimo ir šilumos. Tai, kas turi, tiesiog privalo būti tiesa.

Kasdienybė ir tikrovė.

Sielvartas ir skausmas.

Bėgant dienoms matė, kaip tos meilės ima nebeužtekti. Ji buvo, tačiau ėmė trūkinėti ir net atsiradusi Tuvė negalėjo išlaikyti jų kartu.

Pasauliui nežinoma katastrofa. Ir štai gelbėjimo tarnyboje dirbantis Janė išvažiuoja į Bosniją. Prakeiktas lapelis ant stalo.

Užklupus nelaimei turime laikytis išvien.

Jis išvažiavo, o ji pasiėmė Tuvę į Stokholmą.

Meilė gali rusenti, tačiau būti neįmanoma. Jausmas, kad tarp jų tebėra kažkas tikra.

Nekenčia to jausmo. Jis užklumpa prieš tekilą. Pats blogiausias iš visų. Arba beveik blogiausias.

Nepakeliamas.

„Gal man tiesiog reikia kuo nors tikėti?“ – pagalvoja Malina.

Gėles juk palaistai?

Tėčio maldelė telefonu.

„Tie kambariai kažką su manimi daro, – pagalvoja Malina. – Nors iš tiesų niekada nebuvo mano. Tuo pat metu savi ir svetimi.“

„Gal yra kokia paslaptis? Ar tai tiesiog jausmas?“

Ne tik jausmas. Jokiu būdu.

Laisto gėles.

Prieš ketverius metus išsikrauscius tėvams, laistytuvas tapo Malinos gyvenimo dalimi. Ji su Tuve ten nesilankė, o tėvai buvo grįžę viso labo tris kartus.

– Šią vasarą negrįšime, Malina.

– Gerai.

– Gėles juk palaistai?

Tūkstantį kartų girdėjo tą klausimą iš tėvo lūpų ir tūkstantį kartų atsakė: „Taip.“

Vis dėlto daugelis gėlių išmirė.

Likusias gyvas sudėjo į dėžes ir pastatė prie pavėsyje skendinčios svetainės sienos. Nori apsaugoti nuo saulės ir kaitros, nors dienomis bute tvyro nejudantis karštis, nuo kurio pablykšta net chlorofilas.

Dideli vazonėliai.

Sausa žemė, kurią drėkina vanduo iš laistytuvo.

Bute jaučia tėčio ir mamos meilę. Ne jai, o vieno kitam. Meilę, kurią galima prilyginti rankos paspaudimui, sandoriui, bandymui atsiriboti nuo pasaulio.

„Kodėl tarp šių daiktų jaučiu tokią netektį?" – mąsto Malina.

Vakar neskambino Janei su Tuve, jie irgi ne.

Atsisėdusi ant nutriušusio medinio suolelio įkalnėje nuo tėvų namo spaudinėja mobilųjį.

Gaisrinė. Lesbietės. Svetimas paauglių gyvenimas. Kartas skiriantys tūkstantmečiai.

Janė.

Pirštas spaudžia mygtuką tuo pat metu, kai medžių lapiją perskrodęs akinantis saulės spindulys priverčia ją pasitraukti toliau nuo fasado.

Vos juntamas dūmų kvapas ore. Panašu, kad ugnis juda Rokseno link. Atėjo Hultšio eilė? Nejaugi? Ar gali ežeras išgaruoti?

– Janė klauso.

Balsas žvalus. Restorano garsai fone.

– Čia tu, Malina?

– Aš. Kaip laikotės?

– Gerai. Pietaujame. Vienas vyrukas čia kepa žuvį ant grotelių. Tuvei patinka.

Žuvis.

Paprastai žuvies nemėgsta.

– O tu? Kaip tau sekasi?

– Vargstam su tuo išprievartavimu, apie kurį pasakojau aną kartą. Skambinu taip pat ir dėl to.

Ragelyje tyla.

– O kuo aš galiu padėti?

Malina trumpai papasakoja apie tyrimo eigą, vibratorių ir lesbiečių pėdsakus.

– Vadinasi, nori sužinoti, ar pažįstu gaisrinėje ką nors, kas galėtų su tavimi pasikalbėti ir papasakoti apie Esterjotlando lesbiečių bendruomenę?

– Panašiai.

– Nepavadinčiau nestereotipiniu požiūriu. O tavo pačios kanalai?

– Jautri tema, Jane. Bet ką daryti, velniai griebtų? Laisvėje vaikštinėja prievartautojas, ir ne šiaip sau koks. O dar viena mergaitė dingusi be žinios. Dievai žino kur.

Greitai papasakoja apie Teresą Ekeved ir kad jie iš tiesų nieko neišsiaiškino.

Tada tyla.

– Jane, tai galėjo būti ir Tuvė.

Iš pradžių jis nieko nesako, tada prabyla:

– Pasikalbėk gaisrinėje su Sulhage. Aš jai paskambinsiu. Ji protingas žmogus ir dirbs visą liepą.

– Ačiū, Jane. Ar galiu šnektelėti su Tuve?

– Ką tik pakilo į kambarį. Gal pasuk vėliau?

Padėjusi ragelį Malina atsuka veidą į saulę. Nori įdegti pavargusius bruožus, trokšta, kad saulė išlygintų tas bjaurias raukšleles. Ištveria vos kelias sekundes, tada įveikta šilumos atsistoja ir pagalvoja: „Laiko sustabdyti negali niekas. Nei aš, nei tu, kad ir kas būtum, kad ir kur besislėptum."

Apdairiai laikydamasi šešėlyje, Malina pėstute traukia į nuovadą. Kojos velkasi paskui kūną, basutės atrodo sunkios, padai beveik limpa prie asfalto.

Pėdoms pakaitomis švysčiojant pirmyn galvoja:

„Atskirtis pažadina neapykantą, kuri gimdo prievartą.

Seksualinė atskirtis, ne savo noru pasirinkta.

Nuošalyje daugiausia laikosi jaunimas. Manosi patys pasirinkę atskalūnų kelią. Joks tikrai suaugęs žmogus savo valia nesirenka būti užribyje. Arba labai retas. Bėgant metams ateina suvokimas, kad priklausomybė yra viskas. Tu, aš, mes.

Kam priklausau aš?“

„Skyrybos buvo didžiausia klaida mano gyvenime, – galvoja Malina. – Kaip mes galėjome, Jane? Nepaisant visko, visko, visko.“

Už penkių šimtų metrų nuo tos vietos prie savo rašomojo stalo sėdi Danielis Hiogfeltas. Atsispausdino trisdešimt ar keturiasdešimt per pastaruosius dvidešimt metų parašytų ir skaitmeniniame laikraščio archyve pagal žodžių paiešką rastų straipsnių apie išprievartavimus mieste bei jo apylinkėse.

Straipsniai uždengė visą stalą. Vienoje krūvoje atrodo bauginančiai, tarsi mieste būtų aktyvus seksualinės prievartos prieš moteris vulkanas. Daugiausia šeimoje, bet pasitaiko ir šiurpesnių atvejų. Geidulio apimti vyrai užpuola miesto parkuose moteris, beje, taip pat ir vyrus – užfiksuotas vienas vyro išprievartavimo atvejis Geležinkelio parke. Daugelis bylų ištirtos, bet kai kurios turėtų iki šiol vaidentis policijai: Malinai ramybės neduodantis Marijos Murval atvejis ir plačiai aprašytas merginos išprievartavimas bei nužudymas prie diskotekos „Blue Heaven“. Ir dar keletas kitų.

„Parengsiu neišaiškintų bylų apžvalgą, – mąsto Danielis. – Gal truputį pasirausti, įsigilinti į visas ir parašyti šiurpią straipsnių seriją apie šių dienų Linšiopingo išprievartavimų istoriją? Patrauklaus vasaros skaitalo forma.“

Kas nors turėtų išeiti.

Tik kas?

Statistiškai Linšiopingas nė kiek ne blogesnis už kitus miestus, nors ir ne geresnis. Tas faktas tikrai užgaus taip savimi patenkintų miesto gyventojų savimeilę.

Dėl vieno galima neabejoti.

Egzistuoja prievarta ir seksualinis geidulys, apie kuriuos reikia rašyti. Pragariškam karščiui nenusileidžianti prievarta ir geiduliai.

Tada Danielis kelias sekundes užsimerkia. Žodis „karštis“ priverčia susimąstyti apie Maliną. Įdomu, ką ji dabar veikia? Tačiau viduje nesusiformuoja jokio aiškaus vaizdo. Atsimerkia ir pagalvoja: „Velniai nematė tų neišnarpliotų bylų. Reikėtų kada nors pasikapstyti giliau ir pasiaiškinti, kokius dar pragariškus įvykius slepia ši skylė.

Bet šiuo metu turiu sutelkti dėmesį į tai, kas vyksta čia ir dabar.“

Balta Malinos palaidinė papilkėjusi nuo prakaito. Galvoja, kad persirengimo kambaryje turėtų būti dar viena, kitaip bėda.

Ant kalvos stovinčią nuovadą supa akmeniniai pastatai. Saulė kankina ochros spalvos keturkampius mūrus, dūstančius nuo dulkių, kurios kyla nuo kietos, ištroškusios žemės. Už jos universitetinė ligoninė. Viena iš nedaugelio vietų mieste, kur netrūksta veiklos.

Sulhagė.

Buvusi LFC moterų komandos žvaigždė, kol ekipai dar nebuvo keliami aukščiausi tikslai ir perkamos žaidėjos iš visos šalies. Tada ir jai nebeliko vietos.

Turėjo būti skaudu.

„Geriau duoti Janei truputį laiko, kad spėtų jai paskambinti.

Bet jei moteris sugeba dirbti tikrų mačo prifarširuotoje gaisrinėje, vadinasi, gali ištverti ir išmesta iš moterų futbolo komandos.

Netrukus rytinis susirinkimas.

Kai aptarsime tyrimo eigą, paskambinsiu Sulhagei.“

19.

– Tiesą sakant, buvo gera baigti futbolininkės karjerą.

– Neskaudu?

– Nė kiek. Kamuolio spardymas buvo kaip reikiant įgrisęs, taip pat ir visas tas sureikšminimas. Turiu omenyje televizijos reporterių analizes ir aptarimus, kaip kažkas laksto. Analizuoti juk reikėtų padėtį pasaulyje, ar ne?

Malina nusijuokia.

Virš akmeninio krašto kyšo prie šliuzo stovinčių jachtų stiebai. Linguodami pirmyn atgal sukuria iliuziją, kad siaučia stiprus vėjas, kurio iš tiesų nėra. Toliau Malina mato šliuzo sargo namelį su geltonos spalvos mediniu fasadu. Priešais ją Vretos vienuolyno lauko kavinėje prie kanalo po skėčiu šypsodamasi sėdi Viktorija Sulhagė. Paperkanti šypsena suminkština ilgų, šviesių plaukų apsupto siauro veido bruožus.

Rytinis susirinkimas neužtruko.

Ji papasakojo apie pokalbį su Natali Falk.

O daugiau nieko naujo, taip pat ir iš Karin ar technikos specialistų. Kolegos iš Miolbio patikrino seksualinį nusikaltėlį Fredriką Junasoną. Jo mama užtikrino alibi.

Sutarė, kad Malina viena pasikalbės su Viktorija Sulhage. Moteris su moterimi.

Paskambinus Viktorija Sulhagė visai neatrodė nusiteikusi priešiškai.

– Susitikime kavinėje prie kanalo po dešimt penkiolika. Sekmadieniais esu laisva. Gyvenu prie Jungsbru, bus smagu pasivažinėti dviračiu palei kanalą. Tik laiko turiu nedaug. Vėliau važiuosiu į miško gaisravietę. Ten reikalingi visi.

Dabar buvusi futbolo žvaigždė sėdi priešais Maliną ir pasakoja apie vienos karjeros pabaigą ir kitos pradžią. Viktorija Sulhagė buvo pirmoji gaisrininkė moteris

miesto istorijoje. Kontroversiškas įvykis. Malina pamena Janės žodžius, kai ji buvo priimta: „Gerai, ji išlaikė testus. Bet iš kur man žinoti, kad pajėgs mane nešti, jei prisiuostęs dūmų neteksiu sąmonės?"

„Ji stipresnė turbūt už devyniasdešimt procentų gaisrinės vyrukų", – pagalvoja Malina, matydama išsipūtusius Viktorijos Sulhagės raumenis.

– Trauk, po perkūnais, trauk, ar nematai, kad atsitrenksime į kraštą?!

– Traukiu, velniai griebtų!

Balsai sklinda iš vienos prie šliuzo esančių jachtų.

Kava ir ledai skėčio pavėsyje. Turėtų būti gera, jei termometras nerodytų trisdešimt penkių laipsnių šešėlyje.

– Taigi, paskambino Janė. Iš pradžių įsiutau, bet velniai nematė, juk svarbiausia, kad daugiau jokia mergaitė nebūtų taip išprievartauta, ar ne?

Viktorija Sulhagė suraukia nosį, paskiau veide nelieka jokios išraiškos. Laukia Malinos klausimų.

– Kaip manai, – klausia Malina, – ar tarp miesto lesbiečių yra itin agresyvių personų?

– Agresyvių? Visi žmonės yra kažkiek agresyvūs, bet šitiek...

Viktorija Sulhagė papurto galvą.

– Jums lesbė ir agresija yra neatskiriamos sąvokos, ar ne?

Malina jaučia, kaip raudonuoja. Nori užsidėti saulės akinius ir nukreipti žvilgsnį kitur.

– Ne, bet žinai juk, kaip yra, – atsako Malina.

– O kaip yra? Papasakok.

Prieš tęsdama Malina pažvelgia į Viktoriją Sulhagę prašančiu žvilgsniu:

– Gal yra kamuojamų praeities išgyvenimų? Vaikystėje patirtų skriaudų? Gal kuri buvo pati išprievartauta?

– Kad ne. Tokių dalykų žmonės nepasakoja.

– Bet?

– Lovoje kartais elgiamės šiurkščiau, lygiai kaip ir

visi kiti. Tavo žiniai... Ir, aišku, vakarėliuose kai kurios merginos išgėrusios mušasi. Varžosi, kuri vyriškesnė.

– Į policiją niekada nesikreipiate?

– Ne, paprastai viskas lieka tarp mūsų. Nebent kas nors tikrai peržengtų ribas, tačiau ir tada daugelis tylėtų. Bet taip elgiasi visi. Niekas nenori be reikalo painioti *farų*, atsiprašau, policijos.

– Kaip manai, kodėl?

– Galiu atsakyti – dėl mūsų. Policijai visiškai nerūpi, ką lesbės daro viena su kita, Malina Fors. Mes visiškai nepasitikime policija, žinok tai.

– Bet tu negalėtum išskirti kurios nors, kuri blogai jautėsi arba buvo neįprastai linkusi į smurtą?

Viktorija Sulhagė žvelgia į savo kavos puodelį.

Giliai įkvepia.

„Nori kažką pasakyti", – galvoja Malina. Tačiau Viktorija Sulhagė dvejoja. Nusigręžia į kanalą ir lėtai judančius šliuzo vartus.

– Kaip manai, koks jausmas praleisti tame griovyje visą vasarą?

– Ką nors norėjai pasakyti, ar ne?

– Gerai.

Viktorija Sulhagė atsigręžia į Maliną.

– Yra viena mergina, – ištaria. – Atrodo, jai teko patirti daugybę mėšlo. Kalbama, kad itin šiurkšti. Sklinda gausybė gandų apie tai, ką jai teko išgyventi vaikystėje. Jūsų vietoje būtinai ją patikrinčiau.

– Kuo vardu?

Viktorija Sulhagė vėl įsistebeilija į puodelį. Tada išsitraukia iš rankinės popieriaus ir rašiklį. Užrašo vardą, adresą ir numerį.

– Pažvelk, – ištaria rodydama į kanalą. – Jie jau plaukia.

Malina atsigręžia pažiūrėti.

Mato jachtas kitoje kanalo pakopoje, visai prie pat šliuzo į mažą ežerėlį pusiaukelėje į Rokseną.

– Roksene, – ištaria vėl atsisukdama Malina, – nebereikės murkdytis kanale. Gera jiems, ar ne?

Viktorija Sulhagė šypsosi.

– Kanalas ne šiaip sau vadinamas skyrybų grioviu.

Malina įsideda lapelį į priekinę džinsų kišenę.

– Ačiū, – ištaria. – Paskutinis dalykas: ar Natali Falk vardas tau ką nors sako?

Viktorija Sulhagė purto galvą. Tada ištaria:

– Pažadėk vieną dalyką, Malina. Neleisk šiai istorijai dar labiau sustiprinti visuomenės įsitikinimo, kad lesbietės yra suvyriškėjusios pabaisos.

– Pažadu, – atsako Malina.

– Stokholme, bent jau pačiame mieste, žmonės gali gyventi kaip panorėję ir tai toleruojama, bet čia, provincijoje, viskas kitaip. Daugelis gyvenime nėra matę žmogaus, kurį žinotų esant homoseksualų. Gali įsivaizduoti, kaip būtų smagu, jei miestiečiai įsikaltų į galvą, kad jūs vaikotės lesbietę žudikę.

– Turiu kai ką, kuo reikėtų pasidomėti.

Ragelyje prikimęs Zekės balsas.

Malina ką tik atsisveikindama pamojavo Viktorijai Sulhagei, kuri nuvažiavo palei kanalą į Jungsbru pusę. Dabar keikia save už neapdairumą. Šešėlis pasitraukė iš tos vietos, kur paliko automobilį, ir tamsiai mėlynas kėbulas kepa saulėje.

Viduje turėtų būti mažiausiai šimtas laipsnių.

Ir dar ta prakeikta šviesa skverbiasi pro tamsius akinių stiklus, tarsi turėdama vienintelę užduotį – sukelti jai galvos skausmą.

– Kaip sakai?

Tariant tuos žodžius ore pakyla dulkių debesis ir ji užsikosėja.

– Šį tą turiu, reikia patikrinti.

– Ir ką gi?

Jokio atsakymo. Vietoj to:
– Ką nors sužinojai iš Sulhagės?
– Vieną vardą. Reikės pasidomėti. O tu?
– Gavau trumpąją žinutę iš anoniminio numerio.
– Kasdien gaunam.
– Nesišaipyk, Malina.
Tada Zekė garsiai perskaito žinutę:
– Patikrinkite Paulą Anderliovą. Jis nelaimingas.
Tyla.
Vadinasi, Hasė tai padarė. Nekreipdamas dėmesio į informacijos slaptumą.
Nesitikėjo iš jo.
– Kaip manai, kas galėjo ją atsiųsti? – klausia Malina.
Zekė prunkšteli.
– Nė vienas iš mūsų nenorime to žinoti. Bet aš nesu kvailas, Malina.
– Tai žinai, apie ką kalbama?
– Taip, tam košės makaulėje užtenka.
„Volvo" viduje karščiau nei pirtyje.
„Nelaimingas."
„Velniai griebtų, – pagalvoja Malina. – Ar taip teisinga? Ar nereikėtų jo palikti ramybėje?"
Nuoga, žaizdota mergaitė sūpynėse. Dingusi mergaitė. Tikrovė – pilkšvai geltona apsvilusi masė.

Malina važiuoja atgal į miestą.
Už lango it lėtai slopinamos ugnies sukeltas miražas plyti lyguma. Tarsi neaprėpiamos platybės dangaus žydrynė būtų padegusi iki plieskiančio horizonto nubėgančius derlingus laukus. Karštis neabejodamas savo jėgomis plūkia žemę.
Platūs laukai riečiasi po dangaus skliautu, rugiai ir miežiai lėtai svyla saulės spinduliuose. Blyškiai geltoni rapsai dejuodami linksta prie žemės, kiekvienas auksinis lapelis, regis, gaudo orą tik ir laukdamas, kada galės būti

palaidotas tarp kirminų.

Jie, tik jie dabar kruta lygumoje.

Rusenantys kirminai, lendantys į paviršių iš blogio vulkano properšų.

Zekė laukia mašinoje prie namo Rydo rajone. Variklis dirba tuščia eiga, oro kondicionierius – visomis apsukomis.

Geltonas plytinis pastatas netoli centro viso labo trijų aukštų, bet jame telpa visas šalies skurdo koncentratas. Parabolinės antenos prie langų, apšnerkšti balkonai ir kiemeliai bei visur tvyranti slogi atmosfera. Takeliai tarp namų tušti, tačiau butuose spaudžiasi jie: imigrantai, narkomanai, marginalai, žemiausio rango darbininkai, į visuomenės užribį patekę žmonės.

Bet čia yra du pasauliai.

Kai kuriuose namuose įrengti studentų bendrabučiai. Ten gyvena turintys svajonių. Jiems prieš akis visas gyvenimas. Už kelių didelių ąžuolų Malina mato „Dvarą“ – technikos fakulteto studentų pasilinksminimų vietą.

Malina linkteli Zekei pro šoninį langą. Šis atidaro dureles ir išlipa.

– Tai čia gyvena nelaimingasis Paulas Anderliovas?

– Čia jis ir gyvena, – atsako Zekė.

– Kaip paaiškinsime apie jį sužinoję?

– Neaiškinsime, – atsako Malina.

20.

Skausmas – tarsi amžinas prakeiksmas. Jis praryja laiką. Suteikia mirties atspalvį ir lavonienos dvoką dabarčiai, kuri, regis, niekada nesibaigs.

Fizinės kančios seniai praeityje.

Psichologinės?

Vaistai.

Tik jie nepadeda ir bėgant laikui niekas negerėja. Greičiau jau blogėja. Skausmas visada naujas ir kiekvieną kartą vis labiau pasitikintis savo jėgomis, vis labiau savimi patenkintas.

„Skausmas – tai aš", – mąsto Paulas Anderliovas, kai pasigirsta durų skambutis.

Pakyla nuo fotelio, pritildo „Mūsų gyvenimo dienas" rodantį televizorių ir velka kojas į prieškambarį. Dar kartą nusistebi, kaip kadaise tvirtas jo kūnas sunyko, suglebo ir ištižo.

Tai įvyko prieš keturiolika metų.

Nors atrodo kaip vakar.

Malina ištiesia pažymėjimą tarpduryje stovinčiam nesiskutusiam vyrui. Veidas kažkoks sudribęs ir išpurtęs vienu metu. Plaukai viršugalvyje gerokai praretėję.

– Mes iš policijos. Norėtume kai ko paklausti, – ištaria Malina. – Ar jūs esate Paulas Anderliovas?

Vyras linkteli.

– Gal galime tai padaryti čia? – paklausia tada. – Bute netvarka, būčiau linkęs nekviesti vidun. Kas nutiko? Muštynės kvartale?

– O mes būtume linkę užeiti, – ištaria Zekė vietos abejonėms nepaliekančiu balsu.

Paulas Anderliovas nusileidžia. Palydi į skurdžiai apstatytą svetainę. Viduje mėtosi dienraščiai ir žurnalai

apie automobilius, ore juntamas dūmų, degtinės ir alaus tvaikas, o kampuose pilna didelių, į pūkuotus žvirblius panašių dulkių kamuolių.

Malina su Zeke sėdasi ant kėdžių prie žemo žurnalinio stalelio.

– Na, tai ko norite?

„Bando nutaisyti nuožmų balsą, – pagalvoja Malina, – bet atrodo nuleidęs rankas ir išsekęs." Žalių akių žvilgsnis nepasitikintis ir be galo pavargęs. Jo liūdesys kažkoks kitoks nei kitų iki šiol Malinos sutiktų žmonių.

– Ar girdėjote apie išprievartavimą Sodininkystės draugijos parke?

Atrodo, kad žodį „išprievartavimas" išgirdusio Paulo Anderliovo kūne nelieka nei oro, nei vandens, nei kraujo. Tarsi būtų supratęs, dėl ko jie atėjo. Galva nusvyra ant krūtinės ir jis ima pasikūkčiodamas raudoti. Malina pažvelgia į galvą linguojantį Zekę ir abudu supranta peržengę ribą. Ribą, iki kurios galima teisybės vardan brautis į žmonių gyvenimus.

Malina pakyla.

Prisėda ant plačios fotelio rankenos šalia Paulo Anderliovo, tačiau šis nustumia šalin.

– Nešdinkitės pragaran, – iškošia. – Aš jau seniai ten.

Paulas Anderliovas valdosi. Regis, atsitokėja. Verda kavą, patraukdamas porą baltų plovimo pirštinių siūlo prisėsti virtuvėje su vaizdu į centrinį pastatą.

– Nesu kvailas, suprantu, ką galvojate, – ištaria. Balse juntamas susitaikymas ir palengvėjimas. Gal dėl to, kad žino – jie išklausys.

– Skaičiau apie vibratorių ir labai gerai suprantu. Neaušinsiu burnos ir nekalbėsiu, kokia kvaila, idiotiška ir paviršutiniška tokia mintis. Suprantu jus. Gal tai seksualinę frustraciją patiriantis žmogus? Beprotis? Beprotis nesu. Kamuoja seksualinė frustracija? Dėl to

galite neabejoti. Kaip manote, koks jausmas būti mano kailyje? Gaila, kad nematėte, kaip atrodau ten, apačioje.

Zekė prieš savo valią nusuka akis nuo Paulo Anderliovo ir įsistebeilija pro langą, tačiau nutriušęs plytinis ir skardinis pastato fasadas ramybės nesuteikia. Tada atkreipia dėmesį į vorą kitoje lango pusėje ir nuo vieno iki kito rėmo siekiančius beveik nematomus voratinklius.

– O kaip sužinojote apie mane? Ne, nenoriu to girdėti. Gal iš Janės, jūsų buvusio vyro, Fors? Pažįstu jį. Buvome kartu Bosnijoje devyniasdešimt ketvirtaisiais. Kartą išlenkėme alaus ir pasidalinome prisiminimais. Tiksliau, aš pasidalinau. Iš jo juk žodžio neišpeši, visai kaip iš sulūžusios magnetolos mašinoje.

– Janė apie jus neminėjo.

– Šit kaip, ne Janė. Tiesą sakant, taip ir nemaniau.

Paulas Anderliovas pradeda pasakoti, o jie klauso.

– Tai įvyko kalnų kelyje už Sarajevo. Tarnavau IFOR pajėgose. Tą lietingą, pilką ir šaltą dieną pačiame danguje buvo parašyta, kad nutiks kokia nors velniava. Taip, po velnių, ir buvo. Už Tsikos kaimo mašina užvažiavo ant minos. Pamenu trenksmą, kurtinantį trenksmą. Tada atsitokėjau gulėdamas ant kelio maždaug už dvidešimties metrų nuo kažko degančio. Girdėjau, kaip kažkas rėkė, vis rėkė ir rėkė taip, kad kalnai turėjo sutrupėti. Galiausiai supratau, kad rėkiu aš pats. Apačioje buvo juoda. Jokio skausmo, tik juoda ir tuščia. Du žuvo. Vienas neteko kojos. Ir aš. Būčiau mielai apsikeitęs vietomis su kitais. O dabar ateinate jūs, porelė prakeiktų *farų*. Ką, velniai griebtų, išmanote, be to, kad esate kvaili kaip avinai?

Jie leido tylai atlikti savo darbą.

Dabar klausia to, ko turi paklausti.

Be galo kvaila.

„Iš tamsos į šviesą, kaip rašė Larsas Forselis*, – pagalvoja Malina. – Iš šviesos į tamsą."

– Ką veikėte naktį iš trečiadienio į ketvirtadienį?

– Ar pažinojote Josefiną Davidson?

– Ar kas nors gali užtikrinti jums alibi?

– Jūs norite, tačiau negalite. Ar frustracija privertė ko nors griebtis?

– Vadinasi, nebuvote Sodininkystės draugijos parke?

– Jums patinka paauglės, tiesa?

Paulo Anderliovo žvilgsnis prikaustytas prie laikrodžio iš „Ikea". „Toks pats, kaip mano virtuvėje, – pagalvoja Malina. – Tik tavasis turi veikiančią sekundžių rodyklę."

Paulas Anderliovas nereaguoja į Zekės užuominas.

Tik atiduoda dieną amžinam laikrodžio tiksėjimui.

– Kodėl jaučiuosi kaip kiaulė, Zeke?

Aplinkui siautėjantis karštis spaudžia iš porų prakaitą, automobilių kėbuluose blizga saulės spinduliai.

– Nes tu ir esi kiaulė, Fors. Tokio pobūdžio tyrimas mus visus paverčia kiaulėmis, Malina.

– Tiesos kaina.

– Liaukis filosofuoti.

Ribos peržengiamos ir perkeliamos.

„Tai niekada nevyksta be nuostolių", – pagalvoja Malina.

– Papietaujam? – klausia Zekė. – Žiauriai noriu picos.

„Conya" Šv. Lauryno gatvėje.

Geriausios picos visame mieste. Didelis, riebus pavojus sveikatai.

Jei atėjus dirba šeimininkas, visada juo pavaišina.

---

* Larsas Forsellis – švedų rašytojas.

– Policijai *free of charge*.

Kaip amerikietiškame filme apie *farus*. Zekei tai patinka. Korupcija? Gal šiek tiek, bet šeimininkas atsisako imti iš jų pinigus.

„Vienas iš daugelio sunkiai dirbančių ir šiame mieste nepopuliarių imigrantų“, – pagalvoja Malina, atsikąsdama savo „Capricciosa“.

Prieš ją ant stalo guli Viktorijos Sulhagės raštelis.

Jame vardas:

Luisa Svenson-Lolo. Adresas, telefono numeris.

– Luisa, – ištaria Zekė. – Ar negalėtų Luisos pravardė būti *Lovelygirl*?

– Galėtų. Arba negalėtų. Ką manai?

– *Lovelygirl*, – pakartoja Zekė. – Gal tai stipri saviironija?

– Giliai kapstai, Zeke. Švelniai tariant, – atsako Malina ir jaučia, kaip akimirksniu ima riebėti ir blizgėti nuo picos.

– *Lovelygirl*, – vėl ištaria Zekė. – Ar ne to trokšta visi vyrai? *Lovelygirl*.

– Taip, – sutinka Malina. – Taip ir yra.

– Pašėlusiai skanios picos, – sako Zekė iškeldamas nykštį atviros virtuvės pusėn.

Vyras prie krosnies šypsosi, traukia iš mažų baltos spalvos plastikinių indelių ingredientus ir skandina ant ką tik išsuktos tešlos suteptame pomidorų padaže.

21.

Jau per ilgai guliu čia, supančiota laiko ir šaltos tamsos.

Kur tu, tėti?

Sakyk, kaip yra – tu neateisi. Dabar ne. Ir niekada. Arba kada nors, labai labai negreitai. Nenoriu taip ilgai kiurksoti šioje vietoje.

Čia bjauru. Ir man labai baisu, tėti.

Ar aš, didžiausia tavo laimė, kaip kartais mane vadindavai, dabar esu didžiausias tavo sielvartas? Ne, nesakyk, kad yra būtent taip.

Geriau ateik.

Išlaisvink mane nuo balsų.

Balsai.

Raitosi virš manęs kaip kirmėlės.

Jau pakankamai prisiklausiau jūsų nesibaigiančių išsisukinėjimų.

Jūsų balsų.

Kažkuo džiaugiatės.

Kodėl?

Neįsivaizduoju, kodėl esate tokie laimingi, nes čia, niekaip nesibaigiančiame mano sapne, tik drėgna ir šalta. Nors gal tai ne sapnas, o kas nors kita?

Maudytis! Maudytis!

Ar tai šaukiate?

Man patinka maudynės. Gal ir aš galiu? Išsimaudysime drauge? Namuose turiu baseiną sode.

Gal dabar snaudžiu jame?

Loja šuo, tačiau viskas taip tamsu, taip tamsu, kad jei nežinočiau, jog tai neįmanoma, ištrūkčiau iš raumenų ir kūno gniaužtų. Ore pleventų tai, kas esu aš.

Bet šis sapnas to neleidžia.

Ne.

Vietoj to – džiaugsmingas jūsų šūkaliojimas. Viršuje?

Juk taip?

Žemė, smėlis ir šlapias šaltis, drėgnas plastikinis šaltis. Smiltys prie pat ir tuo pat metu ne visai.

Tai kapas?

Esu palaidota gyva?

Man keturiolika, pasakykite, ką, ką aš veikiu kape?

Mauduoliai.

Sekmadienį jų itin gausu.

Stura Rengeno ežero paplūdimys nemokamas, tereikia palikti viršuje mašiną ir pereiti pievą. Ūkininkas Karlsmanas susimylėjo ir šiemet joje nebelaiko bulių.

Vieną vasarą prieš keletą metų laikė, kai dar nebuvo kiosko. „Corren" apie tai rašė, tačiau tais metais ūkininkas buvo nepalenkiamas.

Išsimaudyti su šeimomis atvažiavę žmonės tokie nerūpestingi. Vaikai, moterys ir vyrai mėgaujasi šiluma ir abejotina šilto vandens vėsa. Odą saugo brangiais kremais, akis – dar brangesniais akiniais.

„Dabar, – galvoja Slavenka Višnič, – jie trypčioja eilėje prie mano kiosko, nekantraudami, kada atidarysiu. Šiek tiek kantrybės, netrukus gausite savo ledus. Vaikai kraustosi dėl jų iš proto. Daugiau laimės už septyniolika kronų nupirkti neįmanoma."

„Laukite ir džiaukitės, kad apskritai atvažiavau."

„Aftonbladet", „Expressen"?

Atleiskite, laikraščių neturime.

„Kokie iš tiesų esate jūs, pasilikę čia, nes neturite kur išvažiuoti? Mes – likimo broliai. Tam tikra prasme."

Slavenka įkiša raktą į paplūdimio kiosko duris ir šūkteli viltingai laukiantiems prie langelio:

– Ramiau, ramiau, tuoj atidarysiu, tuoj gausite ledų!

Už beveik nuogų žmonių nugarų mato saulės spinduliuose išdidžiai tyvuliuojantį ežerą. Spindintis vanduo primena permatomą odą. Kiek žemiau, arčiau prie ežero,

auga didelis ąžuolas. Visada paslaptingas.

Be jos, kioske prie Glitingės vandens parko daugiau niekas nedirba.

Išlepintas jaunimas nenori vasarą lenkti nugaros. Būsimieji laisvo oro direktoriai.

Kartais jai kyla minčių, kad visa Švedija yra vienas didelis laisvo oro direktorių komitetas, vienijantis per gerai gyvenusius ir toliau per gerai tebegyvenančius, nieko apie skausmą nenutuokiančius žmones.

Tada atidaro langelį.

Pirma eilėje stovi bjauri aštuonerių mergiūkštė.

– Vieną šokoladinį su braškėmis! – išpoškina.

– Neturime, – atsako Slavenka ir nusišypso.

Prie ąžuolo loja šuo. Toje vietoje, kur vietoj žolės kažkodėl juoduoja žemė.

Šunėkas pasisiojo ant medžio, tačiau kažkas jam vis tiek neduoda ramybės.

Skalijimu sako, kad čia, čia slepiasi kai kas, ką reikia rasti.

Loja, loja ir loja.

Letenos vis rausia, rausia ir rausia.

Girdžiu triukšmą. Lojimą.

Tas garsas lėtai, lėtai veda mane iš sapno, vis aukštyn, aukštyn. Noriu prabusti. Dabar.

Bet neprabusiu. Juk taip?

Ar prabusiu, tėti?

Esu įstrigusi kažkur, kas yra daug blogiau arba daug nuostabiau už sapną. Bet kaip čia patekau?

Kas nors turi man tai papasakoti. Visiems. Mamai su tėčiu, jie tikrai jaudinasi. Paprastai taip ilgai nemiegu. Kokie čia dar garsai? Rausimas ir švelnus moteriškas balsas: „Na, Džekai, na... Eikš pas mane.“ Lojimas virsta urz-

gimu. Balsas sako: „Gerai jau, gerai. Būk ten, kad taip nori."

Be atvangos ledus pardavinėjanti Slavenka stabteli. Ignoruoja eilės sulaukusią klientę. Nustebusi moteris stovi ir spokso į šaldytuvą su gėrimais.

„Neskubėk taip, – pagalvoja Slavenka. – Labiau įkaitusi norėsi daugiau ledų ir gėrimų."

Ji pakėlė kainas. Žmonės skundžiasi, kad dabar prašo dvidešimties kronų už „Coca-Cola" ir septyniolikos už ledus ant pagaliuko.

„Tai nepirkite, jei nepatinka.

Tįskitės čia savo gėrimus patys.

Bet jei apie pakeltas kainas sužinotų GB*, uždraustų prekiauti. Velniai nematė, yra ir kitų tiekėjų. Iš tiesų turėčiau dabar būti miške ir drauge su kitais savanoriais kovoti su liepsnomis.

Kas tam šuniui pasidarė?

Neturėtų taip vambryti ir iš viso neturėtų ten būti.

Ardosi taip, lyg rujojanti kalė būtų pakasta po ąžuolu.

Išprotėję šunys. Pamišę vyrai. Geismas gali visai apsukti galvas.

O ta pirma eilėje buvusi mergiūkštė stovi ir žiopso į šuns rausiamą duobę.

Įdomu, ką tokio tikisi ten pamatyti?"

Šlapias ir tamsus sluoksnis plonėja, šuns lojimas vis garsesnis, prieš jį nublanko visi kiti balsai. Prabundu? Viršuje šviesa ir rausimas, staiga mano žvilgsnis laisvas, tik neskaidrus, tarsi kas būtų pribėręs žemės ir smėlio tiesiog į atmerktą akį.

---

* GB – stambus ledų gamintojas Švedijoje.

Dabar būsiu laisva?

Galiu važiuoti namo?

Matau juodą šunį, jo nosį ir dantis. Loja kaip išprotėjęs. Aš noriu atsistoti, bet kūno nėra.

Šuo dingsta, vietoj jo atsiranda mergaitė, mano amžiaus, ne, jaunesnė. Veidas keičiasi, persikreipia, matau, kaip burna išsižioja šaukti. Noriu pasakyti jai, kad liautųsi staugusi, pažadinti tereikia mane vieną.

Kūnas yra, bet ar esu aš?

Slavenka išpuola iš kiosko ir leidžiasi tekina prie mergaitės su šunimi. Žmonės irgi suskubo. Tada mauduoliai vienas nuo kito užsikrečia riksmu. Šaukia, regis, net vanduo, medžiai ir karvės ganykloje.

– Pasitraukit! – šūkteli Slavenka ir štai jau stovi įsmeigusi žvilgsnį į išraustą duobę.

Atmerkta mergaitės akis po plonu plastiko sluoksniu. Žydra ir klausianti.

Gyvybė jau seniai apleido tą žvilgsnį.

„O, brangute", – pagalvoja.

Ji, Slavenka, matė daugybę tokių akių. Dabar jai grįžta visi nebylūs vaizdai. Mirę prisiminimai apie nenugyventą gyvenimą.

II

Vasaros angelų akyse

[pakeliui į paskutinį kambarį]

Prie prausiančio vandens atgulei pailsėti. Palaukti.
Nužudyta, bet gal vis tiek nemirusi.

Žinau, kad atgimti įmanoma, o nekaltybė gali grįžti. To nepavyko įgyvendinti su tavimi, mano prie žemės prikaustytas angele, tačiau pavyks su kitais. Nes kaip kitaip dings vorų kojos, kaip kitaip nutildysiu mano vidurius draskančių triušių nagų krebždėjimą?

Mūsų meilė neišgaravo, kad ir kiek skausmo nešė karštos vasaros, kad ir kaip čiuptuvai kabinosi į mūsų kojas.

Šiame mieste gausu medžių, parkų ir miškų. Ten, tarp juodų, sidabru žvilgančių medžių klaidžioju aš. Tu irgi kažkur ten. Tik kol kas dar neradau.

Dabar noriu prieiti ir pajusti tavo kvėpavimą man į skruostą. Noriu tavęs čia, pas mane.

Todėl nebijok.

Daugiau niekas ir niekada tavęs nenuskriaus.

22.

Mėlyna ir balta įspėjamoji juosta. Ankstyvo vakaro šviesoje garuojantis ežero vanduo primena nuogą žmonių odą. Susispietę ant kalvos augančių medžių šešėlyje jie smalsiais ir nekantriais žvilgsniais varsto anapus juostos

triūsiančius policininkus.

Uniformuotieji apieško žemę paplūdimio ir tyrėjų kryptimi. Malina, Zekė, Svenas Šiomanas ir iškviesta Karin Juhanison atsargiai išvynioja lavoną iš permatomo plastiko ir valo žemes. Kūnas netikroviškai baltas, nušveistas. Švariai išplautos žaizdos žioji kaip tamsiai raudoni ir mėlyni vulkanų krateriai negyvame žmogaus kūno kraštovaizdyje ir ką tik pirmą kartą alkanų kirmėlių paliestoje odoje.

– Atsargiai, atsargiai.

Karin žodžiai. Ir jie atsargūs, labai atsargūs. Bando išsaugoti įrodymus, kuriuos dar galima rasti aplink vietą, kur buvo aptiktas kūnas.

Tarp mauduolių maišosi žurnalistai iš vietinių radijo stočių, „TV4 Öst", iš laikraščio „Norrköpings Tidningar", iš „Östnytt", iš „Corren". Danielio Hiogfelto nėra, tačiau Malina atpažįsta jauną praktikantę reporterę, kuri pavasarį ėmė iš jos interviu. Tuomet mokėsi Žurnalistikos institute ir rašė darbą kriminalinės žurnalistikos tema.

Kur Danielis?

Paprastai tokių įvykių nepraleidžia.

Nors tikriausiai sekmadieniais ir jis ilsisi. Jei taip – tikrai užsitarnavo.

Tylus skaitmeninių kamerų dūzgesys.

Akys nori patekti arčiau, užfiksuoti ir parduoti.

Malina giliai įkvepia.

Ar įmanoma priprasti prie karščio?

Ne.

Bet tai geriau už šaltį.

Ar gali gamta užsiplieksti dėl žmonių veiksmų? Užgriūti savo rūstybe dėl kvailysčių, kurias krečiame vieni kitiems? Malina įsivaizduoja, kaip giraitės medžiai – ąžuolai ir liepos – plėšia šaknis iš žemės ir įnirtę talžo žmones aštriomis lajomis. Laidoja su visomis mūsų niekšybėmis.

Zekės kakta varva prakaito lašai, veidą be išraiškos

nutaisęs pritūpęs Svenas šnarpščia. Didžiulis, virš diržo išvirtęs pilvas sunkiai kilnojasi aukštyn žemyn.

– Turėtų būti Teresa Ekeved, – ištaria jis. – Panašu, kad buvo suvyniota į paprastus permatomus šiukšlių maišus.

– Iš jų nieko neišgausi, – atsako Malina.

Po plastiku boluojantis mergaitės veidas švariai nušveistas. Kūnas nuogas, toks pat baltas kaip veidas, dabar beveik visas atidengtas. Nušveistas ir jis. Didelė, atvira žaizda pakaušyje, arbatinio šaukštelio dydžio žaizdos ant rankų, liemens, šlaunų. Išplautos, beveik nudailintais kraštais kaip mėlynos ir juodos spalvos rūpestingai prižiūrėtos lysvės.

– Tai ji, – ištaria Malina ir pajunta yrančio kūno dvoką. „Klorin“ kvapo nėra. – Galima atpažinti pagal nuotraukas. Jokių abejonių. Tai ji.

– Be menkiausios abejonės, – pritaria Zekė.

– Vien todėl, kad karšta kaip pragare, pasaulis neturėtų juo pavirsti, – sumurma Svenas.

Malina žiūri į kūną.

– Atrodo, kažkas ją labai labai kruopščiai nuprausė, – sako Malina.

– Tarsi būtų norėjęs kuo švariau išplauti ir nudailinti žaizdas. Visai kaip Josefinos atveju, tik dar labiau.

Balta oda, juodos žaizdos.

– Taip, – nutęsia Zekė, – beveik kaip prakeiksmas.

– Nuo jos nesklinda „Klorin“ kvapas.

– Ne, ji smirda puvėsiais, – atsako Zekė.

Malina pagalvoja: „Tu nė kiek ne vyresnė už Tuvę. Kas, jei čia būtų Tuvė? Ką daryčiau tada?“

Mato save sėdinčią miegamajame ant lovos krašto su tarnybiniu ginklu rankoje. Lėtai kelia vamzdį prie burnos, pasiruošusi leisti kulkai visiems laikams ištaškyti sąmonę.

„Baimė. Bijojai, juk taip?

Aišku, kad bijojai.

Kaip atsidūrei ten, žemėje?“

– Tą mes ir išsiaiškinsime, – ištaria Malina, o Zekė, Ka rin ir Svenas sužiūra į ją.

– Garsiai mąstau, – paaiškina Malina. – Kiek laiko ji čia pragulėjo?

– Spręsdama pagal odos išakijimą nuo plastiko ir kūno išpampimą, nepaisant žemės masės, spėčiau, kad maždaug tris dienas, galbūt keturias. Tiksliai pasakyti neįmanoma.

– Tris dienas? – pakartoja Zekė. – Ji dingo gal prieš šešias.

– Dabar negaliu pasakyti, ar čia buvo atgabenta jau nužudyta, – ištaria Karin. – Bandysiu išsiaiškinti.

– Lieka poros dienų tarpas, kai galėjo būti laikoma nelaisvėje, – įsiterpia Svenas. – Paskiau buvo atgabenta čia.

– Tada galėjo būti ką nors mačiusių, – sako Zekė.

– Taip manai? – klausia Malina. – Ne maudynių metu čia nuošali vieta.

– Žmonės, Malina. Jie visada kažkur vaikšto ir sukiojasi, žinai tai ne prasčiau už mane.

Malina prisimena save pačią Sodininkystės draugijos parke vos prieš porą naktų.

„Ar matei tada mane? Tu, kuris tai padarei?"

„Tas, kieno tai darbas, bando kažką ištaisyti. Turėtų būti taip. Atvilkai kūną tikriausiai jau sutemus. Kai kasei, liudininkai buvo tik medžiai. Kodėl taip arti vandens, kur vaikšto žmonės? Gal norėjai, kad rastume? Ką nori mums parodyti?"

– Nuo ko ji mirė? – klausia Malina ir netikėtas šalto vėjo gūsis nušvilpia tarp kojų ežero link.

– Dar nežinau, – atsako Karin. – Mirties priežastis galėjo būti žaizda galvoje, be to, kaip matai, ant kaklo yra ryškios smaugimo žymės.

– Seksualinė prievarta?

– Jokių aiškių penetracijos pėdsakų. Vis dėlto ištirsiu ją atidžiau.

Karin.

Labai gerai, puikiai išmananti savo darbą, tačiau numirėliai jai yra kaip statybinės konstrukcijos inžinieriui.

– Bus sunku rasti techninių įrodymų, – ištaria Karin. – Pastarosiomis dienomis čia lankėsi šimtai poilsiautojų. Visi galimi kojų atspaudai ir kiti pėdsakai bus dingę.

– Deja, – atsidūsta Svenas. – Vis dėlto pati vieta mums šį tą pasakys apie užpuoliką, tereikia pajudinti smegenis.

Užpuolikas?

„Tu neabejoji savo tiesomis, Svenai, – galvoja Malina. – Lygiai kaip ir aš neabejoju, kad tas pilvūzas nuvarys tave į kapus, jei tik artimiausiu metu ko nors nesigriebsi."

– Ką manote apie sąsajas su Josefina? – klausia Malina.

– Tai susiję, – atsako Svenas. – Abi mergaitės vienodai nušveistos. Nors negalime būti visiškai tikri. Karin reikės paieškoti dažų likučių.

Matau ir girdžiu jus, visus svetimus žmones. Suprantu, kad kalbatės apie mane, bet aš nenoriu girdėti jūsų prakeiktų žodžių.

Žaizdos mano kūne.

Seksualinė prievarta.

Užpuolikas.

Penetracija?

Ne.

Belaisvė, belaisvė. Negyva.

Negyva.

Smūgis į galvą.

Kas čia turėtų būti negyva? Tik jau ne aš, man keturiolika, ar girdite, žodis „negyva" nevartojamas kalbant apie sulaukusius vos keturiolikos. Man prieš akis dar daug gyvenimo metų, mažiausiai septyniasdešimt, ir aš jų noriu.

Noriu juos atgauti.

Suteik man juos, tėti.

Aš nesutinku. Nesutinku.

Nejaučiu jokio skausmo, o juk jei turėčiau žaizdas, apie kurias kalbate, klykčiau kaip skerdžiama?

Bet mano balsas.

Jo nesigirdi, nors tuo pat metu jis yra. Ir žodžiai kitokie, tarsi šiame sapne būčiau suaugusi ir prabudusi su kitokia šnekta.

Šnekta?

Niekada nebūčiau taip sakiusi.

Palikite mane ramybėje! Nelieskite!

Leiskite miegoti, pabėgti sapne iš čia. Ne, neliesk, ką tu man darai?

Visas tas baisybes sapnavau.

Išeikite dabar.

Leiskite toliau miegoti.

Matau veidą.

Moters. Siaurą ir malonų, apsuptą šviesių plaukų, kurie plaikstosi matinėje medžių žalumoje ir dangaus žydrynėje.

Ji žiūri į mane.

Noriu atsistoti, tačiau atrodo, kad manęs nėra. Manęs tikrai nėra? Bet jei nebūtų, tai ir nekalbėtumėte apie mane, juk taip?

Malina palinkusi virš mergaitės.

Viena akis atmerkta, kita užmerkta, tarsi norėtų miego. Sustingęs kūnas beveik įspaustas į žemę. Mėlynės ant kaklo.

Kūnas švariai nušveistas.

Rūpestingai išvalytos žaizdos.

Visai kaip Josefinos Davidson Sodininkystės draugijos parke.

Gal Svenas dar šiek tiek dvejoja, bet tai turėtų būti to paties žmogaus ar žmonių darbas. Nuo šiol vienas atvejis

yra kitas ir atvirkščiai.

Žemė mergaitės panagėse – vienintelis purvas.

Norėjai iš čia pabėgti?

Ar ne taip?

Mergaitė nuotraukose name prie Stureforso.

Dabar čia. Išsigandęs, tvardytis mėginantis tėtis. Susinerimusi nuotraukas jiems padavusi mama. O kas tada?

„Pažadu tau vieną dalyką, Teresa: aš nenurimsiu, kol jo nesučiupsime."

Arba jos.

Arba jo.

Arba...

Žodžiai sukasi Malinos galvoje kaip malda. Nukreipia žvilgsnį nuo atmerktos mergaitės akies į Sveną, kuris planuoja, mintyse sudarinėja sąrašą, ko pirmiausia griebsis toliau, ką būtina atlikti ir ko nevalia pamiršti: išsikviesti pasiekiamus policininkus, pasikalbėti su visų namų gyventojais dviejų kilometrų spinduliu, apklausti visus šiandien, vakar ir užvakar čia buvusius mauduolius, kreiptis per žiniasklaidą į visus ką nors mačiusius, išgabenti kūną, sulaukti Karin ataskaitos, informuoti tėvus... Pranešti siaubingą žinią.

Malina žino, kam tai bus patikėta. Kartais pranešdami tokius dalykus pasiima pagalbininką – pastorių ar socialinį darbuotoją, bet dažnai tai daro vieni patys. Kas pasakys, kiek užtruktų, kol vasaros štilio metu rastų pastorių?

Tuvė Balyje.

Apie tai nereikia galvoti.

Sunki našta.

Tada Malina vėl pažvelgia į Teresą.

Švariai nuprausta burna prasižiojusi, tarsi būtų uždususi nuo oro be deguonies, tarsi kažkas būtų norėjęs užgniaužti jos žodžius arba tiesiog parodyti deguonies svarbą, kad jis yra viskas, kad mus užauginusi žemė yra viskas, ką turime.

Policijai užsirašius pavardes ir paklausus esminių dalykų, žmonės kitoje įspėjamosios juostos pusėje ima skirstytis. Kai kurie ilgesingai žvalgosi į atitvertą ledų kioską.

„Kartais, – pagalvoja Malina, – policijos tyrimas yra neįmanomų dalykų menas.“

Pievoje baubia karvė. Žolę šiurena stiprėjantis vėjelis. Dūmų kvapas iš miško gaisravietės nesiekia šios vietos, tačiau Malina jaučia neramią atmosferą ir ore plevenančius milijonus nuojautų.

– Malina! – šaukia praktikantė žurnalistė jai einant pievų link. – Ar turite man ką nors?

– Nieko, išskyrus tai, ką matai, – nelėtindama žingsnio atsako Malina.

Praktikantė pasibalnojusi nosį per dideliais akiniais nuo saulės. Atrodo kvailai.

– Ar ji nužudyta?

Prakeikti kvaili klausimai.

– Pati savęs tikrai neužsikasė.

Prie kiosko priešais spalvingą GB ledų plakatą džinsus ant maudymosi drabužių tempiasi porelė – maždaug trisdešimties vyras ir moteris.

Malina prieina arčiau. Žvilgsniai byloja, kad norėtų būti palikti ramybėje. Vyras prabyla:

– Jau pasakojome, ką matę. Kad atvažiavome čia šiandien išsimaudyti ir kažkoks Jikė* rado ją.

Jikė?

Žodis iš komikso.

Devyniasdešimt pirmieji.

– Noriu paklausti apie kioską, – ištaria Malina. – Jis paprastai atidarytas? Ar dažnai atvažiuojate čia maudytis?

Negali pakęsti, kai klausimai ištrūksta iš lūpų ne-

* Jikė – šuniukas iš Švedijoje populiaraus komikso.

teisinga eilės tvarka. Nors dažniausiai sulaukiama gerų atsakymų, tarsi pašnekovus nuginkluotų dvejones išduoti turinti klausimų seka.

– Kartkartėmis užsukame – gerų paplūdimių trūksta, – atsako vyras. – Vienintelis trūkumas yra tai, kad kioskas dažniausiai uždarytas. Panašu, kad savininkė turi dar kelis ir jai sunku rasti darbuotojų.

– Savininkė moteris?

– Taip. Vardu, regis, Slavenka. Iš Bosnijos ar kažkur iš ten. Kai suirzusi, gali būti gana nemaloni, tarsi klientai jai visai nerūpėtų. Buvo čia šiandien, dingo prieš pat jums atvažiuojant.

– Ačiū, – padėkoja Malina.

Apačioje prie kūno su laiku lenktyniauja Karin Juhanison. Nori viską baigti dar prieš sutemstant, tačiau jos ir neseniai pasirodžiusios padėjėjos laukia dar daug gražaus darbo. Malina žino, kad savo „Volvo" jie turi stiprų prožektorių, nors šiandien jo statyti gal ir neprireiks. Nusišypsos vasaros naktis. Šviesi jos šypsena palengvins darbą – nuodugnias detalių ir pėdsakų, kurie leistų prisikasti arčiau tiesos, paieškas ant kūno bei supančioje augalijoje.

Karin pakelia akis į Maliną.

Pamojuoja.

Žvilgsnis pavargęs, netekęs dalies įprasto spindesio. Gal tos akys jau Balyje.

Balis.

Grožio ir smurto sala.

Vieta, kur galima atgimti.

23.

„Namas, kuriame užaugau.

Atrodo, kad nuo karščio plytos nuvarvės nuo fasado, apnuogindamos prisiminimus ir nuojautas.

Ir melus.

Tik kokius?“

Zekė vairuoja. Susikaupęs.

Jie neviršija leistino trisdešimties kilometrų per valandą greičio. Malinos vaikystės namus supanti gyvatvorė išlinkusi labiau nei praėjusį kartą, tarsi neatlaikiusi vasaros kaitros.

Viduje nieko nėra.

Kas dabar ten gyvena? Kokie jų prisiminimai?

„Kapstausi praeityje, – pagalvoja Malina. – Prisiminimai rusena manyje kaip elektrinės ugnelės, amžini švyturiai sąmonėje. Manyje, mano veiksmuose ir ateityje.“

„Ko taip bijau?

Laikausi įsikibusi ir tuo pat metu bandau pabėgti nuo to, kas buvo. Nenoriu paleisti, nes manau, kad praeitis gali paaiškinti dabartį.“

„Išsivėdink.

Išmesk praeities drapanas. Tie laikai nebegrįš.“

Mama su tėčiu Tenerifėje.

Malina su kiekviena diena vis stipriau jaučia, kad tėvai kažką slepia, o dabar, šią akimirką, važiuojant pro vaikystės namus Stureforse pranešti apie dukters mirtį nieko nenujaučiantiems mergaitės tėvams, tas pojūtis stiprus kaip niekada.

Jos istorijoje yra paslapčių, ir kol jų neišsiaiškins, tol neras ramybės.

Tada namas dingsta iš regos lauko. Vėl paskęsta prisiminimuose.

Kišenėje guli momentinė nužudytos Teresos Ekeved nuotrauka.

Tai ji, Malina neabejoja.

Prieš įsėdant į automobilį Zekė ištarė:

– Tu parodyk nuotrauką, Malina, aš negaliu.

Ji ne vyresnė už Tuvę, ir nors Malina stengiasi vyti dukters atvaizdą šalin, nors sėdi plačiai atmerktomis akimis, Tuvės veidas vis pasikeičia vietomis su mergaitės nuotraukoje veidu.

„Šalin, šalin!" – bergždžiai kartoja mintyse Malina.

„Tu esi visos mergaitės.

Tu esi ta vienintelė.

Aš sučiupsiu tai padariusį išperą. Aš išsiaiškinsiu."

Pirštas ant durų skambučio, prakaitas ant kaktos. Zekė šnopuodamas atsitraukia žingsnį atgal. Akiniai nuo saulės dabar rankoje, žvilgsnis netrukus turės parodyti užuojautą.

Tuvė vėl ten.

Viduje pasigirsta garsai.

Kokie?

Sunkūs žingsniai. Žmogaus, suprantančio besiartinančią baisiausią katastrofą? Tašką, kai gyvenimas sustoja ir visiems laikams pavirsta tąsia kartaus skonio mase, kur džiaugsmas yra viso labo protinė užduotis?

Aš džiaugiuosi. Moku tai.

Tada durys atsidaro.

Priešais stovintis vyras pilnas supratimo. Už jo moteris, lūpos truputį pravertos, išsigandusios žydros akys beveik žaizdotos nuo akivaizdaus miego trūkumo.

„Tada tu vėl ten, Tuve, nors visą dėmesį turėčiau būti sutelkusi į priešais stovinčius du žmones. Jei turiu ką nors šioje žemėje padaryti, tai pasirūpinti tavimi. Tai vienintelė mano misija. Dabar, kai esi pasišiaušusi paauglė, akivaizdu, kad nebenori, jog tavimi rūpinčiausi daugiau, nei to reikalauja tavo praktinių poreikių tenkinimas.

Niekada nesiliausiu tavimi rūpintis, Tuve.

Tai neįmanoma."

Sigvardas Ekevedas atlapoja duris ir pasitraukia į šoną. Pečiai nusvyra. Žmona dingsta terasoje, beviltiškai bandydama pabėgti nuo tiesos, kuri dabar pasibeldė į jų duris. Jų laukiančios tiesos, ir abu tai žino.

– Užeikite, – ištaria Teresos tėvas. – Tyrimas pasistūmėjo ir atsirado naujų klausimų? Išgersite kavos? Agneta! – sušunka į namo gilumą. – Išvirsi kavos? Turime ledo, tai sutaisysime inspektoriams geros kavos, jie atrodo kaip reikiant sukaitę. Taip, įdomu, kada tie karščiai pasitrauks.

Malina leidžia jam kalbėti.

Ji su Zeke prisėda ant kėdžių prie baltos sofos svetainėje. Už nugaros viliojančiai blizga baseinas. Supratę, ką reiškia toks vietos pasirinkimas, Agneta ir Sigvardas Ekevedai sėdasi ant sofos. Ne atsilošę, o palinkę į priekį, rodydami perdėtą susidomėjimą, tarsi vaidyba galėtų papirkti ir nubaidyti košmarą.

– Prie paplūdimio ties Stavseteriu radome jauną merginą, – ištaria Malina.

– Tai negali būti Teresa, – atsako Agneta. – Ji ten niekada nesimaudytų. Baseinas... Nors kartais nuvažiuodavo ten dviračiu...

– Mergaitė buvo nužudyta. Labai apgailestauju turėdama tai pranešti, bet manau, kad tai jūsų dukra.

Priešais sėdintys Teresos tėvai lošteli sofoje, tarsi kas būtų išleidęs iš jų orą. Moteris suinkščia, kai ištraukusi iš palaidinės kišenės momentinę nuotrauką Malina padeda ją ant tamsiai beicuoto ąžuolinio stalo.

– Gal galite pasakyti, ar čia Teresa?

Jaučia, kaip Zekė per jėgą verčia save likti ant kėdės, kaip nori pulti lauk iš namo, iš sodo ir lėkti stačia galva asfaltuotomis mažos privačių namų bendruomenės gatvėmis.

Vis dėlto lieka sėdėti.

Žvelgia dabarčiai į akis.

Visi bevardžiai jausmai plevena ore kaip juodos sie-

los. Iš jų formuojasi du žodžiai: *sielvartas* ir *skausmas*.

Agneta Ekeved nusuka veidą, tarsi tikėdama, kad jei nežiūrės į nuotrauką, jos ir nebus, taip pat ir viso to, ką ji reiškia. Sigvardas Ekevedas palinksta į priekį, mato savo mergaitę, jos užmerktas akis ir blyškią bei pageltusią, nuo deguonies stygiaus beveik permatomą odą. Ji nemiega. Daugiau niekada neglostys užsnūdusios mergaitės skruosto, tyliai šnibždėdamas: „Būsiu čia, kai prabusi. Gyvensiu dėl tavęs, kad ir kas nutiktų, kad ir kokį skausmą šis pasaulis man suteiktų, aš visada gyvensiu dėl tavęs."

Vietoj to – nuotrauka ant stalo.

Mirtis.

Baigta.

– Tai Teresa, – ištaria jis, o Agneta Ekeved dar toliau nusigręžia nuo nuotraukos. Šone sėdinti Malina mato skruostais riedančias ašaras. Dideles, aiškiai matomas, nuoširdžias ašaras.

– Tai ji, – pakartoja Sigvardas Ekevedas.

Malina linkteli.

– Dabar žinosime, – ištaria Zekė.

Malina paima nuo stalo nuotrauką. Laiko. Ranka nekyla tiesiog įsikišti atgal į viršutinę palaidinės kišenę ant krūtinės. Mirusiosios nuotrauką tėvų akyse.

Bet tada prabyla Agneta Ekeved:

– Įsidėkite nuotrauką atgal. Padarykite tai dabar.

Malina paklauso.

Sigvardas Ekevedas pakyla.

Ištaria:

– Pažiūrėsiu, kava gal jau paruošta.

Tada sustingsta ir kūnas ima krūpčioti.

Vaikystės namai.

Dekoratyvinės plytos.

Automobilio gausmas.

– Kas dabar bus?

Šiek tiek susitvardžiusio Sigvardo Ekevedo klausimas.

Malina suprato, ką jis turėjo omenyje, tačiau vietoj to papasakojo apie visus formalumus, apie tai, kad teismo medicinos ekspertas turi apžiūrėti kūną ir tik tada bus galima atiduoti ir laidoti. Kad jie gali ją pamatyti, jei tik nori, tačiau dar kartą atpažinti kūną nebūtina.

Sigvardas Ekevedas išklausė iki pabaigos.

– Jūs nesupratote mano klausimo, – ištarė tada. – Kalbėjau apie mus. Kas dabar bus?

24.

Mama, tėti.

Matau jus namuose. Jūs nusiminę. Bet negirdžiu, ką sakote. Kodėl taip liūdite? Kas nutiko? Jaudinatės dėl manęs? Be reikalo, aš tik tam tikra prasme išėjau valandėlei.

Vis dėlto manau, kad sergu.

Ir miegu.

O prabudusi grįšiu namo.

Mama guli lovoje, o tu, tėti, vaikštai terasoje pirmyn atgal. Saulėkaitoje turbūt karšta.

Ką tik turėjote svečių. Mačiau tą moterį, ji neseniai lankėsi ir pas mane. Taip keistai žiūrėjo. Kodėl?

Namuose padėjo ant stalo nuotrauką, bet aš nenorėjau jos matyti.

Kažkas mane nufotografavo. Girdėjau fotoaparato spragsėjimą.

Dabar esu greitosios pagalbos automobilyje.

Guliu plastikiniame maiše, tačiau jis ne toks uždaras, kaip anksčiau. Važiuoju ligoniams skirtoje galinėje mašinos dalyje. Matau save ten gulinčią. Kaip galiu tai matyti? Mama, tėti, aš plevenu ore, šiame sapne vienu metu galiu būti keliose vietose.

Jaučiuosi vieniša. Turėčiau būti labai apsirgusi, kaip

kitaip galėčiau regėti tokius sapnus?

Mama, tėti.

Aš vieniša ir išsigandusi.

Jūs arba kas nors turite man padėti.

Tik neliūdėkite.

Labai jūsų pasiilgau ir tas ilgesys beribis, kad ir kur jūs arba aš būčiau.

– Štai taip.

Zekės akys įsmeigtos į Brukindsledeno kelią. Malina jį pažįsta, žino, kad dabar nori kažko griebtis, veikti, imtis ko nors konkretaus, kad nebūtų *mad as a crazy dog**, kaip pats dažnai sako.

– Ko imsimės? – klausia Malina.

– Aplankysime Luisą Svenson. Kur ji gyvena? Turėjai lapelį.

Malina iš priekinės džinsų kišenės išsitraukia Viktorijos Sulhagės duotą lapelį.

– Viktorija Sulhagė minėjo, kad jai patinka šiurkštumas.

– Važiuojam ten. Kur ji gyvena?

– Tas adresas turėtų būti kažkokia sodyba už Rimforsos.

– Gerai, lekiam iš karto, spėsime dar prieš Svenui sukviečiant į pirmą pasitarimą.

Ji nori pasakyti: „Zeke, ar tai teisinga? Mes juk nieko prieš ją neturime. Gal reikėtų palikti ramybėje?“

Tačiau žodžiai lieka neištarti.

– Imsimės nuožmiosios lesbės, – sako Zekė.

Šalia jos pūpso skusta jo galva. Kietas, nepalenkiamas, visai kaip pilkai žalių akių žvilgsnis, kai kas nors jį sujaudina.

– Ką manai apie Peterį Šioldą ir Natali Falk? Ar liūdės sužinoję, kas įvyko? – klausia tada.

---

* Kaip pasiutęs šuo (angl. k.).

– Manau, kad liūdės, – atsako Malina. – Galbūt Natali Falk papasakos tai, ką manau ją žinant.

– Kaip galvoji, ką ji žino?

– Kažką.

– Nelengva sužinoti, ką būtent, – ištaria Zekė, o Malina pagalvoja apie Peterį Šioldą, jo tėvą ir tai, kas atrodė kaip bendra tyla.

Zekė pagarsino chorinę muziką.

Jiedu patenka į miško, eglių ir pušų glėbį. Kelias vingiuoja prieblandoje. Augalija praretėja tik po kelių kilometrų. Giria slepia tuščią, saulėje išdegusią pievą, kur pageltusi nuo karščio nešienauta žolė sugulusi ilsisi ant žemės. Už pievos kelias vėl neria į mišką, kol pagaliau atsiveria neartas sutrūkinėjusios dirvos laukas. Gale lauko stovi raudonos spalvos dviejų aukštų gyvenamasis namas. Šonuose glaudžiasi du tvartai su nutriušusiais ir dulkinais fasadais, kuriuos reikėjo perdažyti prieš daugybę metų.

Šioje vietoje, atrodo, susikaupęs viso pasaulio lietaus laukimas.

Jie sustoja žvyru pabarstytoje aikštelėje priešais namą.

Prie mašinos lodami puola trys vilkšuniai. Staiga nutilus muzikai lojimas itin aiškus. Šunys puola ant langų, šiepia dantis. Malina mato trykštančias seiles, jiems ginant savo teritoriją. „Kas jūs tokie? Svetimi! Nešdinkitės, antraip kaulų nesurinksite!“

Tada šunų lojimą nustelbia šiurkštus moteriškas balsas:

– Ramiai! Ramiai!

Šunys klusniai traukiasi ir Malina pamato moterį. Maždaug metro aštuoniasdešimties, apsivilkusi žaliu purvinu kombinezonu, trumpus plaukus vos dengia maža kepuraitė su snapeliu.

Akys juodos.

Piktos.

Kiek jai metų? Keturiasdešimt penkeri? Penkiasdešimt?

„Tavo gyvenimas nebuvo rožėmis klotas, – pagalvoja lipdama iš mašinos Malina, – ir dabar tu duodi grąžos."

Aštrioje šviesoje ant kalvelės stovinčios moters siluetas, regis, auga akyse.

Luisa Svenson-Lolo, ūkininkė, vienui viena gyvenanti viduryje Rimforsos miško esančioje Skugalundo sodyboje. Draugiją sudaro tik šunys, kelios kiaulės ir narveliuose prie vieno tvarto laikomi triušiai.

Malina su Zeke parodo pažymėjimus. Pasiruošę bet kurią akimirką pulti į ataką šunys urzgia ant priebučio laiptų.

– Ir ko jums reikia?

– Jūsų pavardė, – pradeda Malina, – figūruoja viename tyrime. Norėtume kai ko paklausti.

Lolo Svenson žengia arčiau jų.

Šunys šiepia dantis.

– Koks dar velnio tyrimas?

– Tas apie Sodininkystės draugijos parke išprievartautą mergaitę. O šįryt paplūdimyje prie Stavseterio buvo rasta nužudyta mergina.

– Kuri nors iš sesučių užrodė? Pripliurpė apie mane kokio mėšlo? Žinoma. Daugelis skylėtųjų nė kiek ne geresnės už tuos su pimpalais.

– Aš negaliu atskleisti...

– Tiek ir pati suprantu, pareigūne. Tai ko norėjote paklausti?

– Ką veikėte naktį iš trečiadienio į ketvirtadienį?

– Buvau čia, namuose.

– Viena?

– Ne, kartu su štai tais gyvūnais.

Lolo Svenson parodo atgalia ranka į vilkšunius.

– Tik jie turbūt negalės papasakoti, ką veikėme, ar ne?

Lolo šypteli.

– Ar pažinojote Teresą Ekeved?

– Ne.
– Ar pažįstate Natali Falk?
– Jos taip pat ne. Nesu girdėjusi tokio vardo.
– *Lovelygirl*? Ar tai ką nors sako?
Jokios pastebimos reakcijos.
– *Lovelygirl*? Nepažįstu jokios *Lovelygirl*.
– Vadinasi, esate kieta, – įsiterpia Zekė. – Ką tai reiškia? Kieta su mažomis mergaitėmis? Ar taip?
„Kad tave šimts, Zeke“, – pagalvoja Malina, bet žino, ką jis daro, ir leidžia tęsti.
Tačiau Lolo Svenson nesileidžia išprovokuojama.
– Neturiu nieko bendro su tais dalykais.
– Mėgstate surišti žmones, pjaustyti, plakti? Ar tai jums patinka, Luisa?
– Važiuokite, jei daugiau neturite ko paklausti.
– Atsivežėte čia mažą mergaitę, bet su tuo vibratoriumi viskas pakrypo ne visai pagal planą, ar taip? O gal ji spruko, kai baigėte, ką?
– Jums reikėtų...
Lolo Svenson žengia tris žingsnius atgal, tarsi pabrėždama savo atsitraukimą, tarsi norėdama pasakyti: „Aš jau viską pasakiau, *farų* išperos, toliau kliaukitės savo jėgomis.“
– Turiu pasirūpinti kiaulėmis, – ištaria ji. – Kiaulės pačios neišsiverstų. Jos tokios silpnos, tokios silpnos. Tikros skystablauzdės.
– Ar galime pasidairyti tvartuose ir name?
Malina laukia atsakymo.
– Turbūt išprotėjote, inspektore Fors, nejau manote, kad įsileisiu jus vidun be kratos orderio? Mirk iš juoko.
– Ar pažįstate mergaitę, vardu Josefina Davidson? Arba Teresą Ekeved?
Malinos balsas sausas ir aštrus. Palaidinė limpa prie kūno ir tik vienas Dievas težino, kaip karšta turėtų būti kombinezonu vilkinčiai Lolai Svenson. Staiga jos apskritas ir tvirtas siluetas prieš juos suglemba.

– Aš...

– Gal pasimėgavote su jomis seksu per prievartą? – ištaria Zekė. – Atsivežėte čia, prieš tai prisiviliojote. Kuo? Pažadais apie alkoholį? Šunis? Galimybe pajodinėti? Ar turite žirgų?

Jokio atsakymo.

– Naudojate vibratorių su savo merginomis?

Zekei ištarus žodį „vibratorius" Malina pajunta, kad su vibratoriumi susijusiose paieškose jie nepastebi kažko labai akivaizdaus.

Tik štai ko?

Lolo Svenson apsigręžia, suleidžia į namo vidų šunis, o Malina su Zeke lieka stovėti šalia „Volvo" ant kalvelės prie tvarto. Kvėpuoja vasaros miško ir tylos kvapais. Nuo čia tvyrančios vienatvės atvėsta net vasaros kaitra.

25.

Automobilis nerangiai stumiasi žvyrkeliu pirmyn.

– Ką manai?

Dabar Zekės balsas ramesnis, be suvaidinto užsidegimo, nebe provokuojantis kaip ką tik.

Mašiną supa tankus miškas. Šimtai gelsvai žalių iškankintų niuansų šaukiasi ir maldauja lietaus.

– Nežinau, – atsako Malina. – Niekada nesiliausiu stebėtis, ką slepia šie aplink miestą plytintys miškai.

Prisimena pasivaikščiojimus žiemą, tiriant Bengto Andersono ir brolių Murvalių bylą. Dar dabar junta paralyžiuojantį, orą iš plaučių traukiantį šaltį, jai braunantis pro medžius mirties ir blogio garsų link Hultšio miško gilumoje.

– Ne, tie nuostabumai niekada nesibaigs.

– Ar turime pakankamai argumentų kratai?

– Žinoma. Turint omenyje, kas įvyko, daug nereikės. Gali užtekti fakto, kad ji atsisakė mus įsileisti vidun.

– Smalsu, kas tame name, – ištaria Malina.

Jaunos mergaitės.

Jų kūnai, gyvi ir negyvi, plūduriuojantys amžinai burbuliuojančiame vandenyje kaip bekaulės medūzos:

„Išlaisvinkite mus, padėkite ištrūkti."

Tuvė už jūrų marių, kitoje Žemės rutulio pusėje, rojuje. Jame taip pat yra gyvatė – islamistai ir jų išpuoliai.

Šalin jos atvaizdą.

Janė.

Bėga išilgai kranto linijos, širdis daužosi. Tolyn nuo jos, amžiams.

–Noriu sužinoti, kas slepiama tame name, – ištaria tada.

– Aš irgi, – pritaria Zekė ir tą akimirką suskamba Malinos telefonas.

Ekrane šviečia Karin Juhanison pavardė.

Ant Karin Juhanison kabineto grindų oro drėkintuvas grumiasi dėl triukšmo karaliaus vardo su nešiojamuoju oro kondicionieriumi. Drėgmė nelygioje kovoje kaunasi su šalčiu, tačiau kartu tiedu aparatai paverčia Karin kabinetą pačia maloniausia vieta, kokioje Malinai jau seniai nebuvo. Ir nesvarbu, kad čia nėra langų, kad ant rašomojo stalo, lentynose ir ant grindų pūpso kalnai į krūvą suverstų knygų, ataskaitų, tyrimų rezultatų ir žurnalų.

Malina su Zeke įsitaiso ant lankytojams skirtų kėdžių, o Karin sėdi atsilošusi futuristinio dizaino biuro krėsle. Be jokios abejonės, pirktas jos pačios už savo pinigus. Lygiai kaip ir oro drėkintuvas bei kondicionierius.

– Graži kėdė, – pagiria Malina.

– Ačiū, – padėkoja Karin. – Oskaro Nymejerio* kūrinys. Nusipirkau iš Pietų Amerikos kažkokiame brazilų tinklalapyje.

---

* Oscaras Niemeyeris – garsus brazilų architektas.

– Tuos aparatus irgi ten įsigijai? – klausia Zekė. – Burzgia kaip atkeliavę iš trečiojo pasaulio.

Karin ignoruoja Zekės pašaipas ir pereina prie reikalų, dėl kurių jie čia ir atvyko. Dabar kalba profesionalės lūpomis:

– Teresa Ekeved patyrė penetraciją ir seksualinę prievartą. Spermos neradau, tik tokius pačius dažų likučius kaip Josefinos Davidson atveju. Labai tikėtina, kad užpuolikas yra vienas ir tas pats asmuo.

– Bet paremti varguolius juk geras darbas?

Zekė nesusiturėjo ir žodžiai išsprūdo iš jo lūpų. Iš akių Malina mato, kad jis gailisi ir jaučiasi kvailai. Karin toliau ignoruoja Zekę, apsimeta nieko negirdėjusi.

Tęsia:

– Ji buvo kruopščiai nuprausta. Jei buvo gremžiama, tai labai atsargiai. Ant odos radau „Klorin“ likučių. Visai kaip ir ant Josefinos Davidson.

– Žaizdos išplautos, tikėtina, spiritu arba „Klorin“. Be to, užpuolikas nudailino žaizdų kraštus labai aštriu ir smulkiu įrankiu, galbūt skalpeliu, tačiau tiksliai pasakyti neįmanoma.

– Kaip ir Josefinos Davidson žaizdas? – klausia Zekė.

– Jos buvo tik išplautos, – atsako Karin. – O šių kraštai nudailinti.

– Nudailinti?

– Taip, nudailinti. Žaizda galvoje nebuvo mirtina. Taip pat ir rastos ant kūno. Ji buvo pasmaugta. Žemė panagėse identiška žemei paplūdimyje, kas byloja, kad buvo nužudyta ten.

– Vadinasi, nebuvo perkelta iš kitos vietos?

– Greičiausiai ne.

– Tai reiškia, kad atvyko ten kartu su tuo žmogumi?

– To nežinau, Malina.

– Mama minėjo, kad ji kartais važiuodavo ten dviračiu, – įsiterpia Zekė. – Gal Teresa tiesiog norėjo išsimaudyti vakare?

– Kiek laiko pragulėjo žemėje? – klausia Malina.

– Manyčiau, savaitę. Gal keliomis dienomis ilgiau. Tiksliai nustatyti neįmanoma.

„Ką ten veikei? – susimąsto Malina. – Turėjo būti vėlu, o tu vienui viena.“

„Blogis laisvėje.

Dieve, padėk mums.

Saugok visas vasariniame Linšiopinge likusias mergaites.“

– Ar žinai, nuo ko tie dažų likučiai?

Zekė kalba dalykiškai ir aiškiai, užgožęs ir kažkur viduje paslėpęs antipatiją Karin.

– Neįsivaizduoju, bet tai, be jokios abejonės, tas pats daiktas. Vis dėlto man nepavyko nustatyti dažų gamintojo. Niekas iš dažniausiai sutinkamų Švedijos rinkoje. Tačiau vaikomės tą patį užpuoliką, galite būti tikri.

– Technikos skyrius pradėjo aiškintis vibratorių modelius.

– Gerai, – sako Karin. – Jų devynios galybės. Manyčiau.

– Daugiau nieko?

– Jokių spermos likučių, plaukų, odos, medžiagos. Nieko, visiškai nieko, – atsako Karin, negebėdama nuslėpti nepasitenkinimo, kad daugiau nieko negali jiems duoti. Nieko konkretaus, už ko būtų galima užsikabinti, kas būtų atspirties taškas mintims, medžiojant tai, kas sukiojasi mieste.

– Prakeikimas, – ištaria Malina.

– Jūs jį sučiupsite, – padrąsina Karin.

– Jei tai apskritai jis, – atsako Malina.

Aikštelėje priešais policijos nuovadą ir KTL laboratoriją, kur yra Karin kabinetas, aiškiai juntamas dūmų kvapas iš Šelmu miško gaisraviečių.

Dabar dega į šiaurę nuo Jungsbru esančios girios

ir ugnis vis plinta. „Östnytt“ ir „TV4 Öst“ paruošė papildomus reportažus apie gaisrų raidą.

Padegimai?

Kas tai daro?

Kodėl miškas vienu metu užsiliepsnoja keliose vietose?

Zekė sėda į „Volvo“ vairuotojo sėdynę.

Malina delsia prie durelių. Girdi, kaip jis velniuojasi dėl karščio mašinos viduje. Ji užsimerkia ir bando pakilti kartu su virš miesto sklendžiančių dūmų kvapu. Įsivaizduoja, kaip kaitra spaudžia į mažyčius taškelius panašius žmones prie asfalto. Pakyla virš lygumos, išdegusių laukų, mėlynuojančio Rokseno ežero ir mato mišką ryjančias liepsnas. Jos šoka į priekį, akiplėšiškai metasi nuo vieno medžio lajos ant kito. Viską žudantis šokis, nepaliekantis savo kelyje beveik nieko, tačiau taip suteikiantis galimybę naujai gyvybei.

Ir Janė, trokštantis būti čia drauge su kitais gaisrininkais, nekantraujantis apsivilkti apsauginius drabužius ir pulti į verdančią dūmų kupiną tamsą gelbėti to, ką dar galima išgelbėti.

– Malina, tu ten visą dieną stovėsi?

„Suodžiai, purvas, – galvoja Malina. – Kiek laiko gaisrininkams reikia praustis veidus po dienos tokioje aplinkoje?“

– Malina!

Ji veja mintis šalin ir sėda į prikaitusį automobilį.

Aš mirusi.

Priešintis beviltiška.

Kaip vyniojimo plėvelė aptempęs ankštas juodas plastikas negali ilgiau manęs sulaikyti. Niekada ir negalėjo, nors tam tikra prasme jis saugus. Suvokiau savo laisvę staiga atsidūrusi pas jus, mama ir tėti, kai pamačiau jūsų širdgėlą, kai norėjau papasakoti, kad, nepaisant visko, aš egzistuoju ir man viskas gerai, nors vis dar bijau,

nerimauju ir liūdžiu dėl to, kad mano gyvenimas buvo toks trumpas, koks buvo.

Bet ką tas laikas?

Bepigu man kalbėti.

Žinau, kad laikas jus slėgs. Niekas taip neištempia laiko kaip skausmas.

O jūsiškis niekada neatslūgs.

Bėgant metams pakeis spalvą, paženklins jūsų kūnus ir tai, kaip pasaulis suvoks jus.

Jūs, mama ir tėti, tapsite savo pačių sielvartu. Gal tai yra paguoda. Nes jei būsite dėl manęs kilęs sielvartas, vadinasi, kartu būsite ir manimi, o jei jūs esate manimi, mes esame kartu. Juk taip?

Noriu paguosti tave, tėti.

Kaip nors pranešiu jums, kad man viskas gerai, kai viskas taip ir bus.

Tik vienas žmogus gali nuslopinti mano nerimą, ir ji tai žino.

Aš kylu į debesis.

Visus jus taip kamuojantis karštis man neegzistuoja. Jo čia nė kvapo.

Leidžiuosi žemyn prie „Volvo", žvelgiu į Malinos Fors veidą. Pati to nežino, tačiau jos žydrų akių žvilgsnis kiekvieną dieną darosi vis labiau pavargęs, nors kartu ir tvirtesnis.

Tik širdgėla nekinta.

Ir baimė, kurią ji vis bando įveikti.

Jie važiuoja pas prokurorą. Vieną iš likusių dirbti vasarą ir santūriai apsidžiaugusį proga pasivažinėti į darbą sekmadienio vakarą. Tas pats prokuroras kiek anksčiau atmetė Sveno Šiomano pasiūlymą tapti atsakingam už parengiamąjį tyrimą. Pasakė, kad atsakomybę gali pasilaikyti sau, kol ką nors išsiaiškins.

Malina kalbėjo su Svenu telefonu ir gavo leidimą tęsti: „Atlikite kratą, tik nevažiuokite vieni. Nežinia, kas jai

gali šauti į galvą jums per daug prisiartinus."

Dar Svenas minėjo, kad jie pagaliau „dėl tų prakeiktų atostogų" gavo Teresos Ekeved mobiliojo išklotinę. Dažnai skambinusi Natali Falk, kartais Peteriui Šioldui ir daugiau niekam, išskyrus tėvus. „Panašu, kad buvo vieniša, – pasakė Svenas. – Technikos skyrius nesulaukė jokio atsakymo nei iš „Yahoo", nei iš „Facebook", bet toliau vargsta bandydamas nustatyti vibratorių. Greitoji paieška internete nurodė devynis šimtus gamintojų."

Malina galvoja apie Josefiną Davidson. Apie hipnozę, prie kurios dar nepriėjo. Reikės tuo užsiimti.

Prokuroras.

Kažkoks naujai paskirtas jaunas vyras, vardu Torbenas Eklundas.

Malina žvelgia pro automobilio langą.

Bet vietoj miesto vaizdų mato savo pačios veidą, akis, žvilgsnį ir pati savęs klausia, kas bėgant laikui darosi su tuo žvilgsniu. Staiga išsigąsta, visomis kraujagyslėmis ir kapiliarais pajunta srūvantį šaltį, ledines ir aštrias žvaigždžių dulkes. „Tai ne mano veidas lange, – pagalvoja. – Tai Teresa Ekeved." Ir Malina žino, ko nori ji, ko nori jos balta negyva oda ir blizgančios skaidrios, bespalvės akys.

Lūpos juda.

Kas atsitiko?

Kas?

Kur, kaip?

Tikiu, kad tu, Malina Fors, suteiksi man ramybę.

Tada veidas dingsta, lieka tik gerai pažįstamas Malinos. Veidas ir bruožai, kurie paprasčiausiai egzistuoja.

Josefina Davidson užsikloja plona balta antklode. Nenori matyti tvarsčių ir galvoti apie žaizdas, bet žino, kad jos ten vis tiek yra, nori ji to ar ne.

Jaučia cheminį kvapą palatoje, skausmą, kurio atsiradimo nepamena. Vis dėlto supranta, kad kažkur giliai

viduje palaidoti prisiminimai yra svarbūs.

Galėjo važiuoti namo jau penktadienį, tačiau norėjo pasilikti per savaitgalį ir jai buvo leista. Gydytoja suprato, kai pasakė mėgstanti čionykštę ramybę.

Poilsio kambaryje žiūrėjo televizorių. Skaitė laikraščių – „Corren“ ir kitų – tinklalapius, žino apie paplūdimyje prie Stureforso rastą nužudytą mergaitę.

„Turiu prisiminti“, – galvoja Josefina. Už lango blykšta pavakarių dangus, mėlynas ir tuščias, visai kaip jos atmintis. Bet jie ten, mokėsi per biologijos pamokas, kad prisiminimai yra kaip elektra, susiklosčius tam tikroms aplinkybėms žmogus gali prisiminti visus kadaise jam nutikusius dalykus.

„Tik ar aš noriu prisiminti?

Gal bijau, kad jis, ji arba jie dar sugrįš?

Ne.

Būčiau jau negyva, jei tik būtų to norėję.“

Ligoninės medvilnė tokia minkšta minkšta. Ji užsimerkia ir užmiega, nors palatoje dar visiškai šviesu ir pilna gyvybės.

– Jokių problemų. Išduosiu kratos orderį iš karto.

Torbeno Eklundo balsas neutralus, kaip ir jo kabinetas apygardos teisme prie Didžiosios aikštės. Pilkos spalvos veidas siauras, tačiau nepaaiškinamu būdu paženklintas dvigubo pagurklio.

– Kaip sekasi tyrimas? – paklausia.

– Iš lėto judame pirmyn, – atsako Malina.

– Mūsų ištekliai vasarą itin menki, – tęsia Torbenas Eklundas. – Dėl tos priežasties ir palieku atsakomybę už parengiamąjį tyrimą policijai.

– Mums tai kuo puikiausiai tinka, – ištaria Zekė.

„Teisininkai, – galvoja Malina. – Kodėl kas nors apskritai nori jais būti?“

„Torbenas Eklundas mano vienmetis, bet jau atrodo kaip dėdulė.“

Ant nedažytos plytinės sienos kabo laikrodis su juodu ciferblatu. Baltos rodyklės rodo 17.25.

Staiga Malinai topteli mintis.

„Mergaičių akyse gal ir aš jau tetulė. O pabuvus tetule jau ir mirti metas, ar ne taip?“

26.

Už jų važiuoja skiriamųjų spalvų automobilis.

Kelią lėtai gaubia vakaro prietema. Miškas, regis, atgauna dalį prarastos žalumos. Apgaulinga, netikra kaip atšipęs peilis spalva.

Jie pirmi važiuoja savo „Volvo“, iš paskos sekančioje mašinoje sėdi trys uniformuotieji, du iš jų ką tik egzaminus išlaikę broileriai – vyrukai su sprogstančiais raumenimis ir įsitikinę, kad gali sutvarkyti bet kokią velniavą, su kuria tik susidurs šioje visuomenėje. Malina neįsivaizduoja, kaip tokio tipo jaunuoliai pereina priėmimo komisiją. Aišku, žino visus teisingus atsakymus. Ji matė būsimiesiems policininkams skirtus tinklalapius, ten pateikiama viskas, ką nori išgirsti komisija. Atsakymai, suprantama, tinkami, ir jei įtikinamai vaidini, gali praslysti. Trečiasis uniformuotasis yra senas pareigūnas pavarde Petersonas. Dėl nugaros problemų dirba puse etato. Kartais Malina pastebi jo kančias, įtemptus pirštus, kai bandydamas ištverti stengiasi nukreipti skausmą iš nervų į pirštų galus.

Raumenų kalnų pavardžių nepamena ir neketina bandyti įsidėmėti, nes niekas nežino, kiek jie čia prabus. Tokie veržiasi į Stokholmą, Geteborgą arba Malmę, „kur vyksta rimti dalykai“.

Pasirodo sodyba.

„Ar ji nujaučia, kad atvažiuojame?

Bus susitvarkiusi?

Paslėpusi pėdsakus?“

Zekės balsas radijo ryšiu kitiems:

– Mudu su Fors pasibelsime, jūs išlipkite ir laukite prie mašinos. Aišku?

Ramu. Šunys neloja.

Kur jie?

Tada pasigirsta Petersono „taip“.

Jie išlipa iš mašinos.

Laukimo kupina tyla.

Eina priebučio laiptelių link.

Malina laiko rankoje kratos orderį.

Pakyla laipteliais.

Gal paspruko į mišką?

Kas ten, viduje?

Uždaruose kambariuose?

Malina pažvelgia per petį.

Šiltomis, tamsiai mėlynos spalvos uniformomis vilkintys Petersonas ir broileriai stovi lūkuriuodami, tačiau pasiruošę, tarsi alkani. Net ir dabar karštis slegiantis, tačiau saulė jau pasislėpė už tvartų, todėl galima kentėti.

– Kankinimų kambarėlis, – šnipšteli Zekė. – Kas, jei turi ten įsirengusi kankinimų kambarėlį?

Malina kumščiu pabeldžia į baltai nudažytas medines duris.

Niekas neatidaro.

„Gal kas iš kur nors taikosi į juos?“

Gal. Dabar būtų įmanoma. Ta mintis šmėkšteli Malinos galvoje. Prisimena skaičiusi apie apleistose sodybose apšaudytus Amerikos policininkus. Pagalvoja apie Nišiopinge nestabilios psichikos veikėjo nušautą kolegą. Malina jį pažinojo, mokėsi Policijos mokykloje žemesniame kurse. Tiesa, artimi draugai nebuvo.

Vėl beldimas.

Vėl tyla.

Tik miško be vėjo šlamesys, juos supančios gyvybės

garsai.

– Bus išėjusi, – ištaria Zekė. – Arba spaudžiasi viduje.

– Laušime duris, – sako Malina.

– Pirma patikrink, ar užrakintos.

Malina lėtai padeda ranką ant durų rankenos, paspaudžia ir durys prasiveria, tarsi kas būtų specialiai palikęs nerakintas, norėdamas, kad jie užeitų vidun.

Prieškambaris su iš skiaučių pasiūtais kilimais, pušinis suolas su atlošu ant neseniai šlifuotų ąžuolinių grindų.

„Tvarkinga, – pagalvoja Malina. – Ir prižiūrėta."

Ir tylu.

Ji įeina į prieškambarį. Zekė paskui, jaučia šiltą jo kvėpavimą. Žino, kad jis gestikuoliuoja kitiems apsupti namą ir vienam atsistoti prie durų, kad ką nors išgirdęs ar pajutęs galėtų pulti vidun.

Virtuvė.

Kruopščiai suremontuota, neabejotinai penktojo dešimtmečio originalas. Gėlėtos plytelės ir nauji kilimai iš skiaučių. Pro nėriniuotas užuolaidas į vidų skverbiasi švelnios vakaro šviesos spinduliai. Kavos aparatas įjungtas, kava ką tik išvirta, orkaitė taip pat įjungta, juntamas stiprus ką tik iškeptų bandelių kvapas. Ant suolo virš grotelių Malina mato rankšluostį. Sprendžiant pagal išsipūtimą, po juo slepiasi skaniai kvepiantis gardžios kvietinės duonos kepalas.

– Kas čia per velnias? – klausia Zekė.

Malina sušnypščia tylėti ir jie slenka toliau į namo gilumą. Svetainėje įjungtas televizorius. Serialas „Mes Varnų saloje", tik Malina neatsirenka, kuri serija. Taip pat ir šiame kambaryje apima sustojusio laiko jausmas.

Ant rašomojo stalo pūpso kompiuteris.

Girgždančiais mediniais laiptais pakyla į antrą aukštą. Ant dailylentėmis iškaltų sienų Lolo Svenson pakabino tris spalvotas plačių laukų su traktoriais litografijas. Antrame aukšte yra vienintelis kambarys – miegamasis. Baltos sienos, pro lenktos formos langą krentanti šviesa,

ant išplautų grindų patiesti kilimai iš skiaučių. Visur blizganti švara, tarsi ja norėtų nuo ko nors atsiriboti arba, atvirkščiai, ką nors įsileisti vidun.

– Ji čia, – ištaria Zekė.

– Kažkur čia, – atsako Malina. – Jaučiu tai. Netoliese. Kažkas yra visai prie pat. Kažkas.

Malina nusileidžia laiptais ir atidaro rūsio duris. Su kiekvienu žingsniu jaučia vis stiprėjantį skysto kuro kvapą.

Blizgantis žalios spalvos katilas lygiai tokioje pat švarioje patalpoje. Lentynoje išrikiuoti valikliai. „Klorin" nėra.

Pravertos plieninės durys, tarsi į slėptuvę.

Malina rodo į jas.

Zekė linkteli.

Malina atlapoja, tikėdamasi pamatyti palubėje kabančią Lolo Svenson, apsuptą viduramžiškų kankinimo įrankių, kambarį, kuris būtų visiškas kontrastas patalpoms viršuje ir idilei, kuria iš tiesų dvelkia ši sena sodyba.

Tada pamato ją.

Sėdi ant kėdės prie teniso stalo apsistačiusi spalvotais mediniais žaislais, lėlėmis ir pliušiniais žvėreliais. Apsivilkusi plona šviesiai rožinės spalvos suknele.

Vienoje lentynoje stovi lėlių namas. Prie baltai nudažytų betoninių sienų sukrautos dėžės.

Lolo Svenson jiems nusišypso. Dabar visai kitas žmogus. Griežti veido bruožai švelnūs. Ramybe spinduliuojantis kūnas, kurį Malina visai neseniai įtarė slepiant žudikės sielą.

„Ar gali taip būti?

Tavo kūnas. Ar gali jame gyventi žmogžudžio siela?"

– Žinojau, kad grįšite, – sušnibžda Lolo. – Tai nusileidau apačion ir laukiau. Laukiau, kada pasirodysite.

„Žmogžudžio siela, – pagalvoja Malina. – Ji gyvena kiekvieno mūsų viduje."

27.

Atrodo, kad miškas alsuoja Lindai Karlo į veidą.

Bet nesveikais plaučiais.

Tik vakare pakankamai atvėsta, kad būtų galima bėgioti, nors daugeliui vis tiek per karšta. Rydo bėgimo trasoje, be jos, daugiau nieko nėra. Naujais baltos spalvos „Nike“ bateliais apautos kojos stuksena pjuvenomis pabarstytą takelį. Visi viršuje kabantys žibintai užgesinti, net nežino, ar vasarą juos apskritai įjungia. Jei nedebesuota, tokiu metų laiku ir taip ilgai būna šviesu.

Gal ir kvaila lakstyti miške vienai, turint omenyje šių dienų įvykius. Kol policija nesučiupo užpuoliko. Nežinia, kas ten gali tykoti.

Bet ji nebijo.

Jaučia į plaučius plūstantį orą.

Kvėpavimas tarsi įkalintas kūne, smegenyse.

Širdis daužosi, tačiau kontroliuojamai, lyg valios pastangomis galėtų valdyti svarbiausią savo raumenį.

Per savaitę nubėga bent dvidešimt kilometrų. Kiaurus metus. Dalyvauja Stokholmo maratone ir viename užsienyje: kai žiema pradeda įkyrėti, galvoja apie Tokiją, Niujorką, Londoną, Sidnėjų. Medžiai pavirsta dangoraižiais ir žmonių miniomis. Jos keturiasdešimt vienerių kūnas labai labai stiprus.

Mažiau treniruotam žmogui būtų pavojinga bėgioti tokiame karštyje.

Bet ji gali.

Net mano, kad Rydo miškas per mažai kalvotas, nepamaišytų nuvažiuoti automobiliu iki trasos Ulstorpo kalvose.

Jaučia, kaip spaudžia krūtinę.

Pirmyn, Linda, pirmyn.

Medžiai.

Pjuvenos.

Žibintai. Medis priekyje.

Metro aukštyje kamienas netikroviškai storas.

Tai tikrai medis? Gal už jo slepiasi kūnas? Kažkas laukia. Manęs.

Malina nejudėdama stovi Lolo Svenson virtuvėje. Lūkuriuoja, klausosi. Bando suprasti, nes Lolo žodžiuose gali būti jausmų užuominų, kurios nukreiptų juos teisinga kryptimi šioje byloje.

Uniformuotieji dabar vėl kieme prie mašinų, trypinėja supratę, kad laukta drama bus dar viena nuobodybė.

Malina su Zeke pavedė jiems apieškoti tvartus ir sandėliukus, tačiau paieškos nedavė visiškai nieko. Tik kriuksinčios kiaulės, triušiai narvuose ir krūva šlamšto, kurį tikriausiai paliko sodybą Lolo Svenson pardavęs ūkininkas. Šunys snaudė uždarame aptvare tarsi apkvaitę nuo karščio ar dar ko nors. Jokių smurto ar blogio pėdsakų, tik daiktai, beviltiškai užmarštin nugrimzdę rakandai, sudėvėti ir neturintys jokios vertės, išskyrus dėlionės dalelių funkciją ateities civilizacijų archeologams.

– Aš tik ieškau ramybės, – ištaria Lolo Svenson. – Todėl ir nusipirkau sodybą. Ar galite tai suprasti?

Sėdi ant kėdės prie virtuvės stalo. Vėl atžagari, tiesmukiška, nemaloni ir vyriška. Švelni asmenybė, kurią rado rūsyje tarp žaislų, dingo vos tik pakilus laiptais.

„Kieta kaip akmuo, – galvoja Malina. – Pilkas chalatas ant rožinės suknelės. Kas galėjo jai nutikti? Kaip tokia tapai?“

Malina mato save virtuvėje.

Rausiasi tamsoje. Pačiuose asmeniškiausiuose dalykuose. Skausme. Žino, kad puikiai tam tinka, ir mėgsta šį darbą.

„Kad tu prasmegtum, Fors.

Kaip tokia tapai?“

– Aš niekaip nesusijusi su tų mergaičių užpuolimu.

Gal tada pasikalbėkite ir su visa moterų futbolo komanda? Ten juk turėtų būti gausu lesbių? Eikite ir šnekėkite su jomis.

– O žaislai rūsyje? Kaip galėtumėte tai paaiškinti? – Zekei nepavyksta nuslėpti smalsumo ir noro suvokti, kas dedasi už jų tyrimo ribų.

– Niekaip neaiškinsiu. Tai mano vaikystės žaislai. Kartais išsitraukiu. Ir nieko čia keisto.

Linda Karlo nejudėdama stovi ant pjuvenų. Girdi ką nors slenkant? Žmogų? Dvėselienos ar švaros kvapas? Mintys skrieja galvoje, tada toliau į širdį, pilvą ir pavirsta baime.

„Ne.

Aš nebijau.“

Miškas didelis, jame ji maža ir vieniša, nors iki geltonų daugiabučių ir kitoje kelio pusėje stovinčių privačių namų Valoje vos keli šimtai metrų.

Prie medžio niekas nejuda. Bet kažkas ten yra.

Ji visiškai tikra.

Tada vėl ima galvoti apie mergaites, rastą negyvą ir tą išprievartautą bei klaidžiojančią Sodininkystės draugijos parke. Tada dingteli, kad tikrai kvaila vienai bėgioti miške, kai blogis parodė savo veidą Linšiopingui.

„Kur kvailumo ribos, Linda?

Judesys.

Takelyje žmogus?

Eina prie manęs?

Prakaitas merkia baltus marškinėlius. Krūtinę kietai suspaudžia sportinė liemenėlė.

Taip bijau, kad negaliu nė pajudėti.“

Zekė mindžikuoja sodybos kampe.

Jokio vibratoriaus. Apskritai jokių sekso žaisliukų.

Vakaras ir toliau žlugdančiai karštas. Lolo Svenson sėdi viduje. Žiūri į juos pro virtuvės langą, atrodo, ne-

kantrauja kuo greičiau atsikratyti. Matinėje šviesoje tvartai atrodo kreivi, beveik virstantys nuo liūdno vakaro dangaus svorio.

Aptvare ėmė loti šunys.

Automobilis su uniformuotaisiais tolsta žvyrkeliu. Netrukus lieka tik šiai vietai svetimas burzgesys iš tankaus miško ir pulsuojantis variklio gausmas visų pamirštame atžalyne su perdžiūvusiomis samanomis.

– Ji išprotėjusi, – prabyla Zekė. – Kaip manai, ar ji yra *Lovelygirl*?

– Pažiūrėsime, ką technikos skyrius ras kompiuteryje.

– O dėl išprotėjimo?

– Nes apžiūrinėja savo žaislus? Nežinau. Bet ji kitokia, – atsako Malina. – Kas žino, kokį mėšlą jai teko patirti? Ir ko tik žmonės nedaro, norėdami išgyventi?

– Ar galime tai išsiaiškinti?

– O reikia?

– O norime?

– Nemanau, kad ji su tuo susijusi, – ištaria Malina.

– Ir aš ne, – pritaria Zekė. – Bet alibi vis tiek neturi.

„Širdis.

Kur ji?

Ten, joje visa mano baimė.

Tuoj plyš po šonkauliais."

Linda Karlo bėga, bėgimo bateliai įveikia metrą po metro, miškas sukasi aplink ją.

„Kas nors mane vejasi?

Atrodo, kažkas milžiniškas seka iš paskos, medžių šaknys lenda iš žemės ir nori sučiupti į savo spąstus, pergręžti tūkstančiais aštrių užkalkėjusių šakų, tada paslėpti po plonu dirvos sluoksniu ir lėtai suėsti. Bet aš moku labai greitai bėgti.

Dabar dar greičiau.

Ar tik ne kanopų bildesys?"

Ji bėga.

Pagaliau augalija praretėja.

Jau automobilių aikštelėje.

Jos mašina viena. Niekas nesiveja.

Puola į „Seat“ viduje tvyrantį karštį.

„Stirna?

Kažkas dar mane ten stebėjo.“

„Esu tuo tikra“, – galvoja Linda Karlo užvesdama variklį ir išvažiuodama.

Tik kas?

Kanopų bildesys dingsta miške. Tamsa, privertusi lėkti kaip akis išdegus.

28.

Didžiojoje aikštėje mirga nuo didelių lauko kavinių ir aplinkinių namų sklindanti dirbtinė šviesa. „Mörners Inn“, „Stora Hotellet“, „Burger King“ kėdės ir stalai stovi ant asfalto bei grindinio. Pirmųjų – po aukštais baldakimais, nuo kurių svečių žodžiai pavirsta neaiškiu murmesiu, laukimo ir džiugesio kupinu garsu.

Kelios minutės po dešimtos.

Žmonių gausu, nors ir sekmadienis.

Vis dar karšta, tačiau pasiilgę rasos lašelių ant sklidinų taurių žmonės įsidrąsina išeiti į lauką.

Apačioje iš Upės gatvės sklinda šurmulys. Joje pilna užeigų ir žiemą, pavasarį bei rudenį ten kiekvieną savaitgalį kyla peštynės. „Corren“ parašė begalę straipsnių apie smurtą baruose, nors tuo pat metu žmonėms reikia atsipalaiduoti, o koncentracija policijai yra lengviau valdoma. „Mes žinome, kur kas nors gali įvykti“, – galvoja Malina, žiūrėdama į lauko kavines.

„Ten tikrai nieko nepažįstu.

O jei vis dėlto būtų kas iš pažįstamų, visai nenoriu jo arba jos susitikti.“

Zekė išleido prie namų. Palindusi po šaltu dušu jautė, kaip stinga Tuvės, Janės, Danielio Hiogfelto, norėjo paskambinti jam ir pasikviesti, atsikratyti dalies to, ką šiandien mačiusi.

Leisti jam šiek tiek apmalšinti frustraciją.

Bet jis neatsiliepė ir ji valandėlei prigulė į Tuvės lovą. Apsimetė, kad saugo kitoje Žemės pusėje, rojaus kampelyje, bet taip pat ir išprotėjusių sprogdintojų kaimynystėje esančią dukterį.

Patalynė kvepėjo Tuve.

Ir Malina pravirko.

Tiesiog paprasčiausiai susigraudino, kad viskas išėjo taip, kaip išėjo. Tarp jos ir Janės. Tarp jos ir jos pačios. Taip pat dėl to nenusakomo dalyko, kurį psichoanalitikė Viveka Kraford pastebėjo vos užmetusi į ją žvilgsnį. O tada Malina pasielgė kaip visada – sutramdė save pačią, ašaras, visą liūdesį, atsikėlė ir išėjo iš buto. Nėra nieko blogiau už tam tikros rūšies vienatvę.

Lauko kavinės nusėstos lankytojų. Skimbčioja taurės. Aplinkui siuva padavėjai. Nepaisant visko, gyvybė egzistuoja ir vasariniame Linšiopinge, nors karštis ir blogis iš visų jėgų stengiasi sumurkdyti džiaugsmą į žemę.

Gal prisėsti štai ten? Įsimaišyti tarp kitų.

Stovi nejudėdama, leidžia vakarui užvaldyti kūną.

Blogis. Kur jo pradžia?

Priešais plytinti aikštė pavirsta lavos lauku. Iš plyšių tarp grindinio trinkelių sunkiasi karšta, žėruojanti magma, juodos, pražūtingos versmės. Blogis, žmonijos gelmių srovė, kurią istorija kartais sutelkia išsiveržimui. Vienoje vietoje, viename arba keliuose žmonėse. Gali tapti tuo blogiu arba atsidurti netoliese, kartais taip arti, kad jauti jo kvėpavimą ir supranti, kad veidą pasiekia iš tavo paties plaučių iškvėptas oras. Piktavališkumas, baimė, kaip tą sykį, kai Janė, padauginęs viskio, pasakė manąs, kad karas yra žmogiškosios prigimties širdis, kad iš tiesų visi siekiame karo, kad Dievas yra karas, o prie-

varta – visa ko pradžia, kad visas prakeiktas pasaulis yra vienas didelis užpuolimas, skausmas, kuris atlyžta tik tada, kai žmogus yra sunaikinamas.

„Mes trokštame karo, – kalbėjo Janė. – Blogis neegzistuoja. Tai viso labo išgalvotas žodis, nususęs bandymas duoti vardą smurtui, kuriam yra lemta įvykti. Tu, Malina, jūs, *farai*, esate viso labo sumauti šunys pėdsekiai, šniukštinėjantys aplinkui, myžčiojantys ir bandantys suvaldyti tai, kas yra savaime suprantamas dalykas."

Šiame mažame miestelyje, mažyčiame pasaulio užkampyje, magma teka aplink aikštėje alų geriančių žmonių kojas.

„Aš stoviu čia.

Turiu apkabinti smurtą. Mylėti jį taip, kaip myliu tai, ką jaučiu mylinti. Blogis yra bekvapis ir begarsis, neturintis tekstūros, nors tuo pat metu jis aprėpia visus kvapus, garsus ir visus išgyvenimus pasaulyje, kuriuos tik gali pajusti žmogus.

Užkasta mergaitė.

Po vakarėlio mirtinai suspardomas berniukas.

Į tūkstančius gabalėlių autobuse susprogdinama trisdešimt trejų metų studentė.

Rojaus paplūdimyje užkasta bomba.

Aš nesutinku, nesutinku, nesutinku tavimi tikėti, Jane.

Bet tu matei karą.

Gal išgerti alaus aikštėje?

Ne.

Jūsų draugija manęs nevilioja.

Ne šįvakar."

„Aš esu žmogus-šikšnosparnis, – galvoja Malina. – Įskaudintas padaras, trokštantis ką nors ginti."

Eina toliau Uosto gatve „Hamleto" link. Šnervėse jaučia lengvą degančių miškų dūmų kvapą. Užeiga atidaryta ir ji prisėda bare. Dešimties metų senumo tamsių lentelių apsuptyje jaučiasi saugi.

Viduje tik ji ir keli prie kampinio stalo susispietę vie-

šumos privengiantys girtuokliai.

Čia pigus alus.

– Labas, inspektore! – šaukia jie.

Linkteli jiems, tuo pat metu priešais atsiranda alaus bokalas.

– Dvigubą tekilos, – ištaria barmenui.

– Bus padaryta, Malina, – atsako jis ir nusišypso. – Šiandien vienas tokių vakarų?

– Tu net neįsivaizduoji, – atsako Malina. – Net neįsivaizduoji.

Danielis Hiogfeltas išsijungė telefoną. Baigė savo straipsnius apie žmogžudystę rytojaus numeriui. Atėjo į vieną konferencijų salių redakcijoje ir ilsina nepatogioje kėdėje sunkiai sudribusį kūną.

Nori pabūti vienas.

Kūnas tiesiog reikalauja tylos.

Galvoja apie Maliną.

„Kur tu dabar?

Mes esame dvi neramios sielos, besisukančios tame pačiame mieste. Kartais susitinkame ir žaidžiame tą patį žaidimą." Kurį laiką tą žaidimą buvo palaikęs meile. Bet dabar nebe. Žino arba manosi tiksliai žinantis, ko nori iš Malinos Fors. Ir ko jai iš jo reikia. Kanalas susikaupusiai seksualinei energijai išlieti, būtent todėl viskas taip puiku lovoje: jie trokšta to paties ir abu žino, kad kuo labiau įsijaus į žaidimą, tuo geriau.

Bet kartais...

Jai užmigus gulėdamas šalia ir žiūrėdamas į ją suabejodavo.

Ar ji yra ta, kurios jis laukia?

Jo?

Ne, nereikia atsiverti tokiems nusivylimams. Nedaug apie ją žino. Bute laiko kelias buvusio vyro nuotraukas. Panašu, kad su juo jaučiasi rami. Ir su dukra.

„Kur tu dabar, Fors?"

Danielis pakyla.

Pradeda nekantriai žingsniuoti po kambarį, tarsi bandydamas susilpninti jausmą, kad laikas eina per lėtai.

Sapne siautėja ugnis.

Kartais jai taip būna išgėrus. Šaltos liepsnos ryja kojas ir bandydamos įtraukti į tamsą šnibžda: „Sunaikinsime tave, Malina, net jei ir išklausysi mūsų nešamą žinią, vis tiek sunaikinsime."

„Ko jums reikia? Ką norite pasakyti?"

„Nieko, Malina, nieko. Tik sunaikinti tave." Košmare pilna gyvačių ir žvėrių su kanopomis, o prabudusi tiksliai atsimena sapnus ir besikeičiančius vaizdus, kurių neįmanoma surikiuoti eilės tvarka.

Šiame sapne yra berniukas.

Malina nežino, kas jis toks, tačiau veja šalin, tarsi sąmonė ir sapne būtų sąmoninga. Tas sapnas pats blogiausias, panašiai kaip Janės apie Ruandos vaikus. Tuos su nukirstomis rankomis, kuriuos maitino pabėgėlių stovyklos ligoninėje. Akys. Šešiamečių, septynmečių ir aštuonmečių. Pilnos suvokimo, koks gyvenimas dabar laukia ir koks jis galbūt galėjo būti.

Tada tas liepsnų balsas:

„Manai, gali mus įveikti?

Visa tai – arogancija, tuštybė, šykštumas, godumas, Malina."

Ji prabunda ir šaukia liepsnų balsams: „NUTILKITE, NUTILKITE!" Vis dar girta, jaučia organizme šėlstantį alų ir tekilą, pamena, kaip lingavo per aikštę Šv. Lauryno bažnyčios link, bandydama įskaityti įrašus virš šoninių vartų, ir nors žodžiai liejosi akyse, vis tiek žinojo, ką jie skelbia: „Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą."

O tada?

Nesumerkė akių visą naktį mąstydama apie Tuvę, ilgėdamasi Tuvės, svajodama apie puikiai pažįstamą Janės kūną ir pirmykštę meilę, o nuo minties apie Danielį

Hiogfeltą visa sudrėko ten, apačioje.

Geidulinga.

Taip, kaip būna tik nuo alkoholio. Ėmė liesti save ir be garso baigė, prieš tai nusimetusi kūną dengiančią patalynę.

„Dabar galiu miegoti?“

Bet miegas neėmė. Orgazmas, regis, užtruko kūne, neduodamas ramybės smegenims. Ji užsitempė antklodę aukštai ant veido ir pro žaliuzes ėmus skverbtis ryto žarai apsimetė negyva, pavirto Teresa Ekeved, bandydama pajusti jos baimę ir sumaištį, pajusti tai, kas įvyko, kas šį kartą sukėlė vulkano išsiveržimą.

Kūnas atrodė gyvas.

Kraujas pavirto gyslomis tekančia magma.

Ji norėjo išgerti dar.

Tada pagalvojo apie Mariją Murval. Jos siluetą Vadstenos ligoninės palatoje. Apie ją ten pasiuntusį blogį.

Ar čia tas pats blogis?

Smegenys užmarinuotos.

Aplinkui plaikstosi bylos gijos.

Vibratorius? Mėlynas?

Lesbietė? Lolo Svenson. Seksualinis nusikaltėlis? Sužalotas vyras? Futbolo komanda? Stereotipai, stereotipai, stereotipai. Peteris Šioldas. Natali Falk. Paskambinęs ir apie Josefiną Davidson pranešęs asmuo?

Tyla. Įtarimai, išankstiniai nusistatymai.

Bet ko dar griebtis? O kaip Behzadas Karami ir Ali Šakbari iš Bergos? Sumautas šeimos narių užtikrinamas alibi. Kuris nors vyrukas arba keli gal peržengė ribą ir pastebėjo, kad jiems tai visai patinka? Ledų kiosko savininkė?

Tūkstančiai galimybių.

Išmestas ir ore pasklidusias dulkes reikia surinkti ir suformuoti aiškų juodos spalvos brangakmenį.

To reikalauja miestas.

Laikraščiai.

Aukos ir jų artimieji.

Ir ji pati.

Bet ar tiesa yra tik viena?

Ties ta mintimi sąmonę pasiglemžė miegas. Tada dar valandą numigo be sapno prieš naują tyrimo apie nelaimingas Linšiopingo mergaites dieną.

29.

Malinos kūnui skrodžiant Tinerbeko baseino vandenį išgaruoja paskutiniai alkoholio likučiai.

Vėsesnis.

Vanduo turėtų būti vėsesnis, tačiau palaikyti žemesnę temperatūrą tokią karštą vasarą, ko gero, būtų per brangu. Keturių ilgių turėtų užtekti. Jaučia, kaip kūnas nenori įsitempti ir trokšta poilsio, nors tuo pat metu mėgaujasi santykine vėsa.

Tai geriau nei karšta kaip keptuvė nuovados sporto salė.

Organizmas bunda.

Tokią vasarą negalėdamas išsimaudyti išprotėtum. Keli darbuotojai ilgakočiais graibštais žvejoja per anksti nukritusius lapus. Malina stebi juos šluostydamasi nutriušusiu rožinės spalvos frotiniu rankšluosčiu.

Prieš išeidama iš namų greitai permetė akimis „Corren".

Teresos Ekeved nužudymui skirti šeši puslapiai. Karimo Akbaro pasisakymai, žmogžudystės vietos ir tėvų namų nuotraukos, tačiau jokių tėvų komentarų. Teresos nuotrauka, į plastiką susuptas kūnas, pasas, nuotraukos iš asmeninio albumo. Danieliui Hiogfeltui rengti reportažus padėjo senas lapinas Haris Lavenas.

Antraštė pirmame puslapyje: *Mirtis vasarą.*

Žemiau: *Linšiopinge klaidžioja blogis.*

Ji neabejojo, kad antraštes sugalvojo pats Danielis. Vakar tikriausiai dirbo kaip išprotėjęs, net neatsiliepė į jos skambutį, suprasdamas, kad ji nori ne pasikalbėti apie bylą, o kai ko kito.

Pimpalo.

Net ištartas mintyse tas žodis atrodo šiurkštus.

Malina susirenka daiktus ir traukia į persirengimo kambarį. Kažkodėl labiau nei kada anksčiau jaučia stiprų, beveik bauginamai aiškų chloro kvapą.

„Vis dėlto esi teisus, Danieli, – galvoja ji. – Ji atslinko į miestą.“

„Mirtis vasarą.“

Iš visų šalies kampelių, iš kiekvienos didesnės redakcijos suvažiavę reporteriai būriuojasi prie įėjimo į nuovadą. Žurnalistai su bloknotais ir įrašančiais grotuvais rankose, fotografai su savo antromis akimis, SVT ir TV4 kanalų automobiliai. Vasarą mirtis rašeivoms yra tikra atgaiva.

Malina braunasi per prakaituotų reporterių minią. Po kelionės dviračiu ir pati suplukusi. Vengia atkaklaus Danielio Hiogfelto žvilgsnio. Jis mojuoja, šaukia:

– Ar turi man ką nors, Malina? Ar yra už ko užsikabinti?

Tačiau Malina ignoruoja jį ir visus kitus. Čia gausu iš ankstesnių tyrimų pažįstamų veidų.

Fojė ją pasitinka Karimas Akbaras, šia proga vilkintis nepriekaištingai išlygintu smėlio spalvos medvilniniu kostiumu ir žydrais marškiniais, puikiai derančiais prie dar patamsėjusios nuo įdegio ties Vesterviku odos.

Išvydusi jį Malina nenustemba, bet ir neapsidžiaugia. Žinojo, kad negalės likti nuošalyje pasitaikius puikiausiai galimybei pasipuikuoti prieš kameras.

– Malina, – ištaria jis. – Gerai, kad pasirodei. Supratau, kad privalau grįžti, surengti spaudos konferenciją ir stebėti tyrimo eigą.

– Sveikas sugrįžęs, – sako Malina. – Tyrimas kontroliuojamas. Žinai juk, kad Svenas yra vienas labiausiai patyrusių parengiamojo tyrimo vadovų. Argi neketinai per vasarą parašyti knygos?

– Pamiršk dabar knygą, Malina. Spaudos konferencija devintą valandą. Iki to laiko tegul palaukia lauke.

– Ar žinai, ką sakysi, Karimai?

– Dabar po aštuonių penkiolika. Tuojau pat pradėsime susirinkimą. Martinsonas ir Šiomanas jau čia. O tu kodėl...

Karimas susilaiko.

Pažvelgia Malinai į akis, tiesiai į jos nuovargį ir palieka žodžius neištartus.

Vietoj to:

– Kaip sekasi Tuvei Balyje?

Malina šypsosi:

– Kai pastarąjį kartą kalbėjau, viskas buvo gerai. Ačiū, kad pasidomėjai. Vis dėlto bus gera, kai grįš namo.

– Neabejoju, – pritaria Karimas.

Malina žino, kad jis norėtų ką nors pasakyti apie saloje veikiančius islamistus. Žino, kad Karimas jų beveik nekenčia, nes jie gadina gyvenimą visiems, kurių išvaizdą būtų galima palaikyti arabiška.

Lygiai pusė devynių.

Susirinkimų salėje piktai urzgia oro kondicionierius. Ketvertukas sėdi ant kėdžių, į žaidimų aikštelę išeinančių langų žaliuzės užtrauktos, kad nespigintų saulė.

Keturi policininkai.

Pirmadienio rytas po darbingo savaitgalio trims iš jų. Nepaisant kiekvieno svarbaus tyrimo metu išsiskiriančio adrenalino, ima jaustis nuovargis.

Viršininkas, parengiamojo tyrimo vadovas ir du inspektoriai. Aiškiai per mažai tokio kalibro bylai ir visi keturi tai puikiai žino. Kaip ir tai, kad žmonės bus iškviesti iš atostogų arba turės padėti kolegos iš aplinki-

nių rajonų. Yra ir trečia galimybė: kreiptis į Valstybinę kriminalinės policijos valdybą.

Pirmas prabyla Svenas Šiomanas:

– Mūsų šiam reikalui aiškiai per mažai, puikiai tai žinome. Aš siūlau kreiptis į Valstybinę kriminalinės policijos valdybą. Tada nereikės trukdyti atostogaujančių arba kaimynystėje dirbančių kolegų.

– Jokios valstybinės valdybos, – ištaria Karimas. Malina žinojo, kad jis tai pasakys. – Susisiekiau su Mutala, Miolbiu ir Noršiopingu. Gausime Sundsteną iš Mutalos ir Ekenbergą ir Miolbio. Noršiopinge jiems patiems trūksta žmonių, todėl nieko negalėjo paskolinti. Tačiau Sundstenas ir Ekenbergas prisijungs jau šiandien, vėliausiai rytoj. Biorjė dabar Afrikoje, o Juhanas su šeima, regis, kažkur Smolande.

– Ekenbergas, – išsprūsta Zekei. – Ar mums tikrai reikia to pusgalvio?

Malina žino, ką Zekė turi omenyje. Valdemaras Ekenbergas garsėja taisyklių nepaisymu darbe, tačiau per vidinius patikrinimus visada praslysta. Vis dėlto juo daug kas žavisi ir remia: kai reikia, Valdemaras Ekenbergas visada sutvarko reikalus, to nepaneigsi.

– Dovanotam arkliui į dantis nežiūrima, – įsiterpia Svenas. – Pats asmeniškai stebėsiu Ekenbergą.

– O kas tas Sundstenas?

– Naujos jėgos. Prieš persikeldamas į Mutalą metus dirbo Kalmaro kriminalinėje policijoje. Perspektyvus vyrukas.

– Gerai, – sutinka Zekė. – Mums reikia visos įmanomos pagalbos.

– Tiesą sakai, – pritaria Malina.

– Kuo daugiau galvoju apie šias dvi bylas, – tęsia Zekė, – tuo tirštesnė košė atrodo. Panašiai kaip žiūrint į laužą – kai atrodo, kad jau gali atskirti vieną liepsnos liežuvį, jo iš karto nelieka.

Svenas giliai įkvepia, nuo ko smarkiai užsikosėja. Ir

taip raudonas veidas dar patamsėja ir Malina sunerimsta, kad karštis iškrės šunybę ir taip nusiplūkusiai Sveno širdžiai.

– Taigi, – prabyla Karimas. – Ką turime ir ką žinome? Gal galėtumėte atnaujinti mano informaciją?

– Malina?

Svenas šiaip ne taip atgauna kvapą.

– Du nusikaltimai, – pradeda Malina. – Esame įsitikinę, kad tai vieno ir to paties užpuoliko darbas. Ketvirtadienio rytą Sodininkystės draugijos parke buvo rasta klaidžiojanti Josefina Davidson. Išprievartauta, labai tikėtina, mėlynos spalvos vibratoriumi. Turėjo žaizdų, galimas daiktas, supjaustyta peiliu. Kūnas buvo nušveistas „Klorin", žaizdos kruopščiai išplautos. Ji tebeguli universitetinėje ligoninėje. Visiškai nepamena užpuolimo ir kas buvo prieš tai. Dėl seksualinio nusikaltimo pobūdžio patikrinome vieną neseniai paleistą seksualinį nusikaltėlį, tačiau jis turi įtikinamą alibi. Aplinkinių namų gyventojų apklausa nedavė jokių rezultatų. Niekas nieko negirdėjo ir nematė. Kitų liudininkų taip pat neatsirado. Galėjo būti panaudotas vibratorius, todėl svarstėme galimybę, ar užpuolikas, tai yra užpuolimą įvykdęs asmuo, negalėjo būti moteris. Ši gija nuvedė pas Luisą Svenson-Lolo, ši atsisakė mus įsileisti vidun, todėl paprašėme kratos orderio ir vakar atlikome kratą. Rezultatas nulinis. Ji mums užsiminė, kad dabar turėtume, cituoju, „patikrinti visą prakeiktą moterų futbolo komandą". Technikos skyrius šiuo metu tikrina jos kompiuterį ir ieško, ar būtų galima už ko nors užsikabinti, pavyzdžiui, ar ji nėra *Lovelygirl*, rašiusi į Teresos Ekeved „Facebook" paskyrą.

Malina nutyla.

Dvejoja.

Nieko nepasako apie tą tyrimo giją, kuri ją ir Zekę nuvedė pas nelaimingąjį Paulą Anderliovą. Tebūnie. Paliks jį ramybėje.

Tada tęsia:

– Kaip sužinojome tai, ką žinome, nurodyta ataskaitose, nors aš, savaime suprantama, nenoriu atskleisti savo šaltinių. Taip pat nuodugniau patikrinome Ali Šakbari ir Behzadą Karami, bet jie taip pat turi alibi, nors ir suteiktą šeimos narių.

– Tą jau žinau, – iškošia Karimas, akivaizdžiai susierzinęs dėl šioje tyrimo gijoje galimo įžvelgti išankstinio nusistatymo.

– Aš tik bandau atnaujinti tavo žinias, Karimai, – ramiai atsako Malina. – Kad galėtum suteikti žurnalistams iškalbingos, atsiprašau, tikrovę atitinkančios, informacijos.

– Leisk jai tęsti, – įsiterpia Zekė.

– O vakar paplūdimyje prie Stavseterio rasta nužudyta Teresa Ekeved. Buvo suvyniota į paprastus permatomus šiukšlių maišus ir užkasta, tačiau vieno mauduolio šuo vis tiek užuodė. Atlikusi skubų preliminarų tyrimą, Karin Juhanison iš KTL konstatavo, kad Teresa Ekeved taip pat buvo išprievartauta, galimas daiktas, mėlynu vibratoriumi, todėl esame įsitikinę, kad šie atvejai susiję. Teresa Ekeved buvo pasmaugta, dar buvo suduota į galvą buku daiktu. Tikėtina, kad nužudyta paplūdimyje. Karin atlikta analizė parodė, kad kūnas taip pat buvo nušveistas „Klorin“, visai kaip Josefinos Davidson, o žaizdos pedantiškai išplautos ir nudailintos nedideliu labai aštriu įrankiu, galbūt skalpeliu.

– Vadinasi, mieste laisvai šlaistosi beprotis?

Maliną nustebina Karimo tiesmukumas. Paprastai kalba kur kas subtilesnėmis frazėmis.

– Panašu į tai, – sutinka Zekė.

– Žmogus, – pataiso Malina. – Nevartokite žodžio „beprotis“, sakykite „ligonis, sutrikimų turintis asmuo“.

Tada susimąsto apie mergaičių žaizdas, kokios jos panašios ir tuo pat metu skirtingos, tarsi tai būtų tiriamojo pobūdžio smurtas.

– Skalpelis, – ištaria Karimas nutraukdamas jos mintį. – Kas gali turėti skalpelį?

– Galbūt skalpelis, – pataiso Malina. – Galbūt. O nusipirkti galima bet kurioje vaistinėje.

– Ar reikia skirti apsaugą Josefinai Davidson? – klausia tada Karimas.

– Jei žudikas būtų norėjęs, tai greičiausiai ir būtų nužudęs, – sako Svenas. – Nepanašu, kad būtų galėjusi ar bandžiusi pabėgti.

– Reikės pasikalbėti su tėvais, – ištaria Karimas prieš tęsdamas toliau. – Gerai padirbėjote.

– Tikrai gerai, – pritaria Svenas.

– Bet tai mūsų niekur nenuvedė.

Zekė barbena pirštais į stalą.

– Zeke, ji buvo rasta vakar, – sako Svenas.

– Teresa – taip, tačiau su Josefina Davidson turėjome daugiau laiko. Ir vis dar nežinome, kas paskambino ir apie ją pranešė.

Patalpoje įsigali tyla. Jie visi žino, kad tyrimui svarbiausios yra pirmosios minutės, valandos ir dienos. Bėgant laikui jis darosi slidus, gali išsprūsti iš rankų net labiausiai patyrusiems. Jei tiesa lieka neatskleista, tai visiems laikams pakeičia susijusių žmonių gyvenimus. Nestipriai, tačiau juntamai.

– Pastiprinimas jau pakeliui, – ištaria Svenas. – Galėsime padidinti tempą. Siūlau pavesti Sundstenui ir Ekenbergui patikrinti visų apylinkėse gyvenančių seksualinių nusikaltėlių alibi.

Tada tęsia:

– Jau paruošiau sąrašą. Taip pat galės apklausti tėvų kaimynus Stureforse. Gal kas nors iškils. Malina, Zeke? Ko griebsitės judu?

– Ketinome pasikalbėti su ledų kiosko savininke. Vakar neradome, tiksliau, ji dingo prieš pat mums pasirodant.

– Gerai. Pasikalbėkite, gal tai ką nors duos. O mau-

duolių apklausos? – Karimo balsas skatinantis, beveik uždegantis.

– *Nada niente*, – atsako Zekė. – Kitų liudininkų taip pat neatsirado. Visiškai jokių nuorodų. Visas miestas apimtas prakeiktos komos.

– Ji ten dažnai maudydavosi? – klausia Svenas.

– Jie turi baseiną namuose, – atsako Malina, – bet, pasak Teresos mamos, kartais važiuodavusi ten dviračiu.

– Gal norėjo išsimaudyti vakare?

Malina linkteli.

– Kaip, jūsų nuomone, reikėtų tai pateikti žiniasklaidai? – klausia Karimas.

„Klausia mūsų patarimo, kaip bendrauti su žurnalistais? Viskam yra pirmas kartas“, – pagalvoja Malina.

– Tyrimo sumetimais nesakykime nieko, – pasiūlo Zekė.

– Ką nors turime jiems duoti, – nesutinka Svenas.

– Pasakyk, kad darome prielaidą, jog žmogžudystė ir mergaitės užpuolimas yra susiję dalykai, bet neaiškink, kaip ir kodėl tai įtariame.

Malina girdi, kad jos balsas tuo klausimu skamba užtikrintai, tačiau iš tiesų ji visai nėra tokia tikra.

– Taip ir padarysime, – pritaria Karimas.

– Futbolo komanda, – ištaria tada Svenas. – Moterų futbolo komanda. Paskambinkite trenerei. Luisa Svenson, kad ir kaip būtų, užsiminė apie komandą. Tai gali šį tą reikšti. Yra požymių, kad mergaitės buvo linkusios į homoseksualumą. Reikia padirbėti ta linkme.

Malina nutaiso grimasą.

– Ji tiesiog ironiškai leptelėjo. Mano šaltinis apie moterų futbolo komandą nesakė nieko panašaus.

– Paskambink, – neatlyžta Svenas. – Vis tiek paskambink.

– Kokia to trenerio pavardė? – klausia Zekė.

– Tos trenerės, – atsako Svenas. – Pija Rasmefog ar kažkaip panašiai. Turbūt danė.

Karimas atrodo susimąstęs. Ne apie skambutį trenerei, o apie kažką kita.

– Jaudiniesi prieš susitikimą su hienomis?

Zekė šypsosi.

– Tu juk žinai, kad tai mano amplua, Martinsonai.

Beveik nerimą keliantis Karimo pasitikėjimas savimi.

30.

– Ar protinga skambinti Pijai Rasmefog? Argi ne tai vadinama išankstiniu nusistatymu?

Malina sėdi prie rašomojo stalo biure.

– Manai, painioti moterų futbolo komandą todėl, kad užpuolimas ir nužudymas turi lesbietiškų bruožų, yra išankstinis nusistatymas?

Zekė sėdi už kelių metrų esančioje darbo vietoje prie lango į stovėjimo aikštelę. Saulės spinduliuose žaižaruoja automobilių kėbulai.

– Aš taip nemanau, Malina. Net jei Lolo Svenson tik šiaip sau leptelėjo apie moterų futbolo komandą, kai darėme kratą jos namuose, vis tiek turime pasidomėti ir pasiaiškinti. Viktorija Sulhagė taip pat buvo futbolininkė, taigi komanda iškyla keliose tyrimo vietose.

– Gerai, bet Lolo Svenson kalbėjo bet ką.

– Visi žino, kad futbolą žaidžia lesbės.

– Paklausyk savęs, Zeke! Velniai griebtų, tauški visiškus niekus.

– Bet ar klystu?

– Skambink tu, Zeke. Jos numeris – 14 01 60.

Zekė laukia. Ragelis pakeliamas po trečio ar ketvirto signalo.

Jo veidas susikaupęs. Malinai smalsu, kaip Zekė paklaus Pijos Rasmefog. Ji skaitė „Corren“ interviu su ta

dane. Iš teksto buvo akivaizdu, kad moteriškė ne iš kelmo spirta ir niekam neleis lipti jai ant galvos.

– Laba diena, – ištaria Zekė ir Malina girdi, kad balsas labiau prikimęs nei įprastai, o tonas kiek pakeltas. Jis jaudinasi, nes nelabai įsivaizduoja, nuo ko pradėti su ta Rasmefog.

– Skambina Linšiopingo kriminalinės policijos inspektorius Zacharijas Martinsonas. Noriu trumpai paklausti poros dalykų. Ar galiu tai padaryti dabar?

Renkasi švelnesnius žodžius nei paprastai.

– Labai gerai. Reikalas tas, kad moterų futbolo komanda figūruoja Teresos Ekeved nužudymo byloje... Kaip figūruoja?.. Na, to atskleisti negaliu... Ne, ne konkreti žaidėja, o apskritai... Taip, galbūt... bet... Taip, žinoma, tai truputį atrodo kaip išankstinis nusistatymas. Paklausykite, nusiraminkite... Mes tiriame sunkų nusikaltimą.

Staiga Zekė perima iniciatyvą į savo rankas. Pija Rasmefog, regis, supranta, kad jie turi kai ko paklausti, jei jau „moterų futbolo komanda“ minima tyrime, nors ir tarp kitko.

– Ar, jūsų manymu, kuri nors žaidėja yra linkusi į smurtą? Labiau nei kitos. Ne? Gal kurios nors elgesys buvo neįprastas šiomis dienomis? Irgi ne? Nieko, kas galėtų mus sudominti?

Zekė patraukia ragelį nuo ausies.

– Įsiuto kaip velnias. Net neatsakė į paskutinį klausimą.

Karimas Akbaras mėgaujasi fotoaparatų blykstėmis, jų spragsėjimas šaukte šaukia: „Tu esi! Tu ypatingas!“

Priešais jį sėdi musę kandę arba įpykę žurnalistai. Net lengvoje vasarinėje aprangoje juntamas jo taip nekenčiamas nerūpestingas ir žurnalistų polinkį į bohemą išduodantis stilius. Ne kažką jiems tepasakė. Danielis

Hiogfeltas ir ta žvitri mergina iš „Aftonbladet“ itin aštriai kritikavo jų tylą.

– Negalite atsakyti į šį klausimą? – beveik rėkė Danielis Hiogfeltas. – Dėl techninių tyrimo detalių? O nemanote, kad miesto gyventojai turi teisę žinoti kuo daugiau? Dabar, kai žudikas vaikšto laisvėje. Mieste plinta nerimas, mes tai jaučiame. Kokią teisę turite slėpti informaciją?

– Niekas nesako, kad mes slepiame kažkokią informaciją.

– Ar šie du atvejai susiję?

Mergina iš „Aftonbladet“.

– Negaliu į tai atsakyti.

– Tačiau dirbate remdamiesi tokia prielaida?

– Tai vienas galimų variantų.

– Kaip atrodo jūsų teorija?

– Į šį klausimą negaliu atsakyti.

– Ar Luisa Svenson įtariama kuriuo nors nusikaltimu?

– Ne, šiuo metu ne.

– Vadinasi, krata buvo atlikta be reikalo?

Karimas užsimerkia. Pabūna taip kelis mirksnius, tada išgirsta kitą balsą.

– Ar turite bent ką nors, už ko galėtumėte užsikabinti?

Jis atsimerkia tuo pat metu, kai vienas iš žurnalistų minios klausia:

– Yra žinoma, kad ji lesbietė. Ar įtariate tokias seksualines sąsajas?

– Jokių komentarų.

Šiandien sunkiau nei paprastai, atmosfera karštesnė nei kada nors anksčiau. Staiga pajunta stiprų norą nešdintis nuo podiumo ir grįžti į prieplauką prie namelio Vestervike. Reikia ką nors jiems duoti, kitaip nenurims.

Tada išsižioja ir vos ištaręs žodžius suvokia padaręs klaidą.

– Tyrimo metu paaiškėjo, kad reikės patikrinti LFC moterų komandą.

– Kaip suprasti?

– Įtariate lesbietiškas sąsajas?

– Aš negaliu...

– Ar žvilgsnis krypsta į moterų futbolo komandą dėl policijoje gajų stereotipų?

– Kuri nors konkreti žaidėja?

– Kaip, jūsų nuomone, tai atsilieps požiūriui į moterų futbolą?

Klausimai sminga į jį kaip kulkos, kaip karštos sprogusio užtaiso skeveldros.

„Prakeikimas", – pagalvoja Karimas. Tada vėl užsimerkia ir pagalvoja apie savo šeimą, vos prieš porą savaičių išmokusį plaukti aštuonmetį sūnų.

Kioskas prie paplūdimio netoli Stureforso uždarytas. Aplink ąžuolą, kur jie tik vakar iškasė Teresos Ekeved kūną, vis dar ištempta įspėjamoji juosta. Mauduolių vos vienas kitas. Šeima su dviem mažais vaikais. Sėdi ant užtiesalo prie kranto, iš pažiūros nekvaršindami galvos dėl čionykščių įvykių, kurie, Malinos supratimu, yra persmelkę šią vietą, orą ir garsus.

Slavenka Višnič.

Jai priklauso šis kioskas, taip pat esantis Julsbru paplūdimyje ir dar vienas Glitingėje. Apskrities valdyba suteikė informaciją. Visi trys įforminti kaip prekybos įmonė. Bet dabar kioskas uždarytas ir Malinos tai nestebina.

– Aš dabar irgi nelaikyčiau atidaryto, – sako Zekei, jiems neramiai mindžikuojant priešais kioską vidurdienio saulės kaitroje. Stengiasi būti po medžiais, bet vis tiek suprakaitavę. Balti Zekės marškinėliai nuo drėgmės prilipę prie kūno, jo smėlio spalvos palaidinė lygiai taip pat.

– Taip, žmonės laikosi toliau nuo šios vietos.

– Važiuojam į Julsbru, ji gali būti ten.

Leidimuose buvo nurodytas mobiliojo telefono numeris, tačiau niekas neatsiliepė.

– Tu eik į mašiną pirmas, – ištaria Malina. Zekė sužiūra į ją, bet paskiau linkteli ir patraukia įkalne pievų link, kur saulė, atrodo, sukūrė naujos rūšies ramybę. Tikrovišką, bet vis tiek bauginančią, tarsi karštis būtų privertęs visus gyvus padarus sulįsti į slėptuves.

Malina nusileidžia prie medžio, pasilenkia ir pralenda pro įspėjamąją juostą.

Žemėje žioji duobė.

Rusenančių kirmėlių nematyti, tačiau vis tiek atrodo, kad žemė gali bet kurią akimirką atsiverti ir pratrūkti skysta, naikinančia ir įnirtusia liepsna.

Teresa.

Jos čia nėra, tačiau Malina mato veidą.

Viena akis atmerkta, kita užmerkta. Smaugimo žymės ant kaklo. Švariai nušveistas baltas kūnas ir tamsios žaizdos kaip pasiklydusios planetos šviečiančioje netaisyklingoje erdvėje.

Malina galvoja: „Kaip čia patekai? Kas to iš tavęs norėjo? Nebijok. Aš niekada nepasiduodu."

Pažadėk man, Malina Fors, kad niekada nenuleisi rankų, ieškodama to, kas šitaip mane nuskriaudė.

Bandau paliesti tavo šviesius, šiltus plaukus, tačiau mano pirštų ir delnų nėra ten, kur esi tu, nors plevendama ore regiu tave nepaprastai aiškiai.

Mergaitės.

Aš. Natali.

Peteris. Tu puikiai žinai, kas mus siejo, bet kol kas nesupranti, ką tai reiškia. Tėtis to niekada nesuprato, nenorėjo matyti, kokia buvau. Esu.

Tas pats ir su tavimi, Malina, kalbu apie tavo tėtį. Nors ne. Kaltini savo mamą, kad ji įsiterpė tarp judviejų, sudrumstė jūsų santykius ir sumažino jo susirūpinimą

tavimi.

Gali būti.

Bet gali būti ir kitaip, ar ne?

Esi žemai po manimi, Malina.

Ir vis tiek arti.

Vis dėlto vienu požiūriu stipriai man nusileidi. Žinojimu.

Taigi, nepasiduok.

Net jei aš ir žinau, kas įvyko, tik tu gali papasakoti tai tėčiui su mama ir atskleisti jiems tiesą.

Gal tiesa gali jiems padėti?

Man jau nesvarbu.

Galbūt dabar aš pati esu tiesa. Vienintelė tyra ir skaidri tiesa, kurios reikia žmogui.

Į ąžuolo lają įsimetęs vėjas kedena lapus. „Vėjas šiltas, bet kur sąsajos, susipynusios gijos, galinčios nuvesti mane, mus teisingu keliu?“

Ežero vanduo nuo karščio beveik burbuliuoja. Verdantis ir nejudantis, mirtinai nuodingas ir vis tiek viliojantis: „Šok ir aš tave įtrauksiu į dugną.“

„Ką čia veikei tu, ką veikėte jūs?“

Iš tiesų visai nebloga vieta.

Malina suklumpa prie duobės, buvusio kapo.

Perbraukia ranka žemę.

Pirštai patamsėja. Saulė atsispindi ežero vandenyje, kuris jos spinduliuose atrodo netikroviškai švarus. Atspindžiai žiba akyse kaip fotoaparatų blykstės, žeidžia rageną kaip išgaląsti peiliai, bet ji nenori užsidėti savųjų „Ray Ban“, trokšta matyti tikrovę tokią, kokia ji yra.

Palaidinė limpa prie nugaros.

– Klausykite, – pasigirsta vyriškas balsas, – jūs neturėtumėte eiti už juostos.

Vyras iš besimaudančios kompanijos.

„Teisuolis.

Bet jis tave gerbia, Teresa.“

Malina atsistoja.

Traukia iš priekinės džinsinio sijono kišenės piniginę.

Ištiesia pažymėjimą.

– Malina Fors, policija.

– Tikiuosi, sučiupsite tą išperą, – ištaria vyras prie duobės. Jo žvilgsnis nukreiptas kažkur į blyškią pievų žalumą viršuje.

31.

Uždarytas ir kioskas prie Julsbru paplūdimio, nors tokią dieną tikrai būtų galima susižerti gražaus pinigo. Nuokalnėje ties sraunia pilkai juodos spalvos upe klega mažiausiai šimtas mauduolių. Orą virpina kiek žemiau esančios elektrinės gaudesys. Turbinos sukasi visu pajėgumu, skleisdamos vos juntamą metalo kvapą.

Vasaros maudynės.

Mažyliai pliuškenasi atitvertoje saugioje teritorijoje iki tiltelio. Drąsa trykštantys paaugliai neria į toliau esančius sūkurius ir kapstosi atgal. Jų išstypę, bet dar nesuaugę, potencija alsuojantys kūnai gąsdina Maliną.

– Gražu, – ištaria ant kalnelio eglės pavėsyje pritūpęs Zekė.

– Klausimas tik kiek tas vanduo vėsina? Turėtų būti prišilęs bent iki trisdešimties laipsnių.

– Tai jau taip. O ir švara abejotina.

– Visi kaip pamišę stengiasi nusiplauti prakaitą, – sako Malina, tuo pat metu trindama tarp pirštų mažą medžio lapelį. Viena pusė minkšta ir beveik šalta, o kita – šiurkšti ir šilta.

Kioskas prie Glitingės paplūdimio taip pat pasirodo esąs uždarytas. Privačiam paplūdimiui tokia vasara – tikra sėkmė. Malina su Zeke girdi anapus tvoros sklin-

dančius besimaudančiųjų balsus, šūksnius, klegesį ir džiugų juoką.

Už jų – Šegetorpas, netoliese ir Rydas.

Nenuostabu, kad paplūdimys sausakimšas. Šiuose neturtingųjų ir imigrantų rajonuose žmonės vasaroja savo butuose.

– Važiuojam namo pas Slavenką Višnič. Gal bus apsirgusi?

– Vis tiek keista, kad visi trys kioskai uždaryti, – atsako Malina. – Juk būtent šiuo metų laiku jie turi nešti pinigus. Jei pati nedirba, turėtų ką nors samdyti.

– Ir aš taip pagalvojau, Malina.

– Kažkokia nesąmonė.

– Šitoks karštis yra nesąmonė, Malina. Gal niurktelkim į vandenį praskaidrinti smegenų?

– O maudymosi kostiumą turi?

– Mano nuosava oda tiks kuo puikiausiai.

– Jau matau antraštes „Corren“: „Glitingės paplūdimyje – nuogi policijos tyrėjai.“

– Ponui Hiogfeltui tai patiktų, – ištaria Zekė.

– Ką nori tuo pasakyti?

– Ką aš noriu pasakyti?

– Taip.

– Nieko ypatingo, Malina. Atsipalaiduok.

Tuščias ir Šegetorpe, Senojo Sodo gatvėje 3 B, pirmame aukšte esantis Slavenkos Višnič butas.

Čia, arčiau miškų gaisraviečių, aiškiai juntamas dūmų kvapas, tarsi pasklidęs tarp mažaaukštės statybos baltų plytų daugiabučių.

Paskambinus į duris laiptinėje niekas neatidarė. Iš vidaus nesigirdėjo nė menkiausio garselio. Dabar jie stovi lauke ir žiūri pro žaliuzes vidun, kur tamsiame kambaryje galima išskirti tik baldų kontūrus: sofa, stalas, keli foteliai ir beveik tuščia knygų lentyna ant kažko panašaus į ąžuolinį parketą.

– Ar tas žmogus apskritai egzistuoja?

– Nepanašu į tai, – atsako Zekė.

– Gali būti išvykusi. Į užsienį ar šiaip kur nors vienai dienai.

– Gali, bet tik ne dabar, turint tris kioskus.

– Reikės pasidomėti jos praeitimi. Migracijos departamentas turėtų ką nors žinoti. Pavesiu kam nors iš uniformuotųjų, – sako Malina.

Tada suskamba jos telefonas.

Svenas Šiomanas.

– Paskambino vakar Rydo trasa bėgiojusi moteris. Sakė, kad ją kažkas stebėjo, tykojo ir vijosi. Šnektelėkite su ja, jei turite laiko.

– Žinoma. Čia jau baigėme.

Vardas, pavardė.

Adresas Konsistorijos gatvėje.

Skoningai įrengto dviejų kambarių buto virtuvėje Linda Karlo pavaišina juos obuolių gėrimu su ledukais. Butas ketvirtame dešimtmetyje statytame name. Prižiūrėtas, su smėlio spalvos tinko sienomis. Viena seniausių mieste butų bendrijų su kosminėmis kvadratinio metro kainomis.

Gurkšnoja susėdę prie apskrito virtuvės stalo. Linda Karlo atsiprašo gaišinanti jų laiką, Zekė paaiškina, kad jiems įdomu viskas, kas gali būti susiję su žmogžudyste ir užpuolimu.

– Buvau pabėgioti miške, – pasakoja Linda Karlo. – Aš daug bėgioju, nors Rydo miške ne per dažniausiai. Nežinau kaip, bet staiga pajutau, kad kažkas mane stebi ir laukia miško glūdumoje. Nieko nemačiau, bet kažkas tikrai buvo. Gal vyras. Arba moteris. Žinau, kad buvau stebima, o kai leidausi bėgti, kažkas vijosi. Girdėjosi šlamėjimas, bent jau man taip pasirodė. Vis dėlto aš labai greita ir spėjau grįžti į stovėjimo aikštelę.

– Nieko nematėte? – klausia Malina.

Stengiasi, kad balsas atrodytų susidomėjęs.

– Nieko. Bet kažkas buvo. Pagalvojau, kad norėsite tai sužinoti. Gal užpuolikas gyvena Ryde?

– Galbūt. Jei tik užpuolikas yra vyras ir jei tai buvo jis.

– Kad ir kaip būtų, baisiai persigandau.

– Kurį laiką laikykitės atokiau nuo Rydo miško, – pataria Zekė. – Kol tai išsiaiškinsime, bėgiokite gatvėmis.

Linda Karlo atrodo nusiraminusi.

Beveik nustebusi, kad jie taip rimtai vertina jos išgąstį.

– Tiesą sakant, šiuo metų laiku smagiau plaukioti, – ištaria ji. – Mieste pilna gerų baseinų.

Jiems išėjus ir traukiant prie automobilio Zekė paklausia:

– Ką apie tai manai?

– Ką čia, po velnių, manysi... – atsako Malina.

Grįžta į nuovadą truputį po dviejų. Pakeliui greitai užkando ties Tornbiu esančioje „Ikea" parduotuvėje. Prekybos centras pilnas žmonių, trokštančių pabėgti nuo karščio ir įsigyti vasaros prekių pas visaliaudį Ingvarą*.

Prislėgtos išvaizdos Karimas Akbaras rymo priešais kompiuterį savo darbo vietoje, kurią papildomai įsirengė greta antrame aukšte turimo kabineto.

– Kas jam neduoda ramybės? – klausia Zekė braukdamas nuo kaktos prakaitą ir lengvai purtydamas nuo kūno marškinėlius.

– Neįsivaizduoju, – atsako Malina. – Ar jauti, kad viduje pasidarė vėsiau? Meistrai bus sutvarkę oro kondicionierių.

– Puikumėlis, – ištaria Zekė. – Ne daugiau nei dvidešimt laipsnių.

---

* Omenyje turimas „Ikea" įkūrėjas Ingvaras Kampradas.

Karimas pamoja jiems prieiti.

Milžiniškame monitoriuje atverti du langai.

„Aftonbladet“ ir „Corren“.

Abu laikraščiai didžiausią dėmesį skiria futbolo komandos temai.

„Žudikė lesbietė?“ „Aftonbladet“ antraštė ir komandos nuotrauka. Straipsnis prasideda tokiais žodžiais: *Pasak policijos viršininko Karimo Akbaro, dabar tyrėjų žvilgsnis krypsta į Linšiopingo moterų futbolo komandą...*

„Corren“:

Žmogžudystė ir stereotipai?

...kol kas nežinoma, kokiu pagrindu policija susidomėjo moterų futbolo komanda...

Abiejuose tinklalapiuose pasisako Pija Rasmefog.

Skundžiasi dėl jokiais konkrečiais faktais nepagrįsto dėmesio moterų futbolo komandai. Samprotauja, kad nusikaltimas, ko gero, turi lesbietišką atspalvį, o visuomenėje plačiai paplitusi nuomonė, kad moterų futbolo komandoje žaidžia vienos lesbietės. Dar blogiau, pasak Pijos Rasmefog, užsimenama, kad lesbietės neva itin linkusios į smurtą, kas yra gajus ir įžeidžiantis mitas.

„Tai rodo siauras policijos pažiūras pačiais įvairiausiais klausimais“, – teigia ji „Aftonbladet“.

– *Holy shit...* – iškošia Zekė. – Kaip tau tai pavyko, Karimai?

– Mes tik kartą paskambinome telefonu, – sako Malina. – Dėl kai ko, kas buvo pasakyta apklausos metu. Net nesidomime jomis. Ką tu pasakei per spaudos konferenciją?

Malina atsigręžia į Karimą. Tikisi pamatyti sutrikusį ir piktą, susigėdusį dėl akivaizdžios klaidos, tačiau jis atrodo susikaupęs.

– Pasakiau, kad tyrime figūruoja moterų futbolo komanda.

– Kodėl?

– Jie mane spaudė. Norėjau numesti kokį kaulą ir, kad

ir kaip kvaila, tie žodžiai tiesiog išsprūdo. Antra vertus, galbūt tame sąmyšyje išlįs kokie nors galai.

Prie jų prieina Svenas Šiomanas.

Pamatęs straipsnius ekrane negali nuslėpti šypsenos.

– Galime išplatinti paneigimą, – prabyla jis.

– Jokių prakeiktų paneigimų, – atšauna Karimas. – Tebūnie.

Anksčiau Malina visada žavėjosi Karimo gebėjimu manipuliuoti žiniasklaida ir tinkamai pasirodyti prieš kameras.

Bet dabar...

Velniškai šiurkšti klaida.

Kaip tikrų tikriausi akmens amžiaus laukiniai.

Betrūksta pridaužyti gėjų policijos mašinoje.

Manau, kad tu toks, o tu manai, kad aš šioks, turėtum daryti taip, o tu darai kitaip, todėl aš tau...

Malant liežuviu galima tiek košės privirti, kad ilgai neišsrėbsi. Apnuoginami ir sustiprinami stereotipai padeda blogiui įsibėgėti.

„Nuo karščio visų smegeninės užvirė, – galvoja grįždama prie darbo stalo Malina, – o iš perkaitusios makaulės mažai naudos."

Iš tolo nužvelgia Karimą.

Biuro kėdėje susmukęs puikiai treniruotas, lininiu kostiumu aprengtas kūnas spinduliuoja nuovargiu, kurio ji niekada nėra mačiusi anksčiau. Tarsi būtų pavargęs nuo žaidimų su žiniasklaida, nuo paikų ir nereikšmingų pasidalinimų informacija ir požiūriais. Lyg išsiilgęs aiškumo, to, kas yra balta arba juoda.

„Sėkmės, Karimai, – pagalvoja Malina. – Praėjo milijonai metų nuo tada, kai pasaulis buvo juodas arba baltas. Dabar jį sudaro milijonai spalvų, daugelis bjauraus ir gąsdinančio atspalvio, nors netrūksta ir tokių gražių, kad už širdies griebia. Dėl jų džiaugiesi kiekviena šiame pasaulyje praleista diena."

Suskamba jos telefonas.

– Fors klauso.

– Čia Viktorija Sulhagė. Skaičiau internete. Tikiuosi, suprantate, kaip mane nuvylėte?

– Viktorija, aš...

– Stereotipų ir taip per akis, Malina Fors. O aš dar jumis pasitikėjau...

– Viktorija...

Pypt.

Tyla. Daugiau nieko.

Tik nuojauta, kad viskas bus dar blogiau.

32.

Čia, apačioje, oro kondicionieriai nesiekia. Panašu, kad nė ventiliacija neveikia. Į kiemą išeinantys langeliai, aišku, atidaryti, tačiau pro juos patenkantis oras toks karštas, kad, regis, visai neturi deguonies.

Treniruoklių salė policijos nuovados rūsyje.

Viena mėgstamiausių Malinos vietų šioje žemėje.

Nors ir karšta, būtinai turi ten nueiti.

Taip pat ir šiandien, kai salė labiau primena pragaro prieigas, o akis užliejus sūriam prakaitui neseniai išdažytos geltonos sienos atrodo esančios oranžinės kaip liepsnos.

Ką tik dešimt minučių pabėgėta ant judančio takelio.

Balti sportiniai marškinėliai kiaurai permirkę.

Galvojo, kad tuoj neteks sąmonės.

Mąsto apie Natali Falk. Nori vėl ją apklausti, tik ką ji pasakys, ko dar nepasakė praėjusį kartą? Tegul pasidarbuoja laikas. Laikas, kurio jie neturi.

Kiekvienoje rankoje po penkiolikos kilogramų svarmenį. Aukštyn, žemyn, aukštyn, žemyn. Penkiolika kartų, tada pertraukėlė.

Jos viršutiniai rankų raumenys ilgi, gysloti ir stipresni, nei atrodo.

Nusiplūkusi taip, kad, rodos, tuoj apsivems šiame karštyje. Taip yra nutikę anksčiau – privėmė į šlykščiai žalią plastikinį kibirą prie salės durų.

Dažniausiai čia, apačioje, būna viena.

Daugelis treniruojasi mieste.

Tačiau Malinai patinka ši urvą primenanti vieta. Kartais kompaniją palaiko Juhanas Jakobsonas, radęs laiko tarp vaikų nuvežimų ir paėmimų iš darželio bei sąžinės priekaištų priepuolių. Mato, kaip šeiminis gyvenimas sunkia jo jėgas, kaip anksčiau tokioje berniokiškoje kaktoje ima rastis raukšlės.

„Tuvė.

Man trisdešimt ketveri.

Neprieštaraučiau ir turėčiau turėti daugiau raukšlių kaktoje, nors negaliu pakęsti ir dabar esančių.

Velnias.

Išmušiu iš šios vasaros visą jos nešamą mėšlą, dievaži, išmušiu.

Tuvė.

Greitai vėl namuose.

Janė. Kaip galiu taip tavęs ilgėtis, nors nuo tada, kai gyvenome drauge, praėjo daugiau nei dešimt metų?

Matau tave iš tolo.

Tavo trūkumai blėsta, bėgant metams vis stipriau, ar ne taip? Išsiskyrę mes tarsi suaugome drauge. Ar meilė gali būti tokia?“

Jos melas, kad negalėjo nuvežti į oro uostą. „Skavsta“, skrydis į Londoną, tada persėdimas ir tiesioginis skrydis į Balį su kažkokia britų užsakomųjų skrydžių bendrove.

Prieš dvylika dienų vykęs atsisveikinimas buto prieškambaryje dabar sukasi galvoje kaip scena iš filmo. Be garso, be kvapų. Vienas iš kito kažko laukiantys Janė ir ji, visi trys stebėtinai tylūs, tarsi artėjant netrukus juos

skirsiančiam nuotoliui prieškambaryje būtų išryškėjęs metų metus besitęsiantis ilgesys ir netektis.

Tai, kas galėjo išeiti.

Ji apkabino ir pabučiavo Tuvę su Jane. Tada įprastos atsisveikinimo frazės, jausmas, kad reikia naujų, tokių, kurių žmonės dar niekada nebuvo ištarę.

„Ką darysime dabar?"

Jos mintis. Matė, kaip Janei nesiverčia liežuvis, kai išsižiojo pasakyti: „Turėtum važiuoti kartu."

Tą akimirką norėjo jam suduoti. Šokti ir prikulti, nors tuo pat metu troško sėdėti lėktuve šalia, padėjusi galvą jam ant peties ir jausti greta miegančią Tuvę, prabusti viską gaubiančiame paprastumo ošime.

Vietoj to ištarė:

„Velniop, Jane, žinai juk, kad tai neįmanoma." Jautė, kad tuos žodžius sakė, šnibždėjo ir šaukė jau tūkstančius kartų, kad jie tapo bendru juodviejų prakeiksmu, tapo tiesa, nes buvo ištarti ir pagalvoti gana daug kartų, ir kad Tuvė neturėtų girdėti to varginančio mėšlo.

Nemaloniai viską puikiai suprantanti, nesmagiai sąmoninga Tuvė šalia Janės.

„Ką mes su tavimi darome, brangus vaike?"

Jie išėjo iš buto. Apačioje kaip pašėlęs pypsėjo Janės draugas Peka. Erzinantis atsisveikinimas. Blogas ženklas.

Ji nuėjo tiesiai į lovą.

Ne.

Patraukė nosies tiesumu į Danielio Hiogfelto butą.

Leido pririšti prie chromuoto „Mio" lovos rėmo.

Tada – išdulkinti visą sielvartą.

Ir buvo gera.

Pakeliui iš nuovados Malina praeina pagrindinį ligoninės korpusą.

Gerokai užtruko treniruoklių salėje, paskiau dar pusvalandį praplepėjo su Eba iš registratūros apie karštį ir paaugles dukras. Eba augina dvynes – kaip reikiant vel-

nių prisišveitusias šešiolikmetes.

Paskiau Malina kelias valandas praleido prie rašomojo stalo. Vėl išprakaitavusi tvarkė popierius, skaitė Migracijos departamento perduotą Slavenkos Višnič bylą, kurią anksčiau Zekės pavedimu gavo ir elektroniniu paštu atsiuntė vienas jaunųjų uniformuotųjų.

„Na ir greitai", – pagalvojo pamačiusi laišką elektroninio pašto dėžutėje. Tada kompiuterio monitoriuje skaitė, kaip Slavenka Višnič atvyko čia 1994 metais, kaip jos vyras ir du vaikai – ketverių ir šešerių – sudegė padegamosiomis granatomis apšaudytuose namuose Sarajeve, o pati, bandydama ištrūkti iš mieste tvyrančio pragaro, pateko į serbų pajėgų nelaisvę. Kaip dvi savaites buvo prievartaujama, kaip diena susimaišė su naktimi, kaip pavyko pasprukti, tačiau ji atsisakė patikslinti kaip būtent, kaip naktimis ėjo miškais ir pakelėmis į Dubrovniką, iš kur kažkaip pasisekė patekti į Italiją tam, kad atsidurtų Istade.

Nėščia.

Noršiopingo ligoninėje aštuonioliktą savaitę atliktas abortas.

Malina iš karto pastebėjo laiko neatitikimą.

Laiko, kada buvo prievartaujama serbų, ir aborto datos.

Tarp tų įvykių buvo mažiausiai dvidešimt keturios savaitės.

Kažkas gyvas.

Kažkas nužudomas.

Kad kažkas kitas gyventų.

Slavenkos Višnič nuotrauka. Ilgi tamsūs plaukai, aštrūs bruožai, pavargusios ir piktos, tačiau ryžtingos akys.

„Tai tu?" – pagalvojo Malina. „Ar tai tu?" – galvoja dabar, žvelgdama į ligoninės langus, šviesius taškus vis labiau temstančiame vakaro danguje.

Eina toliau.

Sunkiais žingsniais.

Žemyn, į Sodininkystės draugijos parką, medžių ir jų tamsos link.

Malina žingsniuoja takeliu į pavėsinę, kur buvo rasta šlitinėjanti nuoga Josefina Davidson. Juda lėtai, mintyse išsirengia ir bando pajusti, kas čia galėjo nutikti.

„Tu nori jaunų mergaičių. Švariai jas nuprausi. Ko tau iš jų reikia? Nekaltybės? Kodėl viena nužudyta, o kita gyva? Ar ji, Josefina, pabėgo nuo tavęs? Tavo padarytos žaizdos švarios, o Teresos net nudailintos. Nori viską kuo geriau sutvarkyti, ar ne taip?

Baimė ir vienatvė.

Nenoriu čia būti."

Besiilsinčios sūpynės.

Vangiai judančio, į miegą grimztančio miesto garsai. Nosį ir toliau kutena degančio miško kvapas, bet šiandien silpnas – vėjas pučia į kitą pusę.

Kažkas mėlynos spalvos.

Tada kažkoks traškesys iš medžių. „Ten kas nors yra? Kas nors mane stebi? Smalsus plėšrus paukštis?"

Malina apsigręžia. Prie jos sparčiai artėja juodas šešėlis.

„Kas, velniai griebtų?

Kas, po velnių, čia darosi?"

Bėk dabar.

Tai pajudėjo.

Plevendama šaukiu tau į ausį, bet tu negirdi.

Aš dingstu.

Nenoriu to matyti, girdėti, stebėti.

Bet mes greitai vėl pasimatysime.

Jei manęs neklausysi, netrukus vėl pasimatysime.

Sofija Freden nenoriai priėmė pasiūlymą dirbti indų plovėja restorane „Frimis". Šią vasarą apskritai nenorėjo dirbti, bet jie pašėlusiai gerai mokėjo, o ir atvažiuoti traukiniu iš Miolbio paprasta – vos kelios sekundės pėstute nuo stoties.

Ji pavargusi po ilgos pamainos karštyje ir drėgmėje.

Eina apie nieką negalvodama, smegenys tarsi išjungtos, traukia tamsiausia Geležinkelio parko vieta į stotį. Miesto šviesos prie pat, čia jai nieko negali nutikti. Ausyse styro „iPod" grotuvo ausinės, muzika parsisiųsta iš interneto – pompastiški Jenso Lekmano* tekstai ir muzika truputį padeda atgauti jėgas.

Eina pro vienoje vietoje augančius kelis šermukšnius, klevus ir didelį ąžuolą.

Dainuoja kartu.

Ir Sofija Freden negirdi, kaip kažkas sujuda krūmuose už nugaros, negirdi, kaip kažkas artinasi, tik pajunta iš nugaros apkabinusios rankos jėgą ir po kelių akimirkų jau guli tarp keturių aukštų šermukšnių ant šlykščiai šlapimu dvokiančios žemės tamsiame miesto užkampyje, bandydama išsaugoti gyvybę.

Stirna pradingsta. Pastebėjęs Maliną gyvūnas apsisuko ir nuliuoksėjo prie viešbučio „Ekoxen" esančios scenos link.

Malinos širdis vis dar daužosi nuo adrenalino antplūdžio.

Įeina į pavėsinę. Prisėda ant vieno medinių suolų, bando sudėlioti viduje susikaupusius bylos vaizdus.

Žmonės, vietos.

Tačiau išeina tik pilka beformė masė. Tada kūną persmelkia nerimas – akinantis baltumas, užsiliekantis kažkur diafragmoje.

---

* Švedijoje populiarus dainininkas.

Tai, kad stirnos nebijo užklysti į patį centrą, Linšiopingui yra komplimentas.

Vis dėlto jame klaidžioja dar kai kas. Šią naktį jos ne vienišos.

Dabar mes dviese, Malina Fors.

Tik Sofija Freden kol kas dar nežino savo būklės.

Bandysiu kuo įmanydama jai padėti.

Bijau tik, kad esu taip išsigandusi, jog vargu ar sugebėsiu pasirūpinti bent savimi.

Nužudyk mano nerimą, Malina. Tai vienas dalykų, kuriuos mes, žmonės, turime padaryti vieni dėl kitų.

Žinau tai čia, kur dabar plevenu.

33.

Liepos 20 d., antradienis

Įmonės „Tekniska Verken“ laikrodis rodo 05.42.

Jau tokiu metu velniškai šviesu.

Juodas dviratis rieda tai užvažiuodamas, tai nuvažiuodamas nuo asfalto. Trumpiausias kelias iš Stongebru esančios vilos yra pro „Cloetta Center“ areną, tada tuneliu po geležinkeliu ir aukštyn per Geležinkelio parką.

Pagirios.

„Bet aš esu Plieninis žmogus“, – galvoja tunelio link mindamas Patrikas Karlsonas.

Vakar šventė. Kepė sode mėsą ant grotelių. Motulė su tėtušiu išvažiavę į kaimą, o jis dabar keliauja į viešbutį „Frimis“, kuriame vasarą uždarbiauja padavėju per pusryčius.

Kepa kiaušinius.

Dengia stalus.

Jei viešbutyje gyvena vokiečių turistai, ant stalo netu-

ri būti migdolinių pyragaičių, nes kiekvienas išsineš bent po šimtą.

Tunelyje šilčiau, bet jame užtrunka vos kelias akimirkas.

Kyla aukštyn pro kelionių centrą.

Geležinkelio parkas.

Aplinkui amžių sandūros namai, paradiniai apartamentai su gausybe erdvių kambarių, gydytojų būstai. Žino, nes kadaise turėjo čia gyvenusią merginą. Tokią dailią daktarų dukrelę vardu Kornelina.

Perkūnas, koks vardas!

Įdomu, ar Sofija šiandien darbuosis prie kriauklės?

Pro krūmus. Tie medžiai motulei atrodo tokie gražūs.

Bet...

Prieblandoje tarp krūmų kažkas guli, nors ten niekas neturėtų voliotis.

Patrikas Karlsonas sustoja.

Paguldo dviratį į žolę.

Jam bloga nuo vakarykščio vyno iš pakelių, bet dar blogiau nuo to, ką mato.

Netvirtomis kojomis prieina arčiau.

Tankmėje guli kūnas.

Apsigręžti.

Negali.

Kūnas nuogas, baltas, tarsi nušveistas, nors žaizdos pasruvusios krauju.

Veidas.

Akys plačiai atmerktos. Pilkšvai žydros. Toli gražu ne gyvos.

Sofija.

Prie kriauklės.

„Šiandien ji indų neplaus“, – spėja pagalvoti Patrikas Karlsonas prieš nevalingai ištrūkstant dusliam riksmui.

– Tai pasikartojo.

Zekės balsas labiau pavargęs, nei Malina yra girdėjusi

kada nors anksčiau. Pavargęs kažkaip kitaip. Ne nuleidęs rankas, tačiau beveik abejingas, kas dar labiau gąsdina Maliną.

Ji matė tą abejingumą kitų, kai kurių vyresnių, policininkų akyse. Saugok Dieve, Zekei ar jai tokiai tapti. Zekė? Ne, tik ne Zekė. Beveik įgimtas užsidegimas jo griežtame žalių akių žvilgsnyje niekada neatslūgs. O gal?

Jis ištaria tai dar kartą.

Nuoga lovoje ant nuo prakaito permirkusios paklodės sėdinti Malina nenori sakyti tų žodžių, tikisi, kad jie rado gyvą parke ar dar kur nors klaidžiojančią mergaitę. Tačiau iš Zekės balso girdi, kad yra ne taip.

Telefono skambutis traukte ištraukė ją iš miego be sapno.

Tai pasikartojo.

Josefina buvo rasta ketvirtadienį, Teresa – sekmadienį, o dabar, praėjus dviem dienoms, atėjo dar vienos mergaitės eilė. Negyva?

– Ar labai blogai?

– Blogiau nebūna.

Malina suspaudžia telefono nelaikančios rankos kumštį.

– Prasmegsiu skradžiai, bet daugiau tai nepasikartos!

– *You're right*, – sušnibžda Zekė. – Metas prigriebti tą išperą.

Naujoji nusikaltimo vieta yra vos už poros šimtų metrų nuo Malinos buto. Eina ten pavėsyje skendinčia Šv. Lauryno gatvės puse. Velka kojas, nenori matyti to, ką žino netrukus išvysianti.

Dūmų nesijaučia, vėjas šiandien iš kitos pusės. Vis dėlto Malina kažkaip juos užuodžia, girdi naujų tonų skambesį virš miesto.

Šiluma.

Vasaros rūstybė.

Baimė.

Suvokimas, kad laisvėje klajoja blogis.

„Likite namuose, mergaitės. Niekur neikite. Vaikščiokite grupelėmis, tik šviesiu paros metu. Būkite budrios, apgaukite mirtį, kuri gali tykoti bet kur."

Smurto gniaužtai dusina mokslo miestą Linšiopingą, kaip smauglys vyniojasi aplink išdidžią pramonę, informacinių technologijų bendroves, universitetą, ligonines ir vieną už kitą ypatingesnius bei tuo pat metu vienas už kitą labiau persigandusius gyventojus.

„Baimė yra parazitas, o smurtas – jo išraiška, lėtai, lėtai atimanti iš miesto gyvenimo džiaugsmą. Jei tik dabar nepadarysime tam galo", – mąsto Malina.

Praeina „Corren" redakciją Šv. Lauryno gatvėje.

Danielis jau tikrai bus Geležinkelio parke.

„Frimis."

Zekė minėjo, kad tiek auka, tiek ją radęs vaikinas ten uždarbiavo vasarą.

Viešbučio fasadas primena aptriušusią senovinę pilį. Ten savo susirinkimus rengia paiki tipai iš Laisvųjų mūrininkų brolijos. Karimas yra jos narys. Zekės sūnus Martinas skaitė dėdulėms paskaitą apie sporto žvaigždės gyvenimą.

Malina trokšta galvoti apie bet ką, išskyrus už kampo esančiame parke laukiantį vaizdą: du patrulių automobiliai, uniformuoti policininkai, užtvaros ir žurnalistai su fotografais.

Žvyru pabarstytus takelius supa tankūs žemaūgiai krūmai.

Graži augalų grupelė. Rododendrai?

Ne, šermukšniai, liepos ir vienas ąžuolas.

Tarp jų – Karin Juhanison.

Malina pastebi raudonai oranžinę nuostabios suknelės medžiagą. Matė Karin vilkint ją anksčiau.

Karin stovi palinkusi virš kūno.

– Ji vardu Sofija Freden.

Malina girdi nuovargį ir Karin balse. Ne abejingumą ar pasidavimą, o greičiau užuojautą ir įsijautimą. Tokių gaidų Karin balse anksčiau niekada negirdėjo.

– Dar viena, – ištaria atsistodama ir pažvelgdama į Maliną Karin. Žvilgsnis taip pat susirūpinęs ir kupinas pykčio.

– Dar viena.

Vėl pakartoja.

Malina linkteli ir nužvelgia kūną. Akys užmerktos, nušveista oda atrodo kaip stiklinė, beveik permatomai balta. Ant krūtinės plačiai išdraskytos gilios žaizdos. Kruvinos, tačiau sutvarkytos, nors ir ne taip pat, kaip Teresos ar Josefinos. Dėl iš žaizdų tekėjusio kraujo ir baltos bei raudonos spalvų kontrasto kūnas atrodo stebėtinai ramus.

Aiškiai juntamas „Klorin“ kvapas.

– Ji beveik spindi, – ištaria Malina. – Ar turi kokių nors minčių dėl žaizdų? Skiriasi nuo ankstesnių. Ir kraujo daugiau.

– Žaizdos? – pakartoja Karin. – Kitokios. Tarsi paliktos kažkokių nagų. Mažo paukščio, jūrų kiaulytės, galbūt triušio ar katės. Kodėl daugiau kraujo? Gali būti, kad žudikas nespėjo gerai nuplauti arba neturėjo laiko laukti, kol žaizdos nustos kraujuoti. Čia juk miesto vidurys.

Karin balse negirdėti visada jame juntamo pranašumo. Nuo to atrodo malonesnė ir švelnesnė.

Triušio nagai.

„Tu vis ieškai? Jei rasi teisingą kelią, viskas išsispręs ir tavo norai bus išpildyti?“

Narvai Lolo Svenson sodyboje.

– Susidaro įspūdis, kad jis arba ji bando, – ištaria Malina Karin, – nes žaizdos kiekvieną kartą vis kitokios.

– Gali būti, Malina. Bet ką aš apie tai išmanau?

Pasigirsta iš toliau sklindantis Danielio Hiogfelto bal-

sas:

– Malina, ar tai to paties užpuoliko darbas?

Į jo klausimą tyliai, kad girdėtų tik Malina, atsako Karin:

– Mėlynų dažų dalelės vaginoje, kūnas nušveistas, auka pasmaugta. Galiu užtikrinti, kad turite reikalų su tuo pačiu užpuoliku.

Malina pažvelgia Karin į akis. Lėtai sumirksi atsakydama.

– Čia galėjo būti ir kuri nors iš mūsų, Malina, jei tik būtume jaunesnės.

– Kur ją suradęs žmogus?

– Sėdi su Martinsonu „Volvo" stovėjimo aikštelėje.

Gale sėdintis Patrikas Karlsonas mirtinai išsigandęs. Atrodo, galvoja, kad pats bus įtariamasis.

– Mes nemanome, kad esi prikišęs prie to rankas, Patrikai. Negalvojome taip nė akimirkos.

Mašinoje dūzgia oro kondicionierius. Šią vasarą vienas dažniausiai girdimų ir vienas maloniausių garsų.

– Jau patikrinome tavo alibi, – sako Zekė. – Žinome, kad kartu dirbote. Mums reikia tik vieno – ar gali papasakoti apie ją ką nors, ką turėtume žinoti?

– Kalbėjau su ja vos porą kartų.

Minkšti paaugliški žandai juda aukštyn ir žemyn.

– Turėjo prie kriauklės darbo iki kaklo. Minėjo, kad verčiau būtų pasirinkusi padavėjos darbą „Tinnis", kur dirbo praėjusią vasarą.

„Tinnis."

„Viską atiduočiau, kad galėčiau dabar ten plaukioti."

– Nepažinojau jos. Bet, aišku, man ji atrodė graži. Kaip ir sakiau, tiesiog važiavau pro šalį pakeliui į darbą.

„Sofija, – pagalvoja Malina, – tiesiog ėjo iš darbo."

„Ir pataikė kaip tik ten, kur laukė užpuolikas?"

– Ar žinai, kur Sofija gyveno?

– Miolbyje. Garantuotai ėjo į traukinį.
– Miolbyje?
Malina užsimerkia.
„Mes atsiliekame visu šimtu žingsnių“, – pagalvoja.

34.

Tokią dieną kaip ši norisi išgerti pietums vieną, du, tris, keturis bokalus alaus, o po pietų susiversti didelį butelį tekilos. Bet taip niekada nenutinka, ji nepasiduoda pagundai. Vietoj to – vėlyvas rytinis susitikimas nuovadoje.

Stalo gale sėdi susikaupęs Karimas Akbaras. Jam už nugaros blizga pro kampu nuleistas žaliuzes prasiskverbiančių spindulių apšviesta matinė balta lenta. Karimui iš kairės sėdi Svenas Šiomanas. Maišeliai po akimis ir po nuskalbtais medvilniniais marškinėliais išvirtęs pilvas. Malina žino, kad karštis jam kančia, kad ištverti tokios vasaros dienas jam gerokai sunkiau nei kitiems. Pastebėjo, kad jau pavasarį atrodė vis labiau ir labiau nuvargęs, tačiau nenorėjo klausti, kodėl. Nenorėjo garsiai pasakyti to, kas ir taip akivaizdu, nenorėjo galvoti, kas būtų, jei jis susirgtų arba sunegaluotų širdis.

„Mokytojas.“

„Tu buvai mano mokytojas, Svenai.“

Jo maldelė: *Tyrimo metu įsiklausyk į balsus, Malina. Išgirsk, ką jie bando tau pasakyti.* Pamažu, bėgant dienoms, savaitėms, mėnesiams ir metams, ji tai interpretavo savaip: *Matyk vaizdus, pajusk nuojautas, įžvelk dėsningumą.*

Priešais Sveną sėdi Zekė.

Vėl puikios formos, tiesia nugara, pasiruošęs imtis bet kokio jų kelyje pasipainiojusio mėšlo. *I'll break for nobody!* Alkanas ir atviras nieko neslepiančio žmogaus

žvilgsnis.

Susirinkime pirmą kartą dalyvauja kolegos iš Mutalos ir Miolbio.

Sundstenas. Peras.

Jaunesnė vaikų neturinčio Juhano Jakobsono kopija. Lieknas ir gyslotas, veidas atviras, apgaubtas kiek per ilgų lininių plaukų. Vilki susiglamžiusį lininį kostiumą. Nekaltas, tačiau įdėmus žvilgsnis, smaila nosis virš plonų lūpų. „Atrodo inteligentiškas", – pagalvoja Malina.

Valdemaras Ekenbergas.

Ilgi ištikimos tarnybos metai.

Neklaužada policininkas, visuotinai žinomas dėl polinkio į smurtą. Cigaretės paženklino veidą giliomis raukšlėmis. Liesas ir atrodo vyresnis nei penkiasdešimties, kiek jam yra iš tiesų. Plaukai žili ir be gyvybės ženklų, tačiau pilkai žalios akys stebėtinai gyvos: sučiupsime tą išperą!

Karimas pradeda:

– Karin Juhanison patvirtino, kad dažų likučiai tokie patys, kaip ir ant kitų aukų kūnų. Kiti techniniai įrodymai bus gauti šiandien, vėlų vėliausiai rytoj. Turime reikalą su tuo pačiu užpuoliku. Arba užpuolike. Arba užpuolikais.

– Taip, – ištaria Valdemaras Ekenbergas aukštu ir prikimusiu balsu. – Vargu ar galime tikėtis rasti užpuoliką tarp jai artimų žmonių. Panašu, kad merginos niekaip nesusijusios tarpusavyje.

– Vargu, – pritaria Zekė.

– Įdėmiai perskaičiau bylos medžiagą, – įsiterpia Peras Sundstenas. – Kyla įspūdis, kad susidūrėme su žmogaus šešėliu. Kažkuo, kas yra ir tuo pat metu ne.

Svenas linkteli.

– Ką tu manai, Malina?

Laukia iš jos išmintingų žodžių, galinčių parodyti kelią toliau.

– Veiksmuose yra tam tikras dėsningumas, tik kol kas

jo neperprantu. Ar Sofijos Freden tėvams jau pranešta?

Teresos Ekeved mama klykdama susmuko prieškambaryje ant grindų.

Tėtis ir toliau šiek tiek tvardėsi, tačiau veide buvo aiškus suvokimas: „Esu kančių kelio pradžioje."

– Personas ir Bjork iš Miolbio tuo jau pasirūpino, – atsako Valdemaras Ekenbergas. – Tinkami žmonės, sugeba tai padaryti kiek įmanoma geriau. Niekam nelinkiu tokios užduoties. Kartu apklaus Sofijos tėvus ir sužinos būtiniausius dalykus.

Užduotis.

Pažįstamas žodis. Išsisukinėjimas, aplinkkelis, dirbtinai sukuriamas atstumas, kad galėtum ištverti tokį susitikimą su žmonėmis.

Tada trumpa Pero Sundsteno ataskaita.

Vakarykštė aplinkinių gyventojų Stureforse apklausa nieko nedavė, o jų su Ekenbergu spėti patikrinti seksualiniai nusikaltėliai turėjo užtikrintą alibi. Sąraše dešimt asmenų, penki jau apklausti.

– Šiandien patikrinsime kitus, bet aš abejoju, ar tai ką nors duos.

– Mums nepavyko rasti kiosko savininkės, – priduria Malina. – Panašu, kad išvykusi. Kioskai uždaryti per patį sezono įkarštį.

– Triukšmas dėl moterų futbolo komandos nurimo, – sako Karimas. – Greita įvykių kaita turi pranašumą – niekas neturi laiko nereikšmingiems dalykams. Vis dėlto aš toje vietoje susimoviau.

Suvienijantis kaltės pripažinimas, tyrimo grupei skirta retorika. Mažytis atsiprašymas ir jūs man atleisite bei vėl gerbsite, juk taip?

„Gerbiu tave, Karimai. Esi geresnis policijos viršininkas už daugelį kitų."

Žodį perima Svenas.

– Ir toliau jokių žinių iš „Yahoo" ir „Facebook". Panašu, kad jie itin nenoriai suteikia duomenis. „Yahoo" teigia,

kad reikia JAV teismo išduoto orderio. „Facebook" apskritai neatsakė. Luisos Svenson kompiuteris visiškai švarus. Žinoma, galėjo daug ką ištrinti, nes nujautė, kad apsilankysime.

Svenas giliai įkvepia.

– Toliau dirbama siekiant nustatyti galimą vibratoriaus modelį, bet kol kas neturime nieko konkretaus.

Tada perbraukia ranka galvą.

– Kaip siūlote veikti toliau?

Svenas yra parengiamojo tyrimo vadovas, tačiau atrodo, kad atsakomybė už tyrimą plūduriuoja patalpoje skersai ir išilgai kaip karštas karštas asfaltas, į kurį niekas nenori nusvilti nagų.

Sudejuoja oro kondicionierius.

Sušnarpščia.

Ir nutyla.

– Prakeikimas! Tik pradėjo veikti, ir vėl! Netrukus čia bus labai šilta, – keiksnoja Zekė.

Visi laukia Sveno ėjimo ir nuorodų. Jis prabyla:

– Sundstenai ir Ekenbergai, jūs apklausite „Frimnis" kaimynystėje gyvenančius žmones ir Sofijos Freden bendradarbius viešbutyje. Malina ir Zeke, suraskite kiosko savininkę, taip pat pasidomėkite, ar kartais Josefina Davidson nebus ko prisiminusi. Gal dar kartą apklauskite arba tiesiog pasikalbėkite. Tikėkimės, kad atsiras ką nors mačiusių arba girdėjusių liudininkų. Galbūt Miolbyje pavyks ką nors išsiaiškinti apie Sofiją Freden, kas mums leistų judėti toliau. O šiaip telieka laukti ko nors iš technikos skyriaus. Tokie mūsų ateities planai. Gal dar kas?

Aplink stalą tvyro tyla.

– Tada prie darbo, – ištaria Karimas.

– Šešėlis.

Zekė stovi prie Malinos stalo. Lėtai taria tą žodį.

– Truputį panašu, – sutinka Malina. – Žmogaus šešė-

lis. Arba dėl tvarkos pamišęs asmuo.

– Arba šiaip pamišęs.

– Ir tos skirtingos mergaičių žaizdos... – tęsia Malina.

– Tame smurte beveik jaučiamas smalsumas, – taria Zekė.

– Švara. Plovimas.

– Tarsi žudikas norėtų paversti jas nekaltomis.

– Ar Josefina Davidson dar ligoninėje?

– Patikrinsime, turėtų jau būti namuose.

Malinai skambinant Zekė lūkuriuoja prie jos stalo.

Palaukia, kol padeda ragelį ir ištaria:

– Ji namuose, panašu, kad pati norėjo grįžti.

– Kaip manai, ar gali ką nors prisiminti?

– Ne, – atsako Malina. – Bet pabandykime.

Malina galvoja apie Mariją Murval, kuri tikrai prisimena užpuolimą miške, tačiau laiko įspraudusi save į kampą ir leidžia sąmonei funkcionuoti viso labo kaip egzistencijos pagrindui. Egzistencijos, kuri yra menkesnė net už daugelio gyvūnų.

Ar tai yra tai, ką blogis gali padaryti su žmogumi?

Akivaizdu.

Tada suskamba Malinos telefonas.

Eba iš registratūros.

– Kažkoks žmogus nori su tavimi pasikalbėti, Malina. Prisistatyti vengia, kalba su stipriu akcentu.

– Sujunk.

Balsas, akcentas, iš karto prabundantys stereotipai. Nors Malina ir nenori pripažinti, to žmogaus žodžiai skamba kvailai. Vos suprantama švedų kalba išlemena:

– Žinai tą sutrauką Behzadą Karami, jis neturi prakeikto alibi, jo šeima tik meluoja, tą naktį jis kažkur buvo, šiąnakt taip pat, aš žinau. Pakratykite jį vėl, jie meluoja. Naktimis jis dažnai daro keistus dalykus, jis tiesiog dingsta.

„O iš kur tu žinai?“ – pagalvoja Malina. Tada ištaria:

– Kuo jūs vardu?

Ekrane jokio numerio, vyras, greičiausiai dar paauglys, ko gero, skambina iš taksofono.

– Aš vardu niekas.

– Palaukite...

Pypt.

Malina atsigręžia į klausiamu žvilgsniu žiūrintį Zekę.

– Ką tik tyrime vėl išlindo Behzadas Karami. Reikės patikrinti iš naujo.

– *Sure*, tik nuo ko pradėsime? Behzadas Karami, Slavenka Višnič ar Josefina Davidson?

Malina skėsteli rankomis.

– Kaip manai, kas iš jų namuose turi oro kondicionierių?

– Pradėkime nuo Josefinos, – atsako Zekė. – Višnič, švelniai tariant, sunkiai pasiekiama.

35.

– Karimas kartais ne čia gyvena? – klausia Zekė šluostydamasis nuo viršutinės lūpos į nudegimų pūsleles panašius prakaito lašus.

– Tiesa, jų namas kažkur šiose vietose, – atsako Malina ir pagalvoja, kad Josefinai Davidson neįtikėtinai pasisekė, jog pavyko likti gyvai.

Mašiną palieka prie mokyklos. Josefina Davidson gyvena tėvų kotedže Lambuhove.

Nedideli namai, tvarkingomis eilėmis viena prie kitos prilipusios nepretenzingos šeimų svajonės iš raudonai dažytos medienos. Priekyje puikuojasi stropiai prižiūrėtos lysvės ir didelės gyvatvorės, spėjusios užaugti per nuo rajono pastatymo praėjusius dešimtmečius.

– Manau, Karimo sūnus lanko tą mokyklą, – ištaria Malina jiems pamažu artėjant prie kotedžų.

Sustoja prie dvylikto numerio, įžengia į nedidelį sodelį

ir skambina į duris, tačiau skambučio nesigirdi. Malina siekia žiedo, kabančio iš žalias lauko duris puošiančio paauksuoto liūto nasrų. Kai ima belsti, durys atsidaro, o plyšyje pasirodo Josefinos veidas.

– Sveiki. Jūs? Ko norėjote?

– Turime kelis klausimus, – atsako Malina. – Norime sužinoti, ar ką nors prisiminei arba gal gali prisiminti.

– Užeikite.

Josefina praveria duris.

Apsivilkusi laisvai krentančia rožine suknute. Plaukai šlapi, Malinos nuomone, turbūt po dušo. Vis dėlto tvarsčiai ant rankų ir kojų sausi bei švarūs.

Ji eina pirma. Praveda juos pro virtuvę su baltomis spintelių durelėmis, tada toliau į svetainę su dviem viena prieš kitą stovinčiomis raudonojo vyno spalvos „Chesterfield" sofomis. Toliau matosi kiemas su hamaku ir plastikiniais baldais. Tvankiame kambaryje tvyro silpnas dūmų, prakaito ir šviežiai virtos karamelės kvapas.

Malina su Zeke atsisėda šalia, Josefina įsitaiso priešais. „Čia, namuose, atrodai vyresnė, tarsi stilingi baldai ir pigūs „Wilton" kilimai vogtų iš tavęs jaunystę", – pagalvoja Malina.

– Aš nieko neatsimenu, – ištaria Josefina Davidson. – Tiesą sakant, kodėl turėčiau to norėti?

Suneria rankas ant kelių. Pirštai pabąla, o ji nusuka žvilgsnį į lauką.

– Mamos su tėčiu nėra namuose? – paklausia Malina.

– Dirba.

Atsigręžia į juos.

– Jei nenorėtum būti viena, galėtų pasiimti nedarbingumo lapelį ir likti su tavimi.

– Tada uždirbtų mažiau pinigų. Jie ir patys labiau nori dirbti.

– Nebijai būti viena?

– Ne, aš juk nieko neatsimenu, tai ko man bijoti? Kad

tai pasikartos? Nemanau.

„Žmogaus, kuris tave nuskriaudė, – pagalvoja Malina. – Aš bijau to žmogaus, tu irgi turėtum. Turėtum bijoti, bet esi protinga – ką baimė duotų? Tikimybė, kad užpuolikas grįš tavęs, minimali, jei jis arba ji būtų norėjusi nužudyti, tai ir būtum negyva.“

– Kodėl ėjai į kiną viena? – klausia Malina. – Paprastai juk į kiną vaikštoma su kuo nors.

– Man patinka vienai. Manau, kad plepalai tik trukdo įsijausti į filmą.

– Gerai. Dabar pabandyk prisiminti. Ką veikei tą vakarą, kas atsitiko, bandyk atgaminti galvoje kokį nors vaizdą, žodį, kvapą, na, bent kažką. Pabandyk.

Malina stengiasi kalbėti kiek galima įtikinamiau, savo intonacija perduoti žinią: „Prisiminti įmanoma. Mums tai padėtų.“

Josefina užsimerkia, susikaupia, bet netrukus vėl atsimerkia ir liūdnai pažvelgia į Maliną su Zeke.

– *Sorry*, – ištaria.

– O kaip sapnai? – klausia Malina. – Gal juose kas nors yra?

– Aš niekada neatsimenu sapnų, – atsako Josefina.

Prieš išeidama Malina stabteli prieškambaryje ir pažvelgia į save veidrodyje. Pro kairėje esančias duris mato, kaip Josefina kelia ant nudėvėtos „Cylinda“ viryklės vandens puodą.

Pati nežinodama kodėl, Malina žengia į virtuvę ir padeda ranką Josefinai ant peties.

– Ką ketini veikti šią vasarą? – paklausia ji, o Josefina krūpteli ir atsisuka.

– Pailsėsiu. Ruošiausi padirbėti kioske prie Glitingės paplūdimio, bet po trijų dienų atsisakiau. Pagalvojau, kad verčiau jau paatostogausiu.

Malina sustingsta.

– Vadinasi, pažįsti Slavenką Višnič?
Josefina nusijuokia:
– Nemanau, kad kas nors apskritai pažįsta tą žmogų.

– Ji turėjo dirbti Slavenkai Višnič, tačiau po trijų dienų atsisakė.
Malina stengiasi neatrodyti per daug sujaudinta tų sąsajų.
– Čia tai bent, – nusistebi Zekė. – Kad mane skradžiai...
– Net patarė, kur būtų galima rasti Slavenką. Nemano, kad ji būtų užsienyje.
– Tai kurgi?
– Galbūt gesina miškų gaisrus. Kaip savanorė. Sako, kad gaisrams prasidėjus kalbėjo apie juos nesustodama, minėjo, kad reikia savanorių pagalbos.
– Skaičiau „Corren“, kad gaisrų pakraščiuose padeda šimtai savanorių su antklodėmis.
– Gali būti tiesa. Jos šeima žuvo per gaisrą Sarajeve, kai granatomis buvo apšaudytas jų daugiabutis.
Janė.
Jis buvo gelbėjimo tarnybos darbuotojas Bosnijoje. Žino, kad regėjo ten visus įmanomus siaubus, bet iš tiesų nieko niekada nepasakojo.
Tyla.
Dingusi atmintis.
Daugiau nei pusseserės.
Seserys.

Kelias neria į dūmus.
Išilgai gaisro židinio link vedančio keliuko rikiuojasi automobilių eilės. Miško gaisro riba yra šiauriau Hultšio ežero, todėl pervažiavę Jungsbru jie pasuko Šelmu keliu per tankias girias. Visai kaip praėjusią žiemą, tiriant Bengto Andersono bylą.

Riedant išdžiūvusia ir iškankinta lyguma su virš kelio kylančiais dūmų stulpais nė vienas apie ją neužsiminė.

Vietoj to Zekė paleido savo taip mėgstamą vokišką chorinę muziką. Kažkokio choro kitais žodžiais ir sunkiais liturginės muzikos tonais perdainuota Vagnerio opera.

Garsiai.

„Distopiška, – pagalvoja Malina. – Puikiai tiktų prastam siaubo filmui."

Garsas pritildomas tik jai skambinant Sundstenui, kad patikrintų Behzadą Karami.

– Bus padaryta. Mes jau baigėme gyvenančių netoli Geležinkelio parko ir „Frimis" apklausą. Niekas nieko nematė. Tokiu metu žmonės miega.

Baigusi pokalbį paskambino Svenui Šiomanui ir papasakojo apie naujas sąsajas.

– Gerai. Pagaliau.

Paskiau priartėjo prie gaisravietės. Automobilio pusėn virto dūmų kamuoliai, prieš tai buvęs žydras dangus tapo pilkas ir niūrus, o jie labai aiškiai jautė mašinos viduje kylantį karštį, kuris žadino norą apsigręžti ir sprukti, kol oda nenusvilo iki raudonumo, neišvirė ir nesuanglėjo, – smegenys pačios sudėliojo kūno katastrofos scenarijų. Smarvė taip pat vis stiprėjo. Sudegusio pasaulio, gyvos supleškėjusios mėsos, kuriai gedulingas giesmes ošė patys glodžių liepsnų jau laižomi medžiai.

Dabar juda žvyrkeliu, į kurį nusuko paskui priekyje važiavusį gaisrininkų automobilį. Viršuje ratus suka sraigtasparnis su vandens kaušu, paskui nuskrenda virš liepsnų ir dingsta iš akiračio. Keliu eina žmonės suodinais veidais, akis slepia akiniai.

– Koks jos automobilis? – Zekės rankos tvirtai laiko vairą, o mašina lėtai rieda ugnies židinio link. Aplinkui sudegę medžiai, ore plaikstosi suodžiai ir pelenai.

– Automobilių registro duomenimis – baltas „Fiat" furgonas.

– Tokio kol kas nebuvo.

Palei šoninį keliuką stovi greitosios pagalbos automobilis, prie jo kvapą gaudo du ugniagesiai, kvėpuoja iš didelių geltonų balionų tuo, kas turėtų būti deguonis.

„Ir tu nekantrauji patekti į šį pragarą, Jane?“

Žmonės su antklodėmis rankose. Dangsto jomis rūkstančią žemę. Toliau galima įžiūrėti medžius ryjančias liepsnas.

– Tokio gaisro Esterjotlande dar niekada nebuvo, – ištaria Zekė. – Jie dangsto rūkstančias vietas, kad liepsna vėl neįsisiautėtų. Ar žinojai, kad įsismarkavusi ugnis gali peršokti nuo vieno medžio lajos ant kito daugiau nei penkiasdešimt metrų? Kaip sprogimas. Tada tikrai pavojinga – gaisrininkai gali būti atkirsti ir apsupti ugnies.

Kol kas niekas nežuvo, nei iš ugniagesių, nei iš savanorių.

Jei statistika nepakis, gaisras bus pasiglemžęs tik miško gyvūnų gyvybes.

Jie prasilenkia su mažesnio modelio gaisrininkų mašina ir Malina atpažįsta ant priekinės sėdynės sėdinčius du Janės kolegas, tik nepamena vardų. Jie irgi ją pastebi, linkteli pasisveikindami.

– Kieti vyrukai, – sako Zekė.

– Tai jau taip, – atsako Malina.

Automobilių grandinė ima retėti, savanorių lieka mažiau. Penkių rajonų gaisrininkai laksto į mišką ir iš jo, zuja pirmyn atgal degančioje augalijoje. Tada pamato baltą „Fiat“.

– Kad tave šimts... – išsprūsta Zekei.

– Numeris atitinka, – ištaria Malina.

Jie sustoja šalia „Fiat“ ir praveria „Volvo“ dureles. Į veidus bloškia toliau miške beveik neįžiūrimo pragaro gaudesys ir karštis. Oras pilnas aitraus suodžių ir sudegusios mėsos dvoko, girdisi niūrus ugnies švilpesys, tarsi pats Dievas skambintų pavojaus varpais.

Karštis beveik nepakeliamas.

Vasara plius ugnis lygu pirtis.

– Čia net suomiui nepatiktų, – ištaria Zekė tarsi skaitydamas Malinos mintis.

– Ne, velniai griebtų. Mažiausiai keturiasdešimt penki laipsniai.

Nuo ugnies pusės sklinda šūksniai ir riksmai. Prasisklaidžius dviem žemai kabantiems dūmų debesims tarp suanglėjusių klevų pasirodo Malinos ūgio moteris su dėmėtais nuo suodžių drabužiais ir paišinu veidu.

– Spėju, kad Slavenka Višnič? – kreipiasi Zekė.

– Galbūt jūsų paslaugoms, – atšauna moteris.

36.

Slavenka Višnič. Sarajevo apsiaustis, 1994 metai.

Jie retai kada apšaudo naktį, bet kartais pasitaiko. Tada vaikai prabunda iš miego ir aš turiu stipriai apkabinusi laikyti trejų metų Miroso kūnelį, o Kranska slepiasi tėčio glėbyje, įsmeigusi į mane baimės kupinas akis, tarsi galėčiau ją išgelbėti, jei Dievo valia nukreiptų vieną granatų į mūsų butą ar namą.

Tolimas kanonados griausmas artėja.

Grindlentės nuo jo girgžda viena į kitą.

Šilta mano berniuko oda glaudžiasi prie manosios po antklode. Jaučiu per pižamą, lygiai kaip ir greitai plakančią širdelę. Jos dūžiai byloja apie mano trūkumus – jis žino, kad net mama negali apsaugoti nuo tikros baimės. Sėdime visi keturi lovoje, miegoti neįmanoma. Bet mes kartu kvėpuojame, alsavimas tampa bendras, ir nors lauke siaučia negailestingas, iki religijos išaukštintas karas, mums atrodo, kad niekas negali mūsų pasiekti, kad esame saugūs šiame iš meilės ir svajonių nuvytame kokone, kuris yra mūsų namai.

Vieną dieną buvau turguje.

Grįždama sėkmingai praslydau pro snaiperiais vadinamų žmonių medžiotojų taikiklius.

Tačiau į mūsų namo stogą pataikė padegamoji granata, prasigręžė dviem aukštais žemiau ir sprogo po mumis esančiame bute. Iš apačios kylančios liepsnos turėjo praryti jus akimirksniu. Kai parėjau, visas namas buvo virtęs liepsnojančiu fakelu. Žmonės mane laikė, šiltos jų rankos buvo tvirtai įsikibusios. Norėjau vidun, pas jus, nes žinojau, kad degėte ten, ir pati norėjau sudegti drauge.

Iš jūsų neliko visiškai nieko.

Visiškai.

Tokia negailestinga fosforinė padegamųjų granatų liepsna. Miegojau ant mūsų meile ir svajonėmis buvusios anglių krūvos. Praleidau ten visą naktį, bandydama prisiminti jūsų kvapus, garsus, veidus ir balsus, jūsų odos prisilietimą, tačiau jutau tik aitrų ugnies ir anglių dvoką, girdėjau tik šautuvų poškėjimą ir toliau savo liūdnas giesmes traukiančių haubicų dundėjimą.

Ryte pažadino ant nuogo kaklo krintantys šalto lietaus lašai. Patraukiau tiesiai į mišką. Man nerūpėjo, kad galiu būti nušauta arba patekti į apsupusiųjų rankas. Kalvas gaubė debesys. Mane jie sučiupo vos už kilometro ar dviejų.

Jų, vyrų, prisilietimai neegzistavo, kad ir ką su manimi darė. Jie kėlė tik panieką ir daugiau nieko.

Gulėjau ant grindų ir viskas, kas nebuvo šviesa, buvo tamsa. Pasaulis geltonai juodas ir vis tiek bespalvis.

Troškau būti nužudyta.

Bet kaip jie galėjo tai padaryti? Aš jau buvau negyva. Tada sapne pamačiau jūsų veidus, girdėjau balsus.

„Eik, mama, eik. Tavo kelionė dar nebaigta.“ Mylėjau jus ir nekenčiau dėl to, kad buvau gyva, dėl to, kad atėjote iš savo naujųjų namų vien tam, kad man tai pasakytumėte.

Norėjau būti su jumis, nupinti naują kokoną iš tyros ir neįveikiamos meilės. Troškau nuvyti šiltas meilės gijas aplink jūsų trijų širdis ir taip jas susigrąžinti, priversti plakti amžinai.

37.

– Kas gali gyventi tokiame šūdiname rajone?

Valdemaras Ekenbergas kalba pūškuodamas laiptais į butą Ekholmene.

Pakeliui mašinoje:

– Kaip žaisime?

Peras Sundstenas girdėjo, kad kalba amerikietiškomis frazėmis. Pats negali pakęsti, kad darbe šneka kaip policininkas iš amerikietiškų serialų.

Mažiau prikimęs, ryžtingas Valdemaro balsas:

– Su juočkiais nesiterliojame. Jų žemas skausmo slenkstis, tai šiek tiek paspausime.

– Paspausime?

– Taip, žinai juk.

Peras žinojo. Jam nepatiko vyresniojo kolegos rasistinės kalbos ir žmonių, pas kuriuos važiavo, apibendrinimai, tačiau tylėjo. Dabar ne metas rūpintis tokiais dalykais, nusikaltimai tokie sunkūs, kad visa kita yra mažiau svarbu. Kartais reikėdavo šiek tiek nusižengti įstatymams, kad būtų užtikrintas jų funkcionavimas. Taip buvo visose kultūrose ir visais laikais, nuo pat tada, kai Hamurabis išleido savo „Akis už akį, dantis už dantį“.

„Aš ne naivuolis“, – galvoja Peras. Tiesiog ne toks cinikas, kaip šiandien suprato esant Valdemarą.

Apskritai cinizmas visai neblogas dalykas.

Kas kita stereotipai. Jis gali išsiversti ir be jų. Purvinų užkaborių, kaip Peras tai vadina, turi visi žmonės, nepai-

sant kilmės ir odos spalvos.

Daugiabutis Ekholmene, kuriame gyvena Behzado Karami tėvai.

Sienos nuterliotos prastos kokybės grafičiais ant apsilaupiusio tinko.

Tą naktį, kai buvo rasta užpulta Josefina Davidson, Behzadas Karami neva dalyvavęs čia vykusioje šventėje. Tėvai gyvena antrame namo be lifto aukšte.

Sundstenas ir Ekenbergas skambina į duris.

Dvejonės.

Užkabinta grandinėlė.

Moters veidas plyšyje.

Perui į pakaušį šnopuoja nuo lipimo laiptais pridusęs Valdemaras.

– POLICIJA! – ištaria parodydamas pažymėjimą.

– Įleiskite! – balsas nepalieka vietos abejonėms, durys uždaromos ir vėl praveriamos.

– Kertu lažybų, kad svetainėje auginate bulves, – ištaria Valdemaras ir nusikvatoja. – O gal kanapes? Ką?

Svetainėje prie sienos stovi milžiniška juoda odinė sofa, langus dengia sunkios tamsiai raudono pliušo užuolaidos, o raštuotais tapetais išklijuotas sienas puošia ryškiomis spalvomis nutapyti paveikslai su Teherano vaizdais.

– Visai kaip viešnamis, – pareiškia Valdemaras ant sofos sėdinčiam tamsaus gymio vyrui.

Peras pagalvoja, kad vyriškis atrodo pasiruošęs patyčioms, turbūt žino, ko jie atėjo. Taip pat kad kalbėjo netiesą ir vedžiojo juos už nosies. Peras mato melą rimtame jo veide ir ramiame, tačiau bėgiojančiame žvilgsnyje, o tai būdinga kalbantiems netiesą. Veidas malonus, ramių bruožų, nepaisant stambios nosies ir gruoblėtos žandų odos. Pats nedidelio ūgio, o namai palieka prižiūrėtos ir mylimos vietos įspūdį. Perui šmėkšteli mintis, kad Valdemaras mato tą patį ir būtent čia prirems jį prie sienos.

– Tu irgi sėskis! – paliepia Valdemaras Karami žmonai Esterjotlando tarme. Ši klesteli žemyn. Plonas, į blizgią juodą medžiagą susuptas kūnas, regis, paskęsta sofoje.

– Štai taip, – daugiau nieko neaiškindamas Valdemaras stveria ant televizoriaus stovinčią vazą ir teškia į sieną taip, kad šukės pažyra po visą kambarį, Karami porai į veidus ir ant drabužių.

Moteris kažką nesuprantamai suklykia arabų, persų ar dar bala žino kokia kalba.

Vyras:

– Ką, po velnių, darote?

Valdemaras paima šeimos nuotrauką, meta ant žemės ir sutrina bato kulnu.

– Tylėk! – subliauna. – Niekas nemeluoja policijai nenubaustas!

– Argi aš jums meluočiau?

Peras tylėdamas stovi tarpduryje. Nori įsikišti, pasakyti Valdemarui „liaukis išsidirbinėjęs, velniai griebtų, mes taip nesielgiame“, tačiau mato, kad Karami tuojau palūš – tie daiktai jam brangūs.

– Jūsų sūnus! – staugia Valdemaras. – Jo čia nebuvo Josefinos Davidson išprievartavimo naktį, kaip jūs tvirtinote! Guldau galvą, kad apskritai nerengėte čia jokios giminės šventės. Tai kur jis buvo? Ką veikė? DABAR!

Samovaras skrieja į radiatorių po į balkoną išeinančiu langu. Lūžtantis plonas metalas pašėlusiai džeržgia.

– Manai, kad išduosiu savo sūnų? Jis buvo čia, šventėje.

Peras nusistebi, su kokia jėga Valdemaras apverčia kavos stalelį prie sofos. Tada pripuolęs prie Arašo Karami taip tvoja šiam į nosį, kad iš abiejų šnervių plonomis srovelėmis pasipila kraujas.

– Aš dar ne to esu matęs! Tokiais niekais manęs neišgąsdinsi!

Atsitokėjusio Karami žodžiai kupini paniekos. Spjauna į Valdemaro pusę, akys pilnos neapykantos.

Valdemaras tvoja dar ir dar. Peras jau nori mestis jo tramdyti, bet tuo metu nuo sofos ima šaukti žmona. Švediškai, su stipriu akcentu.

– Jo čia nebuvo! Rengėme šventę, tačiau jis taip ir nepasirodė. Mes nežinome, ką jis veikia, bet daugiau čia niekada nebeužeina. Suraskite jį ir pasakykite, kad dažniau užsuktų į namus!

Valdemaras nurimsta, suduoti ketvirtą smūgį iškelta ranka taip ir lieka ore.

– Vadinasi, nežinote, ką jis veikia?

Karami pora sėdi tylėdama, Arašas Karami kaire ranka spaudžia nosį, bando sustabdyti kraujavimą.

Nė vienas neatsako į Valdemaro klausimą.

– Žinote ką? Aš jumis tikiu. Neturite nė menkiausio supratimo, ką išdarinėja jūsų juodašiknis vaikėzas, nes jis užsiima visiškomis beprotybėmis, kad jį kur skradžiai. Ar ne? Net savo prakeiktų vaikų negebate išauklėti.

Valdemaras žengia prie durų. Peras truputį atsitraukia ir ištaria ramiu balsu:

– Turbūt suprantate, kad skųstis nebūtų gera mintis? Mes, du policininkai, galime paliudyti, kad Arašas priešinosi ir naudojo jėgą, kai bandėme išsivežti į nuovadą apklausti.

Žmona verkia ant sofos, Arašas Karami nesiteikia į juos nė pažvelgti.

– Sumauti picų kepėjai, – iškošia Valdemaras. – Meluoti policijai...

Lauke, negailestingai kepinant, regis, iš proto išsikrausčiusiai saulei, Valdemaras tarsteli Perui:

– Puikiai pavyko, tu suvaidinai gerąjį policininką, o aš pabuvau blogasis, nors iš anksto net nesitarėme.

„Puikiai, kurgi ne..." – pagalvoja Peras ir pajunta pilve kylantį blogumą.

Antra vertus...

Pasiekė savo.

Peras jaučia, kaip kaista veidas. Toks pats jausmas kaip

tą sykį, kai jį, dar mažą berniuką, mama pagavo vagiantį iš jos piniginės.

Brutalumas.

Per neilgus policijoje praleistus metus matė jį aiškiai per dažnai.

38.

Kaip neišprotėjus ištverti tai, ką patyrė Slavenka Višnič?

Prievarta plyti kaip tiesi nuodinga linija horizonte. Prievarta gimdo smurtą? Gal laikas iš tiesų yra tam tikras vulkanas su lygiais intervalais įvykstančiais smurto proveržiais? Didžiuliais ir mažesniais atodūsiais.

„Galbūt", – galvoja Malina, Slavenkos Višnič „Fiat" furgonui dingstant žvyrkelyje tarp kitų automobilių išdegusiame ir pelenais užklotame miške.

Slavenka Višnič nenustebo, kai jiedu su Zeke išdygo viduryje girios. Buvo visiškai atvira, tarsi visai neturėdama ko slėpti, tarsi faktas, kad viena auka buvo rasta prie jos kiosko ties Stavseterio paplūdimiu, o kita pas ją dirbo, visai nebūtų kompromituojantis.

Pasisveikinusi Slavenka Višnič ramiai ir neskubėdama nusiprausė vandeniu iš atsivežto pilkšvai balto bakelio. Kvapniu valikliu gremžė nuo veido suodžius, o Malinai su Zeke teko palūkėti. Slavenka Višnič veiksmais parodė, kad turi savo grafiką, ir nei Malina, nei Zekė tam neprieštaravo. Malina kosėjo, dūmai graužė akis ir nosį. Purvui dingus nuo Slavenkos Višnič veido buvo matyti, kad kadaise buvusi graži, tačiau nuo tada spėjo nutekėti daug vandens ir išgyvenimai bei darbas pasendino ją pirma laiko.

– Supratau, kad norėsite su manimi pasikalbėti, – ištarė nusipraususi ir švariais marškinėliais persivilkusi

Slavenka Višnič.

Aplinkui lakstė gaisrininkai su nedegančiomis vandens žarnomis ir savanoriai su rūkstančiomis antklodėmis. Virš galvų toliau zujo sraigtasparniai, nepavargstančių menčių burzgimas vertė kalbėti pakeltu balsu.

– Žinote, – šaukė Slavenka Višnič, – atrodo, kad ugnis kyla iš po žemių, tarsi žarijos ir liepsnos virstų iš pačių gelmių.

Malina atkreipė dėmesį, kad ji kalba beveik be akcento. Pagalvojo: „Turėjai kaip reikiant padirbėti, kad tai pasiektum."

Slavenka Višnič atsigėrė vandens iš bakelio krano.

– Ištroškę?

– Ne, – atsisakė Zekė prieš tęsdamas. – Turbūt žinote, kodėl mes čia?

– Skaitau laikraščius ir interneto portalus, klausau žinių. Nesu kvaila.

– Teresa Ekeved buvo rasta užkasta prie paplūdimio, kur turite kioską. Sodininkystės draugijos parke rasta išprievartauta Josefina Davidson birželio pradžioje dirbo pas jus.

– Suprantu, kad ta sąsaja jums yra įdomi, – ištarė Slavenka Višnič šluostydamasi nuo kaktos prakaito lašus. – Tačiau už jos nieko nėra. Visiškai nieko.

– Ar turite alibi praėjusios savaitės naktį iš trečiadienio į ketvirtadienį ir iš šeštadienio į sekmadienį?

Malina norėjo pažiūrėti, ar tiesus klausimas sukels kokią nors reakciją.

Slavenka Višnič nusijuokė.

– Ne, vakarais visada būnu viena. Namo iš gaisraviečių grįždavau vėlai, bent jau tai kas nors galės paliudyti, tačiau naktimis alibi neturiu. Juk nemanote, kad esu su tuo susijusi?

Vėl juokėsi.

Beveik paniekinamai, tarsi Zekė su Malina apgailėtinai mažai žinotų apie blogį, kurio Slavenkai Višnič teko

atsikąsti su kaupu.

– O šią naktį?

– Miegojau namuose. Dabar esu uždariusi kioskus. Noriu padėti kovoti su ugnimi. Be to, neįmanoma rasti darbuotojų. Jaunimas nenori vasarą stypsoti ledų kioske. Išlepinti visi iki vieno. Kad ir ta pati Josefina Davidson – išėjo iš darbo po trijų dienų, o vietoj jos Glitingėje nieko neturėjau.

– Supykote, kai ji tai padarė?

Zekės balse beveik jokios intonacijos.

– Kvailas klausimas. Kiekvienas gali elgtis kaip tinkamas, ar ne?

– Pagal įstatymus, – atsakė Zekė.

– Girdėjau per radiją apie naują žmogžudystę, – ištarė Slavenka Višnič. – Galiu pareikšti tiesiai šviesiai, kad nerasite jokių sąsajų su ta mergina.

– Jums patinka ugnis? Dėl tos priežasties ir važiuojate čia padėti?

– Aš nekenčiu ugnies. Noriu ją sunaikinti.

Pasimeilink, Malina, ir žmonės pradės pasakoti.

Dar viena Sveno Šiomano taisyklė.

– Žinau, ką jums teko patirti, – prabilo Malina. – Ir žaviuosi, kad vis tiek dabar esate čia. Ir dar įkūrėte savo verslą.

– Nėra iš ko rinktis.

– Prie Stavseterio nepastebėjote nieko įtartino? Nesvarbu, kas tai būtų.

– Nieko. Išskyrus tą kartą, kai šuo ją atkasė.

– Tada ten buvote, – įsiterpė Zekė. – Paskui dingote. Kur išvažiavote? Daugelis būtų pasilikę.

– Neturėjau kantrybės likti su tais sujudusiais žmonėmis, o negyvėlių esu mačiusi ir anksčiau. Geriau buvo atidaryti Julsbru esantį kioską. Atkasta mergaitė nepridėjo žmonėms noro pirkti.

Slavenka Višnič pasidarė draugiškesnė.

– Turėtumėte suprasti, mano darbas – parduoti kuo

daugiau ledų, ir tiek.

– Prie Stavseterio paplūdimio nepastebėjote keistai besielgiančių žmonių?

Slavenka Višnič susimąstė.

– Ne.

– Ir nenorite papasakoti nieko, kas būtų susiję su Josefina? Ar pykotės? Ji apie tai užsiminė.

– Jai atrodė, kad aš kabinėjuosi. Esu tikra, kad ėmė ledus ir saldainius, gal net draugams duodavo. Per tas kelias dienas dingo kaip niekada daug, nors paplūdimys buvo pustuštis. Jei pamenate, buvo iškilę problemų dėl bakterijų. „Corren“ daug apie tai rašė. Didysis baseinas buvo kelias dienas uždarytas.

Malina pabandė prisiminti straipsnį, tačiau jis, ko gero, praslydo nepastebėtas.

– Vadinasi, ji buvo atleista?

– Pasakysiu taip: apsidžiaugiau, kai ji pranešė norinti išeiti, nors daugiau neturėjau ko pastatyti į Glitingės kioską.

– Pykote dėl vagysčių?

– Ne, nė kiek. Pasitaiko.

– Ar niekas negali suteikti jums alibi?

Malina vėl to paklausė. Žinojo, ko siekia. Slavenka Višnič ilgai į ją žiūrėjo pavargusiu žvilgsniu, tarsi norėdama parodyti, kad dalyvauja žaidime.

– Aš neturiu vyro. Neturiu vaikų. Netekau šeimos prieš daug metų. Nuo to laiko nusprendžiau rūpintis tik savimi. Žmonės kelia daugybę nusivylimų, inspektore.

Slavenka Višnič uždarė galines „Fiat“ dureles.

Atsigręžė į juos.

– Jei daugiau klausimų neturite, ketinau važiuoti. Turiu spėti, kol neatslūgo antplūdis Glitingės paplūdimyje.

– Mėlyna, – ištarė Malina. – Ar mėlyna spalva jums reiškia ką nors ypatingo?

– Man patinka balta, – atsakė Slavenka Višnič. – Tai pati švariausia spalva.

Slavenka Višnič stovi prie Jungsbru dešrelių kiosko ir valgo šimto penkiasdešimties gramų sūrainį. Vos išvažiavus iš miško, jau ties Vretos golfo klubu pilvas ėmė groti maršus.

Šiltas maistas ir karštas oras verčia prakaituoti, bet šiluma jai netrukdo – karo žiemas Sarajeve patyrę žmonės žino, ką reiškia tikras šaltis, ir niekada nesiskundžia, jei būna truputį per šilta.

Gatvės aplinkui tuščios. Žmonės tokiu metu maudosi.

„*Farai* gali galvoti apie mane ką tik nori. Jie mano, kad gali viską sutvarkyti, ypač tokį įspūdį paliko mergina, Malina Fors. Ji trokšta kažką sutvarkyti.

O čia jų tyrime pasipainioju aš.

Sąsajos.

Gelbėjimo lynas jų darbe.“

„Anksčiau ar vėliau tai vis tiek būtų atsitikę“, – galvoja Slavenka Višnič, jausdama, kaip tarp dantų veliasi lydytas sūris, o maistas užpildo pilvą. Neregėta privilegija išalkus prisivalgyti iki soties. Privilegija, kurią šioje šalyje supranta arba vertina labai retas.

Mergaitės.

Štai kokie dalykai gali nutikti. Išlepintos jaunos mergaitės gali labai nusvilti. Kas žino, kodėl jis ar ji tai daro?

Karas, jo pilna visur ir jis niekada nesibaigia.

Žmogus tegali pabandyti susikurti tikrovę, kurią pats galėtų pakęsti.

Slavenka Višnič meta sūrainio likutį į šiukšliadėžę prie kiosko langelio. Tada sėda į mašiną ir išvažiuoja. Prie „Hemköp“ parduotuvės iškabintos laikraščių reklamos. Visos apie tą patį.

Mirtis vėl kerta!

Taip „Corren“ reklamoje rašoma apie tai, kas ištiko mane.

Mūsų vasaros angelai. Taip mane vadina švelniabalsė radijo laidų vedėja. Mus.

Iš pradžių nenorėjau tuo tikėti.

Bet tada pasirodei tu, Sofija. Atplaukei, apsupdama mane tūkstančiais būdų vienu metu, ir papasakojai, kad iš pradžių taip pat abejojai. Dėl baimės ir kitų jausmų, kurių daugelis neturi pavadinimų, iš pradžių atsisakei pripažinti savo būklę. Norėjai šaukti: „Ne aš, aš per jauna, dar nespėjau pagyventi!“ Dabar ir aš noriu tai išrėkti, mudviem drauge plevenant čia, virš degančio miško.

Dūmai ir ugnis.

Medžių lajos liepsnoja kaip vulkanas.

Mašinos, žmonės ir gyvūnai ten, apačioje, atrodo kaip bejėgiai taškeliai, gyvybės grūdeliai, bandantys neleisti ugniai visko pasiglemžti ir priversti pražūtingas blogio jėgas grįžti atgal į klaidžius barsukų urvus.

Ar jų kovą vainikuos sėkmė?

Toli apačioje, žemės paviršiuje, miško keliuku stumiasi „Volvo“ su Malina viduje. Važiuoja Jungsbru kryptimi per mišką, per nuvytusią lygumą, kur visi augalai netrukus sudžius ir taps minkštomis, verdančiu gyvenimu galėjusiomis būti fosilijomis.

Atrodo, tu ja pasitiki, Teresa.

Jei pasikliauji tu, pasitikėsiu ir aš.

Minėjai, kad tau palengvėjo, kai esame dviese. Tačiau man ir toliau labai sunku, nors, atrodo, mažiau abejojau dėl savo būsenos.

Plevename viena šalia kitos. Neturime sparnų, tačiau tam tikra prasme galime būti vadinamos vasaros angelais. Neramūs, nepanašūs į iškirptus iš popieriaus. Ne, mes – mergaitės, kurios nori kaip nors atgauti tai, kas iš jų buvo atimta.

Dabar esame tyros, ar ne?

Man patinka žodžiai. Kaip jie man paklūsta. Patinka, kad galiu pleventi pasaulyje, kuris neturi prisiminimų tol, kol to noriu. Kol pavyksta negalvoti apie baltas ma-

no kaklą spaudusias rankas, odą draskiusius nagus. Gremžimą, kurį vis tiek kažkaip jutau, ir „Klorin" kvapą. Baimę, kurią spėjau patirti prieš viskam dingstant ir vėl atsirandant kažkokiu kur kas sunkiau suvokiamu būdu.

Noriu prisiminti, kuo buvau ir galėjau tapti.

Vyresnė.

Tai aš.

Tik niekada tokia netapsiu.

– Zeke, hipnozė juk gali padėti žmogui prisiminti?

Jo rankos tvirtai spaudžia vairą važiuojant pro „Ikea" ir Tornbio prekybos centrus. Ji ištiesia ranką prie grotuvo ir patildo muziką. Saulės kaitinamoje stovėjimo aikštelėje žmonės lėtai, tačiau kryptingai juda oro kondicionierių parduotuvės viduje link.

– Kalbama, kad taip, bet, kiek aš dirbu, šio būdo niekada netaikėme. Gerokai abejoju, jei klausi mano nuomonės.

– Nėra ko gėdytis. Gali pavykti.

– Žinau, ką galvoji, Malina.

– Mes prisimename ne daugiau nei penkis procentus to, ką patyrėme, – neatlyžta Malina.

– Vėl žiūrėjai „Discovery" kanalą?

– Užsičiaupk, Zeke.

Pašaipiai šypteli jai.

– Laikyk rankas ant vairo ir stebėk kelią!

– *Sure, Captain*, – atšauna Zekė. – Prisiminsiu.

39.

– Ak, tu, juodas plaukuotas kirmine, – iškošia Valdemaras Ekenbergas, priremdamas Behzadą Karami prie sienos vieno kambario bute. – Manei, kad gali lyg niekur nieko meluoti policijai? Kai kas iš vadinamųjų draugelių tave įdavė. Ką veikei šiąnakt? Naktį iš trečiadienio į ketvirtadienį ir iš šeštadienio į sekmadienį? Išprievartavai ir nužudei jas! Taip?

Behzadas Karami toliau elgiasi atžagariai.

Vis dar įsitikinęs, kad gali sutvarkyti šį reikalą.

„Bet tu iki ausų įklimpęs mėšle, – galvoja Peras Sundstenas. – Jis išmuš iš tavęs viską, ką nori sužinoti."

– Patiko mažų mergaičių skonis, kai žiemą dulkinote tą keturiolikmetę, ką?

– Mes nieko...

Valdemaras vėl bloškia Behzadą Karami į sieną.

Tada prabyla švelnesniu balsu:

– Nežaisk su manimi. Pats žinai, kad išprievartavote tas mergaites. Patiko? O paskui įvyko kai kas neplanuoto? Ir netyčia nudaigojai...

Kalba su kiekvienu žodžiu vis garsiau ir galiausiai smogia Behzadui Karami į pilvą. Tas sulinksta kaip lenktinis peilis.

Behzadas Karami lėtai susmunka palei sieną, o Valdemaras atsitraukia kelis žingsnius. Vyzdžiai išsiplėtę nuo adrenalino antplūdžio.

– Man reikia nusimyžti, – ištaria. – Pabūk su tuo šūdžium, kol grįšiu.

Behzadas Karami žiopčioja, galiausiai sugeba įkvėpti ir penkis kartus godžiai įtraukia oro prieš pasukdamas galvą ir maldaujančiu žvilgsniu pažvelgdamas į Perą.

„Nežiūrėk į mane, – pagalvoja Peras. – Negaliu ir nenoriu jo stabdyti. Kas, jei jis teisus?"

– Būtų geriau, jei papasakotum jam, ką veikei, – ištaria Peras kaip įmanydamas paploninęs liežuvį. – Velnias, man ir pačiam jo baugu. Ir jis niekada nejuokauja.

– Jis trenktas.

– Nagi, pasakok. Taip bus ramiau.

– Ar patikėsite manimi?

– Nelygu ką pasakysi.

– Nelygu ką pasakysiu?

Behzadas Karami dar gaudo kvapą, tačiau veido spalva jau grįžta.

– Jei kalbėsi tiesą.

– Nepatikėtumėte, jei pasakyčiau tiesą.

– Turi progą pabandyti.

Peras nužvelgia gulintį Behzadą Karami. Palenktas, bet dar nepalaužtas.

– Pabandyk, – pakartoja Peras ir į kambarį grįžta Valdemaras.

– Matau, skystakiaušis jau atgavo kalbos dovaną. Gerai. Pasirūpinsiu, kad vėl jos netektų.

– Eik velniop ir daryk, ką nori!

– Būtinai, – atšauna Valdemaras ir du kartus stipriai spiria Behzadui Karami į kairį petį.

Peras mato, kaip po geltonais ir raudonais marškinėliais petys iššoka iš sąnario. Į lubas atsimušantis ir pro langus į lauką besiveržiantis riksmas kupinas begalinio skausmo. Tiesiai iš smegenų žievės pro gomurį ir liežuvį sklindantis savisaugos šauksmas.

– Vadinasi, skauda, – sušnibžda Valdemaras gulinčiam ir inkščiančiam Behzadui Karami į ausį.

Atsargiai padeda ranką jam ant peties ir lengvai spusteli žemyn, o Behzadas Karami vėl surinka, tik šį kartą ne taip garsiai. Peras mato, kad visas jo kūnas signalizuoja, jog tuoj palūš.

„Kodėl priešiniesi?

Nes kitaip negali?

Nes tu tai padarei?“

– Palaukite, aš viską papasakosiu! Atskleisiu jums savo paslaptį.

Behzadas Karami sėdi ant sofos su atgal virš atlošo nukarusia kaire ranka.

Už nugaros stovi Valdemaras.

– Neinkšk, myžniau!

Tada Valdemaras trūkteli Behzado Karami ranką atgal ir kaului grįžtant į sąnarį pasigirsta sodrus trakštelėjimas bei riksmas iš Behzado Karami lūpų. Toks pats laukinis kaip prieš tai, bet šį kartą jame girdimas ir viso kūno palengvėjimas.

– Prakeiktas suskis.

Valdemaras išsišiepia.

Peras trokšta dingti iš buto ir nešdintis namo. Nori, kad ši diena būtų jau pasibaigusi, bet taip nėra – ji tęsis dar ilgai.

Šiltas pilkai juodas Stongono upės vanduo.

Vangiai plaukioja aptingusios žuvys. „Gal kylant vandens temperatūrai jaučia, kaip kūnas keičia formą?“ – pagalvoja Peras Sundstenas.

Niekur nepabėgsi. Ką daro žuvys, jei nuo karščio vanduo beveik nustoja būti vandeniu? Kyla į paviršių išsipūtusiais pilvais ir be gyvybės ženklų, o sidabriniai žvynai netenka spindesio drumzliname skystyje.

Futbolo aikštynas prie Juhanelundo. Vartai be tinklų laukia vėsesnių dienų, kai vėl atsiras turinčių jėgų spardyti kamuolį. Dabar per karšta – neįmanoma ir pavojinga.

– Jei parodysiu, turėsite manimi patikėti. Aš su tais sumautais reikalais niekaip nesusijęs.

Antrankiais surakintas Behzadas Karami sėdi ant galinės sėdynės. Jie važiuoja į prie upės esančius Juhanelun-

do kolektyvinius sodus. Būtent tą vietą jis nurodė, nors ir nesakė kodėl.

– Nieko bendro su tais reikalais.

Žodžiai skamba Pero galvoje jiems dabar einant tarp sklypų vingiuojančiu rūpestingai sugrėbstytu takeliu. Čia viršvalandžius pluša laistyklės, iš visų jėgų besistengdamos išsaugoti pievelių žalumą ir išgelbėti serbentų bei agrastų krūmus. Sodų savininkai slepiasi po plačiais skėčiais arba margaspalvių namelių pavėsinėse.

Reikalai.

Jei nužudymas ir išprievartavimas tau tėra „reikalai", gali tai pakelti ir gyventi su savo arba kieno nors kito darbeliais. Gyventi suvokdamas, kaip mes, žmonės, kartais elgiamės su kitais.

Valdemaras ramus.

Išlipus iš mašinos Behzadas Karami paprašė nuimti antrankius ir Valdemaras sutiko.

– Jei bėgsi – nušausiu.

Ištarė tai lediniu balsu. Behzadas Karami linktelėjo.

– Nežinau, ką tu čia mums parodysi.

Valdemaro skeptiškumas auga su kiekvienu žingsniu.

– Geriau jau kas nors būtų.

– Duosiu jums kai ką, – sako Behzadas Karami spartindamas žingsnį. – Mums reikia į paskutinį sklypą kairėje.

„Karšta", – galvoja saulėta takelio dalimi eidamas Peras. Nesveikai karšta. Šalia jo prakaituoja Ekenbergas. Stebėtina, tačiau kaitra jo nejaudina.

Plieninis senis.

Iš juodo nepalenkiamo plieno, koks daugiau negaminamas.

Štai Behzadas Karami praveria paskutinio sklypo kairėje pusėje vartelius. Veja kiek mažiau laistyta, namas – neremontuota, iš pažiūros negyvenama baltos spalvos lūšna.

Jie užeina į nedidelį sklypą. Peras atkreipia dėmesį į pedantiškai prižiūrėtus augalus. Į avietių panašūs krūmai susodinti kuo tiesiausiomis eilėmis. Ant šakų matyti tamsios, dar nesunokusios uogos.

– Čia.

Behzadas Karami rodo į krūmus.

– Kas – čia?

Peras skuba klausti, kol Valdemaras dar neprarado savitvardos.

– Buvau čia tomis naktimis, kai klausėte, ką veikiau.

„Tuojau sprogs, – pagalvoja Peras. – Dabar Ekenbergas pratrūks." Tačiau šis tik atsidūsta, o smūgiai taip ir nepasipila.

– Čia mano gervuogių krūmai. Auginu juos. Kai buvau mažas, senelis Teherane pasiimdavo į turgų ir nupirkdavo gervuogių. Noriu pats jas auginti, nuo to apima gera savijauta. Malonus jausmas pilve. Primena vaikystę, kai buvau mažas ir leisdavome laiką dviese su seneliu.

– Tai buvai čia palaistyti krūmų?

Peras nusiteikęs skeptiškai.

– Ne, saugojau.

– Saugojai?

– Taip. Kad stirnos nenuėstų sunokti nespėjusių uogų. Sėdėjau namelyje ir saugojau. Jos peršoka per tvorą ir ėda uogas.

– Tu saugojai?

– Taip.

– Vienas?

– Taip.

– Ir niekam apie tai nepasakojai?

– Ne.

– Kodėl?

– Pirkau sklypą už savo pinigus.

– Bet kodėl negalėjai papasakoti?

– Kad auginu gervuoges? Bičiuliai pagalvotų, kad išprotėjau, esu pyderas, ar dar kažką.

– Pyderas?

– Visi žino, kad tik pyderai augina visokius daiktus.

Jie žiūri takeliu stovėjimo aikštelės link tolstančiam Behzadui Karami į nugarą.

– Aš juo tikiu, – ištaria Valdemaras.

– Bet normalaus alibi vis tiek neturi.

Tada jiedu eina iš vieno sklypo į kitą ir klausinėja, ar kas nors matęs Behzadą Karami namelyje. Keli sodininkai patvirtina pastaruoju metu naktimis regėję jame šviesą, tačiau nežino, ar viduje tikrai buvęs jis.

Prieš paleidžiamas Behzadas Karami aprodė jiems namelį.

Jokios virtuvėlės, kampe stovinti „Ikea" lova be čiužinio, patalynės ir pagalvės, tik kojūgalyje tvarkingai sulankstyta pilka antklodė. Geltonai dažytose grindų lentose pilna nuorūkų žymių. Viduje drėgna ir trošku, kaip rudenį po medžioklės prarėžus nušauto briedžio pilvą.

– Gervuogės, – ištaria Peras grįžtant prie automobilio. – Ar gali būti taip paprasta?

– Visi žmonės žino, – atsako Valdemaras, – kad arabai eina iš proto dėl gervuogių. Tai vis todėl, kad negali gerti ir negauna pakankamai pasikrušti.

40.

– Mama?

Tuvės balsas iš už tūkstančių kilometrų skamba vidinėje Malinos ausyje kaip miražas. Bėgant laikui ir skiriant milžiniškam atstumui ilgesys vis labiau panašėja į sielvartą.

– Mama, tu ten?

Malina sėdi savo buto svetainėje. Orų pranešėja žadėjo šilumą, dar šilumos ir dar daugiau šilumos. „Nenoriu, kad skambintumėte, Tuve, nenoriu. Nejau su tėčiu negalite to įsikalti į savo kietas makaules, į savo nuostabias mylimas širdis? Nors trokštu, trokštu, kad skambintumėte po kelis sykius per dieną."

– Aš čia, Tuve, čia.

Malina klesteli į sofą ir laisva ranka pritildo televizorių.

– Mama, ar viskas gerai?

„Tai aš turėčiau to klausti", – pagalvoja Malina.

– Taip, viskas gerai, brangute. Kaip jums sekasi?

Nori pasakyti: „Rytoj anksti ryte išskrendate namo, aš jus pasitiksiu." Vis dėlto leidžia kalbėti Tuvei.

– Šiandien lankėmės dramblių fermoje. Netoli džiunglėse esančio miesto Ubudo.

– Jojai ant dramblio?

– Abu su tėčiu.

– Dabar jau grįžote į viešbutį?

– Taip, ką tik parėjome iš žuvies restorano. Čia jau pirma nakties. Dar šiandien maudėmės. Vėjas stipriai nepūtė, todėl paplūdimyje buvo iškelta geltona vėliava. Tuomet povandeninės srovės ne tokios pavojingos.

Povandeninės srovės.

Pavojingos.

Tuvė prabuvo Balyje dvi savaites, tačiau kalba lyg praleidusi ten pusę gyvenimo.

– Maudykis atsargiai.

– Negi manai, kad maudausi neatsargiai?

– Tiesiog rūpinuosi, Tuve.

Gilus atodūsis kitoje Žemės rutulio pusėje.

– Nesijaudink, mama. Daugiau pasimaudyti jau nebespėsime. Nori pašnekėti su tėčiu?

– Jei jis nori.

Traškesys ragelyje, tada tyla, kažkieno, turbūt Janės, šūktelėjimas fone. Ramus, iki skausmo pažįstamas kvė-

pavimas, nuo kurio kūną akimirksniu užlieja šiluma. Pavargusi, liūdna ir tuo pat metu kaitinanti šiluma.

„Jane.

Velnio išpera.

Kodėl, kodėl nesugebėjome?“

– Labas, Malina.

Balsas. Ko iš jo tikisi? Paguodos. Konteksto. Nors to suteikti šis balsas negali.

– Kaip jums sekasi?

– Rojus egzistuoja, Malina. Jis čia.

– Tikiu. Vadinasi, namų nepasiilgote?

– Nelabai.

– Jojote drambliais?

– Taip, gaila, kad nematei. Švytėjo iš laimės kratydamasi drambliui ant nugaros.

„Gana, – pagalvoja Malina. – Daugiau nereikia.“

– Kaip ten gaisrai?

– Buvome vakar gaisravietėje, – atsako Malina. – Atrodo prastai, situacija vis dar nėra kontroliuojama, bet padeda daug savanorių.

– Rytoj skrendame namo su pirmais gaidžiais, – ištaria Janė.

– Žinau, – atsako Malina, – bet grįšite vis tiek labai vėlai.

Nori pridurti: „Ilgiuosi jūsų taip smarkiai, kad, regis, širdis sudžius krūtinėje. Ilgesys pavirto sielvartu, Jane, keistu sielvartu dėl to, kas yra gyva. Kiekvienam žmogui duota tam tikra sielvarto taurė, paskiau širdis miršta. Manoji tuojau bus perpildyta.“

Vietoj to:

– Nepavėluokite užsiregistruoti į skrydį.

– Gerai. Jau einame miegoti.

– Iki.

Pyptelėjimas ragelyje.

Tyla. Šiluma.

Paguoda ir kontekstas. Ką tai gali duoti?

Malina ketino palaukti iki rytojaus, tačiau skambina Vivekai Kraford jau dabar.

– Atvažiuok. Kelio vos penkiolika minučių. Paruošime kepsninę iki to laiko.

Viveka Kraford.

Psichoanalitikė.

Siūlosi priimti Maliną nemokamai, tačiau ši išsigąsta vien pagalvojusi apie jos raštuotą gulimąjį krėslą. Net neprisileidžia minties, kad galbūt reikėtų prisiartinti prie sielvarto branduolio, ką jau kalbėti apie pačią šerdį. Vietoj to – lengvos šnekos atsitiktinai susitikus mieste ir prisėdus puodelio kavos. Apie išvažiavusius į Tenerifę tėvus. Apie tai, kad jų nepasiilgsta, apie jų butą, pigius mamos kilimus ir gebėjimą pagražinti savo gyvenimą bei parodyti save esant svarbesnę, nei yra iš tiesų. Viveka klausydavo mandagiai ir įdėmiai, tačiau puikiai suvokdama, kad Malina judina tik paviršių, o pati toliau nepasitiki ir laiko visas į jos širdį vedančias duris užrakintas devyniomis spynomis.

– Kaip manai, ką galvoja Janė? – kartą paklausė Viveka Kraford.

– Apie ką?

– Pavyzdžiui, apie tai, kaip su juo kalbiesi.

– Nemąsčiau apie tai.

Vivekos vasarnamis yra Svartmoloje, populiariame vidurinės klasės gyventojų rajone už poros dešimčių kilometrų į pietus nuo miesto.

Malinai teko pavargti, kol rado. Suko savo „Volvo" ratus aplink svajonių vasarnamius, tačiau nenorėjo sustoti ir tiesiog pasiklausti kelio.

Galiausiai privažiavo žemyn prie ežero vedantį keliuką. Už eglių ir pušų blizgėjo ledo baltumo vanduo su rausvais atspindžiais.

Didelių klevų pavėsyje pūpsojo paprasta žalios spal-

vos pašto dėžutė su Kraford pavarde.

Malina įsuko ir nusišypsojo, sustojusi priešais akivaizdžiai pagal specialų užsakymą suprojektuotą ir iš pilkai beicuotos medienos suręstą dviejų netaisyklingų aukštų namą su didelėmis stiklinėmis dalimis. Namas atrodė kaip skoningos ir žavios architektūros neperlenkiant lazdos prototipas. Tokią mėgsta ilgą laiką solidžias pajamas gaunantys žmonės. Vivekos būstas, ko gero, pats originaliausias visame rajone. Puiki vieta prie pat vandens, neabejotinai su nuosavu liepteliu ir smėlėta pakrante.

– Mikroklimatas, – ištaria tikmedžio sofoje atsilošdama Viveka. – Neklausk, kaip jis čia susiformavo.

Jos sėdi galinėje namo pusėje esančioje vėsioje terasoje su vaizdu į Stura Rengeno ežerą. Maždaug už dešimties metrų, ant paaukštinimo iš pilko Elando salos akmens įrengtoje impregnuotų žalių lentų aikštelėje prie kepsninės triūsia Vivekos vyras Jalmaras. Virš milžiniškos jo nugaros svyra daugiamečių rododendrų šakos. Terasoje neabejotinai vėsiau nei aplinkui, mažiausiai penkiais laipsniais, tarsi visai prie pat esanti žaluma ir vanduo galėtų kažkokiu stebuklingu būdu numušti temperatūrą.

„Visai kaip pavėsinė Sodininkystės draugijos parke“, – pagalvoja Malina.

Bet joje kaip tik buvo karščiau.

Malina neklydo – kiek žemiau granitinės atbrailos prie tiltelio plūduriuoja motorinė valtis, o kruopščiai įrengtame smėlio paplūdimyje stovi dvi išskirtinio dizaino aliumininės kėdės. Malina jaučia ant karštų grotelių čirškančios marinuotos kiaulienos kvapą. Ant stalo padėtas indas su pupelių salotomis. Perbraukia rankomis iš tikmedžio pagamintas kėdės rankenas. Nušlifuotas ir alyvuotas kietos medienos paviršius ramina.

„Kuo užsiima tavo vyras?“ – pagalvoja Malina, ta-

čiau nepaklausia Vivekos.

Pasitenkina konstatuodama, kad švelnių veido bruožų ir milžiniško stoto sutuoktinis sudaro labai malonų įspūdį. Tada pažvelgia į Vivekos veidą. Nors jai penkiasdešimt penkeri, raukšlių nedaug, nėra skaudžių išgyvenimų pėdsakų, bruožai byloja apie patogų gyvenimą. Malinai dingteli, kad iš tiesų apie ją žino be galo mažai. Ar turi vaikų? Dar dingteli, kad buvo iš karto čia pakviesta, nepaisant jos reikalo pobūdžio.

– Kokia tavo nuomonė apie tai, ką sakiau telefonu?

Ji papasakojo apie tiriamą bylą, o Viveka, aišku, buvo skaičiusi apie tai laikraščiuose ir mačiusi per televiziją.

– Norėčiau išgirsti tavo įžvalgas dėl užpuoliko asmenybės.

– Pirma pavalgykime.

Netrukus ant stalo atsiduria indas su storomis dešrelėmis ir kiaulienos nugarine. Malina valgo, jie kalbasi apie karštį ir gurkšnoja puikiai prie mėsos derantį sodraus skonio saldų raudonąjį vyną. Malina išlenkia tik vieną taurę, o Jalmaras su kiekvienu žodžiu darosi vis malonesnis. Pasipasakoja dirbantis nepriklausomu konsultantu rinkodaros klausimais, o prieš tai daugelį metų praleido „McKinsey“ kompanijoje Stokholme.

Vakarienė baigiasi lygiai taip pat staiga, kaip ir prasidėjusi. Jalmaras grįžta vidun:

– Prasideda varžybos.

Viveka skėsteli rankomis:

– Jis pamišęs dėl futbolo.

Kartu Malina konstatuoja, kad terasą jau apgaubė sutemos ir vienintelis šviesos šaltinis virš ežero dabar yra mėnulis bei viltingi kelių kitame krante stovinčių namų žiburiai.

Jau, atrodo, girdisi besiartinančios nakties šnibždesys. Malina klausosi Vivekos.

– Deja, Malina. Per mažai žinau, kad galėčiau pasakyti ką nors tikslaus. Kai gyvenome Sietle, lankiau pro-

filio nustatymo kursus. Galbūt spėčiau, kad tai yra kažkoks atsiskyrėlis, kurio santykiai su motina buvo daugiau ar mažiau neįprasti. Bet taip būna beveik visais atvejais. Gyvena Linšiopinge, be abejonės, čia ir užaugęs, nes akivaizdu, kad ten, kur daro savo nusikaltimus arba palieka aukas, jaučiasi saugiai. Dar yra apsėstas švaros manijos ir stengiasi, kad aukos atrodytų nekaltos. Nors tai, aišku, ir pati pastebėjai. Kodėl taip pametęs galvą dėl švaros ir nekaltybės? Kas žino. Galbūt tas asmuo jaučiasi kaip nors susiteršęs. Išniekintas. Seksualiai arba kaip nors kitaip. Gal nori atkurti tam tikrą tyrumą.

– Dar kas nors? Sakai „jis“, o ar gali būti moteris?

– Gali būti tiek vyras, tiek moteris. Bet greičiau vyras arba labai vyriška moteris. Galbūt pati patyrusi prievartą. Tokia galimybė visada yra.

– O žaizdos?

– Jų skirtumai gali reikšti, kad užpuolikas ieško. Tarsi bandydamas atrasti kažkokią formulę.

– Aš irgi taip pagalvojau.

– Jūsų vietoje, kai labiau priartėsite, pasidomėčiau tyrimo akiratin patekusių žmonių praeitimi. Atsakymo į šią paslaptį reikia ieškoti praeityje. Kodėl tai pratrūko dabar, žino tik tas žmogus. Jei apskritai žino.

Suskamba Malinos telefonas.

Ji pažvelgia į ekraną. Nori atsiliepti, tačiau susilaiko ir numeta skambutį. Viveka nekomentuoja jos veiksmų, tik prideda:

– Tikriausiai turi darbą, tačiau mažai draugų.

– Ačiū, Viveka, – padėkoja Malina.

Tada paklausia to, dėl ko čia iš tiesų ir atvažiavo.

– Jei norėčiau apklausti liudininkę per hipnozės seansą, ar galėtum tai suorganizuoti?

– Aišku, kad galėčiau, Malina.

Malina pirmą kartą mato, kad Viveka sukrunta ir atrodo kupina laukimo.

– Jei liudininkė pati norės, aš – laisvai.

Jos sėdi tylėdamos.

Virš vandens sklinda kažkieno juokas ir girdisi kaskadų gausmas.

– Išsimaudyk, – pasiūlo Viveka. – Paskolinsiu maudymosi kostiumą. Gali pasilikti ir nakčiai. Svečių trobelėje. Jalmaras pusryčiams kepa puikią kiaušinienę.

Malina susimąsto.

Numeris ekrane.

– Mielai niurktelėsiu į vandenį, o tada važiuosiu namo.

Po valandos prisiminimai apie šiltą Stura Rengeno vandenį srovena jos viduje gulint Danielio Hiogfelto lovoje ir juntant viršuje jo kietą, sunkų, karščiu žioruojantį kūną. Jis skverbiasi, remiasi, pumpuoja, pumpuoja kietai ir giliai, o ji tampa jausmų, prisiminimų ir ateities neturinčiu vandeniu, lašais be krypties. Kūnu, kuris yra sapnuoti vertų sapnų kupina rami naktis. Sprogimu, kuris kartais yra vienintelis visiems žmogaus ląstelių trilijonams reikalingas dalykas.

Ir vien tik tam, kad ištvertų save.

41.

Liepos 21 d., trečiadienis

Jo oda.

Žvilga pro nuleidžiamų užuolaidų plyšį besiskverbiančioje švelnioje auštančio ryto šviesoje tarsi ištepta aliejumi. Vakar atvažiavusi neištarė nė žodžio, tylėdama stumtelėjo į miegamąjį, dabar lygiai taip pat be garso išeina. Apsirengia prieškambaryje. Tyliai, kad nepažadintų.

Nes ką jam pasakytų?

Buvo gera?

Gal nueikime į kiną?

Romantiška vakarienė dviese?

Jis guli ten, už kelių metrų, tačiau tebėra jos viduje kaip jausmas, artumas ir tuo pat metu atstumas.

Vibratorius.

Dvigubas atstumas. Turėtų būti kaip užpildanti nieko bendro su žmogiškumu neturinti tuštuma. Tikriausiai puikus įrankis norintiesiems atsitraukti ir tuo pat metu likti.

Malina pirštų galiukais pereina prieškambarį ir palieka Danielio Hiogfelto butą. Neabejoja, kad jis nemiega.

Girdžiu, kaip išeini, Malina. Leidžiu tai padaryti.

Miegamasis prikaitęs, patalynė vis dar šlapia nuo mūsų kūnų, po manimi mūsų abiejų prakaitas.

Bandyti tave sustabdyti neįmanoma. Ką pasakyčiau? Ar bent sugebėčiau kalbėti taip, kad žodžiai atrodytų tiesa? Esi man per daug sudėtinga, Malina. Per daug priešingybių, aiškiai pernelyg sumani.

Aiški ir paprasta.

Kaip ledų porcija vasaros dieną.

Kiek kvailoka ir geros širdies. Tokios moters norėčiau. Arba kaip tik priešingai. Noriu tavęs. Bet nežinau, kaip tai pasakyti. Tiek tau, tiek sau pačiam.

Namo, palįsti po dušu, išgerti kavos, persirengti, pasiilgti Tuvės ir Janės, pajusti vemti verčiantį apmaudą, ir štai dar nespėjus atsitokėti prie lentos jau stovi Karimas Akbaras ir aptarinėja tyrimo dėl Josefinos Davidson išprievartavimo bei Teresos Ekeved ir Sofijos Freden nužudymo padėtį.

Šiąnakt grįžta Tuvė.

„Noriu visą dėmesį skirti šiam įvykiui, tačiau tai palauks“, – galvoja Malina.

Rytinis susirinkimas, kaip įprasta, devintą valandą.

Salėje sėdintys tyrėjai pavargę, veidus paženklinęs

vasaros karštis ir nusikaltimų protrūkis. Jų darbas – suremti pirštines su žmonių darbeliais. Jei ne suprasti, tai bent jau pakankamai išaiškinti jų esmę ir priežastis visuomenei bei sau patiems.

– Žiniasklaida kraustosi iš proto, – sako Karimas. – Reikalauja tyrimo medžiagos, tačiau mes nepasiduosime spaudimui. Taigi, nuo ko pradėsime? Kaip sekėsi narplioti tyrimo gijas?

– Vakar apklausėme Behzadą Karami ir jo tėvus, – prabyla Valdemaras Ekenbergas. – Skambinęs anonimas kalbėjo tiesą. Jie melavo apie šeimos šventę. Behzadas tvirtina saugojęs savo gervuogių krūmus prie Stongono esančiame sklype. Manau, kad tai tiesa, nors galinčių užtikrintai patvirtinti liudininkų nėra. Vis dėlto tomis naktimis matė jo namelio viduje degančią šviesą.

– Kokia tavo nuomonė, Sundstenai?

Ištaręs tuos keturis žodžius Svenas pūkščia kaip garvežys, o veidas įgauna ryškiai raudoną spalvą.

– Ko gero, taip ir yra.

– Ko gero?

– Negalime būti visiškai tikri, tačiau labai tikėtina, kad tai tiesa. Dabar laukiame atsakymo, kas skambino ir pranešė, kad Behzadas yra įsipainiojęs. Reikėtų tą asmenį apklausti.

– Kaip jį surasite?

– Bus sunku, tačiau „Telia“ bando nustatyti, iš kurios vietos skambinta. Tai buvo padaryta jų tinklu, todėl pagal vietą galbūt pavyks išsiaiškinti, kas iš mums žinomos Behzado Karami aplinkos galėjo tai padaryti. Čia, Linšiopinge, jų veidai jums tikriausiai pažįstami.

– Gerai. O kaip žinomų seksualinių nusikaltėlių sąrašas?

– Vakar radome dar tris. Visiškai švarūs.

– Ir nieko naujo apie tai, kas skambino ir pranešė apie Josefiną Davidson?

– Nieko, – atsako Malina. – Atrodo, kad tai buvo prieš

tūkstantį metų.

– Greičiausiai paprasčiausias praeivis, nenorėjęs turėti reikalų su mumis, – ištaria Svenas prieš tęsdamas toliau. – Gerai. Aš galiu pranešti, kad Sofijos Freden tėvų ir jai artimų žmonių apklausa Miolbyje nedavė visiškai nieko. Iš visko sprendžiant, Sofija Freden buvo labai darbšti mergina ir gera, į jokias kvailystes nesivelianti moksleivė. Techninės ekspertizės nusikaltimo vietoje rezultatai taip pat nuliniai, bet taip buvo ir kitais atvejais, ar ne? Tai darantis žmogus yra pedantiškai švarus ir kruopštus. Ant Sofijos Freden kūno taip pat rasta „Klorin" pėdsakų. Vaginoje tokios pačios dažų dalelės kaip ir kitų aukų atveju. Mirties priežastis – smaugimas. Technikos skyrius tikrina jos kompiuterį, taip pat laukiame mobiliojo telefono išklotinės.

Svenas leidžia suvirškinti jo žodžius.

Šiame tyrime jie nieko negauna lengvai ar už dyką.

– Ir toliau nieko iš „Facebook" ir „Yahoo". Jiems labiausiai rūpi vartotojų privatumas.

– Gal galime kaip nors paspausti? Teisiniais svertais? – klausia Zekė.

– Žinoma, galime pareikalauti, tačiau jie turi teisę tokius veiksmus apskųsti. Be to, sunku išsiaiškinti, kur ta informacija saugoma ir kokia instancija yra atsakinga už, pavyzdžiui, Kaimanų salose esantį serverį.

Svenas keičia temą.

– O dėl vibratoriaus, technikos skyrius jau atmetė tris šimtus penkiasdešimt variantų. Jei tai apskritai vibratorius.

– O drėkstinės Sofijos Freden žaizdos? – klausia Zekė. – Ar Karin gali tiksliai nurodyti jų kilmę?

– Gyvūno nagai, tačiau neįmanoma pasakyti, kokio tiksliai.

– Luisa Svenson sodyboje augina triušius, – įsiterpia Malina. – Triušiai turi nagus.

– Daugybė žmonių šiame mieste augina triušius ir

kitus naguotus gyvūnus, – atsako Svenas. – Be to, kiekviename turguje galima nusipirkti žvėrių nagų vėrinį.

Malina linkteli.

– Žinau. Mažai tikėtina.

– Dar kas nors?

Svenas atsisuka į Maliną su Zeke.

– Apklausėme Slavenką Višnič, – prabyla Malina. – Tarp jos ir dviejų mergaičių yra sąsajų. Ji neturi alibi, bet mes neturime nieko konkretaus.

Malina papasakoja apie sąsajas: Teresa buvo rasta prie vieno kiosko, o Josefina dirbo kitame. Tyrimui tai galėtų šį tą reikšti, bet lygiai taip pat galėtų būti sutapimas, nors ir keistas.

– Man tai neduoda ramybės, – sako Malina.

– Sinchroniškumas, – ištaria Peras Sundstenas, – yra paklaidinęs daugybę policininkų. Egzistuojančios, tačiau vėliau kaip visiškai nereikšmingos pasirodančios sąsajos. Ko imsitės toliau?

– Turėsime omenyje, o toliau dirbsime be jokių išankstinių nuostatų.

– *Hardcore policework*, – ištaria Zekė. – Tokia mūsų dabartis.

– Norėčiau vėl pasikalbėti su Teresos Ekeved drauge Natali Falk, – sako Malina. – Man rodos, ji nepasakoja visko, ką turėtume žinoti. Gal prabils dabar, situacijai pablogėjus. Iš menamo jos vaikino Peterio Šioldo, manyčiau, daugiau nieko nepešime.

– Apklauskite ją, – pritaria Karimas. – Esant tokiai situacijai nėra ko prarasti.

– Dar ką tik gavome archyve saugotą informaciją apie Luisą Svenson, – ištaria Zekė, o Malina piktai įsistebeilija į jį. Kodėl nepasakė jai?

– Nurimk, Malina, – sako Zekė. – Nėra ko putoti.

Kiti prapliumpa juoktis. Juokas, regis, išsklaido salėje tvyrančią įtampą ir sumažina nevilties pojūtį. Atrodo, kad visi pakyla vienu tyrimo pragaro ratu aukščiau.

– Gavau išrašą likus penkioms minutėms iki susirinkimo. Kitu atveju būčiau būtinai pirma parodęs tau.

Zekė pyksta, kai Malina ko nors imasi viena, o kai jis kelis sykius atsakė tuo pačiu, ji irgi neregėtai užsirūstino, plūdosi ir buvo įsižeidusi kaip nuskriaustas vaikas.

– Niekada nedrįsčiau pasielgti kitaip.

Visi vėl kvatojasi. „Iš manęs“, – pagalvoja Malina. Vis dėlto juokas šiltas ir malonus. Malina pagalvoja, kad jiems ir jai to dabar reikia. Trumpam pabėgti nuo begalinės rimties.

– Užsičiaupk, Zeke!

Dabar juokiasi jau ir Svenas Šiomanas. Zekė atsikrenkščia ir į salę grįžta rimtis.

– Mama apkaltino patėvį seksualiniu jos išnaudojimu, tačiau byla subliūško. Jei data atitinka, tuo metu jai buvo dvylika.

– Nenuostabu, – sako Malina. – Amžinai susiduriame su tuo mėšlu.

Tada prisimena Vivekos Kraford žodžius: „Užpuolikas galbūt pats yra patyręs seksualinę prievartą.“ Ar taip nėra visada? Vienaip ar kitaip. Prievarta veda prie prievartos. Šis pėdsakas paženklinęs visą žmonijos egzistavimo istoriją.

– Tebūnie, bet vien dėl to negalime jos vėl apklausti, – ištaria Svenas. – Ir taip jau gerokai patampėme, o bjaurių aplinkybių ir šeimos istorijų yra beveik tiek pat, kiek žmonių.

Karimas atrodo susikaupęs, Malina mato, kad jo galvoje sukasi daugybė minčių. Be jokios abejonės, dabar galvoja apie tėtį, kuris buvo taip nusivylęs nesugebėjimu įsilieti į Švedijos visuomenę, kad pakėlė prieš save ranką. „Tavo tėvas mirė tokios būsenos, kokios tu, Karimai, niekada sau neleistum“, – pagalvoja Malina ir prisimena mamos klišę, kurią ji kartoja kiekvieną kartą patyrusi nesėkmę ar kuo nors nusivylusi. „Svarbu ne tai, kas atsitinka, o tai, kaip tai priimi.“

Tada į galvą ateina filosofo Čorano žodžiai: „Žmogų atpažinsi pagal nenorą pripažinti nusivylimą."

„Ar tu esi labiausiai pasaulyje nusivylęs žmogus, mama?"

Tenerifė.

Bet dabar tai nesvarbu.

– Hipnozė, – ištaria Malina. – Norėčiau apklausti Josefiną Davidson per hipnozės seansą.

Dabar Zekės eilė nutaisyti piktą veidą, tarsi klaustų: „Kas čia dabar? Žinojau, kad apie tai galvojai, bet pirma galėjai pasitarti su manimi."

– Visi žinome, kad užhipnotizuotas žmogus gali prisiminti tai, ko šiaip neatsimena. Mano bičiulė psichoanalitikė Viveka Kraford pasisiūlė visiškai nemokamai surengti Josefinos apklausą per hipnozės seansą.

Valdemaras Ekenbergas juokiasi.

– Uuuuuuu, – suūkia prieš tęsdamas: – Visai gera mintis.

– Žiniasklaida neturi apie tai sužinoti, nes atrodytume apimti desperacijos, – pareiškia Karimas, – o to mums nereikia.

– Galima padaryti diskretiškai, – atsako Malina. – To reikalauja Vivekos profesinė etika.

Zekė suvaldo staiga užklupusį pyktį.

– Ar tėvai sutinka?

– Sužinosime tik paklausę.

– O pati Josefina?

– Tas pats.

– Jei pavyktų ir apklausa būtų sėkminga, mums tai padėtų pasistūmėti į priekį, – sako Svenas.

– Tikėtinas net proveržis, – antrina Karimas.

– Tai ko tada laukiame? – ištaria Valdemaras. – Vežk mergiotę pas būrėją.

Malina nežino, ką atsakyti. Nėra tikra, ar kietuolis iš Miolbio tikrai taip mano, ar tik juokauja. Dėl visa ko atsako pokštu:

– Abrakadabra, – ištaria kildama nuo kėdės Malina. – Tuoj imsiu smaigstyti adatomis vudu lėles, todėl geriau pasisaugok, Valdemarai.

Po pasitarimo Valdemaras prieina prie jos stalo.

„Ko jam reikia?“ – pagalvoja Malina.

– Klausyk, Fors, – ištaria jis. – Atrodai tokia laiminga...

– Laiminga?

– Taip. Žinai, kaip gerai pasidulkinusi. Kur šiame mieste ieškoti tokios laimės?

Malina vėl nežino, ką atsakyti ar ko griebtis. Taip nustebusi nebuvo nuo tada, kai būdama trejų atsigėrė iš puodelio karšto vandens, nors manė ten esant šaltas sultis.

Gal užvožti į žabtus?

Tada susitvardo.

– Klausyk, mėšliau. Šiame mieste nerasi nė vienos prakeiktos moters, kuri norėtų prisiliesti prie tavęs net ir su pirštinėmis. Ar supranti?

Ekenbergas jau eina atgal.

„Aišku, pašaipiai išsiviepęs“, – pagalvoja Malina.

„Nesileisk provokuojama, dabar yra svarbesnių rūpesčių.“

Bet jis teisus.

Viduje vis dar jaučia Danielį.

Stengiasi suvaldyti šypsotis norinčias lūpas.

42.

– Apie tai negali būti jokios kalbos.

Josefinos Davidson tėtis Ulfas sėdi ant raudonos sofos Lambuhove esančio kotedžo svetainėje ir neramiai krutina kojų pirštus ant raštuoto rausvo kilimo. Pradėjęs plikti, apskrito, saulėje įdegusio veido. Plati nosis lupasi.

– Hipnozė, – tęsia. – Skaičiau apie žmones, kurie taip ir liko tos būsenos. O Josefinai reikia poilsio.

Malina pagalvoja, kad šalia ant sofos sėdinti žmona Birgita abejoja. Akivaizdu, kad stebi situaciją ir nenorėdama supykdyti stengiasi palaikyti vyrą. Dabar jų vaidmenys aiškesni nei tą kartą ligoninėje. Jie atsisakė pasiūlymo skirti Josefinai apsaugą, motyvuodami, kad dabar jai labiau už viską reikia tylos ir ramybės. Birgita Davidson yra smulkaus sudėjimo moteris, vilkinti suknelę su mėlynomis gėlėmis. „Tokia smulki, kad beveik išnyksta tavo chaki spalvos kompanijoje, Ulfai, ar ne taip?“

Prabyla šalia Malinos ant kėdės sėdintis Zekė:

– Psichoanalitikė Kraford, kuri surengtų hipnozės seansą, yra labai patyrusi specialistė.

– Bet ar mes norime, kad Josefina prisimintų?

Ulfo Davidsono intonacija švelnesnė.

Malina dvejoja. „Ne, – ištaria mintyse, – jūsų dukrai gal tikrai būtų geriau neprisiminti, ji puikiai išsiverstų ir be to įvykio detalių.“ Tada sako:

– Tai nepaprastai svarbu tyrimui. Nužudytos dvi mergaitės, o liudininkų nėra. Mums reikia visos įmanomos pagalbos.

– Esate tikri, kad tai to paties užpuoliko darbas?

– Visiškai.

– Man tai nepatinka, – ištaria Ulfas Davidsonas. – Pernelyg nesaugu.

– Tu teisus, brangusis, – pritaria Birgita Davidson. – Kas žino, kaip ji jausis prisiminusi?

– Mes nežinome, kada žudikas kirs vėl, – ištaria Zekė, – tačiau anksčiau ar vėliau tai įvyks. Todėl ši apklausa, hipnozės seansas yra be galo...

Zekę nutraukia plonas, tačiau aiškus balsas iš antro aukšto:

– O manęs niekas nepaklaus? Ko noriu aš?

Ulfo Davidsono veidą perkreipia susierzinimas.

– Mes esame tavo tėvai ir mes sprendžiame, kas tau geriausia.

– Vadinasi, nori būti užhipnotizuota?

Josefina Davidson lėtai nusileidžia laiptais ir atsisėda į fotelį. Balti tvarsčiai ant žaizdų stipriai kontrastuoja su ryškiai raudona vasarine suknute.

– Noriu.

– Tu...

– Tai nieko neduos.

– Bet, tėti, aš...

– Patylėk!

Kambaryje įsigali tyla, girdisi tik vibruojantis pro atvirą langą išskristi bandančios kamanės sparnų dūzgimas. Jai nesiseka, vėl ir vėl atsitrenkia į stiklą ir kiekvieną kartą pasigirsta tylus bumbtelėjimas.

– Mes gaudome...

– Žinau, ką jūs gaudote. Gal ten laisvėje šlaistosi pats velnias, bet jūs, trauk mane skradžiai, privalote pagauti tą šėtoną nepainiodami į tai mano dukters daugiau, nei būtina.

– Koks tu veidmainis, tėti, – ištaria Josefina. – Kai pasakiau, kad galite gauti nedarbingumo lapelį ir būti su manimi, abudu iš karto tai padarėte ir stačia galva išlėkėte į golfo aikštyną.

– Josefina! – sušunka mama. – Gana!

– Aš primygtinai prašau, – ištaria Malina.

– Aš taip pat, tėti. Ketinu tai padaryti, norite jūs to ar ne.

Ulfas Davidsonas per kelis mirksnius pasensta pen-

kiolika metų, tarsi metų metus būtų įrodinėjęs tūkstančius savo principų ir tiesų, bet galiausiai vis tiek turėjęs nusileisti.

– Taip bus teisinga, tėti. Jei prisiminsiu ką nors, kas padės sučiupti žudiką, tu tapsi mėnesio didvyriu.

– Tu nesupranti, ko prašai, – ištaria Ulfas Davidsonas dukrai. Jo akių žvilgsnis skaidrus, tačiau kupinas sielvarto. – Nesupranti, ko prašai. Bet tebūnie. Jei nori būti užhipnotizuota – prašom.

Jie grįžta į stovėjimo aikštelę.

Saulė ritinėjasi danguje kaip mėlyna dujinės liepsnos šerdis. Prieš tokią šviesą akiniai nuo saulės bejėgiai. Žemė, regis, prakaituoja, nors ir tokia sausa, kad Malinai atrodo, jog gali bet kada pati užsiplieksti. Nosį kutena silpnas degančio miško kvapas, žadindamas nerimą visame kūne. Viduje ką tik buvo reiškiamas dėkingumas.

– Ačiū. Jūs elgiatės teisingai.

Patikinimai:

– Tai nepavojinga. Jai bus naudinga prisiminti.

Praktinės detalės:

– Paskambinsime, kai pasikalbėsiu su Kraford. Tikiuosi, jau šiandien vakare. Vėliausiai rytoj. Informuosime, pasistenkite būti pasiekiami.

Dabar ragelyje pasigirsta namuose Svartmoloje esančios Vivekos balsas.

– Ką tik išlipau iš ežero.

Danielio Hiogfelto kūnas.

Stura Rengeno vanduo.

Atsakymo reikia ieškoti praeityje.

– Ji sutinka būti užhipnotizuota. Tėvai taip pat leido.

– Kada?

– Tau patogiu metu.

– Kur?

– Kaip tau geriau.

– Gal šiandien, septintą vakaro, mano priimamajame?

– Puiku. Jei tik neatsiras ko nors neatidėliotino.

Natali Falk stovi su aplūžusiu grėbliu rankoje. Išsiklaipę virbai melsvėjančio dangaus fone atrodo kaip pabalusio nuo karščio ir mirštančio medžio vainikas.

Jie stovi tarp kapų tolimesnėje kapinių dalyje. Toliau matosi parduotuvės „Valla Livs" stogai ir girdisi Valos keliu per sustingusį orą besibraunančių automobilių burzgesys.

– Takeliams naudoju vėduoklinį grėblį, – ištaria Natali. – Patogiau nei įprastu.

– Gražiai atrodo, – pagiria Malina, parodydama į koplyčią, kurioje vyksta laidotuvių ceremonijos, vedantį takelį. – Esi stropi.

– Taip, būti stropiai neįprasta.

Seno ąžuolo šešėlyje pasislėpęs Zekė tylėdamas stovi šalia Malinos. Gėlės ant daugelio kapų pirma laiko suvytusios ir susisukusios nuo karščio.

– Matau, žiūrite į gėles. Nespėjame laistyti. Ne tokiame karštyje.

Malina linkteli.

– Karšta, – sutinka.

Tada klausia:

– Tu juk ne viską mums papasakojai, ar ne?

– Iš kur žinote?

– Tiesiog nuojauta kužda. Dvi tavo bendraamžės mergaitės negyvos. Nužudytos. Metas papasakoti.

– Neturiu ką pasakyti.

– Turi, – nesutinka Malina. – Abi tai žinome.

Natali Falk lengvai papurto galvą:

– Ne.

– Tada taip, – įsiterpia Zekė. – Ką veikei naktį iš pirmadienio į antradienį?

– Buvau namuose. Mama su tėčiu gali patvirtinti.

– Dvi mergaitės, – ištaria Malina. – Neliūdna, kad Teresa negyva?

Natali Falk gūžteli pečiais, bet Malina mato, kad akyse lėtai kaupiasi ašaros. Tada susitvardo.

– Gerai, – ištaria.

– Kas gerai? – nerimsta Zekė. Malina mato, kad jis stengiasi kalbėti piktai ir pakeltu tonu.

– Nurimk, Zeke. Leisk jai papasakoti.

Natali Falk žengia kelis žingsnius į šešėlį, tada atsisėda ant žolytės priešais ąžuolą.

– Skaičiau laikraštyje, – pradeda kalbėti, – kad darėte kratą Lolo Svenson namuose. Bet straipsnyje buvo ne viskas. Tai žinokite, kad buvau su ja, taip, buvau, lygiai kaip ir Teresa. Įtariu, tą norite sužinoti, jei dar nežinojote.

Malina su Zeke spokso vienas į kitą.

Tai štai ką galbūt veikė Teresa, kai sakydavo, kad eina susitikti su Peteriu Šioldu? O iš tiesų slapta...

Luisa Svenson-Lolo.

„Dabar tu vėl atsidūrei tyrimo akiratyje.

Tai tu ir esi *Lovelygirl*?"

– Ar Luisa Svenson ir *Lovelygirl* Teresos „Facebook" paskyroje yra vienas ir tas pats asmuo?

– To aš nežinau.

Lolo.

Tyrimo labirintus gaubianti karšta migla įgauna formą, išsisklaido ir vėl užslenka, įgaudama naują formą.

Šešėlis.

– Kad tave kur, – burbteli Zekė.

– Ir tu nepagalvojai, kad mums reikėtų tai žinoti?

– Pagalvojau.

– Ir vis tiek... – Malina praryja žodžius, keikiasi viduje. Tyla, su kuria jie turi kovoti. Paslapties lyg didžiulės vertybės apgaubti gyvenimai, tarytum tyla būtų sumautas šventintas vandenėlis.

– Užtat dabar žinote, – ištaria nusišypsodama Natali

Falk. – Paprasčiausiai maniau, kad tai ne jūsų reikalas. Tai privatu.

– Ką reiškia „buvau su ja“?

– Turėjome seksualinių santykių sodyboje. Ji sumokėdavo. O jei jums rūpi Peteris Šioldas, tai jis turi vaikiną Sioderšiopinge. Jie drauge nuo tada, kai pasakė susitikinėjantis su Teresa. O iš tiesų kartu būdavome mudvi su Teresa.

– Judvi su Teresa buvote pora?

– Ne, ji ne mano skonio.

„Ne tavo skonio“, – pagalvoja Malina.

– Na, retsykiais pasimylėdavome, – patikslina Natali Falk, – bet tik šiaip.

Zekės žodžiai Svenui Šiomanui:

– Siųsk patrulių automobilį į Lolo Svenson sodybą už Rimforsos ir vežkite ją tiesiai į apklausą. Ji turėjo seksualinių santykių su Teresa Ekeved.

Pauzė.

Pravėrus aikštelėje prie kapinių stovinčios mašinos dureles iš automobilio vidaus tvoskia drėgnas karštis.

– Žinau, Svenai. Galime bet kada ją sulaikyti už draudžiamus seksualinius santykius.

Nebūkite jai blogi.

Įžvelkite joje žmogų, kuriuo ji iš tiesų yra.

Lolo niekuo nekalta. O gal kaip tik priešingai? Kuo nors nusidėjusi?

Pamenu mano odą liečiančias jos rankas. Kaip paskiau įbruko man pinigus. Didelės ir šlapios jos lyties skonį. Ir žodžius, šnabždesį: „Teresa, Teresa, Teresa!“ Garsas virto gėlėtos patalynės medvilne, mišku už lango, vilties kupinomis žvaigždėmis dekoruotu plačiu juodo dangaus skliautu.

Ji suglebo po mano liežuviu. Aš neprieštaravau, nes troškau sužinoti daugybę dalykų apie kūną, kurio daugiau neturiu.

Angelai.
Kaip aš, kaip Sofija.
Ar mes esame amžinoji nekaltybė?
Ar ji yra Lovelygirl, *Malina?*
Gal Slavenka yra Lovelygirl?
Turėsi tai išsiaiškinti pati.
Išklausyk Lolo, pabandyk suprasti, kodėl ji daro tai, ką daro, ir yra tokia, kokia yra.
Jaučiu tavo užsidegimą, Malina.
Kaip bandai užčiuopti tiesą.
Manau, tau tai padės.
Viltis yra mūsų abiejų variklis, ar ne?

43.

Valdemaras Ekenbergas sėdi prie savo laikino darbo stalo tyrimo grupės biure. Ilgos kojos su žalios spalvos lininėmis kelnėmis sukeltos ant stalo, pats šratinuku barškina biuro kėdės rankeną. Priešais įsikūręs Peras Sundstenas padrikai naršo įvairiuose naujienų portaluose, skaitinėdamas naujausius pranešimus apie jų tiriamą žmogžudystę.

„Expressen“: *Miestas sukaustytas siaubo.*

„Aftonbladet“: *Žudikas. Jis toks.*

„Dagens Nyheter“: *Žudikas maniakas Švedijoje?*

„Corren“: *Linšiopingo žudikas – vyras ar moteris?*

Peržvelgia tekstus. Nieko naujo, ko patys nežinotų. Interviu iš miesto gyventojų ir „Tinnis“ besimaudančių jaunų merginų:

Bijome. Vakarais niekur nevaikštome.

Mieste tvyro slogi nuotaika.

Turiu keturiolikmetę dukrą. Man neramu, kai ji kur nors eina.

Įsijungia Pero nešiojamojo kompiuterio ekrano už-

sklanda. Paplūdimio Tailande nuotraukos.

„Dieve, ko tik nepadaryčiau, kad tik galėčiau ten atsidurti." Tuo pat metu pamato prie jų stalo artėjantį Sveną Šiomaną. Iš tolo atrodo, kad pūškuoja kaip garlaivis. „Ar ir aš toks būsiu? – pagalvoja Peras. – Toks pavargęs ir lėtas." Užtat Sveno žvilgsnis judrumu nenusileidžia kūno lėtumui. Peras mato, kad Svenas turi jiems kažką svarbaus.

„Du ne saviškiai, – galvoja Svenas, eidamas prie Pero ir Valdemaro rašomojo stalo. – Pašaliečiai, nors ir kolegos." Pasak gandų – perspektyvus jaunuolis ir brutalus, tačiau visada sausas iš balos išlipantis nenaudėlis Ekenbergas.

Per ilgą policininko karjerą Svenas matė daug tokių kaip Ekenbergas. Visada stengėsi laikytis nuo jų atokiau, o būdamas vadovu – atsikratyti.

Tikslas nepateisina priemonių.

O gal pateisina? Bent jau tokiais atvejais?

Mergaitės kūnas Geležinkelio parke. Svenas jį prisimena. Baltos, nieko nematančios akys. Kaip aklos stirnos. Kaip grožio ir blizgesio netekęs šlifuotas deimantas.

Svenas sustoja prie stalo. Į jį nukreiptos keturios įdėmios akys. Dvi – Pero – vis dėlto atrodo esančios kažkur kitur, tačiau Valdemaro žvilgsnis pilnas susitelkimo į užduotį.

– Skambino iš „Telia". Pavyko nustatyti to skambučio vietą – Marijos kelio gatvė Vimanshelyje. Toje gatvėje gyvena toks Sulimanas Hadžifas, šią žiemą figūravęs kartu su Karami grupinio išprievartavimo byloje. Tiesa, ne kaip įtariamasis. Greičiausiai bus susikivirčiję ir dabar Sulimanas nori apkartinti Karami gyvenimą.

Abu kviestiniai tyrėjai pakyla.

– Jau važiuojame, – ištaria Valdemaras, o Svenas mato, kaip pajuoduoja jo akys ir nuo laukimo išsiplečia vyzdžiai. Svenas nenori galvoti, kokio laukimo.

– Elkitės ramiai ir būkite atsargūs.

Peras linkteli.

– Kas žino, – ištaria jis. – Galbūt esame labai arti.

Po dešimties minučių jie palieka automobilį Marijos kelio gatvėje priešais baltai nutinkuotą dviejų aukštų daugiabutį, apsuptą sodo su didžiulėmis obelimis.

Išlipančius iš mašinos pasitinka karštis ir šviesa.

– Akinius nuo saulės užsidėt! – šypteli Valdemaras.

Viduje visu pajėgumu veikė oro kondicionierius. Išlipus temperatūrų skirtumas siekia apie dvidešimt laipsnių ir šviesos padedamas karštis suleidžia į juos nagus.

Artėja prie namo beveik visiškai piktžolėmis apaugusiu žvyruotu takeliu.

– Kaip manai, bus namuose?

– Tikėtina, – atsako Valdemaras. – Tokie pusgalviai dienomis paprastai miega, o naktimis išdarinėja nesąmones.

– Klausyk, gal labai nesiautėkime?

Valdemaras neatsako, vietoj to surenka telefonspynėje ne Hadžifo buto numerį.

Niekas neatsako.

Keturi butai.

– Gal žinai šios vietos pašto kodą?

– *Sorry*, nė nenumanau. Galime paskambinti.

Antras butas, jokio atsakymo. Iš nugaros Peras mato, kaip po švarku įsitempia Valdemaro raumenys. Tada įsirężia ir iš visų jėgų spusteli staktą. Durys neatlaiko ir Valdemaras įvirsta į laiptinę, tačiau išsilaiko nenugriuvęs.

– Dabar jis žino, kad ateiname.

– Ar mėgsti blogus šeimininkus? Tas duris reikėjo pakeisti prieš šimtą metų. Dabar greičiau.

Jie užlekia į antrą aukštą. Niekas nepraveria durų pažiūrėti, iš kur sklinda triukšmas.

Tik tuštuma, tyla, pilkšvos grindys ir nutrintos šviesiai

mėlynos sienos. Hadžifo buto durys nudažytos rožine spalva.

Spaudžia skambutį.

Iš vidaus sklinda garsai.

Duryse nėra akutės.

Prie durų artėjantys, paskiau nutylantys žingsniai.

– Nešdinasi, – ištaria Valdemaras. – Bėga.

Ir vėl užgriūna duris. Šios irgi išlekia per daug nesipriešindamos. Ankštame ir suverstame prieškambaryje stovi jaunas vyras su puikiai treniruota viršutine kūno dalimi ir į uodegą surištais juodais plaukais. Nustebęs žiūri į juos tamsiomis akimis ir tuo pat metu maunasi baltus sportinius apatinius. Matosi pusiau stačias nuogas organas su žiedu po galvute.

– Klausyk, juočki, mums reikia su tavim pasikalbėti. Jokio pagrindo erekcijai, – pareiškia Valdemaras, o apatinius užsitraukęs Sulimanas Hadžifas puola į vienintelį buto kambarį prie atvirų balkono durų į galinę daugiabučio pusę.

– Laikyk jį! – subliauna Valdemaras ir Peras metasi paskui. Spėja sučiupti koją jau lipančiam per balkoną ir bėglys pakimba žemyn galva. Pilki ištisiniai turėklai neatlaiko ir kūnas trūkteli į priekį bei žemyn. Kabodamas virš keturiais metrais žemiau esančios geltonos sodo žolės rėkia ir mala rankomis orą.

– Nenukrisi! – mauroja pargriuvęs Peras, stengdamasis išlaikyti Sulimaną Hadžifą balkone. Iš visų jėgų bando užtempti į viršų. Nukritęs gali nusisukti sprandą ir kokia tada iš jo nauda?

Valdemaras įsikimba į vieną Sulimano Hadžifo pėdą.

Kartu trūkteli ir štai jis jau viršuje, guli ant pilvo ir visai nesipriešina, kai Valdemaras surakina rankas ir partempia ant baltai lakuotų medinių kambario grindų.

– Kam, po velnių, viso to reikėjo?

Peras žiopčioja, gaudo kvapą ir tapšnoja Sulimaną Hadžifą per nugarą.

– Mes juk tenorime su tavimi pasikalbėti.

– Ne tik, – įsiterpia Valdemaras.

Jis spėjo plačiai atlapoti sieninės spintos duris. Peras atsisuka ir pamato krūvas žurnalų. Vidinės spintos sienos išklijuotos pornografinėmis nuotraukomis. Ir ne šiaip švelnia erotika – pririštos prie kankinimo suolų, plakamos moterys.

Tvarkingai sudėlioti sekso žaisliukai.

Kaukės.

Rimbai su žvaigždute.

Skaistybės diržas.

Ir išdidžiai vienišas apatinėje lentynoje – mėlynas vibratorius. Dažai apsilupę nuo keistai permatomo paviršiaus.

44.

Pirmas apklausų kambarys.

Tamsiai pilkos lubos, regis, tuojau užgrius dar tamsesnes sienas ir ant juodo stalo pastatytą įrašantį grotuvą. Zekė su Malina sėdi vienoje stalo pusėje, Lolo Svenson kitoje. Apsivilkusi baltais marškinėliais su užrašu „Bitch Power“. Veidas ir žvilgsnis kupini užsispyrimo. Net nepareikalavo advokato.

Malina mąsto, bando pajusti, kaip atrakinti šią spyną ir iš kurios pusės pradėti. Pagalvoja, kad tai turbūt neįmanoma. Tada ištaria:

– Vadinasi, mėgstate jaunas merginas?

Lolo Svenson žiūri Malinai tiesiai į akis. „Dabar žvilgsnis kupinas neapykantos, tačiau ne man, kažkam kitam, – mąsto Malina. – Jei rasime šios neapykantos šaltinį, galime rasti ir žudiką. Tos neapykantos šaltinis gali būti ir blogio bei smurto šaltinis.“

– Jaunos merginos. Kodėl jos?

Zekė pasikrapšto plikai skustą galvą, tada klausia:

– Norite jomis pasirūpinti?

– Tada persistengėte su Teresa ir Sofija, o Josefinai pavyko pabėgti, ar ne?

Lolo Svenson susikaupusi, lūpos kietai sučiauptos, tarsi suklijuotos amžinais klijais.

– Norėjote būti joms gera? Gal turite specialų butą, į kurį jas vežatės? Ar namą kur nors netoli sodybos? Natali Falk lankėsi sodyboje. Ar Teresa taip pat?

Lolo Svenson sugniaužia kumščius.

Ant kaktos ir viršutinės lūpos blizga prakaito lašai.

Kaip įmanoma šitaip įniršti?

Malina paklausia:

– Kodėl taip pykstate, Luisa? Kas jums nutiko?

– Ne jūsų reikalas, inspektore.

– O jūsų mamos pareiškimas mūsų archyvuose? Gal tai susiję? Nenorite papasakoti?

– Ne, tai buvo mamos pramanas.

Šnypščiantis balsas, grotuvo sugeriamos šiurkščios garso bangos. Šaltos, baltos spalvos gijos apsivijusios Malinos širdį.

– O triušiai sodyboje? – įsiterpia Zekė. – Raunate jų nagus?

– Iškrypėliškas klausimas. Auginu triušius todėl, kad man jie patinka.

– Susirašinėjote su Teresa elektroniniu paštu dėl susitikimų laiko? – klausia Malina. – Siuntėte laiškus į jos „Yahoo“ pašto dėžutę?

– Ne.

– Rašėte žinutes į jos „Facebook“ paskyrą?

– Nieko nežinau apie jokias sumautas veidų knygas.

Lolo Svenson balsas kupinas įtūžio.

– Ar jūs esate *Lovelygirl*?

– Į šį klausimą kartą jau atsakiau.

– Nusiraminkite, – ištaria Zekė. – Kiek kartų turėjote seksualinių santykių su Teresa?

– Esu kuo nors įtariama?

– Turime įrodymų dėl draudžiamų seksualinių santykių. Natali Falk teigia sanguliavusi su jumis dar nesulaukusi penkiolikos. Be to, žinote, kad mes esame informuoti ir apie jūsų seksualinius santykius su Teresa Ekeved.

– Ir?

– Kas „ir"?

– Tos kitos. Ar radote kokių nors sąsajų tarp manęs ir kitų merginų?

– Jūs papasakokite, – sako Malina. – Mes klausome.

– Kaip susitikote Sofiją?

– Niekada nebuvau susitikusi su Sofija Freden. Niekada.

– O Teresa? Ar naudojote vibratorių? Mėlynos spalvos.

Malina su Zeke žino apie radinį Sulimano Hadžifo bute. Sundstenas su Ekenbergu tardo jį antrame apklausų kambaryje. Prispaus niekšelį.

Kas žino, galbūt viskas išaiškės jau dabar? Karin ir technikos skyrius turėtų džiūgauti dėl vibratoriaus. Dabar jiems nebereikės plūktis ieškant tarp šimtų įmanomų variantų. Jei tai apskritai būtų pavykę. Galbūt tiesa paaiškės kitoje juodos, depresiją varančios sienos pusėje.

Sulimano Hadžifo akys pilnos baimės.

„Bijai, šūdeli", – pagalvoja Valdemaras Ekenbergas.

„Ir turėtum.

Nes aš tau ne gero linkiu."

Antras apklausų kambarys identiškas pirmajam, tik kitoje pusėje. Juos skiria koridorius, kuriame galima judėti tarp abiejų patalpų ir stebėti prisipažinimų erdves per stiklinę sieną, kuri iš vidaus yra veidrodinė.

– Tu išprievartavai ir nužudei Teresą Ekeved ir Sofiją Freden. Josefinai Davidson pavyko pabėgti. Žinome, kad tai tavo darbas. Turime vibratorių, būtent tą, kuris greičiausiai ir buvo naudotas nusikaltimų metu.

Pero Sundsteno balsas draugiškas ir dalykiškas.

– Prisipažinęs pasijusi geriau. Tau palengvės.

– Ir dar ta nesveika pornografija... Tau reikia pagalbos, Sulimanai.

– Aš su tuo šūdu neturiu nieko bendro. Noriu advokato.

– Palauks, – atsako Valdemaras. – Turime teisę pirmą apklausą vykdyti be advokato.

– Ką veikei naktį iš trečiadienio į ketvirtadienį?

– Jau sakiau – jus dominančiu laiku ramiai sėdėjau namuose. Per karšta kur nors eiti.

– Bet juk niekas negali to patvirtinti, Sulimanai.

Smėlio spalvos areštinės marškinėliai deginamai trina rankų raumenis. Per maži bent dviem dydžiais.

– Ką pasakysi apie pornografiją?

– Velnias, man patinka pornografija, kaip ir smaigstyti mergas vibratoriumi. Padidinu bent tris sykius, bet jos vis tiek nori dar daugiau.

– Kur pirkai vibratorių?

– Ne jūsų reikalas.

– Apskundei Behzadą Karami. Kodėl?

Dalykiškas ir Valdemaro balsas.

– Tai jo darbas.

– Greičiausiai ne. Ir iš kur tau žinoti? Už melagingus parodymus gali gauti dvejus metus kalėjimo.

– Jis dingsta naktimis, todėl turėtų būti jo darbas. Bent jau galėtų.

– Dėl ko susipykote?

– Ne tavo reikalas, sušiktas *fare*.

Valdemaras atsistoja, pradeda eiti aplink stalą, tada suvaidina, kad suklumpa, ir griūdamas nusitempia Sulimaną Hadžifą, o šis nosimi trenkiasi į juodą stalviršį. Pasigirsta garsus trakštelėjimas.

– Perkūnas, kaip slidu.

Sulimanas Hadžifas rėkia iš skausmo, iš nosies liejasi kraujas ir Peras neabejoja, kad į vidų tuojau įpuls ir visa

tai sustabdys Karimas Akbaras arba Svenas Šiomanas. Tačiau niekas nepasirodo, tik Sulimanas toliau sėdi prieš juos, o iš nosies lašantis kraujas merkia areštinės marškinėlius.

– Netrukus iš technikos skyriaus gausime atsakymą dėl vibratoriaus, – ištaria į savo vietą grįžęs Valdemaras. – Tada žinosime ir taip, todėl tau geriau prisipažinti dabar.

– Aš neturiu ko prisipažinti.

Valdemaras vėl pakyla.

Sulimanas Hadžifas lošteli atgal ir bandydamas apsiginti pakelia rankas.

Tamsioje patalpoje tarp apklausų kambarių vėsu ir drėgna. Į lubas įleistos halogeninės lemputės skleidžia malonią šviesą. Karimas su Svenu stebi vienu metu vykstančias Sulimano Hadžifo ir Lolo Svenson apklausas. Leidžia Ekenbergui šėlioti, kol per daug neįsismagina.

– Ką manai?

Karimo veidas atviras ir smalsus. Su kiekvienu tyrimu jo požiūris į tyrėjų darbą darosi vis nuosaikesnis ir tolerantiškesnis. Pradėjęs pasitikėti Malina, Zeke, Biorje Sverdu ir Juhanu Jakobsonu atsipalaidavo. Jo vadovavimo stilius tapo švelnesnis nei ką tik atvykus, kai vaidino viską žinantį kietuolį.

Gal įžvelgė, kad tyrėjo darbas primena tam tikrą žaidimą, kur norėdamas pasiekti rezultatą tiesiog privalai būti smalsus ir atviras? Gal suprato, kad jiems patikėtas užduotis įvykdys tik iš tiesų dirbdami kartu? Arba suvokė, kad jie yra vieniši kovos su blogiu frontuose ir norėdami išlikti privalo rūpintis vienas kitu?

– Nežinau, ką galvoti, – atsako Svenas. – Technikos skyrius dabar tiria vibratorių ir apieško jo butą. Ten pluša Karin Juhanison, ji paprastai dirba greitai. Dar tikriname jo kompiuterį. Tai gali užtrukti ilgiau.

– O Luisa Svenson?

– Jai yra tekę patirti daugybę kančių. Esu matęs anksčiau, kur tokia patirtis gali nuvesti.

– Bet ar manai, kad tai jos darbas?

Svenas neatsako. Ištaria:

– Galbūt reikėtų pasikalbėti su jos mama. Pasidomėti praeitimi.

Pirmame apklausų kambaryje Lolo Svenson staiga spjauna Malinai į veidą, tačiau ši lieka rami ir tiesiog nusišluosto seiles.

Turėjo toliau plėtoti klausimų liniją.

Stiprus balsas šiame tyrime.

Nusivaliusi nuo akių gleivėtą skystį Malina ištaria:

– Vadinasi, klausimai apie tėtį yra jautri tema. Atleiskite, nežinojau.

– Kuo jis čia dėtas?

Ankstesnis Malinos klausimas sukėlė įniršio proveržį, dabar balsas vėl ramus.

– Mano minėtas pareiškimas. Jūsų vaikystėje kažkas nutiko. Tėtis jus skriaudė?

– Ar skriaudė?

Zekė stengiasi nutaisyti supratingą ir užjaučiantį balsą. Jam pavyksta.

– Aš apie tai nekalbu. Visą gyvenimą stengiausi apie tai negalvoti.

Dabar Lolo Svenson rami, tarsi radusi savo viduje naują asmenybę.

– Su kuo galėtume pasikalbėti?

– Su mama.

Vivekos Kraford žodžiai, balsas:

Atsakymo reikia ieškoti praeityje.

– Kur ją rasti?

Vardas, pavardė. Adresas.

– Jums būtina tai žinoti?

– Turime ieškoti visur.

– Pripažįstu, kad turėjau seksualinių santykių su to-

mis mergaitėmis, tačiau buvau joms gera. Švelni. Draugiška. Paskui daviau pinigų. Daugiau, nei jos tikėjosi.

– Turbūt nemanai, kad tavimi patikėsime? Kiek mėlynų vibratorių yra šiame mieste?

Valdemaras vėl atsisėdo, prieš tai antrą kartą vožtelėjęs Sulimano Hadžifo galvą į stalą.

Grįždamas prie kėdės matė save veidrodyje. Su kiekviena diena vis labiau blunkanti ir senstanti fizionomija. Veidas su kauke. Po ja buvusį turinį jau seniai sunaikino impulsyvumas ir pasidavimas esminiams instinktams.

Smurtas. Seksualumas. Tas pats dalykas. Ar ne?

Valdemaras žino: jį užvaldė smurtas.

Taip pat žino, kad niekada nepajėgs to pakeisti.

Terapijos jam nerūpi.

– Aš visiškai niekuo dėtas.

Sulimanas Hadžifas šniurkščioja, bando sustabdyti kraujavimą spausdamas prie nosies marškinėlių rankovę. Kūkčiodamas ištaria:

– Aš esu nekaltas.

Valdemaras palinksta virš įrašančio grotuvo:

– Sulimano Hadžifo apklausa baigta šešioliktą valandą septyniolika minučių.

Malina viena tualete.

Nusišlapino, bet toliau sėdi, jausdama limpantį nuo prakaito unitazo dangtį.

Užsimerkusi galvoja.

Sulimanas Hadžifas liks areštinėje, kol technikos skyrius baigs ekspertizę ir palygins vibratorių su jų turimais įrodymais. Kas toliau? Dvidešimt metų kalėjime arba beprotnamyje? O gal namo, naršyti pornografinių tinklalapių?

Lolo Svenson išleido į namus.

Ji prisipažino padariusi tai, ką jie prieš ją turėjo, o daugiau nebuvo jokių įrodymų. Pasibaigus abiem apklau-

soms Svenas ištarė už sienos esančioje patalpoje:

– Yra ribos, kiek galime spausti žmogų turėdami tiek mažai įrodymų. Tačiau akylai ją stebėsime.

– Noriu pasikalbėti su jos mama, – ištarė Malina.

Svenas dvejojo.

– Trukdysime pagyvenusią moterį dėl to, kad jos dukra atsidūrė žmogžudystės tyrimo akiratyje?

– Turime išsiaiškinti, kas nutiko. Tai gali ką nors duoti. Viveka Kraford sakė, kad...

Svenas.

Kaip susiraukšlėjo veidas, kai nusileido jos norams.

– Gerai. Zeke ir Malina, apklauskite jos mamą. Padarykite tai dabar. Geležį reikia kalti, kol karšta. Paieškokite praeities.

Pats nepastebėjo, kokią keistą frazę ištarė.

– O hipnozė? – paklausė Malina. – Tarėmės septintą.

– Gal galime vėliau?

– Bus per vėlu.

– Tas tiesa.

– Be to, po vidurnakčio važiuosiu į Nišiopingą pasitikti Tuvės su Jane.

Sveno išraiška tą akimirką. Už tą žvilgsnį ji būtų sutikusi atsisakyti metų algos. Atrodė taip ja patenkintas, regis, suprato jos nerimą ir tai, kad ilgesys pavirto nepaaiškinamu sielvartu.

Malina pakyla nuo unitazo.

Nuleidžia sijoną.

Nužvelgia save veidrodyje.

Pablyškusi, nepaisant šią vasarą spirginančios saulės.

Tuvė ir Janė.

Jau greitai.

„Greitai vėl būsite namuose."

45.

Zekė kelia prie lūpų „Coca Colos“ skardinę, atsigeria, tada suleidžia dantis į lavašą. Per kraštus kaip magma veržiasi krevečių salotos. Kiek žemiau prie upės, ties viešbučiu „Scandic“, sustoja du juodi „Saab“ limuzinai. Iš jų išlipę vyrai tamsiais kostiumais palydimi į vidų.

Zekė su Malina stovi prie gaisrinės esančiame dešrelių kioske netoli žiedo Stongebru pusėje. Valgo, kaupia energiją Lolo Svenson mamos apklausai. Malina – taip pat ir vėliau laukiančiai kelionei į Nišiopingą.

– Matai tuos?

Zekė parodo į kostiumuotuosius.

– Neabejotinai kokios nors prakeiktos įmonės ar vyriausybės atstovai, atvažiavę pasidairyti ginkluotės sistemų.

– Gal net pačių JAS.

– Vargu. Jiems niekada nepavyksta parduoti to lėktuvo. Sukišti milijardai, o jis jau per senas.

– Ko gero, esi teisus.

Dešrelių kiosko savininkas, maždaug penkiasdešimties tamsaus veido vyriškis, valo vieną kepsninių ir, regis, jų negirdi.

– Velniai žino, kur galiausiai atsiduria ir kokios žalos pridaro visi tie įmantrūs „Saab“ dalykėliai.

– Užtat čia jie naudingi, – atsako Malina. – Sukuria daugybę darbo vietų.

Vis dėlto kiosko savininkas akivaizdžiai klausosi pokalbio. Pasigirsta šaižus balsas ir stiprus akcentas:

– Atsiprašau. Girdėjau jūsų pokalbį. Mano žmona, – ištaria iš savo vietos prie prekystalio, – žuvo per Faludžos apšaudymą raketomis. Niekas nežino, kas jas paleido. Galėjo sprogti ir „Saab“ gaminys, tik koks skirtumas? „Saab“ ar kas nors kitas? Kiekvienas dirba tai, ką nori.

Zekė išmeta užkandžio likučius į prie durų stovinčią

šiukšliadėžę.

– O tiems va dešrelių parduotum? – paklausia kiosko savininko.

– Parduodu visiems, kas už jas moka.

Pakeliui į daugiabutį praeina gaisrinę.

Už nušveistų stiklinių durų nematyti nė vienos raudonos mašinos.

Janės darbovietė.

Įsimylėjęs šią stotį. Jam tai toks pats savas kampas, kaip ir namas už Malmsleto.

– Perkūnas, kaip šiandien viskas limpa, – keiksnoja Zekė. – Drėgna kaip pragare, ar ne?

Malina nespėja atsakyti, nes suskamba mobilusis. Atsiliepia nepažiūrėjusi į numerį ekrane.

– Malina!

Tėčio balsas.

Tik ne dabar.

Bet kaip kitaip?

– Tėti!

Šalia išsišiepia Zekė.

– Kaip jums sekasi?

– Čia nepaprastai gražu.

– O pas mus karšta, nors nusišauk.

– Turėtum pamatyti, kokie žali golfo laukai, ir jokių problemų užsisakyti pageidaujamą laiką.

– Tuvei su Jane puikiai sekasi Balyje.

– Malina, kaip reikalai bute?

– Nespėjau ten užsukti.

– Bet...

– Pajuokavau, tėti. Gėlėms viskas gerai. Kaip mama?

– Gerai, kaip visada.

Jie jau prie daugiabučio laiptinės. Zekė spaudžia telefonspynę. Ant riešo blizga tankūs prakaito lašeliai. Malina mato savo atspindį durų stikle. Išplaukęs, akiai nepagaunamas vaizdas.

– Ko nors norėjai, tėti?

Tai pirmas jo skambutis po daugiau nei savaitės.

– Ne.

„Tai ko tada apskritai skambini? – pagalvoja Malina. – Akivaizdu, kad tau visiškai nerūpi, kaip sekasi man ir Tuvei."

Pasigirsta telefonspynės zyzimas.

– Smagu, kad paskambinai, tėti, bet man kaip tik prasideda susitikimas.

– Viskas gerai, Malina. Pasuksiu kitą dieną.

Po akimirkos Malina stovi aukštas po aukšto į namo viršų kylančiame lifte. Lifto veidrodyje aiškiai mato savo veidą ir karščio suformuotas naujas raukšles.

„Tėvai, – pagalvoja ji. – Kokia, velniai griebtų, apskritai iš jų nauda?"

– Viskas turi savo kainą.

Po ilgų rūkymo metų Svėjos Svenson balsas prikimęs, veide susimetusios raukšlės. Plonos žilų plaukų sruogos virš žalių akių. Žvilgsnis atidus, tačiau geranoriškas, tarsi vyzdžiai slėptų troškimą atskleisti elektrifikuotuose smegenų labirintuose saugomas paslaptis.

Butas yra viršutiniame Taneforso kelio pradžioje pastatyto didelio daugiabučio aukšte.

Svetainė prikimšta senovinių baldų. Šeštojo dešimtmečio barokinės kėdės ir ampyro stiliaus sofa, „Wilton" kilimai ir pilkšvo sidabro spalvos fototapetai su Krouteno* paveikslais, puošnūs porceliano dirbiniai ir ką tik šešis kartus mušęs ornamentuotas stalinis laikrodis.

Pro nedidelius svetainės langus matosi už miesto stogų plytinti Estjoto lyguma, nusidriekianti Jungsbru pusėn. Žino ten esant karštus Rokseno vandenis, beveik mato ties horizontu kylančius garus, kurie apgaubia iškankintus ir išdegusius laukus kaip beformė nemato-

* Johanas Krouthénas – švedų dailininkas.

ma migla, slepianti užsispyrusios gyvybės likučius.

Dūmų stulpai iš šalia esančio miško telkiasi į piktą juodą debesį, kuris pats nežino, kur dėtis be vėjo.

„Tarsi pasaulis būtų sustojęs“, – pagalvoja Malina. Tuo pat metu Svėja Svenson pakartoja:

– Viskas turi savo kainą. Jei gyvenimas mane ko nors išmokė, tai būtent to.

Zekė ir Malina paskendę barokinėse kėdėse.

Svėja Svenson įsitaisiusi sofoje prie svetainės stalo. Lūpos juda, žodžiai formuoja istoriją, kurios neturėtų būti ir kuri tuo pat metu yra tokia banali.

Zekė:

– Papasakokite, kokia buvo Luisos vaikystė.

– Ar tai svarbu?

Malina:

– Svarbu.

– Galiu pradėti nuo labai senų laikų. Ar leisite? Dar iki jai gimstant. Kai pati buvau maža mergaitė.

– Pradėkite nuo kur pageidaujate, – atsako Zekė ir iš Svėjos lūpų ima srūti žodžiai, tarsi pasiilgę savo skambesio.

– Buvau septynerių, kai tėvas paliko mus su motina. Gyvenome senovinėje ilgoje troboje senelio sodyboje Evrabyje už Brušindo. Tėvas buvo keliaujantis prekybininkas ir vieną dieną paprasčiausiai negrįžo namo. Mamą pasiekė gandai, kad Sioderšiopinge susiradęs naują moterį. Mums trūko pinigų, todėl mama parsisamdė dirbti virėja už trisdešimties kilometrų į Šisos pusę esančiame ūkyje. Aš likau gyventi su seneliu ir močiute. Prisimenu tą laikotarpį kaip patį šviesiausią mano gyvenime. Paskiau mama susipažino su kitu vyru. Šisoje jis turėjo batų parduotuvę ir gyveno virš jos esančiame bute. Ten mudvi su mama ir persikraustėme. Vos po trijų naktų jis atėjo į mano kambarį. Pamenu, kaip šaltos jo rankos nutraukė antklodę. Tai kartojosi vėl ir vėl. Vieną

naktį jam tai darant tarpduryje išdygo mama. Kurį laiką pažiūrėjo ir toliau lyg niekur nieko nuėjo į tualetą.

Ar kaltinu ją?

Ne.

Kur būtume ėjusios? Senelį ištiko insultas, sodyba buvo parduota.

Taigi, batų išpera galėjo smagintis toliau. Pabėgau iš ten sulaukusi septyniolikos. Pradėjau dirbti Mutaloje buvusios gamyklos valgykloje ir „Stadshotellet" viešbutyje susipažinau su vienu vyru.

Jis buvo keliaujantis prekybininkas, visai kaip mano tėtis, tik prekiavo apdirbamojoje pramonėje naudojamais chemikalais. Nuo jo pastojau ir pagimdžiau mergaitę – Luisą. Jai sulaukus aštuonerių jis paliko mus vienas bute Mutaloje, o pats susirado kitą moterį Nesšėje.

Kelerius metus gyvenome su mergaite vienos. Tada visai kaip motina sutikau kitą vyrą vardu Sturė Folkmanas. Jis prekiavo žemės ūkio produktais ir netrukus persikėlėme į jo vilą prie kanalo Mutaloje.

Luisa nieko nesakė.

Dažnai laužiau galvą, kodėl ji nepapasakojo man, kas dėjosi.

Pragyvenome toje viloje trejus metus, kol pamačiau, ką jis veikia naktimis, kur dėjo savo šaltas rankas, ką išdarinėjo savo kūnu.

Kur reikėjo eiti?

Tačiau aš akių neužmerkiau.

Vožiau jam į galvą puodu ir visą naktį su Luisa prastovėjome pliaupiant lietui autobusų stotelėje. Buvo šalta spalio naktis, krūmai ir medžiai privačių namų soduose virto pabaisomis ir velnių siluetais.

Ryte, kai prašvito ir akys jau galėjo įžiūrėti tikruosius medžių ir krūmų kontūrus, netruko pasirodyti autobusas. Jis važiavo į Linšiopingą. Nuo tada nesu buvusi Mutaloje ir to išperos daugiau nemačiau akyse. Pirmasis mano vyras – Luisos tėvas – nuskendo žvejyboje.

Kaltinu save, žinokite tai, inspektoriai.

Palikau savo vaiką, savo mergaitę, vieną. Kad ir kokį skausmą kentėtų žmogus, niekada nevalia atsukti vaikui nugaros. Būtent taip aš pasielgiau nepastebėdama, kas darosi.

Atsidūrėme prie stoties esančio viešbučio kambaryje. Pranešiau apie jį policijai, bet jie nieko negalėjo padaryti. Gerosios ponios iš socialinių reikalų skyriaus pasirūpino, kad gautume butą, kad rasčiau darbą kavinėje ir kad Luisa galėtų lankyti mokyklą. Vis dėlto tada jau buvo per vėlu.

Nuo to laiko jokiam vyrui neleidau peržengti mano namų slenksčio.

Malina vaikštinėja bute palei lovą. Ką tik nusimaudžiusi po dušu, tik su apatinėmis kelnaitėmis ir liemenėle. Padėjusi ant užtiesalo tris vasarines sukneles suka galvą, kurią apsivilkti: mėlyną su baltomis gėlytėmis, trumpą geltoną ar tą visiškai baltą iki kulniukų.

Pasirenka geltoną. Velkasi per galvą ir nužvelgia save prieškambario veidrodyje. Pagalvoja, kad nuo laukimo atrodo graži. Jau seniai sau taip nepatiko.

Vos prieš valandą vyko apklausa Svėjos Svenson namuose. Galvoje skamba žodžiai: „Šaltos rankos ant antklodės, po antklode, kūną apsivijusios gyvatės.“

Prisimena ir kito tyrimo metu seno vyro ištartus žodžius: „Žudo visada geismai, panele Fors. Geismai žudo.“

Jie klausė apie Luisą, ar Svėja Svenson žinanti apie dukrą ką nors, ką, jos manymu, ir jiems derėtų žinoti, tačiau ji apskritai atsisakė atsakyti į tą klausimą.

– Ar Sturė Folkmanas gyvas?

Zekės klausimas Svėjai.

– Sturė Folkmanas yra gyvas.

– Ar žinote, kur jį galima rasti?

– Manau, gyvena Finsponge su žmona. Sukūrė šeimą.

– Ir?

Malina tikėjosi dar vieno pasakojimo.

– Tepadeda tiems žmonėms Dievas.

Tada tyla. Lūpos kietai sučiauptos, tarsi būtų išpasakojusios prisiminimų visam gyvenimui.

„Gal vis dėlto apsivilkti balta suknele?"

„Ne."

Malina apsidairo bute – gerai sutvarkytas.

Leidžiasi žemyn, eina prie bažnyčios stovinčio automobilio link. Užveda, pažiūrėjusi į laikrodį mato, kad dar anksti – vos pusė aštuonių, o Tuvės su Jane lėktuvas leidžiasi be penkiolikos dvi. Iki „Skavstos" oro uosto ne daugiau nei pusantros valandos. Net ir važiuojant pagal taisykles. Bet ji nori atvažiuoti anksčiau, ilgesys neleidžia sėdėti vietoje.

Riedant Geležinkelio gatve Kalno žiedo link, prieš akis šmėkšteli veidas. Nežino kodėl, bet yra įsitikinusi, kad tai kažką reiškia.

Slavenka Višnič šypsodamasi praveria Šegetorpe esančio buto duris.

Po minutės Malina sėdi jos svetainėje su „Fantos" stikline rankoje ir bando sugalvoti, ko paklausti. Ką tik jausto atsargumo ir budrumo bendraujant su nužudymo byloje figūruojančiu asmeniu nelikę nė kvapo, tik svarbos pojūtis.

– Ką norite sužinoti?

Slavenka Višnič nesistebi apsilankymu, tik smalsauja, kokiu reikalu atvyko Malina.

– Iš tiesų net nežinau. Ketinau tiesiog paprašyti, kad pagalvotumėte, ar neliko nieko svarbaus, ko mums nepapasakojote.

– Kas tai galėtų būti? Aš tiesiog stengiuosi būti gera pilietė, rūpintis savo reikalais, ir tiek.

Malina supranta, kaip kvailai jos vizitas turėtų atrodyti tokiam konkrečiam žmogui kaip priešais sėdinti moteris.

– Na, tada tiek to.

– Neskubėkite. Atsigerkite. Vėliau ketinau nuvažiuoti į Glitingę paimti šiandienos kasos ir išsimaudyti. Pusę dešimtos pradeda valyti vandenį, todėl plaukiojant prie tolimesnio baseino krašto vanduo tuo metu atrodo labai švarus.

– Vakarinės maudynės? Šaunu. Aš važiuosiu į „Skavstą“ pasitikti vyro su dukra.

Malina iš karto pasigaili savo žodžių. Slavenka Višnič neteko visos šeimos, tačiau jos akys kupinos ramybės ir šilumos.

– Noriu jums kai ką parodyti, – ištaria Slavenka Višnič. – Eime.

Po akimirkos jos sėdi miegamajame priešais mirgantį kompiuterį.

Slavenka Višnič atidaro dešimt dokumentų, kurie atrodo kaip iliustruotos knygelės vaikams. Puslapiuose sudėtos negausios jos turimos šeimos nuotraukos su glaustais pasakojimais iš jos vaikystės, vaikų gyvenimo, tų trumpų jiems duotų metų.

Nuotraukose Slavenka Višnič jaunesnė, žvilgsnis kupinas nuoširdaus laukimo ir atsakomybės. Glėbyje vaikai. Gražūs, apskriti veidai, ilgi juodi plaukai. Draugiškas kiek toliau stovinčio vyro veidas su išraiškingu smakru.

– Gera tuo užsiimti, – ištaria Slavenka Višnič. – Rašyti. Bandyti atkurti gyvenimą geriausiu jo laikotarpiu, tą paprastą meilę.

– Gražu, – sako Malina.

– Jums taip atrodo?

– Taip.

– Kaip manote, ar jie gali kada nors sugrįžti?

– Ne, nemanau, – Slavenkos Višnič klausimas Malinai pasirodo visai natūralus, tarsi prisikėlimas iš mirusiųjų kartais būtų visai įmanomas dalykas, bent jau kalbant apie pačią meilę.

– Bet kada nors juos vėl susitiksite, – sako Malina. –

O jų meilė plevena šiame kambaryje. Jaučiu tai.

Slavenka Višnič išjungia kompiuterį ir palydi Maliną į prieškambarį.

– Važiuokite atsargiai, jie tikrai nenorėtų, kad jums kas atsitiktų. Jūsų vyras ir dukra.

– Mes išsiskyrę, – ištaria Malina. – Daugiau nei prieš dešimt metų.

46.

Liepos 21 d., trečiadienis, ir liepos 22 d., ketvirtadienis

Vakaro žara.

Diena neišvengiamai virsta tamsa, agoniškoje kovoje nusidažydama geltona, raudona ir oranžine spalva.

Miškai, platūs laukai, vanduo, pamiškėse išsibarstę raudoni nameliai, netoliese stovintys automobiliai, šviesos languose ir kartais žmonių siluetai anapus stiklo. Kaip juodi, alkani sapnai, vis dar nenorintys paleisti dienos.

Tačiau diena pati murma:

„Man jau gana.

Užtenka."

Mašina lekia šimto dvidešimties kilometrų per valandą greičiu. Galėtų ir gerokai greičiau.

Atmosferos aukštybėse, kur vasaros oras yra netinkamas kvėpuoti, skrenda plieninis varnas. „Netrukus jūsų kūnus saugantis metalinis kokonas leisis žemyn.

Reikia nenuleisti akių nuo kelio."

Pavojingai pavargusi.

Asfaltas vingiuoja kaip gyvatė pro Noršiopingą, Kolmordeną ir toliau į naktį.

Stokholmas.

Kelias veda ten. Žinia, kartais pasiilgsta tos vietos. Didesnio pasaulio, tyrėjo sielai neleidžiančio nuobodžiauti įvykių reguliarumo.

Tokių kaip jų byla.

Primena bombą, kuri kaukdama artėja prie žemės, ir visi susiję policininkai laukia sprogimo, gabalėliais pasklisiančios jų akims įžiūrimos tiesos. Vietoj to – smilkstanti ir smirdinti nedetonavusi granata susirinkimų salėje ir nuovados biure. Pašaipiai apie jų silpnumą primenantis švilpesys.

Žiniasklaida kraustosi iš proto.

Karimas Akbaras kasdien darosi vis švelnesnis. Vis prasčiau vaidina prieš kameras, kartu tapdamas vis geresniu policijos viršininku.

Svenas Šiomanas.

Malina niekada nėra mačiusi jo taip fiziškai išvargusio kaip pastarosiomis dienomis. Karštis kankina sunkiame kūne įkalintą sielą. Kad tik atlaikytų širdis. Geroji Sveno širdis.

Peras Sundstenas. Neperprantamas. Neaišku, koks jis, ko nori, ką galvoja. Malina mąsto, kad geras tyrėjas turėtų žinoti tokius dalykus, nes tiksliai žinodamas, kas yra kas ir ko nori, gali labiau pasikliauti intuicija.

„Ko noriu aš?

Velniai nematė.

Nors ne. Turiu tai žinoti.“

Valdemaras Ekenbergas yra aiškus kaip reta. Jo vyriškumas beveik juokingai akivaizdus. Dievai žino, kiek jis išsiaiškino šiomis dienomis ir kiek kartų leido tikslui pateisinti priemones. Vis dėlto kada nors laikas pasivys ir jį.

Zekė. Dabar jie dirba drauge galbūt sklandžiau ir paprasčiau nei kada nors anksčiau. Be apsižodžiavimo dėl nesuderintų veiksmų. Nebylus pasitikėjimas vieno kitu. Tyrimo grupėje atsiradus Ekenbergui Zekė tarsi pažabojo savo paties polinkį naudoti jėgą, tarytum tarp smurto

ir atjautos turėtų egzistuoti nuolatinė pusiausvyra, reikalinga tiesai išgauti iš nuojautų.

„Pagaliau aš pati.

Žinau, ką darau.

Ar ko nors pasimokau?

Atsargiai artėju prie mergaičių, dėl to neabejoju. Jei sugebėsiu pajusti ir suprasti jų baimę, galbūt pavyks suprasti ir jas nuskriaudusį žmogų."

Jauni imigrantai.

Karin Juhanison dar nebaigė tirti vibratoriaus.

Labai tikėtina, kad jis buvo naudotas nusikaltimų metu, tada rytoj galbūt visi galės pasiimti laisvadienį.

Lesbietiškas motyvas.

Blogas žmogus Finsponge. Kur veda moterų meilė vienos kitai?

Slavenka Višnič. Kioskai. Vanduo.

Vanduo.

Rytoj laukia Josefinos Davidson hipnozės seansas. Važiuodama iš Svėjos Svenson apklausos Malina paskambino Vivekai Kraford ir pranešė, kad seansą reikės atidėti. Viveka ištarė nusivylusiu balsu: „Manau, galiu kai ką iš jos išpešti. Ji galėtų papasakoti."

Ženklai su skaičiais rodo atstumą iki sielvarto ir ilgesio, kiek dar važiuoti iki tos vietos, kur atstumas dings ir liks tik laikas.

Nišiopingas – trisdešimt du.

Septyniolika.

„Skavsta".

Gal reikėjo kartu pasiimti Markusą?

Apie tai net nepagalvojo.

Malina pastato automobilį ir eina į atvykimo salę. Baltos sijos, regis, kabo ore po išgaubtu stogu. Paprasta patalpa atrodo esanti kupina keistų svajonių.

Laikrodis ant sienos rodo po dešimt penkiolika.

Lėktuvas leisis laiku.

Po dviejų su puse valandų apčiuopiama meilė pakeis sielvartą ir ilgesį.

Ji greitai bus čia, Malina. Tavoji Tuvė.

Ką tik matėme viršuje ją su Jane. Abu miegojo išsekinti ilgos kelionės ir gausių įspūdžių.

Abu šypsojosi.

Tai buvo laiminga akimirka, visai kaip ir netrukus laukianti tavęs.

O mes?

Aš ir Sofija. Plevename čia, atvykimo salės palubėje. Matome tave. Gal būtų geriau, jei visą dėmesį skirtum mums ir mus ištikusiai lemčiai, o ne saviškiams.

Bent jau mes to norėtume.

Čia, kur esame mes, rūpinimasis savimi nedingsta. Tačiau jis kitoks, daugiau aprėpiantis, jame telpa visa tai, kas yra, buvo ir kada nors bus.

Rūpinimasis savimi tampa mintimis apie visus.

Čia mudvi su Sofija esame vienas ir tas pats. Mes esame Josefina, Tuvė, tu pati. Mes – tai visos mergaitės ir kažkada jomis buvusios. Taip pat ir berniukai.

Skamba keistai?

Suprantu, Malina. Iš tiesų viskas labai keista.

Nuo ko pradėsi?

Pradėk nuo saviškių.

Kas gi nepasirinks meilės, kai galima rinktis tarp jos ir blogio?

Ar girdi mane, Malina?

Čia Sofija Freden.

Mano mama su tėčiu be galo liūdi. Jų sielvartas niekada nepavirs ilgesiu. O gal pavirs, tereikia leisti pasidarbuoti laikui? Dabar sėdi ant sofos Miolbyje esančiame bute. Televizorius įjungtas, tačiau jie nemato, kas vyksta ekrane.

Akys kupinos ašarų.

Jie aprauda mane, Malina.

Gali sustabdyti jų ašaras. Arba bent jau pakeisti savijautą.

Trumpai atsikvėpk ir toliau kibk į darbą.

Tuvė laikosi įsikibusi tėčio rankos. Nuo užgulusių ausų skauda galvą. Lėktuvas metras po metro artėja prie nusileidimo tako. Už lango ryškėja namų žiburiai miškuose, o ties horizontu matyti šviečianti linija. Tuvė mąsto, ar ten ir baigiasi pasaulis, tačiau žino, kad jis begalinis ir gyvenimas šioje planetoje, nori to ar nenori, sutinki ar ne, yra vienas didelis užburtas ratas.

„Mama.

Ilgėjausi jos."

Vibracija viduje, kai važiuoklė paliečia asfaltą. Angarų šviesos.

Tėtis spaudžia ranką.

„Ar bus atvažiavusi su Markusu?

Jo labai nepasiilgau. Ką tai reiškia?"

– Švedijos žemė! – ištaria tėtis. Atrodo laimingas. – Pažiūrėsime, ar mama spėjo atvažiuoti, ar dirba viršvalandžius.

Lagaminai.

Janė negali pakęsti šios kelionių dalies.

Bet štai ir jie. Beveik pirmieji iš visų ir niekur nepaklydę tarp „Heathrow" ir „Stansted" oro uostų.

Bagažas.

Mes.

Viskas tvarkinga.

– Eime, Tuve.

Gera grįžti namo.

Malinos žvilgsnis įsmeigtas į automatines duris.

Basutėmis apautos pėdos nekantriai mindžikuoja plytelėmis išklotas grindis. Ją supa džiugiai nusiteikę, kupini laukimo ir susikaupę žmonės.

Perbraukia rankomis suknelę, pasitaiso plaukus už ausų, pagalvoja, kad būtų gerai sulakstyti į tualetą, tačiau nenori ten eiti dabar – lėktuvas seniausiai nusileido ir jie jau turėtų būti čia.

Dabar.

Durys dar kartą prasiveria.

Ten.

Jie ten. Ji žengia pasitikti, bėga, mato, kad jie pavargę, bet ją pastebėjusiai Tuvei nuovargis dingsta. Tuvė puola prie jos tekina, ji taip pat bėga, atmosfera praretėja ir kūnai susitinka.

Apsikabinimai, apsivijusios rankos.

Malina kilsteli dukrą į orą.

„Kiek dabar sveri?

3143 gramus svėrei tada, kai pasirodei iš manęs.

O dabar?"

Malina pažvelgia į Janę.

Stypso už vežimėlio su lagaminais, atrodo, nežino, ko griebtis.

Malina nuleidžia Tuvę ir pamoja jam prieiti. Tada visi trys stovi atvykimo salėje ir jaučia šilumą, kuri yra šiltesnė ir tikresnė už bet kokios vasaros karštį.

III
Ateik, kol dabartis dar nepraėjo

[pakeliui į paskutinį kambarį]

Dar nebaigiau.

Dabar žinau, ką reikia daryti.

Niekas negali sutrukdyti šiai vasarai degti, niekas negali pamaišyti mūsų meilei sugrįžti.

Pasaulis, mūsų pasaulis, bus tyras ir laisvas, o mes šnibždėsime nebylių gyvačių žodžius viena kitai į ausį, jausime, kaip nuo jų augame ir tampame neįveikiamos.

Jis išnyks, bus sunaikintas, o tu vėl išdrįsi pakelti akis.

Viskas bus balta. Kaitinančio baltumo ir nekalta.

Niekam neleisiu nė pamėginti manęs sustabdyti.

Nagams buvo leista draskyti palei lentynas, vorų kojos ropojo tavo veidu.

Mano vasaros angelai.

Dabar jie gali pailsėti. Netrukus sulauks lemtimi su jais besidalijančio žmogaus draugijos ir meilės. Lygiai tokios pačios, kokios gausiu ir aš.

Rasiu kitą mergaitę. Ji galės būti tavimi.

Viskas bus ištaisyta. Be skausmo. Nes greitai neliks jokio skausmo.

47.

Saugiai namo grįžusi Tuvė.

Miega savo miegamajame apsiklojusi švaria patalyne.

„Tarsi niekur ir nebūtų išvažiavusi“, – pagalvoja Malina. Tarsi Indonezija, Balis, sprogdintojai, povandeninės srovės ir kita Žemės rutulio pusė nė neegzistuotų, net kaip teorinė galimybė.

Kelionė be žodžių automobiliu iš Nišiopingo. Tuvė snaudė ant galinės sėdynės, ją su Jane vienijo amžinas žodžių stygius. Tyla, kuri niekada nebuvo nepatogi, tačiau vienišesnė už tikrą vienatvę.

Pavieniai žodžiai.

– Gerai sekėsi?

– Ar miškų gaisrai jau suvaldyti?

– Vietomis jie pradeda panašėti į ugnies audras.

Janė palydėjo laiptais į viršų. Užnešė didelį žalios spalvos Tuvės „Samsonite“ lagaminą. Malina pasiūlė arbatos, jos nuostabai, jis neatsisakė. Sakė, taksi galintis išsikviesti bet kada.

Tuvė užmigo net nespėjus užvirti vandeniui. Jie gurkšnojo virtuvėje arbatą. Iš gatvės sklido susijaudinę kaip reikiant susikivirčijusio vyro ir moters balsai. Nutilus girdėjosi tik laikrodžio iš „Ikea“ tiksėjimas.

Kelios minutės po pusės keturių.

– Mes to niekada nemokėjome, – ištaria Janė, statydamas ant stalo tuščią puodelį.

– Ko nemokėjome?

Malina atsistoja prie jo kiek drįsdama arčiau. Nenori nubaidyti.

– Bartis.

Malina jaučia viduje kylantį pyktį, tačiau sugeba numalšinti beprasmį jausmą ir vėl prisimena ramybę bei ilgesį.

– Kartais atrodo, kad niekada net nepradėjome.

– Gal ir taip.

– Retsykiais išsirėkti visai naudinga.

– Taip manai?

– Kaip tau atrodo?

– Nežinau, ką ir pasakyti.

Tada Malina papasakoja apie dabar tiriamą bylą. Apie ją apėmusį jausmą, kad atsivėręs dangus arba žemė išleido į miestą desperacijos apimtą blogį ir kad ji nežinanti, kaip tai sustabdyti.

– Visai kaip su ugnimi, – ištaria Janė. – Atrodo, jie nežino, kaip suvaldyti liepsnas.

Tada kurį laiką stovi virtuvėje tylėdami, kol Janė patraukia į prieškambarį.

– Paskolinsi telefoną išsikviesti taksi?

– Žinoma.

Janė pakelia ragelį.

Malina ateina į prieškambarį ir jam renkant numerį ištaria:

– Gali likti čia.

Janė sustingsta.

– Mano lova man mielesnė už tavo sofą, Malina.

– Žinai, kad ne ją turėjau omenyje.

– Žinai, kad nieko neišeis, Malina.

– Ir kodėl gi? Tiesiog eik į miegamąjį ir gulkis. Nieko sudėtingo.

– Tai kvaila, Malina. Kokia iš to būtų nauda? Mes baigėme...

Malina priglaudžia smilių jam prie lūpų. Šiltas kvėpavimas glosto piršto odą.

Dabar arti jo.

– Ššš, daugiau nieko nesakyk. Ar šiąnakt negali būti tiesiog šiąnakt?

Janė žiūri į ją. Ji paima jį už rankos ir vedasi į miegamąjį. Seka nedvejodamas.

Grubi arba švelni.

Bausmė arba apdovanojimas.

Tokia gali būti fizinė meilė.

Janės krūtinė prisiglaudusi prie jos. Ji viena koja apsivijusi jo kūną. Nors tai buvo seniai, tiksliai atsimena, koks jo vyriškumo jausmas viduje. Kaip jis užvaldo, kaip

ji nurimsta ir tuo pat metu karštligiškai jaučia kūnus pačius atpažįstant vienam kitą. Žino, kaip judėti, kad būtų užpildyta taip, kaip niekas kitas nemoka užpildyti.

Susiliejantys lašai.

Čia tu kvėpuoji ar aš?

Užsimerkia, tada praveria akis ir mato, kad Janė taip pat užsimerkęs. Abu tarsi bando save įtikinti, kad jei nežiūrės vienas į kitą, vadinasi, tai ir nevyksta.

Jie vėl jauni, vėl aiškiai per jauni, kai plyšta plona gumytė ir atsirandi tu, Tuve. Malina nenuleidžia nuo Janės akių. Visą apatinę kūno dalį maudžia, ji dega iš skausmo, kuris yra malonesnis už bet ką kita šiame pasaulyje.

Bėgant metams kūną pasiveja suvokimas.

Sunyksta atstumas tarp jausmo ir minties apie jausmą.

Atsigula ant nugaros.

Jis tyliai ir sunkiai seka paskui. Jos rankos ieško jo nugaros – atmintyje saugomas kiekvienas kvadratinis odos centimetras.

Atsipalaiduoja.

Pavirsta atvertomis akimis ant nugaros miegančiu vaiku su virš galvos atmestomis rankomis.

„Grįžk dabar pas mane.

Tai yra meilė.

Pažadėk niekada daugiau nedingti.“

„Guli ten, mylima Malina.

Aušros šviesoje matau trūkčiojančias lūpas. Sapnuoji neramius sapnus, ar ne?

Ką tik tave užklojau.

Nekalbėsime apie tai nei rytoj, nei kurią kitą dieną. Apsimesime, kad to niekada nebuvo.

Sudie, Malina.“

Janė išeina iš buto, prieš tai pasiėmęs prieškambaryje ant komodos gulinčius Malinos mašinos raktus. Nusileidžia į gatvę.

Atidaro bagažinę ir išsiima savo lagaminą. Grįžta į butą ir padeda raktus į vietą.

Ankstyvas rytas šiltas. Atrodo, kad pilki bažnyčios akmenys vibruoja melsvoje kylančios saulės šviesoje.

Silpnas degančio miško kvapas vos juntamas net ir jo išlavintai nosiai.

Eina gaisrinės link. Lagaminą tempia paskui.

Ten persirengia darbiniais drabužiais ir su pirmąja mašina išvažiuoja į mišką, pas kitus drąsuolius. Leidžiasi tiesiai į karštį ir pradeda kovą su pragaru.

Danielis Hiogfeltas matė, kaip Janė – toks buvusio Malinos vyro vardas – išėjo pro namo vartus ties jos laiptine.

Jo eisenoje juntamas ypatingas ritmas.

Danielis buvo pakeliui į redakciją. Šiandien ankstyvas. Naktį prabudo ir nebegalėjo sudėti bluosto.

Dabar sėdi prie savo rašomojo stalo ir galvoja apie Janės žingsnių ritmą. Kaip jie spinduliavo švelnumu ir, kad ir kaip keista, meile.

„Aš tuo niekada neprilygsiu“, – pagalvoja Danielis atidarydamas monitoriuje naują dokumentą ir tuo pat metu išmesdamas į šiukšliadėžę krūvą straipsnių, pažymėtų žodžiu „išprievartavimai“.

Neturi jėgų tuo užsiimti.

Net sėdėti čia.

„Privalau, – galvoja Danielis, – rasti savyje jėgų, grįžti į tą būseną.“

„Išprievartavimų Linšiopinge istorijos rašymas jėgų nesuteiks. Tegul tai daro kas nors kitas. Gal tu, Malina?“

Nakties sapnas.

Prie jos lovos šaukiantis berniukas: „Mama, mama, mama, padėk man įkvėpti!“

Ji irgi jam šaukė.

„Negali kvėpuoti?“
Berniukas atsakė.
„Ne, padėk man, mama.“
„Aš nesu tavo mama.“
„Tu – mano mama, argi ne taip?“
„Ne.“
„Padėk man įkvėpti.“
„Kodėl?“
„Nes aš tavo brolis.“
„Tu negali kvėpuoti?“
„Ne, turi man parodyti, kaip tai daroma.“

– Na ir šilta. Ar taip buvo visą laiką?

Pusryčiaujanti Tuvė palinkusi virš dribsnių su kefyru lėkštės. Malina stovi prie kriauklės, geria trečią puodelį kavos, ruošiasi per jėgą suvalgyti sumuštinį.

– Buvo nenormaliai karšta, Tuve. Per televizorių sakė, kad taip tęsis ir toliau.

– Puiku. Galėsiu važiuoti maudytis.

– Su Markusu?

– Su juo arba kuria nors drauge.

– Turi pasakyti, su kuo maudysies.

– Argi negaliu maudytis su kuo panorėjusi?

– Paskaityk laikraštį ir suprasi, kodėl noriu žinoti, ką veiksi.

Tuvė varto „Corren“. Keli puslapiai skirti nužudymams.

– Siaubas, – ištaria Tuvė neklausdama, ar tai mamos byla, nes žino, kad taip ir yra. – Kaip manai, čia to sėdinčio areštinėje darbas?

– Tikrai bjaurus reikalas, Tuve, – atsako Malina. – Vieną turime areštinėje, tačiau privalai būti atsargi. Nevaikščiok lauke viena. Ir pranešk man, kur esi.

– Turi omenyje vakarais?

– Visada, Tuve. Net nežinau, ar tam, kurį bandome pagauti, apskritai egzistuoja diena ir naktis.

– Nemanai, kad truputį tirštini spalvas?

– Neatsikalbinėk. Jei ką nors išmanau geriau už tave, tai tokius dalykus.

Malina girdi savo balse pyktį, žudančiai karštos vasaros sukauptą agresiją ir mato nustebusią, išsigandusią ir nuliūstančią Tuvės miną.

– Atleisk, Tuve, nenorėjau pasakyti...

– Man nusispjaut, ką norėjai pasakyti, mama.

48.

Vyksta į Finspongą keliu pro Šelmu. Pravažiuoja gaisraviečių pakraščius.

Jau po pusės dešimtos. Šiandien praleido rytinį pasitarimą. Teks surengti vėliau.

Galvoja apie Janę.

Žino, kad jau darbuojasi ten, dūmuose. Bando pažaboti liepsnas, neleisti ugniai dar labiau pasklisti.

– Jis jau ten, ar ne?

Zekė viena ranka laiko „Volvo“ vairą. Ryžtingas žvilgsnis prikaustytas prie kelio prasilenkiant su gaisrininkų mašina.

– Negalėjo laukti nė akimirkos.

– Jūs panašūs, Malina. Žinojai tai?

– Kuo?

– Daug kuo, bet šiuo atveju požiūriu į darbą. Abudu esate dėl jo pametę galvas. Taip bėgate nuo tikrovės.

– Apsimesiu, kad paskutinių žodžių negirdėjau, Zeke. Kaip Martinui sekasi tarpsezonio treniruotės?

– Tikriausiai gerai. Jam patinka bėgioti.

– Gal kas naujo iš Jungtinių Valstijų?

– Agentas derasi su keliais klubais. Viskas bus gerai, tereikia sulaukti, kada gims mažylis.

Gegužę Martinas buvo pirmą kartą paimtas į šalies

rinktinę ir dalyvavo pasaulio čempionate. Žmonos verčiamas Zekė nuvyko į Prahą pažiūrėti vienų varžybų. Malina žino, kad kelionių lėktuvu jis nemėgsta beveik taip pat, kaip ledo ritulio.

– Tada bus tikras turtuolis, – sako Malina.

– Taip, praturtės čiuožinėdamas pačiūžomis ir gainiodamas sumautą ritulį.

– Teikdamas džiaugsmą kitiems, taip pat ir mums, Zeke, – ištaria Malina ir susimąsto apie savo svajones dėl Tuvės ateities. Nori, kad taptų gydytoja arba advokate, pasirinktų paprastą ir aiškią profesiją, kurių savo vaikams linki visi tėvai. Arba rašytoja. Skaito kaip apsėsta, o jos rašinėliai atima mokytojams žadą.

– Ledo ritulys skirtas bukagalviams, – atšauna Zekė. – Ne daugiau.

– Nebūk jam toks griežtas.

– Vaikinas gali daryti ką panorėjęs, bet aš to žaidimo niekada nepamėgsiu.

Kelias skrodžia miškus.

Juos supa tuštuma. Visi gyvūnai jau seniai paspruko toliau nuo liepsnų. Pavažiavę penkiasdešimt minučių pasiekia Finspongą.

De Gerų* namai.

Patrankų miestas**.

Provincija.

Tačiau gera vieta vaikams auginti. Ir slėptis.

Navigacija atveda tiksliai.

Sturė Folkmanas gyvena ramioje gatvelėje iš karto už centre išsirikiavusios parduotuvių virtinės. Dvyliktu numeriu pažymėtas trijų aukštų daugiabutis. Pirmame

* De Geer – Finsponge gyvenusi švedų ponų ir pramonininkų giminė.

** Finsponge kelis amžius buvo gaminamos patrankos, šoviniai ir pan.

aukšte įrengtos prekybinės patalpos su iškaba „Švedijos neįgaliųjų draugija“.

Jie pastato automobilį.

Vadovaujasi prielaida, kad senas vyriškis bus namuose.

Daugiabučio laiptinė nerakinama. Finspongas toks mažas, kad kodai nereikalingi, dienomis gali užeiti kas panorėjęs.

Pilkšvai žalioje lentoje su baltomis raidėmis randa jo pavardę. Gyvena trečiame aukšte.

– Štai kur tas kiaulė, – ištaria Zekė.

– Nesikarščiuok, – ramina Malina. – Jis senas žmogus.

– Taip, senas, bet kai kurios skriaudos niekur nedingsta ir nėra atleidžiamos.

– Nešdinkitės! – pro korespondencijai skirtą plyšį pasigirsta gergždžiantis balsas. Kupinas anksčiau Malinos negirdėto aiškiai juntamo pykčio ir pagiežos. Atrodo, kad rausva spalva išdažytos laiptinės sienos staiga tampa kraujo raudonumo ir kėsinasi juos užgriūti.

– Nieko nepirksiu. Dinkite!

– Mes ne prekeiviai, o iš Linšiopingo policijos, norime su jumis pasikalbėti. Atidarykite.

– Nešdinkitės!

– Tuojau pat atidaryk, kitaip išlaušiu duris!

Atrodo, kad vyras kitoje durų pusėje suvokia, jog Zekė nejuokauja. Trakšteli spyna ir durys netrukus plačiai atsiveria.

Aukštas, plonas vyras sulinkusia nugara. Kūnas tarsi sustingęs nuo kažko, kas veikiausiai yra Parkinsonas.

„Žinoma, tu to nepadarei, – pagalvoja Malina, – o jos niekada taip ir nemanė.“

Ilga nosis atitraukia dėmesį nuo smulkaus smakro. Sturė Folkmanas žvelgia į juos pilkomis ir šaltomis akimis.

Tundros šaltis.

Poliarinis speigas.

Jo žvilgsnis ledinis kaip pasaulis be šviesos.

Juodos gabardino kelnės. Balti nailoniniai marškiniai ir, nepaisant karščio, pilkas megztukas.

– Ko, po perkūnais, norite?

Malina stebi jo rankas.

Ilgi, balti bekraujai pirštai kabo virš prieškambaryje pakloto kilimo iš skiaučių. Pasiruošę aukštyn ir į vidų skverbtis čiuptuvai.

Žalio pliušo sofos.

Nespalvotos seniai parduotų giminės ūkių nuotraukos.

Sunkios, šviesos nepraleidžiančios raudonos spalvos aksominės užuolaidos. Lentyna su dalykinėmis knygomis apie chemiją ir pilnu vokiečių kalbos žodynų rinkiniu.

– Neturiu jums ko pasakyti.

Sturės Folkmano atsakymas jiems papasakojus, kokiu reikalu atvyko.

Vis dėlto Malina su Zeke nuėjo į svetainę, prisėdo foteliuose ir laukė.

Sturė Folkmanas delsė prieškambaryje.

Girdėjo jį kuičiantis pedantiškai švarioje virtuvėje, į kurią Malina spėjo užmesti žvilgsnį praeidama. Peilių su bakelito kriaunomis stovas prie kriauklės.

Tada atėjo pas juos.

– Nešdinkitės.

– Tik tada, kai atsakysite į mūsų klausimus.

– Dinkite į savo Linšiopingą. Regis, iš ten sakėtės esantys. Sušiktas pasipūtęs miesteliūkštis. Praėjusį mėnesį lankiausi nuostabiojoje ligoninėje. Urologas šūdo vertas.

Klesteli ant kėdės prie knygų lentynos.

– Su policija nesu turėjęs jokių problemų.

– Turėtų būti kitaip.

– Kodėl gi?

– Daug kartų seksualiai išnaudojote Luisą Svenson. Nė nebandykite neigti, mes puikiai žinome.

– Aš...

– Ir neabejotinai tai darėte savo naujoje šeimoje. Beje, kur ji?
– Žmona mirė prieš ketverius metus. Auglys galvoje.
– O jūsų dvi dukterys?
– Ko jums iš jų reikia?
– Atsakykite.
– Ji toli. Australijoje.
– Jos ten gyvena?
Sturė Folkmanas neatsako.
– Ar ką nors žinote apie jaunų mergaičių nužudymus Linšiopinge?
– O ką turėčiau žinoti?
– Kaip manote, ar Luisa gali būti su tuo susijusi?
– Luisa? Su ja nesikalbėjau kelis dešimtmečius.
Sturė Folkmanas raito pirštus, pauosto, tada ramiai sudeda rankas ant juodų kelnių.
– Ar jūsų sąžinę slegia ir daugiau seksualinio išnaudojimo atvejų?
Paprastai Zekės balsas taip skamba prieš pat pratrūkstant ir paleidžiant į darbą rankas.
– Na, tai kaip?
– Zeke...
Sturė Folkmanas pakelia į juos rankas. Balti pirštai primena išklypusią tvorą.
– Ko jums reikia? Ko jūs iš manęs norite?

Grįžtant prie automobilio Malina mato, kad Zekė vis dar kupinas pasidygėjimo ir pykčio.
Mesteli jai raktelius:
– Vairuok tu.
Malina sėda prie vairo. Finspongas lieka už nugaros. Gūdžių miškų apsuptyje Zekė prabyla:
– Dėl vieno senas išpera buvo teisus – ką mes ten iš tiesų veikėme?
– Plėtojome tyrimo liniją, Zeke. Taip jau daroma. Grįžtame atgal, kad galbūt galėtume žengti į priekį.

– Bet vis tiek... Tai tokie nutolę dalykai, kad primena desperaciją.

Malina neatsako.

Vietoj to sutelkia dėmesį į kelią, galvoja, kas atsitinka sieloms, kurias naktimis lanko balti pirštai tuo laikotarpiu, kai galutinai formuojasi pasitikėjimas kitais.

Pradedi neramiai laukti.

Bijai.

Galvoji, kad visi linki tik blogo.

Kad visiems nepatinki.

Negebi užmegzti ryšio. Trokšti rasti pažeidimus, kurie patvirtintų savas žaizdas.

Visas gyvenimas tampa nesibaigiančiu klaidžiojimu.

Pirštai į visas puses išdrasko tai, ką būtų galima vadinti savigarba.

Tamsos vartai, pro kuriuos krenti stačia galva žemyn.

49.

Už Stureforso esantis paplūdimys skendi žudančioje popietės saulėje. Po ąžuolu už įspėjamosios juostos stovinčio Valdemaro Ekenbergo švarkas nuo kaitros limpa prie kūno.

Prie krūtinės prigludęs šiltas pistoletas. Metalas, ir tas nesugeba išlikti vėsus net ir šešėlyje, po apsauginiu medžiagos sluoksniu.

Sulimanas Hadžifas stovi ties ta vieta, kur buvo Teresos Ekeved kapas. Apsirengęs džinsais ir baltais marškinėliais. Į šį pasivaikščiojimą buvo išleistas be areštinės uniformos. Rankos už nugaros, kietai suveržtos antrankių, kad nieko nė nebandytų.

Mauduoliai grįžo.

Jiems atvažiavus spoksojo pro tamsius akinius, bet

dabar vėl užsiėmę maudynėmis. Tikriausiai galvoja, kad jų pasirodymo priežastis per daug gąsdinanti ir neturėtų drumsti tokios nuostabios vasaros dienos. *Ten ją rado. Čia policija. Tai tikrai įvyko. Kiek jai buvo metų? Keturiolika. Mirtis vasarą. Ten, prie ąžuolo.*

Tik du berniukai su vienodomis mėlynos spalvos maudymosi kelnaitėmis stovi anapus juostos ir žiūri pro melsvus akinius.

Ledų kioskas uždarytas, priešingu atveju berniūkščiai tikrai mėgautųsi porcija vanilinių su šokoladu. Smalsūs.

– Nešdinkitės.

Peras Sundstenas stengiasi nutaisyti kuo rūstesnį balsą.

Svenas Šiomanas dvejojo išgirdęs sumanymą atgabenti sulaikytąjį į nusikaltimo vietą, kad palūžtų ir prisipažintų.

– Turi dalyvauti advokatas.

– Velniop advokatą. Tam nėra laiko, – paprieštaravo Valdemaras. – Mergaitės, Svenai, pagalvok apie mergaites.

– Gerai, bet tik ramiai. Jokių nereikalingų veiksmų.

Rūpesčio raukšlių ir dvejonių išvagotas prie rašomojo stalo biure palinkusio Sveno veidas. Žino, kaip tiedu laikosi taisyklių.

– Dinkit!

Valdemaras nenuleidžia akių, kol berniukai neatsitraukia. Šie susigėdę grįžta prie kranto ir puola į vandenį.

– Vadinasi, čia ją pakasei. Užmušei irgi čia?

Sulimanas Hadžifas purto galvą, šnibžda:

– Mano advokatas turėtų dalyvauti.

– Bandėme susisiekti, – atšauna Valdemaras, – bet jis nekelia ragelio. Jam dėl tavęs nusišikt.

– Geriau prisipažink, – sako Peras. – Pasijusi geriau. Bet kurią akimirką galime sulaukti atsakymo iš techninio skyriaus, tada ir taip žinosime, kad tai tavo darbas ir

kad į mergaites buvo kaišiojamas tavo vibratorius.

Sulimanas Hadžifas vėl purto galvą.

Valdemaras žengteli arčiau. Stipriai suima jo sprandą, nors mauduoliams tai atrodo kaip tėviškas gestas.

– Vadinasi, žaidi tylos karalių?

Stenėjimas.

Tačiau jokių žodžių.

– Važiuojam į kitą, – sukomanduoja Valdemaras ir nusitempia Sulimaną Hadžifą ten pat, iš kur atėjo.

Malinos telefonas suskamba važiuojant pro posūkį į Tornbį.

Karin Juhanison kalba oficialiu tonu, tačiau jis slepia susijaudinimą.

– Dažai tie patys. Sulimano Hadžifo vibratoriaus dažai sutampa su nusikaltimams naudoto vibratoriaus dažais.

– Vadinasi, vibratorius tas pats?

– Neįmanoma pasakyti. Toks pats, dėl to galima neabejoti, bet ar mūsų turimų atplaišų forma sutampa su nuo Sulimano Hadžifo vibratoriaus nusilupusių dažų forma? Bandžiau nustatyti, tačiau tai išsiaiškinti nėra jokių galimybių.

Malina jaučia, kaip susitraukia pilvas.

Dažai tikrai tokie patys. Kokia tikimybė, kad vieno tyrimo metu pasipainiotų du vienodi vibratoriai?

– Ar ant jo buvo dar kokių nors pėdsakų?

– Ne.

– Dar kas nors naujo?

– Atleisk, Malina. Jokių naujų gijų.

Vienodi vibratoriai.

Sinchroniškumas.

Froidas.

Dabar jie pakeliui į hipnozės seansą pas Viveką Kraford. Ar jis dar apskritai reikalingas?

– Ačiū, Karin. Praneši Svenui Šiomanui?
– Žinoma.

– Vadinasi, vibratorius tas pats?
– Ne, tik vienodas.
– Bet tada viskas aišku, ar ne?
Įsiaudrinęs Valdemaras vairuoja mėlyną „Saab". Sundstenas ir Sulimanas Hadžifas sėdi ant galinės sėdynės. Jie ką tik pravažiavo idilės apgaubtą Stureforsą. Šalia dviračių taku pagyvenusi pora mina naujutėlį tandemą.
– Turime jį čia. Važiuojame. Ne, nieko. Neišleido nė garso.
Padeda ragelį.
Nepaleisdamas vairo Valdemaras pasuka galvą į galinę sėdynę ir ištaria:
– Pričiupome tave, mažas gašlus juodašikni.
Tada pasuka į šalutinį keliuką ir važiuoja gilyn į mišką. Peras žino, kas dabar bus. Nenori, tačiau leidžia tam vykti.

Zekės reakcija į informaciją apie vibratorių:
– Tai gal velniop tą hipnozę? Čia juk viskas aišku. Dabar tikrai galėsime išspausti prisipažinimą.
– Dar niekas nebaigta, – nesutinka Malina, neatplėšdama akių nuo kelio. – Surengsime hipnozės seansą, kaip planuota. Josefina Davidson tikriausiai jau Vivekos biure. Taip galbūt turėsime liudininkę, ir nesvarbu, ką ji pasakys, mums tai suteiks daugiau informacijos, ar ne?
Zekė linkteli.
Žino, kad ji teisi.
– Noriu, kad tai baigtųsi, – ištaria Zekė. – Kad miesto gyventojai rytoj ryte galėtų perskaityti „Corren", jog pagavome tą šėtoną ir tėvai vėl gali leisti mergaitėms žaisti, kaip tik nori, ir dėl nieko nesijaudinti bei nieko nebijoti.
„Tuvė.

Ar aš nerimauju?
Ne.
Taip."
– Taip ir bus, Zeke, – pritaria Malina. – Byla iš esmės išspręsta. Telieka užrišti maišą.

Valdemaras Ekenbergas sugniaužia kumštį ir kerta Sulimanui Hadžifui iš karto po šonkauliais, į tą vietą, kur skauda labiausiai, tačiau beveik nelieka pėdsakų.

Sulimanas Hadžifas susmunka.

Peras Sundstenas vaidina paslaugų, kelia Sulimaną Hadžifą, bet tik tam, kad tas gautų naują smūgį.

Jaunas vyras ir toliau tyli.

Nė žodžio, tik stenėdamas guli ant žemės užsidengęs akis. Žvyrkelį supantis miškas tylus, žemę aplipusios geltonos, išdžiūvusios samanos. Klevai netekę chlorofilo, tačiau viduje rusena lietaus prašanti gyvybė.

– Tu išprievartavai ir nužudei Teresą Ekeved ir Sofiją Freden, ar ne? Ir dar išprievartavai Josefiną Davidson. Tiesa? Iškrypęs parše! Uždaužysiu tave negyvai, jei neprisipažinsi!

Iš Ekenbergo balso turėtų suprasti, kad tas nejuokauja.

Sulimanas Hadžifas bando atsistoti, tačiau kojos neklauso, jis svyrinėja pirmyn ir atgal, o akyse Peras mato baimę.

Valdemaras išsitraukia iš dėklo pistoletą.

Palinksta virš Sulimano Hadžifo ir priglaudžia vamzdį prie nugaros.

– Paprasta. Pasakysime, kad bandei bėgti ir norėdami sulaikyti buvome priversti šaudyti. Dvigubas žmogžudys ir prievartautojas. Niekas nesuabejos. Žmonės mums padėkos.

Peras dvejoja.

– Kelkis! – surinka Valdemaras.

Sulimanas Hadžifas kapstosi ant žemės, bandydamas

atsistoti. Tada sušunka:

– Negaliu prisipažinti dėl to, ko nepadariau!

Dabar pistoletas prie smilkinio.

– Nebandyk bėgti.

Tada Peras žengteli į priekį ir išmuša pistoletą iš Valdemaro rankos:

– Ką čia, po velnių, išdarinėji? Gana! Supranti? Gana!

Vėjas pakedena suvytusius klevus. Tūkstančiai lapų nusprendžia leistis žemyn ir sceną miške vainikuoja auksinis jų lietus.

– Pirkau vibratorių iš Stenės „Blue Rose" parduotuvėje! – surinka Sulimanas Hadžifas. – Sakė pardavęs tokių bent dvidešimt, tai iš kur žinote, kad ten buvo manasis?

– Prakeikimas... – iškošia Valdemaras.

„Tu teisus, Valdemarai, pašėlusiai teisus", – pagalvoja Peras.

– Kodėl, po perkūnais, niekas nepasidomėjo vienintelėje visame mieste sekso reikmenų parduotuvėje parduodamais vibratoriais? Prakeiktas internetas. Pasirodo, žmonės dar apsipirkinėja ir normaliose parduotuvėse.

Peras paima Valdemarą už alkūnės.

– Nusiramink. Šita vasara išprotėjusi. Mus spaudė iš visų pusių. Kartais sunku pastebėti tai, kas visai panosėje.

Po penkiolikos minučių Valdemaras stovi prie prekystalio „Blue Rose" Žvėryno gatvėje, nuo seno čia veikiančioje sekso reikmenų parduotuvėje.

Savininkas Stenė šypsosi putliu neskustu veidu.

– Mėlyno vibratoriaus?

Stenė patraukia prie tolimiausios lentynos blyškiai apšviestoje patalpoje. Grįžta su rožinės ir oranžinės spalvos paketu rankoje. Mėlyną daiktą pakuotės viduje iki pusės dengia palinkusios rėksmingos raidės: „Hard and Horny!"

– Šitie ėjo iš pasiutimo. Per pusantrų metų pardaviau

apie keturiasdešimt, bet pastarąjį kartą – jau maždaug prieš mėnesį.

Valdemaras išspjauna klausimą:

– Ar klientus registruojate?

– Ne, gal iš proto išsikraustėte? Jokiu būdu. Diskretiškumas man yra garbės reikalas, o ir veidus prastai atsimenu.

– Kreditinės kortelės?

– Tie plėšikai lupa septynis procentus. Čia priimami tik grynieji.

Malina nesumokėjusi palieka mašiną stovėjimo aikštelėje prie Filadelfijos bažnyčios. Jiedu su Zeke kerta Karalienės gatvę ir numarina kirminą trumpai stabtelėję pakeliui pasipainiojusiame „McDonald's".

Dvyliktą valandą paskambina Karalienės gatvėje telefonspyne ir Viveka Kraford įleidžia vidun.

Priimamajame ant turkiškais raštais išmarginto gulimojo krėslo sėdi Josefina Davidson, šalia – sunerimusi jos mama.

Viveka sėdi ant odinės kėdės prie rašomojo stalo. Veidą ryškiai apšviečia pro langą, išeinantį į Karalienės gatvę, krentanti šviesa. „Keista, mistiška šviesa", – pagalvoja Malina.

– Dabar tai padarysime, – ištaria Josefina Davidson. – Noriu sužinoti, kas nutiko.

„Ne tu viena", – šmėkšteli Malinai.

50.

Patirto blogio prisiminimai.

Jie slepiasi kažkur tavo viduje, Josefina.

Neuronai susijungs ir atmintis grįš. Tik ar tikrai nori

prisiminti?

Mes prisimename. Galime matyti, kas mums atsitiko, kaip dingome – norime tai vadinti būtent dingimu – ir kaip paskiau po neaprėpiamos vienatvės susitikome čia, beribėje erdvėje.

Mudvi su Sofija turime viena kitą.

Gal esame toje gražioje vietoje už sąmonės ir pasąmonės ribų? Už visko, ką mes, žmonės, klaidingai laikome gyvenimu.

Galime suvokti, kuo kažkada buvome, erdvė gali įgauti mūsų pageidaujamų spalvų, o mes – būti kuo norime ir kur norime.

Dabar esame su tavimi, Josefina. Tetos psichologės kabinete.

Mums reikia tavo prisiminimų.

Nes, kad ir kaip būtų, trokštame tiesos ataskaitos. Tik tada sulauksime tikrosios ramybės ir nustosime bijoti tamsos. Tokia jau mūsų erdvė – čia juoda gali atrodyti kaip balta.

Nebijok.

Tai tik prisiminimai.

Žinoma, tam tikra prasme tai ir tavo gyvenimas. Mums to reikia.

Tik prisimink vieną dalyką, Josefina: mes, vasaros angelai, turime tik viena kitą.

„Švytuoklė prieš mano akis.

Užuolaidos, knygos su odiniais viršeliais lentynoje, kraštovaizdžių graviūros. Šis kambarys primena Angliją.

Švytuoklė.

Maniau, taip daroma tik filmuose.

Viduje slogus kvapas, negi negalėjo prieš tai išvėdinti? Arba pasikvėpinti?“

„Ši keista sofa patogi“, – pagalvoja Josefina, bandydama sutelkti dėmesį į švytuoklę, tačiau mintys klaidžioja,

akys apžiūrinėja esančiuosius kambaryje.

„Mergina policininkė.

Malina.

Stovi už tetos psichologės.

Kas dedasi Malinos galvoje? Atrodo rami, tačiau bet kas pasakys, kad viduje ji gerokai kvaištelėjusi. Net ne kvaištelėjusi, o tiesiog maniakiška.

Spokso į mane. Nežiopsok! Gal ji moka skaityti mintis, nes tikrai liaujasi.

Policininkas plikai skusta galva sėdi prie lango ant juodai nudažytos kėdės. Ramus, bet pavojingas. Ledo ritulininko tėtis. Ir mirtinai išsigandusi mama. Aš nebijau. Ko ji baiminasi? Kad jos mergaitė susiteps? Aš ne šventoji, mama, liaukis taip galvojusi.

Teta psichologė.

Susierzinęs žvilgsnis. Mato, kad galvoju apie kitus dalykus.“

– Žiūrėk į švytuoklę ir klausykis mano balso.

„Ką? Ji ką nors sakė?“ – pagalvoja Josefina. Tada atsako:

– Pasistengsiu.

Psichologė taria:

– Giliai kvėpuok, – ir aš kvėpuoju giliai. – Stebėk švytuoklės judesius, – ir aš stebiu švytuoklės judesius. – Pajusk, kaip išnyksti, – ir aš jaučiu, kaip išnykstu.

„Akių vokai nusileidžia.

Juoda, bet vis tiek šviesu.

Palaukite.

Kur aš?“

„Pagaliau“, – pagalvoja Malina, matydama, kaip paklususi Vivekos Kraford komandoms Josefina Davidson nugrimzta savyje.

Surašė Vivekai klausimus. Ši trumpai ir aiškiai pasakė, kad seanso metu su Josefina gali kalbėtis tik ji pati. Priešingu atveju būtų sudėtinga. Tai nėra bendravimas

su budrios būsenos žmogumi, reikia sekti ne kontekstą, o vaizdus ir žodžius.

Viveka padeda švytuoklę ant stalo.

Į kambarį skverbiasi automobilių gaudesys Karalienės gatvėje.

„Galima girdėti bendru tampantį mūsų penkių kvėpavimą", – pagalvoja Malina. Zekės mina be jokios išraiškos. Malina žino, kad giliai širdyje jis yra skeptiškos nuomonės apie tokius dalykus, net jei dabar ir čia nė už ką to nepripažintų.

Viveka paima nuo viršutinės lentynos popieriaus lapą su klausimais.

– Ar girdi mane, Josefina? Norėčiau kai ko paklausti. Ar galėtum atsakyti?

Niūrus baltas kambarys.

Svetimas ir mano pačios balsas:

– Klauskite, jei norite.

– Tuomet paklausiu.

– Aš pavargusi ir noriu miego.

– Sodininkystės draugijos parkas, – ištaria svetimas balsas, o pro skylę sienoje ima srūti ryški, sodri šviesa. Langai pajuoduoja, paskiau dingsta.

– Ten prabudau.

– Kas buvo prieš tau prabundant?

– Miegojau. Prieš užmigdama buvau kine.

Dabar šviesa dingsta, kambarys tampa pilkas ir prie manęs ima artintis juodas siluetas. Gali būti vilkas, šuo, kiškis arba žmogus, tik koks žmogus vaikšto keturiomis?

– Paimkite šunį.

– Tave užmigdė šuo?

– Dabar jo nebėra.

– Kas tave užmigdė?

– Mama.

Kambarys vėl baltas, o aš viena. Palubėje kaip milži-

niški šviestuvai kabo sandėliavimo lentynos. Matau save ten miegančią. Pora neaiškių rankų tapšnoja per nugarą. Kvepia baseinu ir vasaros rytu be rasos.

– Rankų pora.

– Jos tave užmigdė?

– Taip.

– Vyro ar moters?

– Nežinau.

– Ar pameni to vakaro pradžią?

Kambario sienos išnyksta, matau save važiuojančią dviračiu per miškelį vedančiu asfaltuotu keliuku. Į miestą per Rydo mišką, nežinau, kodėl važiuoju tuo keliu. Kodėl?

– Ėjau į mišką.

– Kokį mišką?

– Negerą mišką.

– Kodėl?

Varginantis svetimas balsas. Moteriškas. Senesnis už daugelio.

– Kodėl miškas buvo negeras?

– Nes kažkas manęs tykojo.

– Kas ten buvo miške?

– Kažkas.

– Kuriame miške?

Žemyn tempianti jėga. Dabar esu tik aš. Užmiegu. Prabundu nuo automobilio bildėjimo.

– Paskiau važiavau automobiliu.

– Kur?

– Į sandėlio lentynas, kurios ką tik buvo palubėje.

– Atsidūrei sandėlyje?

Guliu ant gulto. Gremžimas. Degina ir smirdi. Ką tas kūnas su manimi daro? Jo dantys žiba. Mane pjausto, jaučiu skausmą visame kūne, liaukitės spausti, liaukitės spausti...

– Liaukitės spausti, LIAUKITĖS SPAUSTI, LIAUKITĖS SPAUSTI, LIAUKITĖS!

Balsas, tas svetimas:

– Viskas gerai, tu čia saugi. Gali prabusti.

Aš vėl baltame kambaryje, juodas siluetas išnyksta kiaurai sieną. Prabundu pavėsinėje. Rytas, mane žadina geras žmogus, nors aš ir nemiegu. Ar tas žmogus geras?

– Aš bėgau. Nemiegojau, tačiau nieko nemačiau.

– Kas tave rado parke?

– Gal žmogus. AR TAI BUVO ŽMOGUS?

– Dabar gali prabusti. Prabusk.

Juoda.

Atsimerkti.

Policininkė, policininkas, ramios mamos akys ir teta psichologė. Juos sieja vienas bendras bruožas. Visi atrodo sutrikę.

Josefina Davidson su mama paliko priimamąjį. Ant gulimojo krėslo išsitiesęs Zekė atrodo pasirengęs įprastam terapijos seansui.

Viveka sėdi prie rašomojo stalo, Malina prie lango. Stebi, kaip mašinos Karalienės gatvėje beveik ištirpsta matinėje šviesoje.

– Tapome protingesni, – sako Zekė. – Na, bent jau truputį.

– Jei gerai supratau, – ištaria Malina, – ji buvo užpulta miške, pervežta į kažkokias sandėliavimo patalpas ir ten prievartaujama, o paskui pavyko pabėgti. Tada atsidūrė Sodininkystės draugijos parke.

– Panašu, kad miške buvo užmigdyta, – papildo Viveka Kraford.

– Tačiau apie užpuoliką nieko nepasakė, – priduria Zekė.

– Visiškai nieko, – pritaria Malina.

– Apgailestauju, – sako Viveka, – tačiau apklausa hipnozės metu retai duoda aiškius atsakymus. Sąmonė nenori prisiminti siaubo.

– Padarei, ką galėjai, – patikina ją Malina.

– Ar galime dar kartą pabandyti? Gal po kelių dienų?

Zekė pasikeitęs, regis, dabar pradėjo tuo tikėti.

– Manau, neverta, – atsako Viveka. – Atmintis susijusi su savisaugos instinktu. Ji vėl užsisklendė.

Malina jaučiasi pavargusi.

Nori namo, pas Tuvę.

Trokšta, kad tyrimas pagaliau kur nors nuvestų.

Beveik nesvarbu kur.

51.

Laikrodis ant susirinkimų salės sienos rodo 18.15. Sekundžių rodyklė savo vietoje, tačiau nuo begalinio sukimosi ratu jai irgi apsisukusi galva. Vietoj rytinio pasitarimo sušauktas susirinkimas.

Tyrimo grupė sėdi aplink stalą.

Visi pavargę, riebi veido oda blizga nuo prakaito, drabužiai susiglamžę ir dėmėti nuo smulkių vasaros dulkių.

Ką tik prasidėjo aptarimas.

Malina papasakojo apie Svėją Svenson, Sturę Folkmaną ir Josefinos Davidson hipnozę.

Blogos žinios iš Karin Juhanison. Techninė ekspertizė Sulimano Hadžifo bute nieko nedavė. Daugybė pornografijos kompiuteryje, tačiau nieko, kas leistų jį susieti su nužudymais.

„Blue Rose“ pardavė trisdešimt keturis tokius vibratorius. Vienas konsteblių rado dešimtis tinklalapių, prekiavusių tokiais pat vibratoriais. Taigi, be prisipažinimo ir naujų įrodymų Sulimano Hadžifo atžvilgiu jie buvo akligatvyje.

– Kaip nesumąstėme iš karto patikrinti „Blue Rose“? – stebisi Zekė.

– Vadovavomės prielaida, kad tokius dalykus žmonės perka internete, – atsako Malina. – Pervirusios smegenys nepagalvojo apie tą apgailėtiną parduotuvėlę.

– Klaidų pasitaiko visuose tyrimuose, – įsiterpia Svenas Šiomanas. – Aišku, techniniam skyriui nebūtų reikėję tiek plūktis. Tačiau apie klientus, iš „Blue Rose" pirkusius vibratorius, nieko nežinome. Aišku, galime paprašyti, kad kreiptųsi į mus, bet tai nieko neduos. Niekas nenori išsiduoti perkantis vibratorius. Dėl to tikriausiai visi sutinkate? Hadžifas. Ar galime dar ką nors išpešti?

– Jis neturi alibi, bet tai ir viskas. Mūsų įrodymai nuliniai.

Malina girdi nuovargį Valdemaro Ekenbergo balse. Jis ilgisi namų Miolbyje ir paprastų chuliganų, kuriuos galėtų uiti į valias.

Konsteblė Aronson Malinos pavedimu pasidomėjo Sturės Folkmano praeitimi ir asmeniniu gyvenimu. Pasiraususi archyvuose aptiko, kad viena iš dviejų dukterų iš santuokos su Gudruna Striomholm, Elisabetė, būdama septyniolikos nusižudė. Mirties priežastis tyrėjams nekėlė jokių abejonių, techninės ekspertizės rezultatai irgi buvo aiškūs. Elisabetė Folkman pasikorė. Kodėl? Nežinoma.

Dabar ne taip jau nežinoma.

Aronson.

Sumaniausia konsteblė iš tų metų laidos.

Taip pat pasidomėjo Luisos Svenson tėvo žūties paskendus byla, kurią tyrė Nesšės policija.

Kūnas buvo rastas plūduriuojantis prie valties vidury Risbio ežero. Galvoje aptikta žaizda. Manoma, kad Gunaras Svensonas paslydo, krisdamas susitrenkė galvą į valties kraštą ir netekęs sąmonės išgriuvo į vandenį. Ant valties krašto rasta kraujo.

Svenas praneša, kad netikėtai buvo gautas atsakymas iš „Yahoo" su Teresos Ekeved pašto dėžutės slaptažodžiu. Vienintelė rasta korespondencija – dešimt laiškų *Lovely-*

girl, kuri, sprendžiant iš laiškų turinio, turėtų būti Lolo Svenson. Buvo minimas jos sodybos pavadinimas. Tais laiškais derintų susitikimų laikas nesutapo su žmogžudystės laiku. Iš „Facebook“ ir toliau jokių žinių.

„Norėjai nuslėpti savo bjaurias paslaptis, Luisa, – galvoja Malina. – Tikėjaisi, kad neišsiaiškinsime tavo darbelių? O kai išsiaiškinome, toliau gyneisi, slėpei savo prisiminimus ir kas tokia esi?

Vienišas žmogus miške. Ir seksualinė nusikaltėlė.“

Tada Svenas papasakoja, kad Stokholme esantis specialus padalinys bando sudaryti užpuoliko psichologinį portretą, tačiau tai užtruks, nes visas skyrius atostogauja, o kviestinis psichologas staiga persišaldė.

– Pliuškiai tie psichologai, – lepteli Valdemaras.

Malina galvoja apie Vivekos Kraford žodžius, kuriais ji apibūdino žudiką, tačiau garsiai nesako, nes tai tik menkais duomenimis pagrįstos Vivekos spekuliacijos.

– Toliau dirbkite visomis kryptimis, – sako Svenas. – Bandykite rasti naujų gijų. Pasitelkite visus savo gabumus. Ekenbergai, Sundstenai, apklauskite visus seksualinius nusikaltėlius, kiek tik rasite.

Šalia Sveno sunerimęs stovi Karimas. Žino, kad jam dar kartą reikės susitikti su žiniasklaidos atstovais, dar kartą sulauks klausimų ir vėl negalės pasakyti nieko apčiuopiamo. Spaudos konferencija vyks septintą valandą.

Visiems skirstantis Karimas paprašo Malinos pasilikti.

Pasiūlo vėl atsisėsti.

– Malina, – ištaria tada. – Žinok, aš labai pasiilgau maudynių ir namelio prie Vesterviko.

„Nori su manimi pasikalbėti apie maudynes?“

– Turi kokį nors ypatingą reikalą?

– Taip. Noriu, kad dalyvautum spaudos konferencijoje.

– Spaudos konferencijoje? Žinai juk, kad nekenčiu tokių dalykų.

– Tai įsakymas, Malina. Jei neturėsiu jiems nieko naujo, tai bent jau suteiksiu galimybę valandėlę pabendrauti su gražiausiu Linšiopingo policijos veidu.

Malinos viduje kyla pykčio banga.

Tuo pat metu prieš savo valią jaučiasi pamalonintа Karimo komplimento.

– Juokus į šoną, Malina. Nenoriu dar kartą stovėti neturėdamas ką pasakyti. Būtų šaunu ir tikrai gerai, jei dalyvautum. Juos tai truputį apramintų.

– Vadinasi, gražumas čia niekuo dėtas?

Karimas prunkšteli.

– Pažvelk į veidrodį, Malina.

– Ar galime jiems papasakoti apie vibratorių?

– Kad vienodas?

– Taip.

– Ne, nes visuomenė imtų teisti Sulimaną Hadžifą. Kol kas to nenusipelnė. Pati matei vakar dienos laikraščius. Ir taip jau nekas.

Laikraščiuose buvo pilna Sulimano Hadžifo nuotraukų su juoda juostele uždengtomis akimis. Antraštės: „Vasaros žudikas sulaikytas?“ „Linšiopingo siaubūnas.“

„Gražiausias veidas?

Tai štai ką man paruošė išprotėjusi vasara.

Modelio vaidmenį?“

Po dvidešimties minučių Malina ir Karimas stovi policijos nuovados fojė priešais grupę žurnalistų. Iš televizijos kanalų atvyko tik SVT, tačiau yra net kelių radijo stočių atstovų, apie dešimt rašančių reporterių ir du fotografai, neabejotinai iš „Corren“ ir TT. Prieš porą dienų būrys buvo dvigubai gausesnis. Jos vasaros angelai netrukus nebebus tokie įdomūs, o į štilį patekęs tyrimas mažina laikraščių pardavimus.

– Visą dieną tyrėme įvairias versijas, – kalba Ka-

rimas.

Sutarška fotoaparatai. Tada tęsia:

– Netrukus tikimės proveržio, tačiau šiandien dar negaliu suteikti jokios papildomos informacijos.

– O jūs, Malina, ar jūs galite ką nors pasakyti?

Vėl fotoaparatų spragsėjimas ir blyksčių pliūpsnis. Malina žiūri prisimerkusi.

Danielis.

Prieš tai nepastebėjo, tikriausiai vėlavo.

– Ne.

– Visiškai nieko?

Malina mato pulką reporterių, alkį, smalsumą ir nuovargį jų akyse. Tokį patį kaip jų. Nesusilaiko ir iš lūpų ištrūksta žodžiai:

– Susisiekėme su psichoanalitike, ji sudarė psichologinį užpuoliko ar užpuolikės portretą. Greičiausiai tas žmogus yra pats patyręs prievartą, nepasitiki savimi ir turi didelių asmenybės sutrikimų. Tarsi ir visuomenės narys, nors tuo pat metu laikosi šiek tiek nuošalyje. Daugiau pasakyti negaliu.

– Kokia psichoanalitikės pavardė?

– Deja, negaliu atskleisti.

Karimas papildo. Sumetė, kad Malina pateikia niekam kitam nežinomą informaciją, todėl ji neturėtų būti žalinga.

– Portretas neoficialus ir sudarytas skubotai. Valstybinė kriminalinės policijos valdyba šiuo metu stengiasi nustatyti daugiau detalių.

– O kaip Sulimanas Hadžifas? Ar jis tebelaikomas areštinėje? Gal atsirado naujų įrodymų prieš jį?

– Jis laikomas areštinėje.

– Ar manote, kad tyrimui jis gali būti nebeįdomus?

– Jokių komentarų, – nukerta Karimas. – Tai buvo viskas.

Keli žurnalistai nori paimti interviu atskirai iš Malinos, tačiau ši atsisako, komentuodama taip:

– Manęs namuose laukia dukra.
– Man reikia namo pas dukrą. Atsiprašau.

Tuvė ir Malina baigia valgyti pakeliui į namus nupirktos picos likučius. Atvėso, bet tokiame karštyje šalta pica beveik skanesnė.

Tuvė vis dar pavargusi po skrydžio.

Pramiegojo visą dieną, taip ir nenuvažiavusi išsimaudyti. Markuso irgi nebuvo susitikusi, tačiau kalbėjosi.

– Kada susitiksi su Markusu? – klausia Malina, keldama prie burnos paskutinį picos gabalėlį.

– Rytoj, – trumpai atsako Tuvė ir sausas žodžio skambesys kužda Malinai apie artėjančią meilės romano pabaigą.

„Gaila, – pagalvoja Malina, – nes man iš tiesų patinka Markuso tėvai Biga su Hase. Mėgstu jų rengiamas vakarienes ir atpalaiduojantį bei neįpareigojantį bendravimą."

– Pasiilgai jo Balyje?

– Nežinau, mama. Gal galime pasikalbėti apie ką nors kita? Negi būtinai turime aptarinėti Markusą?

Iš svetainės girdisi prasidedančios naujienų laidos garsai.

– Gali būti, kad mane rodys per televizorių, – ištaria Malina ir Tuvė nušvinta.

– Noriu pamatyti!

Trečias reportažas yra apie bylą. Stingant kitos informacijos, didžiausias dėmesys skiriamas psichologiniam užpuoliko portretui. Į klausimus atsakinėjanti Malina rodoma stambiu planu. Ji mano atrodanti sena, pavargusi ir išsekusi. Gailisi, kad nepasidažė ir net nepasišukavo, nors Karimas ir patarė.

– Labai graži, mama, – sako Tuvė nutaisiusi kreivą šypsenėlę.

– Ačiū, Tuve, sušildei.

– O tau šalta?

– Liaukis.

Tada dar vienas epizodas su Malina, kai iš jos prašoma interviu, o ji susijaudinusi mojuoja ranka prieš kamerą:

– Man reikia namo pas dukrą.

Klausiantis Tuvės žvilgsnis.

– Kodėl taip pasakei, mama?

– Nežinau. Kvaila?

– Ne, tiesiog neįprasta.

Tada orų prognozė.

Karščiai tęsis. Nenumatoma jokio palengvėjimo.

Policininkė.

Malina Fors.

Televizoriaus ekrane priešais mane, slaptajame mano kambarėlyje. Sandėliavimo lentynos linksta. Smarvė man neegzistuoja, tik karštis. Pragaras, kurio ieškojau ir kurį turiu pereiti.

Mačiau ją plaukiojančią.

„Tinnis“ baseine.

Vėsinosi nuo velniškos kaitros.

Mano žinanti, kas aš esu? Išsiaiškino tiesiog paskambinusi psichoanalitikei?

Per televizorių. Visiems matant.

Jei viskas šiame gyvenime būtų taip paprasta, jau seniai būčiau atlikusi savo vienintelę užduotį.

Vėl būtume drauge.

Daugiau niekam nereikėtų jausti vienatvės ir baimės.

Pasielgsiu kaip ugnis. Sunaikinsiu ir sukursiu sąlygas naujai gyvybei.

Išniekinimams bus padėtas taškas. Tu mane išniekinai. Kaip ir visi kiti.

Tu knisiesi manyje.

O tai, ką dabar mačiau, turėtų būti ženklas, tiesa? Baltų vorų kojų su triušio nagais krebždesys dulkėtoje

lovoje. Pabrazdinti triušio nagais virš jos kaklo? Ar to nori?

Pabandysiu nagais. Jie vėl tave draskys. Nugremšiu iki pieno baltumo, taip ir padarysiu. Tavo oda bus balta suknelė. Neįmanoma atsekti, ar ne? Kaip ir vibratoriaus. Pirkau prieš metus mieste už grynuosius. Sakėsi pardavęs labai daug. Žinojau, kad jo prireiks.

Duosiu tau kai ką. Ji taps tavimi, o tu tapsi ja.

Rodai man teisingą kelią, Malina Fors. Skausmo pagimdytas skausmas vėl pagimdo meilę. Minėjai per televizorių savo dukterį. Kodėl? Ji turėtų būti visas tavo pasaulis. Tiesa?

Tikiuosi, dabar ji tinkamo amžiaus.

Mano vasaros angelas.

Tyra vasaros angelų meilė.

Matau tai tavyje.

Trokšti atgimusios meilės, visai kaip aš.

Aš atsikratysiu savojo ilgesio, tavasis tik prasidės.

Lygybė.

Gal to ir trūksta?

Ko trūksta man?

Mūsų.

52.

Liepos 23 d., penktadienis

Štai apačioje dviračiu važiuoja Tuvė. Atsargiai, saugodamasi mašinų. Geriau lėčiau, bet saugiau.

„Ekoxen" stogas, geltonai žalią miražą primenantis Sodininkystės draugijos parkas, „Tinnis" baseino vanduo it raibuliuojantis žydras pažadas.

Tikriausiai vyksta su kuo nors susitikti?

Taip, ko gero, taip ir yra.

Su mumis?

Ne.

Nenoriu. Mane tai labai nuliūdintų.

Dabar važiuoja tiltu per Tinerbekeno upę, paskiau mina įkalnėn Ramshelio link.

Ten gyvena turtingieji.

Ji nėra turtinga.

Ne.

Nebematau jos.

Užstoja medžių lapija.

Tu juk irgi tai jauti, Sofija?

Taip, jaučiu.

Ji turi būti atsargi.

Atsargi.

Markusas.

Keista. Iš pradžių negalėjo be jo ištverti, paskui tai pasidarė įprasta. Ne nuobodu, tiesiog įprasta. Netapo paprastu draugu, tačiau taip, kaip buvo anksčiau, nebėra.

Tuvė žinojo nepasiilgsianti jo Balyje. Tiesiog žinojo ir suprato, ką tai reiškia.

„Čia, namuose, karščiau nei ten.

Ir šviesa dešimt kartų aštresnė.

Tikra laimė, kad turiu gerus saulės akinius.

Mama nemėgsta nešioti tamsių akinių, sako, jie iškreipia tikrovę. O man patinka, kai pasaulis tampa truputį geltonesnis."

Širdis daužosi krūtinėje, kai atsistojusi mina į Ramshelio kalvą pro iškiliausių miesto žmonių gyvenamas plytines vilas ir didelius medinius namus.

Tokie yra ir Markuso mama su tėčiu. Abu gydytojai. Iš pradžių jai irgi patiko: didelis namas, viduje viskas kitaip nei pas jas. Kažkiek priminė skaitytas knygas apie paprastą mergaitę ir jaunikaitį iš aukštuomenės, kokį princą ar grafą.

Ilgainiui namas taip pat pasidarė įprastas. Ne taip,

kaip knygose. Balis. Štai kas buvo neįprasta.

Dabar važiuoja į tuos namus pas Markusą. Jis norėjo ką nors nuveikti. Jos balse vakarykščio pokalbio metu turėjo išgirsti dvejones. Prieš užmigdama galvojo apie tai. Mintis apie susitikimą su Markusu kaip anksčiau buvo svetima. Aišku, galėjo pasimatyti, bet ne taip.

Kaip tai pasakyti jam?

Atrodo, ji jam reiškia daugiau nei jis jai.

Priešais važiuoja baltas furgonas. Lėtai, tikriausiai ieško adreso, neabejotinai sodininkas.

Pagaliau pasiekia jų baltų plytų namą. Didelės obelys atrodo liūdnos, kamienai beveik linksta nuo karščio. Lauko durys prasiveria net nespėjus pastatyti dviračio ant akmenimis grįsto takelio.

Markusas.

Plonas ir išblyškęs. Šypsosi.

Tuvė šypsosi atgal ir galvoja:

„Tikiuosi, mano šypsena atrodo tikroviška.

Laimė, kad akių nesimato.“

Tada susimąsto:

„Ar taip būna visada? Kai meilė baigiasi, viskas pavirsta liūdesiu? Daugiau nieko nelieka?“

Karin Juhanison nerimsta savo kabinete. Atsistoja, atsisėda, susikelia kojas ant stalo. Rožine spalva nulakuoti nagai puikiai dera prie siaurų tokios pat spalvos „Prada“ basučių dirželių. Pirko šią vasarą Milane, kur buvo palėkę su Kale apsipirkti savaitgalį.

Nerimas.

Karin tiksliai nežino, dėl ko. Viena galimų priežasčių – jiedu su Kale visą naktį mylėjosi kaip išprotėję. Prasidarė langą ir drėgna, tačiau vis tiek tyra nakties šiluma pažadino stipresnę nei paprastai aistrą.

Vis dar jaučia jį viduje, nori ten jo dabar. Gal todėl ir negali ramiai nusėdėti?

Daugiau nesikalba vienas apie kitą.

Apskritai apie nieką.

Tuo labiau apie faktą, kad negali susilaukti vaikų, nors tūkstančius kartų lankėsi pas tūkstančius įvairiausių gydytojų. Vietoj to dulkinasi. Darė tai nuo pat pažinties pradžios, bet dabar dulkinimasis yra patvirtinimas, kad jiems gera kartu, kad jie mato vienas kitą. Karin mano, kad to iš esmės užtenka, bet žino, kad tikrą laimę atneštų tik vaikas.

Nebylios meilės nereikia bijoti. Žodžiais vis tiek ne kažką pasakysi.

Vis dėlto ramybės neduoda kai kas kita nei užsilikęs geidulys.

„Gal praleidau ką nors svarbaus?

Ar todėl nerandu vietos?"

Karin atsisėda, įsijungia kompiuterį ir perskaito savo ataskaitą apie Josefiną Davidson. Nėra prie ko prisikabinti.

Tada ataskaitą apie Teresą Ekeved.

Tikėtina, kad nužudyta paplūdimyje.

Kodėl?

Nėra jokių pėdsakų, kad kūnas po mirties buvo pergabentas.

Žemės mėginiai iš panagių sutapo su toje vietoje esančios dirvos struktūra ir kokybe.

Bet...

„Ar patikrinau visus nagus?

Ne.

O turėjau. Po kitais nagais galėjo būti kitokios žemės.

Neapdairumas.

Apsunkusios nuo karščio smegenys.

Tikriausiai per daug skubėjau, norėjau kuo greičiau parengti ataskaitą Malinai ir kitiems. Vadovavausi prielaida, kad žemė visose panagėse vienoda.

Reikia dabar patikrinti. Kad tik po kitais nagais dar būtų kas nors likę."

Prisimena švariai nugremžtą kūną.

Nors ir nušveistas, panagėse buvo žemės likučių, žinoma, vos matomų. Kodėl žudikas tų nešvarumų nepastebėjo? Gal tamsiame jo arba jos tunelyje jų nebuvo?

Ji stovi prie to, kuo kažkada kitų akyse buvau aš. Krapšto žemę iš mano kairės rankos didžiojo piršto ir smiliaus panagių.

Žinau, kas ta moteris, tėti.

Ko jai dabar reikia?

Taip ir nesugebėjau priprasti prie šioje vietoje tvyrančio šalčio. Maži langeliai palubėje, metaliniai suolai, nerūdijančio plieno spinta, kurioje ilsimės mes. Ištraukiama, karstą primenanti metalinė dėžė, kurioje dabar guliu, ir spirito bei uždaros patalpos tvaikas. Kvapas švarus. Švarus, tačiau slegiantis sielvartas ir jausmas, kad štai kaip viskas baigėsi, nuo to nei susilpnėja, nei sustiprėja.

Ko jai reikia iš mano pirštų?

Iš tų žemių.

Ar būtinai turi būti tokia metodiška ir efektyvi? Ten, ant vėsaus nerūdijančio plieno, šiaip jau guliu aš. Kūnas šaltas, švariai nugremžtas, kraujas sustingęs gyslose.

Vis dėlto tai aš.

Papasakok jai tai, tėti.

Noriu, kad liautųsi elgtis su manimi kaip su daiktu. Ar girdi, tu, kurios vardas Karin?

Noriu, kad paglostytum man kaktą, parodytum, kad ten gulėdama kažką tau reiškiu. Bet tu darbuojiesi tyliai ir metodiškai, nuo to man tik dar baisiau.

Būk gera.

Paglostyk kaktą.

Pataisyk plaukus.

Parodyk, kad aš vis dar žmogus.

Laboratorijos kondicionierius neatlaikė, o ventiliatorius viso labo sugeba tik pūsti vidun karštą orą iš lauko. Kai kuriems šaltyje atliekamiems testams tai būtų

mirties nuosprendis, todėl Karin paskambino meistrams.

Vis dėlto žemės mėginių analizei vėsos nereikia. Jos kaktoje blizga prakaito lašelių kekės. Nesivilko balto laboratorijos chalato ir liuminescencinių lempų šviesoje žvilga šviesiai violetinė „Ralph Lauren“ palaidinukė be rankovių.

Ką tik buvo prie lavono ten, apačioje.

Pati nežino kodėl, tačiau prieš įstumdama kūną atgal į šaltį kelis sykius perbraukė mergaitės kaktą. Ramiai ir atsargiai. Ranka rūpestingai lietė Teresos Ekeved galvą. Niekada anksčiau taip nesielgdavo.

Ant suolo guli pirmosios žemės mėginių analizės ataskaita.

Stebi naują mėginį pro mikroskopą.

Sukoncentruoja žvilgsnį.

Iš karto pastebi, kad žemė kitokia. Po šiais nagais rasta dirva yra iš kitos vietos. Žemė iš kitos rankos panagių buvo smėlinga, aštresnių kristalų.

Atlieka papildomus testus. Naujasis mėginys – tipiška mineralų prisotinta viršutinių sluoksnių dirva. Tokią žemę sodininkai perka maišais. Turėtų būti iš kokio nors sodo arba parko.

„Vadinasi, – galvoja Karin, – po mirties galėjo būti pernešta. Jei priešinosi ir bandydama įsikibti ar pabėgti kabinosi rankomis, tai ne paplūdimyje. Žemė iš paplūdimio galėjo atsidurti panagėse tempiant nuokalne arba guldant.

Tik kur tada?

Net jei tai ir visiškai nieko nereiškia, Malinai turėtų būti įdomu.“

Karin atitraukia užuolaidas.

Tolumoje mato gelsvai baltą ligoninės fasadą.

„Savaitė iki atostogų.

Susirgsiu, jei neišvažiuosiu.“

Apsidairo laboratorijoje. Mėgintuvėliai, kolbos, traukos spinta, akių skalavimo dušai. Sunkiai paaiškinama,

tačiau visi tie dalykai kažkuo seksualūs. Žiūri į save pačią ant suolo su gerokai šlaunis apnuoginančiu medvilniniu sijonu. Giliai vidun įsiskverbęs Kalė.

Taip giliai, kaip sugeba tik jis.

Markusas sėdi ant poilsio kambaryje esančios sofos už metro nuo Tuvės.

Apačioje vėsiau. Anapus stiklo viduje esantis baseinas tuščias.

„Vasarą maudomasi lauke!“ – pasakė Markuso mama Biga, Tuvei paklausus birželio mėnesį.

Jis norėtų, kad ji sėdėtų arčiau. Nereikia net sakyti, akivaizdu vien į jį pažiūrėjus. Bet Tuvė nenori, būtų linkusi pasakyti, kad jai reikia eiti, tačiau nežino, nuo ko pradėti.

Jis nuliūs.

– Sėskis šalia manęs.

Jo „Iron Maiden“ marškinėliai vaikiški. Kaip ir sunkusis rokas. Tarsi pats nenorėtų suaugti, nors jų kūnai to jau nori.

Vis dėlto jie nesimylėjo.

Markusas norėjo, ji taip pat, tačiau to nedarė. Iš pradžių gulėdavo po nerta įvairiaspalve antklode, ji yra laikiusi rankoje jo daikčiuką, tačiau tik tiek, o jis lietė ją per apatines kelnaites, tačiau daugiau nebe.

Šiluma, kitokia nei vien tik į jį žiūrint, ją baugino.

Pati nežino kodėl.

53.

Iš karto po beprasmio rytinio susirinkimo vykęs pokalbis buvo trumpas.

Karin Juhanison papasakojo Malinai, kad Teresos Ekeved kūnas galėjo būti perkeltas ir kad panagėse rado

aukščiausios kokybės žemės. Malina iš karto pasakė, kad jei ji buvo pergabenta, labiausiai tikėtina, jog iš savo pačios namų, – ten lysvėse pilna naujo juodžemio. Vadinasi, verta patikrinti.

Jiedu su Zeke laukė Karin KTL stovėjimo aikštelėje. Geriausia atvykti drauge, nors Karin važiavo savo automobiliu, visą bagažinę prisikrovusi darbui lauke reikalingos įrangos.

Sustoja prie Teresos Ekeved tėvų vilos.

Važiuojant pro vaikystės namus Malina nusuko žvilgsnį į kitą pusę. Namas, regis, šaukė jai kažką negirdimo, tarsi kviesdamas užeiti ir pabandyti atkurti seniai praėjusius įvykius.

„Paslaptys!" – atrodo, šaukė balsai.

„Ateik ir mes tau atskleisime paslaptis!"

– Eini? – šūkteli kaktą suraukęs Zekė Karin. Tonas greičiau agresyvus nei nekantrus.

„Gal susierzinęs, kad Karin nepastebėjo ko nors, kas gali būti svarbu?" – mąsto Malina. Bet kiek kartų jie patys yra apsižioplinę? Pavyzdžiui, su ta sekso reikmenų parduotuve?

Klysta visi. Taip gali pasitaikyti bet kuriame tyrime.

– Tuojau. Gal galėtum padėti man nešti krepšius?

Zekė žengia prie Karin, čiumpa vieną iš jos didelių juodų krepšių ir jie pajuda baltais akmenimis grįstu takeliu. Krūmai nelaistyti ir užmiršti.

Paskambina į duris, po pusės minutės atidaro Sigvardas Ekevedas.

Nuostaba ir abejonės, nors taip pat ir laukimas.

„Sučiupote?"

Malina mato jo žalsvai melsvose akyse viltį ir gyvybės liepsnelę. Pasako turintys pagrindo manyti, kad dukra galėjo būti nužudyta ne paplūdimyje, o kitoje vietoje, todėl jie nori apžiūrėti namą. Vien tam, kad įsitikintų, jog nebuvo užpulta namuose.

– Tikiuosi, nemanote, kad aš, mes...

– Tikrai nemanome, – užtikrina Zekė ir Sigvardas Ekevedas pasitraukia į šoną. Jo kūnas sunkus, kiaurai persmelktas sielvarto, kurio svorį reikės amžinai nešti ant pečių.

– Namą galite nors ir sudeginti, jei tik tai padės tyrimui.

– Neprireiks, – ištaria Zekė ir šypteli. – Apylinkėse ir taip gaisrų užtenka.

– Tas tiesa, – pritaria Sigvardas Ekevedas. – Darykite viską, ką reikia. Žmona išvažiavusi į miestą pasiremontuoti smegenų.

Malina vaikštinėja terasą prie baseino supančiomis lysvėmis. Ieško pėdsakų, aplaužytų krūmų ir grumtynių žymių, tačiau randa tik seniai nuo karščio susisukusias ir nuvytusias raudonas rožes.

Dirba saulėkaitoje, todėl turi vis nusibraukti prakaitą nuo akių ir kaktos. Mato Zekę kitoje pievelės pusėje, sodo dalyje su dideliu daržu tarp pievelės ir kaimynų tvoros.

Karin namo viduje.

Malina ką tik pagalvojo, kad jos sijonėlis ir paika šviesiai violetinė firminė palaidinukė be rankovių puikiai dera prašmatnaus baseino aplinkoje.

Tada sušunka Zekė:

– Čia!

Iš balso Malina girdi, kad neabejoja radęs kai ką svarbaus.

– Tikriausiai bandė pabėgti pas kaimynus.

Žemę dengia leipstantys bulvių krūmai, nugeibę morkų lapai ir rabarbarai, kurių nuskinti niekas neturėjo jėgų. Grumtynių pėdsakai ryškūs, nuo karščio, lietaus ir laistymo stygiaus beveik suakmenėję. Jie mato pėdsakus, vietą, kur kūnas tikriausiai nukrito ant lapų ir sodinukų, o kažkas traukė atgal. Ji priešinosi, kabinosi pirštais už žemės, bandė išlikti gyva.

– Reikia pakviesti Karin, – tarsteli Zekė. – Kur ją velnias nešioja? Spėju, mėgaujasi vėsa namo viduje.

Sigvardas Ekevedas susmuko ant kėdės terasoje. Dukters mirtis dar labiau priartėjo, dabar fiziškai juntama jų namuose. Malina pagalvoja, kad šiuo metu jis ima suvokti, jog čia gyventi nebegalės. Nuo šios akimirkos tai yra blogio buveinė.

Malina priklaupia šalia.

– Labai apgailestauju, – ištaria.

– Viskas gerai, – atsako Sigvardas Ekevedas ir Malina įžvelgia, kad jam tai nesvarbu. Blogiau būti jau negali, ir faktas, kad dukra buvo užpulta namuose, gal net paguodžia.

– Vieno neįsivaizduoju, – priduria. – Kaip reikės papasakoti žmonai? Ji išsikraustys iš proto.

Baigusi tirti dirvą Karin atsigręžia į kriaušės pavėsyje lūkuriuojančią Maliną.

– Tikriausiai ėjo nuo baseino pusės, – ištaria Karin. – Ten ant jos metėsi užpuolikas, o ji bandė bėgti čia. Nieko neradau. Jokių kraujo likučių ar panašiai.

– Pasidairyk prie baseino.

– Kaip tik ketinau, Malina.

Po akimirkos Karin jau sukiojasi aplink baseiną. Vanduo, regis, burbuliuoja nuo karščio, snobiška jo žydrynė vienu metu vilioja ir atstumia. Karin apipurškia liuminolu medines grindis ir baseino kraštus, tikėdamasi, kad skystis privers kraujo likučius nušvisti santykinėje tamsoje, kurią ji sukuria užstodama saulę mėlynu rankšluosčiu.

– Taip ir žinojau, – ištaria priartėjusi prie medinės dalies garažo pusėje. – Taip ir žinojau, – pakartoja.

Malina skuba paskui, Zekė irgi pasirodo iš namo.

Sigvardas Ekevedas toliau lieka sėdėti kėdėje, veide jokios išraiškos.

– Pažvelkite čia, – moja Karin. Po rankšluosčiu šviečia maždaug dvidešimt purvo apsuptų dėmelių. – Užpuolikas bandė nuplauti, bet esu visiškai tikra, kad būtent čia Teresai buvo suduota į galvą.

– Gali iš to nustatyti kraujo grupę ar dar ką nors?

Zekė kupinas vilties.

– Deja, nieko, – atsako Karina. – Tai, ką matai, yra tikrovės šešėlis.

Malina vėl pritupia prie Sigvardo Ekevedo.

– Kas galėjo čia lankytis?

– Kas?

– Taip.

– Nežinau.

– Niekas neateina į galvą?

– Niekas. Apgailestauju.

– Visiškai niekas?

– Visiškai. Galėjo būti bet kas.

– Gal sodininkas ar panašiai?

– Viską tvarkau pats. Su žmona.

– O baseiną?

– Ateina toks žmogus kiekvienais metais gegužės pradžioje, kai prileidžiame vandens. Bet šiemet viską padariau pats. Praėjusią vasarą dar lankėsi meistrai – atnaujino terasą.

Malinos švarko kišenėje suskamba telefonas.

– Fors klauso.

– Malina? Čia Aronson. Baigiau išplėstinį Sturės Folkmano praeities tyrimą. Papasakoti telefonu?

– Aš dabar užsiėmusi. Gal po valandos, nuovadoje?

– Žinoma. Ketinau dar patikslinti kai kurias smulkmenas.

Malina įsikiša telefoną į kišenę.

Sigvardas Ekevedas pravirko. Visas kūnas krūpčioja. Malina norėtų padėti, bet nežino kaip. Vietoj to paliečia jo ranką ir nesako, kad viskas susitvarkys ir bus gerai.

Neverk, tėti.
Nors ir bijau, man viskas gerai.
Bijojau, kai tai įvyko sode prie baseino. Buvo labai labai baisu.
Tačiau dabar viskas aiškėja.
Jaučiu tai.
Blogis.
Jis irgi turi silpnų vietų ir yra pažeidžiamas.
Kai tampa matomas ir gali būti sustabdytas.
Kai žmonės vėl galės ramiai mėgautis vasara, kaip ir turi būti. Be jokio skausmo.
Bet pirma reikia išsiaiškinti. Tai, ką vadinate tiesa, turi išvysti dienos šviesą, kad ir kokia baisi būtų.
O tu, Malina, turi kai kur užsukti.
Aplankyti save pačią. Galbūt praeitis padės žengti į priekį ateityje. Kaip manai, tėti?
Žinau, kad niekada manęs nepamirši.
Kol mane atsiminsi, tol būsiu su jumis.
Vis šiokia tokia paguoda?

54.

Viduje nieko nėra, tačiau pro svetainės langą Malina mato krūvą žaislų ir įsivaizduoja vaikų klegesį. Nevaržomą juoką, ginčus ir ašaras nepasidalinus plastikinės mašinos, pliušinio meškiuko ar teptuko.

Name, kuriame ji užaugo, gyvena šeima su vaikais.

Paprašė Zekės ir Karin važiuoti be jos. Sakė norinti truputį pasivaikščioti kvartale viena, o grįšianti taksi. Karin pasiūlė Zekei važiuoti su ja, o šis neprieštaravo.

Malinos nuostabai, tepasakė: „Gerai."

Skambino į duris, tačiau nujautė, kad viduje nieko nebus. Dabar apeina apžiūrėti namo iš galinės pusės. Žolė išdegusi, tikrai nelaistyta visą vasarą. Terasą supanti tvora apsilupusi. Mediena sausa, jau kelerius metus niekas nerado laiko išalyvuoti.

„Tėtis blogai pasijustų nuo tokio vaizdo, – pagalvoja Malina. – Pedantas Ponas Stropuolis, skatinamas mamos, Ponios Šaunesnės, Nei Yra Iš Tiesų."

Mama.

Kodėl negali nusileisti iš padebesių ir tiesiog būti savimi? Pasiteisinimai dėl buto Tenerifėje: „Iš tiesų ketinome pirkti namą, tačiau sodui ir baseinui reikia labai daug priežiūros."

Nuo kaimynų sklypo skiria gyvatvorė. Dabar ten irgi gyvena kiti, jaunesni žmonės. Prisimena, kaip šiltais vasaros vakarais viena gainiodavo žolėje futbolo kamuolį. Kaip tėtis šaukdavo nespardyti į obelis ir serbentų krūmus. Kaip mama sėdėdavo hamake gurkšnodama vėsų baltąjį vyną ir žiūrėdavo greičiau į orą, o ne į ją. Atrodydavo, kad trokšta būti kur nors kitur.

Žiema.

Sniego besmegeniai ir paslaptingi takeliai sniege, niekada nesibaigiančios tamsios dienos ir naktys, degantys raudoni žandai. Kaip susimušė su kaimynų mergaite Ida. Sukruvino jai nosį, o paskui gailėjosi ir buvo nelaiminga smurtavusi.

Mamos ir tėčio tyla. Suko ratus vienas aplink kitą kaip nebylios gyvatės. Didelė juoda tuštuma Malinos pilve. Jausmas, kad kažkas buvo ne taip ir tai bandoma bet kokia kaina išlaikyti paslaptyje.

„Ko aš nemačiau?

Kodėl aną sykį taip trumpai kalbėjau su tėčiu?"

Tą akimirką pasiilgsta jų. Mato priešais save bute Tenerifėje, kuriame niekada nesilankė. Mama vilki gėlėta suknele, tėtis apsirengęs teniso marškinėliais ir šortais.

Pusryčiauja terasoje ir šnekučiuojasi apie kaimynus, kaimynystę ir orus, tačiau niekada apie ją ir Tuvę.

Kodėl jie negali labiau rūpintis Tuve?

Meilė iš pareigos. Mažiausia įmanoma. „Juk ji – tai jūs! – nori surikti Malina. – Jūs!“

Įkvepia šilto vasaros oro, jaučia, kaip metai ir visi nepasiekiami prisiminimai daro įtaką jos asmenybei. Pritupia.

„Ko aš nematau?“

Sniegas virsta vandeniu.

Eina į terasą, žiūri pro virtuvės langą. Net per stiklą girdi lašantį čiaupą.

Virtuvė nauja. Prieblandoje šviečia baltos spintelės „Faktum“ iš „Ikea“. Kairėje valgomasis, beveik toks pats kaip jų turėtas stalas. Pušinis, baltai dažytas. Nepatogios kėdės su aukštais atlošais.

Varvantis čiaupas.

Vanduo.

Amžinai tas vanduo.

Chloruoti baseinai, vasaros maudynių vietos. Iš pažiūros atsitiktiniai vasarą dirbančių mergaičių veiksmai.

„Ko tu nori iš vandens? – mąsto Malina. – Švara ir vanduo ką nors reiškia, tiesa?“

Malina greitais žingsniais tolsta nuo namo, nors jai atrodo, kad vis per lėtai.

– Kuo aš tau kliūnu, Zacharijau?

Karin Juhanison koja nuspaudžia greičio pedalą ir Zekė mato, kaip ilgas baltos spalvos medvilninis sijonas su nėriniuota apačia priglunda prie šlaunies. Mato, kaip ilgi šviesūs plaukai glosto dailų skruostikaulį.

– Niekuo tu man nekliūni, – atsako Zekė.

– Mes tiek dirbame kartu, – tęsia Karin, – kad būtų paprasčiau, jei gerai sutartume.

Zekė žvelgia pro langą. Tylėdamas stebi medžius kitoje dviračių takelio pusėje ir mąsto, kodėl instinktyviai taip

nemėgsta Karin. Dėl pinigų? Su marškinėliais gimusiems žmonėms būdingo pasitikėjimo savimi? Dėl atsainumo? O gal priežasties reikia ieškoti jame? Moteris. Gal jam trukdo tai, kad ji moteris, ir dar tokia patraukli, kad niekaip neatitinka kriminalistikos ekspertės paveikslo?

„Bet čia tik mano stereotipai", – galvoja Zekė. Tada suvokia, kad tas jausmas neapleido nuo paties pirmojo susitikimo. Nepasiekiamas žavesys gimdo atstūmimą. Jei negaliu tavęs gauti, tai galiu visada priversti blogai jaustis. Galvoti, kad esi ne tiek daug verta, nors iš tiesų noriu visai ko kito.

– Nežinau, – atsako Zekė.

– Ko nežinai?

– Kodėl buvau nemalonus su tavimi. Bet nuo šiol liausiuos.

Karin nieko nesako. Po ilgos pauzės atitraukia akis nuo kelio ir pažvelgia į jį dėkingu ir šiltu žvilgsniu. Gal net ir geidulingu.

Gamta apdovanojo konsteblę Aronson aiškiai per didele krūtine, kuri vos telpa po pilkais uniforminiais marškiniais. Malina žino, kad daugelis kolegų vyrų traukia ją per dantį. „Nuovados grietinėlė", „mergina it iš pieno plaukusi" arba tiesiog „pienovežis".

Vis dėlto Aronson yra sumani, užsispyrusi, paprasta ir neturinti jokių testosterono iškreiptų iliuzijų apie policijos darbą.

Ji padeda popieriaus lapą su pastabomis ant stalo ir Malina su Zeke palinksta į priekį, įdėmiai jos klausydamiesi.

– Detaliau pasidomėjau Sturės Folkmano praeitimi, kaip tu ir prašei.

Aronson veidas švelnių bruožų, nors dėl kiek atsikišusio viršutinio žandikaulio ji ne tokia patraukli, kaip galėtų būti.

– Būdamas vaikas, karo metais atvyko iš Suomijos.

Karelijos sąsmaukoje visa šeima sudegė berniuko akyse. Pateko pas ūkininkus šiaurės Skonėje*, netoli Engelholmo. Ten baigė mokyklą.

Prieš tęsdama toliau Aronson įkvepia:

– Išsiskyrė su antrąja žmona 1980 metais. Turėjo dvi dukteris. Viena nusižudė 1985 metais. Tyrimas, kaip minėjau, buvo paprastas, tai akivaizdu perskaičius ataskaitas. Buvo rasta pasikorusi, prieš tai kelerius metus buvo guldoma ir išrašoma iš psichiatrinės.

Ledinės baltos rankos ant antklodės.

„Liaukis, tėti, liaukis, aš juk tavo dukra!"

„Štai taip, štai taip."

Malina veja tą vaizdelį šalin. Kai kuriuos vyrus reikėtų kastruoti ir rodyti žmonėms kaip žvėris narve.

– Antroji dukra, regis, gyvena Australijoje? Folkmanas minėjo.

Aronson purto galvą.

– Ji gyvena čia, mieste. Jau porą metų yra prisiregistravusi Vasastano mikrorajone.

– Dar kas nors apie ją?

– Vardu Vera. Dabar jai keturiasdešimt dveji. Bet daugiau jokių duomenų.

Greitas, improvizuotas susirinkimas padėčiai aptarti.

Netrukus šešios, visi pavargę nuo karščio ir daug dienų trunkančio intensyvaus darbo. Malina nori namo pas Tuvę.

Svenas Šiomanas įsitaisęs Malinos stalo gale, aplink juos biure dar vyksta nedidelis judėjimas, bet Karimas Akbaras jau išvažiavęs namo. Pasakė, kad kamuoja migrena. „Anksčiau tuo niekada nesiskundė", – pagalvoja Malina.

– Vadinasi, Teresa Ekeved galėjo būti nužudyta namuose?

---

* Skåne – pietinė Švedijos provincija.

Sveno balsas truputį mažiau pavargęs nei per ankstesnius susirinkimus.

– To nežinome, tačiau užpulta ten. Prieš užkasama paplūdimyje galėjo būti pervežta į kitą vietą, – sako Malina. – Žudikas gali būti kaip nors susijęs su jos namais. Vis dėlto apklausiant šeimos narius ir artimai bendravusius žmones nieko nepaaiškėjo. Tėvų alibi nepajudinamas.

– Kas dar naujo?

– Vera Folkman. Jos tėvas Sturė teigė, kad gyvenanti Australijoje, bet iš tiesų yra prisiregistravusi Linšiopinge. Ketinome aplankyti rytoj ryte.

– Gerai, – sutinka Svenas. – Tokiose bylose norint stumtis į priekį reikia aiškintis smulkius neatitikimus.

– Veros Folkman apklausa mums yra kaip šiaudas skęstančiajam, – replikuoja Zekė.

Svenas nukreipia žvilgsnį į kitame stalo gale stovinčius Valdemarą Ekenbergą ir Perą Sundsteną.

– O jūs?

– Patikrinsime paskutinį iš žinomų seksualinių nusikaltėlių sąrašo, – atsako Peras. – Tada ketinome pabendrauti su artimiausiais Sulimano Hadžifo aplinkos žmonėmis. Gali būti, kad Sulimano klausimu toliau nepasistūmėsime.

– Ar galime prašyti prokuroro pratęsti sulaikymo terminą?

– Vargu. Ką tik su juo kalbėjau – įrodymai aiškiai per silpni, kad galėtume toliau laikyti areštinėje vadovaudamiesi prielaidomis.

– Geriau paleisti, – sako Svenas, – ir pažiūrėti, ko tada imsis. Kaip Luisa Svenson? Ar yra su ja susijusių naujienų?

– Stebėjome epizodiškai, tačiau ji tik dirba sodyboje, – atsako Malina. – O dėl Slavenkos Višnič abejočiau.

– Tęsime darbą rytoj, – ištaria Svenas ir suraukęs kaktą pažvelgia į Maliną.

– Nori ką nors mums papasakoti, Malina?
– Ne, tai tik nuojauta.
– Nagi, nesivaržyk.
– Tai palauks, – spyriojasi Malina ir Svenas nusileidžia.
Vietoj to ištaria:
– Mes vis dar nežinome, kas pranešė apie Josefiną Davidson, ir nerandame jokių jos dviračio pėdsakų.

Tuvė neatsiliepia telefonu. Nei mobiliuoju, nei namų.
Kur ji?
Prie rašomojo stalo sėdinti Malina jaučia užvaldantį nerimą.
Ką tik skambino Markusui. Sakė, kad išvažiavo prieš dvi valandas, o prieš tai jiedu visą dieną maudėsi „Tinnis“.
„Tuve.
Juk sakiau būti atsargiai.“
Malina atsistoja ir išeina prie mašinos.

Malina užlekia laiptais į viršų, atplėšia buto duris ir sušunka:
– Tuve! Tuve, tu namuose?
Tyla.
Tylūs kambariai.
Virtuvė tuščia.
Svetainė tuščia.
Tuvės miegamasis tuščias.
Vonios kambarys tuščias.
– Tuve! Tuve!
Malina pradaro savo miegamojo duris. „Tuve, prašau pasakyt, kad miegi lovoje.“

55.

Karimas Akbaras paima iš kavos aparato karštą puodelį espreso ir apsidairo virtuvėje. Nerūdijančio plieno plautuvė buvo pagaminta pagal specialų užsakymą, kad uždengtų visą paviršių po stiklą primenančiomis plytelėmis, kurias žmona išsirinko kažkokiame užsienietiškame žurnale apie namų įrengimą. Perka juos „Presstop" kioske prie Sodų aikštės. „British racing green" vadinamu žaliu atspalviu nudažytos spintelės irgi pagamintos pagal užsakymą. Ąžuolinis stalas ir kėdės pirkti Stokholme esančioje „Room" parduotuvėje.

Jokios migrenos.

Tik jausmas, kad trūks plyš reikia pabūti vienam.

Pagalvoti apie knygą, kurią turėtų rašyti, tačiau niekaip neprisiverčia.

Pats netiki savo tezėmis apie integraciją.

Namas Lambuhove skendi tyloje.

Ar būna kas nors tyliau už namus vasarą, kai žmonės išvažiavę?

Šį pavasarį jie su žmona ėmė vis daugiau bartis. Dėl niekų. Pastebėjo, kad tai neigiamai atsiliepia berniukui. Būna su jais įsitempęs, vengia kalbėti. Karimui jo gaila, tačiau nežino, ko griebtis. Neturi jėgų ką nors daryti. Visas tas gyvenimas su kauke – darbe, viešumoje, namuose – sunkte išsunkė.

„Kodėl pykstamės?"

Karimas įkvepia namų kvapo. Vakaro šviesoje visi kampai ir užkampiai atrodo kitaip.

„Ji nepatenkinta. Dėl to galima neabejoti. Kabinėjasi prie visko. Gal ir aš pats jai atrodau atstumiantis? Ne. Tačiau nervinu, o tai suprasdamas pats darausi irzlus.

Berniukas.

Dabar jis formuojasi.

Aš, mes, neturime teisės jo žaloti."

Karimas susimąsto apie savo tėtį. Kaip vieną vasaros dieną, beveik tokią pat karštą kaip ši, rado pasikorusį bute Nakstoje.

„Buvau dvylikos.

Supratau, ką reiškia neviltis. Tačiau vengiau pripažinti, kad meilė irgi turi ribas."

„Kartais nueinu per toli", – mąsto Valdemaras Ekenbergas namo Miolbyje kieme purkšdamas vandeniu rožes.

Žmona virtuvėje. Ruošia salotas vakarui, kai keps mėsą ant grotelių. Kiaulienos nugarinė užmarinuota nuo pat ryto. Vyno butelis jau atidarytas. Gero vyno, birzgalas iš pakelių čia negeriamas.

„Ar tikrai peržengiu ribas?"

„Kolegos yra mane apskundę, prasižengėliai taip pat. Vis dėlto niekada neįkliuvau. Be to, pasiekiu geresnių už kitus rezultatų. Štai dabartinė byla – kai laisvėje toks pamišėlis, niekam nerūpi, kad kažkas truputį pasėdės areštinėje be reikalo. Bent jau kol nieko rimčiau nesužalojau.

Toks jau tas gyvenimas.

Kartais tampi aplinkybių auka ir nieko čia nepakeisi. Turi susitaikyti, kaip ir su daugeliu nemalonumų."

Virtuvėje triūsianti moteris norėjo vaikų.

„Man tai nebuvo taip svarbu", – pagalvoja Valdemaras. Dievas patvirtins, jie stengėsi. Mėgintuvėliai tai šen, tai ten, smaukymas tamsiame tualete su kvailu pornografiniu žurnalu ant kelių.

Paskiau jai suėjo keturiasdešimt penkeri ir visa tai baigėsi.

Neša tą naštą, kaip ir daugybė kitų.

„Dabar stoviu čia, mūsų sode. Dangus temsta. Tolimose galaktikose užgimsta žvaigždės. Žemės gyvenimas su-

kasi aplink save patį, o aš galiu nuoširdžiai pasakyti, kad vis dar myliu tą viduje triūsiančią moteriškę.“

Peras Sundstenas stovi prie kiosko Borensberge. Statytas šeštajame dešimtmetyje, kai Švedijoje buvo renčiami kioskai su laukimo patalpa autobusų keleiviams. Užsisakė pjausnį su sūriu. Ketina neštis prie Jotos kanalo ir ramiai suvalgyti stebėdamas praplaukiančius laivus. Pasistiprinęs trauks namo, į butą Mutaloje.

Vienišiaus gyvenimo pranašumai.

„Darau su savo laiku ką panorėjęs ir niekas man nenurodinės.“

– Prašau.

Imigrantas kiosko savininkas tiesia pjausnį. Sūris beveik varva per kraštus.

Klesteli ant suoliuko prie kanalo.

Pro šalį jachta praplaukia jo amžiaus vyras su moterimi. Sėdi gurkšnodami vyną, pamojuoja. Jis patraukia savo šokoladinio gėrimo „Pucko“ ir mojuoja atgal.

„Ekenbergas – tikras beprotis.

Nors tuo pat metu būdamas šalia jo jaučiuosi saugiai. Jis išmano tokius dalykus. Aš labiau tikčiau Ekonominių nusikaltimų skyriui Stokholme.“

Mutala. Ne kažkiek skiriasi nuo Kalmaro, kuriame užaugo. Senas pramoninis miestelis, šiais laikais kupinas narkotikų ir problemų, kurioms atsvarą sudaro pakraščiuose esančių rajonų idilė. Vargu ar pati tinkamiausia vieta trisdešimtmečiui.

Dabar tiriama byla. Niekaip nepavyksta perprasti. Gijos susipina ir jam atrodo, kad tiesiog plaukia pasroviui, nelabai turėdamas ką pasiūlyti.

Fors.

Sumani, maniakiška ir truputį gąsdinanti. Atrodo, beveik bijo pati savęs. Bet jei kas nors ir gali išnarplioti šią bylą, tai tik ji.

Atsikanda gruzdintuvėje keptos mėsos.

Praplaukia dar viena jachta.

„Viduje sėdintis vyras atrodo vienišas“, – pagalvoja Peras.

Zekė įsideda į burną dar vieną kąsnį plekšnės. Žmona žiūri į jį, tada reikšmingai nukreipia žvilgsnį į ant virtuvės stalo išdėliotus kelionių į įvairias šalis katalogus: Saulėtasis krantas, Kreta, Kosta Dorada. Nuostabiai pateiktos svajonės.

– Dabar neturiu jėgų net pagalvoti apie keliones.

Ji atsisėda priešais ir duria pirštu į Saulėtąjį Krantą.

– Čia būtų pigu. Ką manai?

– Negirdėjai, ką sakiau?

Virtuvė staiga tampa be galo maža. Zekė pagalvoja, kad rudos pušinės spintelės tuojau jį prispaus. Norėtų išbėgti į sodą, bet ji neatstoja.

– Lenartas su Sive praėjusią vasarą buvo Kretoje. Sakė, gražu. Be to, tokiu geru oru lengva užsisakyti keliones.

– Gera žuvis. Tokiu metų laiku plekšnė pati ta.

– O kaip tau Ispanija? Klasika, kad ir kaip būtų.

Ji varto vieną katalogų.

– Pati užsakyk. Bet jei neišsiaiškinsime dabartinės bylos, aš negalėsiu važiuoti.

– O gal Riminis?

Žiūri į ją. Martino mama, jo žmona. „Kas tu?“ – pagalvoja. Tyrimas, karštis, šviesa, dulkės ir baltos medžiagos pridengtos Karin Juhanison kojos automobilyje. Visa tai kuria naujus atstumus, verčia jį svetimu savo paties gyvenime.

Nuoga Karin Juhanison stovi terasoje prie baseino. Namas vienas didžiausių Ramshelyje, sodą nuo pašalinių akių patikimai saugo tankūs krūmai. Vakaras atsiduoda siera ir sakais.

Kalė svetainėje prilipęs prie televizoriaus.

Žiūri vieną savo mėgstamų senų filmų TCM kanalu.

Frenko Kapros* komedija.

Baseiną įsirengė pavasarį. Abu labai norėjo.

Prižiūrėti padeda tokia moteriškė, gavo jos kontaktus iš kaimyno. Ateina, kai jų nebūna, išvalo, sureguliuoja chloro kiekius. Karin nėra jos mačiusi, tačiau, pasak Kalės, atrodo sumani, nors ir mažakalbė. Mokėti prašo juodais.

Koks skirtumas.

Ji galvoja apie Martinsono žodžius automobilyje.

Apie jį patį.

Beveik dešimčia metų vyresnis. Įdomu, kodėl jos nemėgsta? Vis dėlto patikėjo, kai pasakė, kad liausis taip elgęsis. „Ir tas žvilgsnis į mane... Galėjau sustoti ir būtume nuveikę tai, ką žmonės paprastai daro šalikelėse.

Ilga, karšta ir išprotėjusi vasara.

Karštis aplinkui.

Karštis viduje."

„Dabar nuo jo pabėgsiu", – pagalvoja Karin ir atsispiria pėdomis. Kūnas skrieja oru, tada perskrodžia vandens paviršių ir viskas pavirsta vėsia, stebuklinga tyla.

Malina susirangė šalia Tuvės.

Ši gulėjo lovoje vis dar pavargusi nuo skrydžių. Malina pažadino ir išbarė.

– Mobilusis išsikrovė, o aš susitikau Juliją. Nusipirkome ledų Busės ledainėje, o paskiau žiūrėjome į praeivius Didžiojoje aikštėje. Nurimk, mama.

Ir vėl užmigo. Malina irgi jautėsi pavargusi. Virtuvėje išgėrė pusę stiklinės tekilos. Pagalvojo, kad jie kažkiek priartėjo, greitai viskas turėtų baigtis. Jautė viduje nerimą.

Tada nuėjo pas Tuvę.

Viską nusivilko, išskyrus kelnaites.

---

* Frankas Capra – italų kilmės amerikiečių kino režisierius ir prodiuseris.

Palindusi po antklode jautė šiltą dukters odą ir lengvą vibraciją nuo jos širdies plakimo. Priežastys toliau kovoti ir gyventi.

56.

Liepos 24 d., šeštadienis

„Ką daryti su tais žmonėmis? Tais, kurie nesusitvarko su geismais ir skriaudžia kitus dėl savo pačių skriaudų?

Norlande* tokių nors vežimu vežk.

Geismų bedugnė.

Cheminė kastracija.

Kastracija.

Elektroninis stebėjimas."

Rytas ankstyvas ir Pero Sundsteno galvoje sukasi padrikos mintys, jiems su Valdemaru Ekenbergu einant paskui ką tik prižadintą Artį Sovalaskį jo raudono namelio prieškambariu. Linghemo, mažo miestelio į rytus nuo Linšiopingo, pakraštys. Ką tik perėjo stropiai prižiūrėtą sodą, tegul ir išdegusį nuo kaitros kaip ir visa kita augalija. Tankių agrastų krūmų apsuptas žvyro takelis į namą.

– Suprantu, kodėl jūs čia. Šeštadienį ir visa kita. Argi neturėtų būti išeiginė?

– Bent jau nereikėjo dalyvauti rytiniame susirinkime, – atsako Peras ir mato, kad Artas Sovalaskis dar visai užsimiegojęs. Atrodo kaip labiausiai pavargęs žmogus visame pasaulyje, veidas pragertas ir prarūkytas, be jokių ateities svajonių pėdsakų.

Viduje trenkia prakaitu.

– Turėtume ilsėtis, – tęsia Peras, – bet Linšiopingą

* Šiaurės Švedijos teritorija.

užgriuvo didelis blogis.

Artas Sovalaskis – paskutinis iš jiems žinomų seksualinių nusikaltėlių šiuose kraštuose sąrašo.

Apsivilkęs dėmėtais geltonais marškinėliais su ekskavatoriumi ant krūtinės.

– Dirbi?

– Ne, išėjau į išankstinę pensiją.

„Taip, tu netinki būti tarp žmonių, – pagalvoja Peras. – Prieš dešimt metų įvykdyti keturi išprievartavimai per keturis mėnesius, visi skirtinguose miestuose: Vekšio, Karlstade, Erebru ir čia, Linšiopinge. Nuo to laiko nieko."

– Vadinasi, žinai, ko atvažiavome?

– Taip. Pasitaikydavo ir anksčiau. Po seksualinio pobūdžio nusikaltimų mieste. Tada jūs kur buvę, kur nebuvę. Galite važiuoti atgal – kai tai įvyko, svečiavausi pas bičiulius Elande. Paskambinkite jiems.

Valdemaras prieina arčiau.

„Tik nepradėk vėl", – pagalvoja Peras.

Tačiau šį kartą Valdemaras susilaiko.

– Turi bičiulių telefonų numerius?

– Žinoma.

Po dešimties minučių jau sėdi automobilyje pakeliui atgal į miestą. Arto Sovalaskio alibi patvirtino girtas suomis kitoje Kalmarsundo sąsiaurio pusėje.

– Ši tyrimo linija baigta, – ištaria Valdemaras Ekenbergas. – Važiuojam į nuovadą paskutinį kartą paspausti Sulimano Hadžifo prieš paleidimą.

– Paleido vakar vakare, – sako Peras.

– Va tai tau, – atsako Valdemaras. – Va tai tau...

Truputėlį daugiau miego.

Leido sau tai šį šeštadienio rytą. Devintą valandą Malina išeina į gatvę pasitikti Zekės.

Antras šeštadienis tiriant šią bylą. Nuo išsiveržimo praėjo kiek daugiau nei savaitė, bet atrodo kaip keleri

metai, tarsi nesibaigianti kankynė.

Karštis kaip visada. Gal net dar didesnis.

Pilkos spalvos akmeninis bažnyčios fasadas virpa ore. Išblukęs ir įgavęs nenormaliai gelsvą atspalvį. Dėl virpančio oro Malina negali įžiūrėti įrašų.

„Kur tu, Zeke?"

Skambino prieš dešimt minučių, sakė važiuojąs pro Bergą, turėtų jau būti čia.

Tuvė tebemiega bute.

Malina leidžiasi gatve žemyn. Užmeta akį pro Šv. Lauryno galerijos langą. Mato spalvingus Madeleinės Pyk* ir Lasės Obergo** paveikslus. Apie meną išmano ne itin daug, tačiau nuo viduje ant sienų kabančių tapybos darbų pasidaro bloga.

Vera Folkman.

Kaip stipriai sužalota?

„Sugadinta, labai sugadinta prekė. Jos dabar ieškome."

Kaip ta pora iš JAV, įsivaikinusi mergaitę iš Ukrainos. Pasirodo, mergaitė turėjo sunkių vystymosi sutrikimų. Sakoma, kad įtėviai išsiuntė ją atgal „FedEx" dėžėje ir mergaitė sušalo dešimties tūkstančių metrų aukštyje.

Pyptelėjimas.

Zekė.

Po akimirkos jau sėdi kondicionieriaus vėsinamame mašinos salone. Gaudo kvapą. Neatkreipia dėmesio į Upės gatvės viršuje stovintį baltą furgoną.

Tuvė rąžosi mamos lovoje. Vis dar mėgsta kartais joje pamiegoti.

Vėliau susitiks su Markusu. Šiandien tai pasakys. Kad viskas baigta, kad jis vis dar patinka, bet kitaip, ir jie toliau gali būti draugai.

Tik jis to nenorės.

---

* Madeleine Pyk – švedų dailininkė.

** Lasse Åbergas – švedų dailininkas, režisierius ir aktorius.

Atsisėda.

Vien iš pro žaliuzes prasiskverbiančių saulės spindulių žino, kad ši diena gali būti pati karščiausia nuo tada, kai grįžo iš Balio.

Jie skambina į Veros Folkman buto Sturės gatvėje duris. Ji gyvena antrame aukšte. Jokios reakcijos į skambutį. Iš išorės butas atrodo keistai apleistas.

– *Gone, baby, gone,* – ištaria Zekė. – Perkūnas, kaip čia karšta, atrodo, kad šyla su kiekviena sekunde.

Kuo ilgiau stovi už durų, tuo aiškiau jaučia, regis, iš vidaus sklindančią smarvę.

– Dvokia gyvūnų šlapimu, – sako Zekė.

– Gal viduje laiko kates?

– Sprendžiant iš kvapo – tikrai taip.

– Gal išvykusi į Australiją? – ištaria Malina ir apsisukusi ant kulniuko ima leistis žemyn. – Ir pamiršo augintinius viduje.

– Ten turėtų būti vėsiau nei čia, net ir pačiame Elis Springse, – svarsto Zekė.

– Sakoma, kad tai karščiausia vieta pasaulyje.

– Netiesa. Karščiausia vieta pasaulyje yra Linšiopingas.

Tuvė tvirtai sėdi ant dviračio.

Rožinė palaidinė prigludusi prie kūno.

Pasaulis pro saulės akinius atrodo geltonas ir apsnūdęs.

Pravažiuoja pro „Tinnis“, bet, užuot kilusi į Ramshelio kalvą, nusuka į ligoninės pusę ir mina atgal prie viešbučio „Ekoxen“. Neapleidžia keistas jausmas, kad kažkas seka, stebi ir bando priartėti. Bet ji toliau mina pedalus, truputį uždūsta. Aiškina šį jausmą nerimu prieš pokalbį su Markusu.

Pajuto tai jau pasiimdama dviratį iš stovo prie bažnyčios.

Bet kur tos akys?

Apsižvalgė. Nieko įtartino, viskas kaip visada, tik žmonių mažiau perkaitusiame ir vasarą ištuštėjusiame mieste.

Šiuo metu rieda žemyn prie viešbučio. Apsidairo. Ar tik ne tas pats prie namų stovėjęs furgonas? Ar tik ne jis pravažiavo vakar ir prie Markuso namų?

Dabar išsigąsta.

Sustoja prie viešbučio.

Atidaro tankaus ir pageltonavusio Sodininkystės draugijos parko vartelius.

Ten buvo rasta viena mergaitė.

Tačiau automobilis negalės įvažiuoti.

Tamsus siluetas prie vairo. Kas tai?

Ji sparčiai mina, jos dukra. Turiu neišsiduoti. Pačiupsiu kaip kitas, tai įvyks greitai.

Neturi manęs matyti. Štai sustojo prie parko vartelių. Atsidaro. Atrodo išsigandusi.

Nereikia manęs bijoti.

Tik pasirūpinsiu, kad vėl pradėtum gyventi. Aš – angelų įmotė. Štai kas aš.

Bet dabar ji dingsta.

Važiuoja dviračiu parke. Tikriausiai bus pastebėjusi. Riedu pro šalį, kepuraitę užsitraukiu ant akių. Laikas, mano, mūsų laikas, netrukus ateis. Rankos tvirtai laiko vairą.

Kiek valandų?

„Tinnis“ priekyje. Spėsiu.

„Gal paskambinti mamai?

Ne.

Mašina pravažiuoja nesustodama, žmogus su kepuraite nuvairuoja nosies tiesumu.

Viską išsigalvoju.

Linšiopinge turėtų būti šimtai baltų furgonų."

Parke tuščia. Ji grįžta prie vartelių ties viešbučiu.

Nesimato jokio furgono.

Važiuoja tiesiai pas Markusą. Ryžtinga ir apsisprendusi. Visai kaip mama. „Visai kaip mama", – pagalvoja.

57.

Zekė sėdi pavėsyje po bjauriai geltonos spalvos skėčiu „Tinnis" lauko kavinėje. Ką tik nukrapštė plastikinės plėvelės likučius nuo sumuštinio su mėsos kukulaičiais. Malina norėjo paplaukioti per pietus. Jis iš pradžių protestavo – nejau nėra svarbesnių darbų?

Bet ji užsispyrė.

Sakė, kad treniruoklių salei per karšta.

Norėjo į baseiną, ir nors tu ką – beveik maniakiškai laikėsi savo taip, kaip sugeba tik Malina. Santūriai, tačiau intensyviai lenkianti savo pusėn. Jis išmoko nusileisti, kai pasidarydavo tokia. Žino, kad bando rasti prasmę ir sąsajas, kurios padėtų judėti į priekį.

Saulė ritinėjasi giedrame danguje.

Kitoje dirbtinio ežero pusėje šmėžuoja medžiai. Pagrindinė salė uždaryta – vanduo išleistas, baseinai valomi.

Pats maudytis nenori.

Per daug žmonių. Ypač pietų metu.

Baseinai atrodo nešvarūs, kad ir kiek ten būtų pridėta chloro. Įeidami prasilenkė su išeinančia moterimi. Apsirengusi baltais drabužiais, vienoje rankoje nešėsi didelį juodą krepšį, kitoje turėjo mėgintuvėlių dėklą. Tikriausiai kaip nors susijusi su baseinų priežiūra.

„Nesvarbu, – pagalvoja Zekė atsikąsdamas sumuštinio. – Net jei čia dirbtų geriausi pasaulyje švaros specia-

listai, aš vis tiek nenorėčiau maudytis šioje vietoje."

Malina nesuka dėl to galvos.

Apsivilkusi raudoną maudymosi kostiumėlį stovi ant cukraus kubelį primenančio starto bokštelio pasiruošusi šokti į vandenį.

Baseino vanduo skalauja kūną.

Vėsu. Gera plaukti ilgais grybšniais, jausti chloro valomą odą, oro prisipildančius plaučius. Turi mausti, kitaip jokios naudos. Padidinus tempą raudoni skiriamosios juostos burbulai virsta viena raudona juosta.

Kvėpuoja, raumenys įsitempia, kapoja vandenį ir grybšnis po grybšnio kasasi prie krašto, dabar trūksta gal trisdešimties metrų.

Tvinkčiojimas galvoje dingsta.

Tik aiškumas ir pieno rūgšties keliamas skausmas.

Jau.

Atsiremia ranka į plyteles, alsuoja, mato lauko kavinėje po skėčiu sėdintį Zekę.

Pakyla, sėdi ant krašto sumerkusi kojas į vandenį ir giliai kvėpuoja. Jaučiasi keistai švari, tarsi amžiams atsikračiusi prakaito ir dulkių, tarsi perėjusi į naują, geresnės būties, pakopą. Atgimusi. Vandens paviršius raibuliuoja tūkstančiais mėlynų niuansų. Suvokimas bloškia stipriai ir aiškiai.

Baseinas Ekevedų namuose.

Vanduo paplūdimyje.

Glitingės vandens parkas.

Sofija Freden uždarbiavo vasaromis. Pernai – čia, „Tinnis".

Kai „Corren" rašė apie nešvarų vandenį Glitingėje, maždaug tuo metu ten turėjo dirbti Josefina Davidson.

Lašai kaip siūlas, švara kaip mantra.

Prievarta kaip liūdnas rožinis.

Jai priėjus prie stalo Zekė pakyla.

– Gali paskolinti telefoną? Turiu tuojau pat paskam-

binti.

Zekė traukia iš kišenės mobilųjį. Judesiai nuo karščio sulėtinti. Prie lieptelio klega keli vaikai su plaukimo ratais. Nedrįsdami šokti į vandenį šaukia tėvus, kad padrąsintų ir juos patikintų, jog tai visai nepavojinga.

Atsiliepia po trijų signalų.

– Sigvaras Ekevedas.

– Sveiki, čia Malina Fors. Pamiršau paklausti vieno dalyko. Ar kas nors prižiūri jūsų baseiną? Minėjote, kad kažkas tai darė praėjusį pavasarį?

– Turite omenyje čia ateinantį žmogų?

– Taip.

Zekė žiūri į ją nenuleisdamas laukimo kupinų akių. Malina kita ranka šukuojasi plaukus. Atsakymas užtrunka.

– Taip, pavasariais ateidavo tokia moteris sureguliuoti valymo įrenginių. Kai vakar apie tai pasakojau, suskambo jūsų telefonas. Paskiau pagalvojau, kad tai nesvarbu. Juk ieškote vyro?

– Sakote, moteris?

– Taip.

– Kuo vardu?

– Elisabetė.

– O pavardė?

– Neįsivaizduoju. Prisipažinsiu – mokėdavau juodais. Pirmą kartą daviau savo numerį kaimynui, ir ji pati paskambino. Taip ir darydavome – ji pati paskambindavo ir pasiklausdavo, kada ateiti. Jos numerio niekada neturėjau. Panašiai kaip su valytojomis lenkėmis. Bet, kaip sakiau, šį pavasarį viską sutvarkiau pats.

– Gerai. Ačiū. Ar galiu sužinoti kaimyno vardą ir telefono numerį?

Tyla.

– Deja, prieš metus ištiko infarktas ir jis mirė.

– Gal jo žmona turi numerį?

– Gyveno vienas, bet gali būti, kad jos paslaugomis

naudojasi naujieji kaimynai. Gal jie žinos?

Sigvardas dingsta. Netrukus grįžta ir ima diktuoti kaimynų numerį. Malina įsimena.

– Ačiū.

– Ką tai reiškia?

– Nežinau, – atsako Malina. – Bus matyti.

Padėjusi ragelį atsisuka į Zekę.

– Ar pameni Sturės Folkmano dukters vardą? Tos, kuri nusižudė?

– Aronson neminėjo, – atsako Zekė, – bet pamenu iš jos ataskaitos raštu. Elisabetė. Įsidėmėjau, nes toks buvo mano pirmosios merginos vardas.

Malina apsigręžia ir sparčiu žingsniu patraukia į persirengimo kambarius, bandydama įsidėmėti ką tik sužinotą numerį.

Štai taip.

Kaip vaizdą. Numeris šviečia rožinės spalvos neonine šviesa ant aptriušusio namo fasado Los Andžele.

Zekė lieka stovėti. Žvalgosi vandens parke, stebi žmones, bandančius išspausti naudos iš užplūdusios karščio bangos. Krykštaujantį nekaltybės įsikūnijimą – vaikus su plaukimo ratais.

Iš pradžių Markusas nuliūdo.

Nepuolė verkti, bet Tuvė matė, kaip jis susigūžė, pečiai nusviro, o žvilgsnis pasidarė neramus. Jie sėdėjo virtuvėje, kur saulės spinduliai taip stipriai atsispindėjo nerūdijančio plieno spalvos šaldytuve su šaldikliu, kad turėjo prisimerkti. Valgė sumuštinius, užsigerdami pienu. Aptarinėjo, ką veiks per likusias atostogas. Markusas norėjo visą laiką praleisti kartu. Galbūt jo tėvų sodyboje. Galiausiai Tuvė išsižiojo, tačiau balsas buvo ne toks, kokį stengėsi nutaisyti:

– Noriu viską baigti.

Tarsi botago kirtis. Per greitai, ramaus tono nė kvapo.

Aiškus žodžių paprastumas atrodė brutalus. Markusas buvo užkluptas netikėtai:

– Ką sakei?
– Noriu...
– Maniau...
– Man atrodo, kad šiemet noriu būti pati sau. Nebėra to jausmo kaip, nežinau, kaip pradžioje... Geriau likime draugais.
Žodžiai liejosi greitai, tarsi būtų deginę burną.
– Noriu visą dėmesį skirti mokslams.
Markusas nieko neatsakė.
Tarsi leido žodžiams susigerti ir tik tada ėmė suvokti jų prasmę. Tik ką jam sakyti?
– Ilgėjausi tavęs, kai buvai Balyje, – ištaria.
– Bet aš tavęs ne...
Su tais žodžiais nusiminimą pakeitė pyktis, jis atsistojo ir išrėkė:
– O prieš išvažiuodama pasakyti negalėjai? Kad nori viską baigti! Dabar visą vasarą prasitrainiojau laukdamas tavęs ir vakarėliuose nė nežiūrėjau į kitas!
– Nešauk!
– Čia mano namai, galiu šūkauti, kiek noriu!
Nebegalėdama tverti Tuvė pašoko nuo sofos, išbėgo į prieškambarį, įsispyrė į basutes ir atplėšė duris.
Jis sušuko pavymui:
– Grįžk, aš nenorėjau pratrūkti!
Girdėdama jo nusiminimą Tuvė pasijuto dvidešimčia metų vyresnė ir suaugusi.
Tačiau vis tiek išėjo ir uždarė duris.
Girdėjo, kaip garsiai užsitrenkė.
O tada savo pačios kvėpavimą ir plūstantį adrenaliną, nuo kurio pasijuto visai apsvaigusi.

Tegul važiuoja. Šiek tiek nutolsta.
Ką tik sutikau tavo mamą pakeliui į „Tinnis“.
Tu esi jos amžinas nerimas.
Eikš pas mane.
Leisk sau tapti angelu.

Tyru prisikėlimo angelu.
Atgimusi nekaltybė.
Išbėga iš namo supykusi.
Užtrenkia duris.
Net nežiūri į mano pusę, nemato ant kalnelio stovinčios mašinos.
Ramybė, eikš į ramybės glėbį.
Netrukus niekada nebereikės pykti.

Ten mirtis.
Saugokis, Tuve, saugokis, tu neturi tapti viena mūsų.
Plevendamos choru šaukiame tau į ausį, bet mūsų angeliški balsai nepasiekia tavo ausų būgnelių.
Sustok, sustok!
Bet tu neklausai.
Bėgi nuo nemalonių išgyvenimų ten, kur manai rasianti šilumą.
Paklausyk, ką mes sakome.
Sustok.
Tačiau tu kurčia mūsų balsams. Jie tik vibracija tavo ošiančioje vidinėje ausyje.
Vietoj to mini pedalus ir susijaudinusi važiuoji tiesiai į katastrofą.
Tiesiai į ugnį, žemyn, į giliausią pragaro ratą.
Kas gali tave ten išgelbėti?
Ne mes.
Mama?
Gal galiausiai viskas priklausys nuo stipriausiai mylinčio žmogaus?

58.

– Vanduo, Zeke. Jungiamoji grandis šioje byloje yra vanduo.

Malina greitai bėrė žodžius grįžtant prie stovėjimo aikštelėje palikto automobilio. Paaiškino, ką turinti omenyje: visų mergaičių aplinkoje buvo baseinai, visos buvo nušveistos su maniakišku stropumu. Sutapo net kvapai – „Klorin" ant Josefinos ir Teresos kūnų bei baseinuose naudojamas chloras.

Aikštelėje Malina pasijuto beveik karštligiškai. Tikrovė, oras, namai, mašinos, šiluma, dangus, viskas ėmė suktis ratu, tačiau ji sugebėjo atsitokėti.

– Nori pasakyti, kad reikia ieškoti baseinų prižiūrėtojos?

Zekė ne skeptiškas, greičiau atviras.

– Taip, ir ne šiaip sau, o ypatingos.

– Ypatingos?

– Netrukus, Zeke, netrukus.

Zekė gaudo orą:

– Kur pradėsime? Čia?

– Kodėl ne?

Grįžus į vandens parką Malina paskambino iš Sigvardo Ekevedo gautu numeriu, tačiau kaimynas nepažinojo jokios baseinus prižiūrinčios moters, pasakė: „Aš visa tai tvarkau pats." Dabar jie sėdi šalia kavinės esančiame ankštame, prikaitusiame kambarėlyje geltonomis plytelėmis išklijuotomis sienomis. Kalbasi su vandens parko vadybininku Stenu Karlsonu – raumenų kalnu su gelbėtojo šortais ir raudonais marškinėliais, ant kurių pavaizduota parko emblema – jūrų liūtas su kamuoliu.

Rašomasis stalas priešais juos užverstas popieriais.

– Administraciniai reikalai – ne mano sritis, – atsiprašo Stenas Karlsonas. – Ką norėjote sužinoti?

– Norėjome pasidomėti, kas tvarko baseinus.

– Mūsų gelbėtojai ir eksploatacijos technikai. Gelbėtojai valo sietais ir dugno siurbliais, o eksploatacijos technikai rūpinasi technine dalimi.

– Ar visi gelbėtojai yra įdarbinti? – klausia Malina, jausdama, kaip negaunant norimų atsakymų ima stigti kantrybės.

– Taip.

– Ar kuris nors yra atsakingas už baseinų priežiūrą cheminėmis priemonėmis?

– Ne, tam samdome specialią įmonę.

–Tikriausiai ją ir matėme, – įsiterpia Zekė. – Ji čia buvo prieš gerą valandą, ar ne?

– Tiesa. Chemine baseinų būkle rūpinasi moteris.

– Kuo ji vardu?

Malina meste meta klausimą.

– Elisabetė. Pavardės nežinau. Įmonė vadinasi... Minutėlę...

Elisabetė.

Ta pati moteris?

Ar Elisabetė yra Vera Folkman? Veikia savo mirusios sesers vardu? Jei taip – ką tai reiškia? Jei ji yra Vera Folkman, ką jos išgyvenimai su ja padarė ir ko privertė griebtis?

Stenas Karlsonas rausiasi popierių krūvoje ant stalo.

– Palaukite... Štai!

Ištiesia sąskaitą. AB „Linšiopingo vandens technika“.

– Patrauklus pavadinimas, ar ne?

Malina išplėšia sąskaitą iš Steno Karlsono rankų.

Skaito adresą, telefono numerį.

– Ar žinote, kur dabar išvažiavo?

– Neįsivaizduoju. Ji labai paslaptinga.

Stenas Karlsonas parodo į dokumentą.

– Sąskaitą paduoda tylėdama, tik burbteli, kad honoraro nori grynais. Bet aš jums pasakysiu vieną dalyką:

ji tikrai išmano savo darbą. Samdome ją jau dvejus metus ir vandens kokybė baseinuose visą laiką buvo ideali.

Malina su Zeke stovi greta vienas kito prie Steno Karlsono biuro. Malina laiko rankoje lapelį, kuriame užsirašė įmonės pavadinimą, adresą ir sąskaitos numerį.

– Juhanelundo Tako 17, – ištaria Zekė. – Nesu girdėjęs tokios gatvės.

Malina pasižiūri į telefono numerį: 013 17 02 66.

Surenka.

Automatinis balsas:

– Numeris 013 17 02 66 nenaudojamas.

– Prakeikimas, – ištrūksta Malinai.

– Paskambink į informaciją ir patikrink, – pasiūlo Zekė.

– Šimtas aštuoniolika šimtas aštuoniolika!

Žvalus operatorės balsas erzina Maliną.

– Tiesa, toks numeris nenaudojamas.

– Ne, Juhanelundo Tako gatvės Linšiopinge nėra.

– Gerai, sujungsiu su mokesčių inspekcija.

Po ilgo laukimo pagaliau kažkas atsiliepia. Apskritai liepos mėnesį šeštadieniais mokesčių inspekcija uždaryta. Skambutis peradresuojamas ir vėl ilgas laukimas. Pasigirsta kitos moters balsas, kaip ir galima tikėtis, formalus ir biurokratiškas. Šalia mindžikuoja Zekė. Kakta blizga nuo prakaito.

– Sakėte, AB „Linšiopingo vandens technika“, įmonės kodas 5-987689?

– Taip, – patvirtina Malina.

– Įmonės su tokiu pavadinimu ir kodu nėra. Apgailestauju.

Malina padeda ragelį, prieš tai gavusi tiesioginį kalbėjusios moters telefono numerį.

Jaučia, kaip karštis spaudžia krūtinės ląstą, giliai viduje širdis daužosi į šonkaulius. Kiek laiko galima dangstytis fiktyvia įmone? Metus, dvejus, trejus? Gal ir

ilgiau, jei vykdai savo įsipareigojimus. Bet kas pasakys, kiek laiko ji yra mieste? Arba gal iš tiesų buvo Australijoje, kaip sakė Sturė Folkmanas, o prieš dvejus metus grįžo su blogiausiu įmanomu bagažu?

– Kažkas turi velnioniškai daug paslapčių, – ištaria ji, o Zekė nusišypso. Veidas spinduliuoja pasitikėjimu.

Tylėdami važiuoja į Glitingės vandens parką.

Slavenkos kioskas atrodo tuščias ir uždarytas amžiams. Automobilių aikštelėje aiškiai juntamas dūmų kvapas. Iš šiaurės rytų pučiantis vėjas gena gaisrų kvapus su visomis smulkiomis dalelėmis ore.

Glitingės vandens parko savininkas.

Hakanas Droumani.

Penkiasdešimt penkerių pietietiškos išvaizdos vyras, kalbantis sunkiai apibūdinamu akcentu. Trykšta džiaugsmu dėl kaip iš pypkės einančio verslo tokią vasarą. Pakviečia Maliną su Zeke kavos nedidelėje parko kavinukėje, įrengtoje viename pastate su persirengimo kambariais. Iš čia atsiveria vaizdas į pagrindinį baseiną.

Greiti klausimai ir atsakymai.

– Taip, jos vardas Elisabetė. Pavardė? Neįsivaizduoju. Ar dar ką nors apie ją žinau? Ne. Įmonė vadinasi AB „Linšiopingo vandens technika"... Grynaisiais, visada grynaisiais. Man tinka. Žinoma, sąskaitose nėra nurodytas banko sąskaitos numeris, bet įmonėms už tai reikia mokėti, tai ji taupo...

Prie baseino stovi moteris su burka. Ruošiasi šokti į vandenį.

Hakanas Droumani juokiasi.

– Vienintelė išimtis, kai leidžiu plaukioti su drabužiais.

– Niekada neprireikė jai paskambinti? Pavyzdžiui, birželio mėnesį, padidėjus vandens užterštumui?

– Ji pati paskambino. Higienos tarnyba nutekino informaciją „Corren" dar prieš pranešdama man. O šiaip

skambinti jai neprisireikia.

Malina vėl renka 118 118, susisiekia su ta moterimi iš mokesčių inspekcijos.

– Ne, nėra... Deja...

– Ko griebsimės toliau?

Malina įsideda telefoną į kišenę ir klausiamai žiūri į Zekę. Glitingės stovėjimo aikštelėje aplink juos lėtai vaikšto žmonės, traukiantys į vėsumą arba iš jos.

– Galime dar kartą nuvažiuoti į Veros Folkman namus.

Zekės balsas kupinas pasitikėjimo. Priima Malinos teorijas apie sąsajas už gryną pinigą, nors tiksliai jie dar nežino.

– Pabandykime, – sutinka Malina. – Jei tik Vera Folkman ir yra ta Elisabetė.

– Gali būti, kad reikia skubėti.

Pažvelgia vienas į kitą. Du nuo vasaros kaitros suplukę tyrėjai. Abu jaučia artėjantį smurtą, jaučia, kad skverbiasi vis arčiau jo branduolio, uragano akies, galutinio vulkano išsiveržimo.

Jai sumaudžia pilvą.

„Aš nebijau."

Tačiau nesugeba savęs įtikinti.

Zekė padeda ant peties ranką.

– Nurimk, Malina, – bet net Zekės balsas negeba prasiskverbti taip giliai, kad nuslopintų kylantį nerimą.

Dabar eini į biblioteką.

Viduje tūkstančiai knygų, sakinių, žodžių ir taškų, vienas už kitą beprasmiškesnių ženklų, vienas už kitą netikresnių istorijų.

Bet tau patinka skaityti, ar ne?

Knygų viršeliai. Bėgimas.

Pabėgti neįmanoma.

Lauksiu tavęs čia.

Keliausi per parką?
Grindiniu?
Mano tyrasis angele.
Mano vasaros angele.
Atnešiu tau gyvenimą. Padarysiu tai.

59.

Tuvė dievina biblioteką.

Naująją, pastatytą vietoj šaltą sausio naktį sudegusios senosios.

Patinka erdvė virš knygų ir patalpas užpildanti žaluma, matoma per didelius, į Pilies parką išeinančius langus. Senų knygų kvapas kiek troškus, tačiau vis tiek kupinas įtampos ir svajonių perprasti šią planetą bei joje verdantį gyvenimą. Mistikos kvapas, masinantis ir tuo pat metu pavojingas, nors ir neaišku kuo.

Sėdi priešais langą į parką viename į eilę išrikiuotų juodų kiaušinio formos krėslų. Vėl paskendusi „Didžiajame Getsbyje". Šventės, Džėjaus ir Deisės meilė. Tai visai kas kita nei meile taip ir nevirtęs jų su Markusu įsimylėjimas. O gal dar virs?

„Gal dar gailėsiuosi?

Ir bandysiu atkurti niekada neegzistavusį jausmą?"

Skaitė tą knygą mažiausiai penkis kartus. „Brandus ne pagal metus", – taip švedų kalbos mokytoja apibūdino jos rašinį apie šį kūrinį.

Žinoma.

Ji gali sėdėti čia paskendusi tarp raidžių valandų valandas, nepastebėdama, kaip diena virsta popiete ir ankstyvu vakaru. Lauke geras oras, bet dabar jis toks visą laiką.

Verčia puslapį.

„Dar truputį paskaitysiu, o tada trauksiu namo ir ką nors suvalgysiu.“

Zekės pirštas spaudžia Veros Folkman buto Sturės gatvėje skambutį. Laiptinėje tvyro kankinantis karštis. Langų stiklai, rodos, net linksta, o nuo grindų kyla alkanos liepsnos, siekiančios nudeginti odą nuo Malinos kojų.

Niekas neatidaro ir jie kurį laiką stovi už durų tylėdami. Puvėsių kvapas.

– Gal patys užeiname?

Malina greičiau skatina, nei klausia. Nenori palikti jokios erdvės abejonėms.

– Negalime, Malina, pati juk žinai.

– Tai ką darysime? Kaip ją rasime? Ji kaip rūkas, dūmai ar šešėlis. Rinkis, kas labiau patinka, velniai rautų.

– Nurimk, Malina. Nesikarščiuok.

– Atleisk. Nuo šilumos visai protas susimaišė.

– Važiuojam į nuovadą. Pažiūrėsime, ką galime padaryti. Reikės sušaukti pasitarimą.

– Gerai, taip ir padarykime.

Prieš sėsdama į „Volvo“ Malina paskambina Tuvei. Nori būti tikra, ką ji veikia ir ar jai viskas gerai.

Slepiasi beržo šešėlyje, o viduje sėdintis Zekė tiesia ranką prie šalto oro vožtuvo ties veidrodėlio reguliatoriumi.

Tuvė atsiliepia po vieno signalo.

– Mama, aš bibliotekoje, skaitau. Tau pasisekė, kad pamiršau išsijungti telefoną. Čia kalbėti telefonu draudžiama, bet, regis, niekam nesutrukdžiau.

– Tu ne su Markusu?

– Šiandien su juo išsiskyriau.

„Man to nepasakojai, – pagalvoja Malina, – nors ir mačiau, kad tai artėja. Kodėl nieko nesakei, Tuve?“ Nori papriekaištauti dukrai, paklausti: „Kodėl neužsiminei,

kad ketini su juo skirtis?“ Tik kada turėjo tai padaryti?

Nebuvo laiko.

Iš čia ir Tuvės tyla bei paslaptingumas.

Ir dar dėl kai ko. Yra kitas paaiškinimas, nuo kurio Malinai suskausta pilvą, bet ji veja mintį šalin.

Malina nujautė, kad jie skirsis, bet taip staiga?

Bet gal tokie dalykai visada įvyksta staiga? Kaip aplankiusi vizija?

– Mama, tu ten? Sakiau, kad šiandien išsiskyriau su Markusu.

– Nusiminė?

– Taip.

– Buvo sunku?

– Nežinau, mama, bet paskiau palengvėjo.

– Tuve, pasikalbėsime apie tai vakare, kai pasimatysime namuose.

„Knygų tiek daug, o laiko skaityti tiek mažai“, – galvoja Tuvė vaikštinėdama tarp lentynų ir ieškodama, ką pasiimti paskaityti.

Paima iš lentynos knygą pavadinimu „Viena klasėje“. Amerikiečių rašytojos, apie internatinę mokyklą turtingųjų vaikams.

Tuvė skaitė apie tą knygą kažkuriame laikraštyje.

Turėtų būti gera ir po penkių minučių jau eina iš bibliotekos su knyga rankoje.

Maistas?

„Aš nealkana, mamos dar nebus namie, o vienai valgyti jokio malonumo.“

Parke nebėra kombinezonais apsirengusių vyrų su grėbliais, o medžių paunksnė netoli stovėjimo aikštelės ties keliu į pilį atrodo tokia viliojanti.

„Prigulsiu ten ir truputį paskaitysiu, – topteli Tuvei. – Vis tiek neturiu ką veikti.“

Artėji prie manęs.

Nejau taip pasisekė ir tu prigulsi žolėje po ąžuolu, taip arti?

Stumi dviratį mano pusėn.

Jei ten atsigulsi, galėsiu tiesiog prieiti ir pasiimti tave. Niekas nepastebės.

Tuvė atremia dviratį į medį. Užmeta žvilgsnį į automobilių aikštelę, tačiau neatkreipia dėmesio į žemų krūmų pusiau užstotą baltą furgoną. Nekantrauja įnikti į knygą, žodžius, raides ir pasakojimą.

Išsitraukia iš krepšio rankšluostį, pasitiesia ant žolės, pati atsigula ant šono ir atsivertusi knygą ima skaityti.

Tolumoje girdi miesto garsus. Greitosios pagalbos sireną, automobilių gausmą ir šimtų ventiliacijos įrenginių švilpimą. Tolstantys žmonių balsai.

Atsidarančios automobilio durys.

Netrukus žodžių ritmas galvoje nuslopina miesto garsus.

Einu prie tavęs.

Niekas nieko nemato, ankstyva popietė, bet mes čia vienos ir aš tuojau tave pagausiu.

Nė vieno žmogaus prie pilies, apskrities valdybos pastato ar pačiame parke.

Taip pat ir takelyje į biblioteką ar prie didelių langų viduje. Artėju prie tavo atgimimo. Paimsiu tave pas jį galutiniam virsmui.

Jie kalbės, kad išsikrausčiau iš proto.

Gal taip ir yra.

Bet dabar tai padarysiu.

Užpildysiu tave niekuo.

Stovėjimo aikštelės asfaltą po kojomis keičia žolė. Aš prie pat tavęs, mes dalinamės vienu šešėliu. Rankoje eteriu suvilgyta šluostė, ant mano baltų drabužių nėra nė dė-

melės. Tu negirdi. Priklaupiu ant oranžinio rankšluosčio ir priglaudžiu šluostę tau prie nosies.

Kas tai?

Aštrus, erzinantis kvapas ir kažkoks drėgnas deginimas nosyje. Tuvė pasisuka, tačiau kūnas nenori. Kodėl kūnas neklauso? Akies krašteliu mato baltą siluetą, jaučia kažkieno rankų svorį ir pasaulio vaizdas ima trupėti. „Taip noriu miego, noriu miego, bet ne, negaliu miegoti, tik ne čia ir ne dabar. Jaučiu, kaip kažkokia jėga tempia mane per žolę, per kažką kietesnio, galėtų būti asfaltas, ir tada vaizdas dingsta. Pasaulis pavirsta sapnu, o paskui viskas tampa juoda ir šalta, tuščia ir be jokių sapnų.

Pasaulis tampa nebylus, bežodis ir todėl nustoja egzistavęs.

Dangus virpa."

Ištiesia ranką ir tarsi nuostabiame, baltos spalvos kupiname sapne paliečia permatomą plėvę. Jaučia jos virpesį, tada atitraukia ranką. Lieka, sapnais kabinasi į realybę, mato košmarą, kad yra gyva.

60.

Ugnis visur.

Peršoka nuo vieno medžio ant kito, griaudėdama ir riaumodama viską savo kelyje paverčia rūkstančiais nuodėguliais.

Vasara karšta.

Tačiau miško pragaras dar karštesnis. Ugnis pamažu išplito į Hultšio ežero pusę. Plušančiam Janei ir kolegoms už nugarų tyvuliuoja ežeras. Vandens žarnos raitosi augalijoje, zigzagais vingiuoja per dar gyvą žemę prie šilto

ežero vandens, kur generatoriai varo galingus siurblius.

Šiąnakt miegojo ant gaisrinės mašinos grindų, tuščioje vandens žarnoms skirtoje patalpoje. Aplinkui dainavo naktis. Spragsėjo, gaudė ir smirdėjo dūmais, suanglėjusiais gyvūnais ir vabzdžiais, pelenais virtusia žeme.

Liepsnos šoka prieš juos kaip nerimstanti siena vos už šimto metrų. Artėja vis greičiau. Žmogus prieš ugnį, ugnis prieš žmogų.

Jis šlapias nuo prakaito, trokšta nusiplėšti drabužius ir pabėgti nuo karščio į ežero vandenis.

Ugnis yra pabaisa.

Jie nesitraukia. Beda jai tiesiai į gerklę savo purškiančius peilius.

Popietinis susirinkimas.

Karimas Akbaras atsikrenkščia ir tuščiu žvilgsniu nužvelgia salę. Gal tikisi pamatyti plevenančią dulkelę, į kurią galėtų sutelkti dėmesį.

Malina ką tik papasakojo savo įtarimus dėl Veros Folkman. Apie baseinus, klaidingus įmonės duomenis. Įmonės, kuri galbūt apskritai neegzistuoja. Paminėjo, kad negali jos rasti, kad ji „kaip dūmas iš miškų gaisrų – nesimato, tačiau buvimas jaučiamas".

– Stebėsime jos butą, – sako šalia Zekės sėdintis Svenas Šiomanas. Žaliuzės užtrauktos, jiems už nugarų esanti žaidimų aikštelė tuščia, darželis vasarą uždarytas. – Gal kas turi minčių, kaip galėtume ją rasti?

– Mes net nežinome, ar ta Elisabetė tikrai yra Vera Folkman, – replikuoja Karimas.

– Galime daryti tokią prielaidą, – sako Malina.

– Domimės baltais furgonais, – įsiterpia Zekė. – Ji tokį vairuoja, bet mieste jų pilna.

– Taip pat aiškinamės, ar yra užregistruota įmonė panašiu pavadinimu, – papildo Malina.

– Daugiau pasiūlymų? – pakartoja Svenas. – Neturime pakankamai pagrindo kratai jos namuose, žinai tą, Malina. Net jei iš vidaus sklindantis kvapas ir gali byloti apie netinkamą gyvūnų priežiūrą.

Malina pagalvoja: „Bet tai susiję, Svenai. Balsai šnibžda, argi ne taip? Ir antra išmintis: *žudo visada geismai.*“

Valdemaras Ekenbergas ir Peras Sundstenas tyli.

Tokie tylūs susirinkimų salėje būna tik tiesą nujaučiantys policininkai.

– Šįryt apklausėme paskutinį iš sąrašo seksualinį nusikaltėlį. Jokių rezultatų, – prabyla Peras.

– Toks pats bevaisis buvo Sulimano Hadžifo ir Luisos Svenson stebėjimas. Kaip ir Slavenkos Višnič – dirbo kioskuose, nors šiandien priešpiet dingo iš akiračio.

– Ji taip pat vairuoja baltą furgoną, – pabrėžia Peras. – Teoriškai Slavenka Višnič galėtų būti Elisabetė.

– Miške matėme jos mašinos vidų, – ištaria Malina. – Ten nėra nieko, kas galėtų būti naudojama baseinams valyti. Jokių chemikalų, apskritai nieko. Be to, Glitingės vandens parko šeimininkas pažinotų ją iš kiosko.

– Dėl visa ko patikrinkite dar kartą, – nurodo Svenas. – Padaryk tai, Sundstenai.

Pilnas skeptiškumo Valdemaro balsas:

– Ar tikrai tai galėjo padaryti moteris? Vibratorius, ar ne? Argi tai neprieštarauja moteriškai prigimčiai?

– Stereotipai, – atšauna Malina. – Istorijoje netrūksta prievartautojų ir seksualinių nusikaltėlių moterų. Daugelis pačios praeityje patyrė seksualinę prievartą, visai kaip Vera Folkman.

– Ir Slavenka Višnič, – papildo Peras.

– Manau, reikėtų dar kartą paspausti Sulimaną Hadžifą, – pasiūlo Valdemaras, bet niekas net nekomentuoja jo pageidavimo.

Malina atsiriboja nuo kitų balsų ir galvoja tik apie tai, kaip rasti Verą Folkman. Mąsto apie sinchroniškumą, kaip baseinai ir kitos tyrime nustatytos sąsajos galėtų

būti tiesiog sutapimas. Gal ir Vera Folkman visai nėra Elisabetė?

Žmonės, kurie yra vienas ir tas pats asmuo.

Noras išnykti ir atgimti kitu.

Žmogus, kaip virš išdegusio kraštovaizdžio sklandantis dūmas. Kaip vienas jausmas, viena savybė.

Meilė ir blogis.

Netikras įmonės pavadinimas.

Noras būti nematomai.

Ledinės baltos rankos.

Bet kaip?

– Nagi, – skatina Karimas. – Nejau niekas neturi minčių, kaip rasti Verą Folkman?

„Kur tu dabar?“ – galvoja Malina.

„Kur aš?

Kodėl čia tamsu ir kas spaudžia man akis? Galvą skauda, man bloga, bet tai ne blogiausia, kai kas yra dar blogiau, tik kas? Aš kvėpuoju, – galvoja Tuvė, – tai sapnas.“ Prisimena šešėlį po medžiu, pirštų liečiamus knygos lapus. „Bet kas tai per sapnas ir ko jam iš manęs reikia? Markusai, čia tu?“ Jaučia savo kvėpavimą, valymo priemonių kvapą. Bando pakilti, tačiau negali pajudinti kojų.

Bando įsiremti rankomis, bet taip pat negali pajudinti. „Mama, mama, kur tu? Taip neturi būti! Aš juk dar nemiriau. Ar tai kapas? Mama!“ Tuvė bando šaukti, tačiau iš lūpų neištrūksta nė garselio.

Medžiagos gniutulas burnoje.

„Kam tas gumulas burnoje, jei būčiau mirusi?

Arba jei sapnuočiau?“

Malina apsidairo biure.

Kelios minutės po šešių.

Kur dingo popietė?

Rašė ataskaitą.

Įmonių registre ieškojo įmonės panašiu į AB „Linšiopingo vandens technika“ pavadinimu.

Nieko.

You are out.

Tikėjosi, kad kuris nors iš ekipažų praneš ką nors gero.

Nieko panašaus nenutiko.

Veros Folkman paieška ir jos buto stebėjimas nieko nedavė. Žmogus-šešėlis nerastas. Atrodo, kad Slavenka Višnič taip pat išgaravo. Prie kioskų nepastebėta, į gaisravietę išvykęs ekipažas irgi nieko nepešė.

Vis dėlto yra viena naujiena. Skambino Andersonas iš technikos skyriaus. Atsiliepė „Facebook“. Patvirtino, kad *Lovelygirl* yra Luisa Svenson. Jiems pavyko atsekti jos IP numerį.

Kalbėjo telefonu su Jane.

Jis paskambino. Pasakojo, kad jiems teko bėgti nuo ugnies ir gelbėtis Hultšio ežere. Liepsnos sunaikino vieną generatorių. Dar sudegė kažkokia medžiotojų trobelė. Keli bepročiai bandė ją gelbėti tol, kol buvo beveik apsupti ugnies.

Brolių Murvalių namelis, patys broliai liepsnose. Bengto Andersono byla.

– Aš velnioniškai pavargęs, Malina.

– Važiuok namo pamiegoti.

– Negaliu.

– Kodėl?

– Esu reikalingas čia. Be to, neapleidžia kažkoks be galo keistas nerimas.

– Manęs taip pat.

Janės nerimas.

Hultšio miškas. Ten šią žiemą lėkė kaip akis išdegusi tirdama kitą bylą. Ten blogis pasivijo Mariją Murval.

Tas pats blogis?

Ne.

Nors kas žino?

„Kai rasime Verą Folkman, paimsime DNR mėginį ir palyginsime su Marijos Murval užpuoliko. Slavenka Višnič? Jau paprašiau Karin tuo pasirūpinti."

Kompiuterio laikrodis rodo 18.52.

Skambina į namus, tikisi, kad Tuvė atsilieps.

Bet ne.

Mobilusis.

Penki signalai, tada automatinis atsakymas.

Nerimas. „Šis nerimas nėra keistas", – pagalvoja Malina, paskubomis išjungdama kompiuterį ir išeidama iš nuovados.

61.

Vera Folkman,
Mutala, Klokrikė, 1977–1985 m.

Kai kambaryje pasidaro per šalta ir išgirstu antro aukšto koridoriuje girgždančias grindis, bandau galvoti apie vasarą, o ne apie tą monstrą.

Vasarą, kai mudvi su Elisabete važiuojame dviračiais palei kanalą. Švelnus vėjelis kedena plonas, šviesias sruogas. Matau, kaip balta medvilninė suknelė priglunda tau prie kūno, vis stipriau ir stipriau glosto odą kiekvieną kartą minant pedalus. Tu mano vyresnioji sesuo. Bandau pavyti, bet tu nelenktyniauji. Sustojusi palauki. Saulės spinduliai skverbiasi pro kanalo krante augančio didžiulio ąžuolo lapus. Tu stovi ant žvyro šalia raudono dviračio ir šypsaisi man.

„Važiavau per greitai? Nenorėjau. Tu važiuok pirma, o aš paskui. Gali nesidairyti, aš būsiu čia ir saugosiu, kad nieko nenutiktų."

Man dvylika, tau keturiolika.

Esi visas mano vasaros pasaulis. Maudomės kartu nuogos. Nė kiek nesidrovime viena kitos. Jei gana toli nuvažiuojame takeliu palei Venerno ežerą, pasiekiame vietą, kur niekas netrukdo. Ten vasara gena skausmą iš mūsų kūnų.

Ten jis negali mūsų pasiekti.

Dalinamės tamsos paslaptimis, tu ir aš, seserie.

Jis vienodai dažnai ateina pas abi. Noriu šaukti, tu irgi nori šaukti, bet jis užspaudžia lūpas savo ilgais baltais pirštais. Krapštosi jais apačioje ir mes nusileidžiame, nes nėra kur dingti.

Tai jo namas, mes įkalintos jo gyvenime.

Ak, kaip skauda, norėčiau rėkti, bet vietoj to verkiu. Girdžiu, kaip tu verki tomis valandomis prieš grįžtant šviesai, kai rožinės mūsų kambario sienos atgauna savo formas ir viduje viską drasko skausmas.

Mėnulio šviesoje ant lango savo tinklą mezga voras. Voro kojos baltos, o sode narvuose krebžda jo triušiai.

Mums niekada negana praustis.

Muilo neužtenka. Virtuvėje po kriaukle randame plovimo priemonę, o garaže aptinkame mėlynus butelius su į pieną panašiu skysčiu, kuris atsiduoda jo kvapu alsuojant. Skystis degina viduje, dar labiau žaloja, bet tam tikra prasme gera naikinti tai, ko jis iš mūsų nori. Tarsi skausmo niekada neužtektų. Jis toks stiprus, toks kietas, o pirštai tokie šalti. Ir persmelktas ryžto.

Tu nusprendi nieko nematyti, mama. Kodėl nenori matyti? Juk matai.

Jis mūsų tėtis.

Mes jo vaikai.

Ir jis ateina naktimis. Nėra kito kelio, tik vidun.

Kad ir kokia nuostabi būtų vasara.

Lekiam kanalo pakraščiu kartu su vėju. Kaip apsimetame, kad neskauda sėdint ant balnelio. Kaip vis tiek turime viena kitą ir kaip mūsų meilė gali apmalšinti jo

pirštus, jį patį.

Tada tu praregi, mama.

Nusprendi pamatyti ir išveži mus pas močiutę, į jos dviejų kambarių butą Borensberge. Jūs šaukiate ir baratės, aš bijau, kad jis ateis mūsų pasiimti, bet neateina. Prabėga daug laiko, kol suprantu, kad jis visada liks su mumis.

Gūžiamės dviejų kambarių bute Klokrikėje, kur persikraustėme.

Man trylika, kai einame pas gydytoją. Nebylūs vizitai, kur niekas nieko neprašo paaiškinti. Šalti plieniniai įrankiai mano viduje. Matau jų žvilgsniuose atsiribojimą ir užuojautą, bet taip pat ir baimę bei pasidygėjimą.

Jie žiūri į mane.

Monstro reinkarnacija turi būti sustabdyta.

Aš esu gyvas pavyzdys, kaip skausminga gyventi. Retas kuris gauna progą ar drįsta pažvelgti tokiam skausmui į akis.

Tu nustoji kalbėti, sese.

Tampi penkiolikos ir šešiolikos gimtadieniuose be torto. Sėdėdavome dviese prie medžio mokyklos kiemo pakraštyje. Tarsi visi būtų žinoję. Tarsi bendravimas su kitais neteiktų jokios paguodos. Vasaros bespalvės ir be jokio vėjo. Gulime ant kambario grindų viena šalia kitos šilčiausiomis dienomis ir tu nieko nesakai. Neatsakai, kai pasiūlau pasivažinėti dviračiais.

Ligoninė. Sėdi kampe esančioje lovoje. Atsiduri ten kelis kartus.

Šaukiu tavo vardą.

Pirma išėjai namo iš mokyklos. Grįžusi šaukiu tavo vardą.

„Elisabete!“ – šaukiu prieškambaryje, bet tu neatsakai.

Svetainė tuščia. Noriu vėl eiti į lauką, pabėgti iš ten, važiuoti dviračiu švilpiant vėjui į kitokį pasaulį. Kitokį nei šis tvankus butukas, kuriame stumiame dienas.

Bet ne tu.

Vonioje atsiduoda pelėsiais. Baltų plytelių siūlės sutrūkinėjusios, tačiau džiovyklei skirti kabliai lubose virš vonios gana stiprūs, kad išlaikytų tavo svorį.

Balta virvė apsivijusi kaklą du kartus, veidas žiemos baltumo, iškreiptas panikos, o tavo akys, mano mėlynos akys, virsta iš akiduobių. Šviesūs ploni plaukai krenta ant nuogo ir netikroviškai balto kūno, pėdos nejudėdamos kabo ore.

Žaizdelės ant dilbių ir blauzdų. Tarsi būtum persigalvojusi ir bandžiusi išsivaduoti.

Geltonas šlapimas vonios dugne.

Iš dušo nebėgo vanduo. Tada man stigo vandens. Norėjau, kad trykštų kaip gyvas.

Priėjau ir apkabinau tave, brangi sese. Svajojau, kad mudvi vėl lauksime viena kitos, vėl dalinsimės tamsos paslaptimis. Bet tu buvai nebyli ir šalta. Girdėjau savo pačios kaip tiršta vienatvė skambančias aimanas.

Kėliau tave aukštyn, laikiau stipriai apkabinusi ir jaučiau per mus srūvančią prarastą meilę.

„Tu daugiau nebebijai, sese, tiesa?“ – klausiau tavęs.

Tik tu neatsakei.

Tą akimirką nekaltybės neliko.

Ir aš pažadėjau tau, sau pačiai, mums, vieną dieną tai ištaisyti.

Kad pasaulis ir mūsų meilė vieną dieną atgims.

62.

Luisa Svenson-Lolo,
Skugalundo sodyba, 2007 m. birželis

Tu jį įleidai, tėti.

Jei nebūtum palikęs manęs ir mamos, jis niekada nebūtų peržengęs mūsų namų slenksčio, įsibrovęs į mano gyvenimą, palindęs po mano antklode, įsiknisęs į mane pačią, gilyn, gilyn, gilyn...

Prakeiktas Folkmanas norėjo, kad vadinčiau jį tėčiu. Tėčiu.

Ateidavo naktimis.

Jam artinantis girgždėdavo grindys.

Sakydavo: „Luisa, aš tik truputį pačiupinėsiu tave ten, apačioje. Paliesk, pajusk mane." Ir pradėdavo. Jo rankos šaltos, visas buvo šaltas, kietas ir smirdėjo „Explorer".

Kartais, tomis naktimis, kai grindys negirgždėdavo, galvodavau apie tave, tėti. Kaip tu dingai, iškeitei mus į kitas mergaites. Mama pasakojo, kad tavo sutikta moteris turėjo du vaikus, kuriuos įsivaikinai.

„Pamiršk jį", – pasakė mama.

„Mes jam neegzistuojame."

Nekęsdavau tavęs tomis naktimis, kai jis ateidavo.

Ir visomis kitomis. Nekenčiu ir dabar.

Ir vis dėlto tada troškau tik vieno dalyko: kad prie namų sustotų blizgantis sidabrinis automobilis, iš jo išliptum tu, apkabintum ir ištartum: „Dabar tave pasiimsiu su savimi. Nuo šiol viskas bus gerai. Tu esi mano dukra ir mylėsiu tave taip, kaip ir dera mylėti tėvui."

Tu niekada nepasirodei.

Tapusi vyresnė, dažnai sėsdavau į mašiną ir važiuodavau į Nesšę, kur jūs gyvenote. Sėdėdavau automobilyje prie tavo namo ir matydavau išeinantį bei grįžtantį. Kartais regėdavau tavo naujos moters dukras, dabar jau

užaugusias, visai kaip aš. Pamačiusi kartu supratau, kad jas myli. Tai buvo nesąžininga meilė. Ji turėjo būti skirta man.

Mano meilė.

Niekada neatkreipei dėmesio į mano mašiną.

Kad sekioju paskui tave.

Vis dėlto turėjai nujausti, kad tai aš skambindavau telefonu ir tylėdavau. Aš kitame laido gale nedrįsdavau ištarti nė žodžio.

Ką būčiau pasakiusi, tėti?

Nors ir mačiau tave, tebuvai tik kvapas, oda, vaizdas ir balsas iš mano vaikystės, kai ilgėdavausi tavęs čia, Skugalunde. Trokšdavau išvysti į kalnelį kylantį sidabrinį „Vauxhall", matyti tave, o ne jį artėjantį tarp žaislų rūsyje esančiame mano kambaryje.

Tą dieną ruošeisi žvejoti, kaip ir daug kartų prieš tai.

Pradėjai virsti senuku.

Palikau mašiną truputį toliau nuo vienišo lieptelio ir nuėjau pas tave.

Buvau vaikas, mergaitė ir moteris vienu metu.

Buvo ankstyvo rudens diena, šalta, bet saulėta. Pamatei mane dar miške ir supratai, iš karto supratai, kas esu. Kai žengiau ant lieptelio, surikai: „Nešdinkis, nenoriu nieko apie tave girdėti, dink iš čia, aš plaukiu į žvejybą!"

Jei žmogus gali mirti kelis kartus, aš vieną kartą jau miriau ten, ant lieptelio.

„Nenoriu turėti su tavimi nieko bendro! Nešdinkis!"

Ant liepto tebegulėjo vienas irklas, ilgas ir kietas, su metalu kaustytomis mentėmis.

„Ar žinai, ką tu įleidai?" – norėjau paklausti. „Atėjau tavosios meilės", – norėjau ištarti.

„Išnyk!" – rėkei tu.

Irklas.

Paskiau paaiškėjo, kad visą turtą buvai užrašęs savo naujajai žmonai ir jos vaikams.

Aš galiausiai gavau penkis tūkstančius tris šimtus dvidešimt kronų.

63.

– Tuve? Tuve? TUVE! TUVE! Tuve? Tuve.

Malina puldinėja bute, blaškosi, apieško vieną kambarį po kito, tačiau Tuvės nėra. Nėra po antklode savo pačios ar jos lovoje, nėra drabužių spintoje ir virtuvės spintelėse. Kaip, velniai griebtų, galėtų tilpti į virtuvės spintelę?

Prakeikimas, kaip karšta.

– Tuve!

„Nepulk į paniką, Fors, be panikos!" Prisėda ant kėdės virtuvėje. Jaučia nuo prakaito drėkstančią galvos odą, kartoja kaip užkeikimą:

„Galvok, galvok, galvok."

„Pas Markusą nėra.

Vis tiek paskambink."

Ima mobilųjį, surenka numerį. Atsiliepia Hasė.

Akivaizdu, kad dar nežino apie išsiskyrimą:

– Ne, Malina, Tuvės čia nėra. Prapuolė?

Nėra laiko nereikšmingiems plepalams.

– Hase, man skambina kitu telefonu, turiu atsiliepti.

Draugės?

Kurios dabar yra mieste? Su kuo ten valgė ledus? Julija? Reikia paskambinti Julijai.

Malina puola į miegamąjį, įsijungia kompiuterį ir „hitta.se" ieško Julijos Markander.

– Labas, Julija. Čia Malina, Tuvės mama. Gal Tuvė su tavimi? Nežinai, kur galėtų būti?

Filipa ir Elisa.

Abi tėvų vasarnamiuose.

Kompiuterio laikrodis rodo 19.37.

Jau turėtų būti namuose arba bent paskambinti.

Prakeikimas.

„Nepanikuok, Fors!“ Staiga pastebi, koks varganas jos miegamasis. Kaip per pastarąjį pusmetį pageltonavo tapetai, užuolaidos su violetiniais ir geltonais raštais nutriušusios ir nešiuolaikiškos, o be paveikslų ir gėlių kambarys atrodo sterilus.

Net ligoninės palatos kartais būna gražiau įrengtos.

„Reikia susikaupti.

Janė. Gal išvažiavo pas Janę? Bet jis miške.

O gal greitai grįš namo iš kino?

Būtų pranešusi. Tuvė stengiasi elgtis tinkamai ir žino, kad mama nerimautų iki išprotėjimo, turint omenyje, kas vaikštinėja laisvėje.

Bloga nuojauta.

Gali būti nutikę baisiausia.

Niekada nereikia rodytis spaudos konferencijose.

Kas žino, kas gali šauti į galvą visokiems bepročiams?“

Skambina Janei.

Atsiliepia po trijų signalų.

– Alio, Janė klauso. Malina?

– Tuvė. Manau, kad ji dingo.

Girdi jos balse rimtį.

– Atvažiuoju, – ištaria Janė. – Ugnis kurį laiką pabus ir be manęs.

Malina susmunka svetainėje ant sofos. Trinasi akis, galvoja: „Kaip, po velnių, galėjo taip atsitikti?“

Kiek tu sveri, vasaros angelėli?

Keturiasdešimt penkis kilogramus?

Ne daugiau.

Mašinoje suvyniojau tave į kilimą ir užsimetusi ant peties atsinešiau čia, kur dabar esame.

Niekur neskubu.

Miegi mediniame gulte ir miegok. Niekada negali žinoti, kiek prireiks eterio. Tai, vardu Josefina, naudojau kitą, be pėdsakų iš organizmo dingstančią priemonę. Atsinešiau ją čia, į savo kambarį, ir švariai nušveičiau, kol gulėjo ant gulto. Ištryniau „Klorin", bet ne per stipriai, kad nesužaločiau odos, nes tau jos reikės.

Pagavau ją Rydo miške.

Važiavo dviračiu namo.

Pamojavau ir sustojo. Pamačiusi kauke paslėptą veidą išsigando ir ėmė priešintis, bet netrukus užmigo.

Žaizdos ir žymės ant jos dilbių. Padariau tai žirklėmis, kurias gavau dešimtojo gimtadienio proga. Prieš tai nugrandžiau ir nušveičiau, kad būtų švarutėlė. Ji kvepėjo „Klorin". Žinoma, galėjau dar švariau nušveisti baseinams skirtais chemikalais, bet juos galima atsekti. Tada išsirengiau nuoga, užsidėjau tą mėlyną, leidau triušių nagams pakrebždėti ore, o savo pirštus paverčiau baltomis vorų kojomis. Ji prabudo, pažvelgė į mano kaukę ir ėmė rėkti, tačiau negalėjo pajudėti.

Negalėjo.

Visai kaip tu, mano vasaros angelėli.

Tada įkišau tą mėlyną nieką.

Pirmyn, atgal. Rodės, ji netenka sąmonės, aš jai šaukiau likti čia, sakiau, kad galės tapti mano brangia seserimi tik būdama čia. Netrukus supratau, kad bergždžiai.

Ji niekada nebūtų galėjusi tapti tavimi.

Paprasta mergiotė tau netiktų, be to, čia gal buvo netinkama vieta?

Vėl ją užmigdžiau.

Išnešiau.

Po nieko ji kraujavo.

Paleidau prie Tinerbekeno. Tikriausiai nuėjo į parką. Manęs ji nematė, o gyvą palikau todėl, kad niekada nebūtų galėjusi tapti tavimi.

Bet dabar esanti gulte šalia triušių narvų ir dėžių su baltomis vorų kojomis gali tapti tavimi, gali prikelti atgi-

musią meilę.

Dabar žinau, kaip viską daryti.

O mes?

Kodėl nužudei mus?

Nežudyk jos, leisk gyventi. Ji neturi pleventi kaip mes, dar ne dabar. Pasigailėk, ar girdi, tegul karšti siaubo lavos srautai lieka požemiuose, užtenka jiems srūti, prisipažink, parodyk savo veidą, kas iš tiesų esi, žmonės supras, ką nemeilė su tavimi padarė, supras, kad tas, kurį vietoje meilės aplankė pabaisa, negali tapti žmogišku žmogumi.

Janė buto prieškambaryje. Suprakaitavęs, veidas suodinas. Apsirengęs plonomis medvilninėmis kelnėmis ir geltonais marškinėliais su užrašu „Kuta Beach".

Apsikabino, nesėkmingai bandydami išspausti vienas kito nerimą.

Jis ką tik paklausė:

– Policijai skambinai?

Abu nusijuokė, tada pritilo. Ore kaip sustingęs alavas kabojo baimė ir nerimas. Dusinantis, žudantis.

– Paskambink ir paskelbk paiešką.

Malina skambina į nuovadą, kalba su budinčiu Liovingu, paaiškina, kas nutiko. Šis ištaria:

– Pradedame paiešką nedelsdami. Gali neabejoti – mesime visas pajėgas iš karto.

Zekė.

„Turėčiau paskambinti Zekei", – pagalvoja Malina. Jis atsiliepia ir sunkiai alsuoja į ragelį. Supranta, kad jis žino, jaučia tai visu kūnu. Kad tik nebūtų per vėlu. Šalia stovi Janė, žvilgsnis sunerimęs. Tarsi bandytų suprasti, kas vyksta.

– Jau važiuoju, Malina. Paskambinsiu ir kitiems.

– Kam tokiems?

– Sundstenui ir Ekenbergui. Šiomanui. Karimui.

– Bet kur ieškosime?
– Visur, Malina. Visur. Aš patikrinsiu Folkman butą.
– Ji ją pagavo.
– Taip, labai gali būti. Pasirūpinsiu, kad visi pasiimtų tarnybinius ginklus.
– Aš savąjį irgi turėsiu.
Baigia pokalbį.
– Eime, – ištaria Malina Janei, pasiėmusi pistoletą iš miegamajame esančio seifo. Dėklą slepia plonas medvilninis švarkas.
– Važiuojame pas tave, pažiūrėsime, gal ji ten.
– Kiek valandų?
– Po devynių penkiolika.
– Jau turėtų būti namuose, jei būtų ėjusi į septintos valandos seansą.
– Gal vienam reikėtų palaukti čia?
„Teisingai galvoji, Jane, bet vis dėlto ne."
– Padarysime tai kartu, – ištaria Malina. – Ji mūsų duktė.
Ant prieškambario grindų Malina palieka raštelį.

TUVE, PASKAMBINK!
Mama ir tėtis

64.

„Kažkas artėja.
Aš nemiegu, galva plyšta, taip skauda, kad žinau, jog nemiegu. Kur aš?
Guliu ant kažko kieto negalėdama pajudėti. Kas čia krebžda man už nugaros? Kvapas. Čia smirdi. Aš ne namuose. Kur mano knyga, ar būsiu užmigusi po medžiu?
Skauda visą kūną."

Tuvė bando pakelti rankas, tačiau veltui.

„Kažkas artėja.

Beveidis veidas, niekieno veidas. Imu rėkti, tačiau burnoje medžiagos gumulas, jaučiu tai.

Arti.

Aš muistausi ir blaškausi.

Mama.

Tėti.

Tada šaltis panosėje ir miegas, stebuklingas miegas. Noriu iš čia pabėgti.

Nes aš juk užmiegu?

Ir daugiau nieko?"

Iš karto už Malmsleto vienišame miškelyje stovintis namas aplipęs pastoliais. Geltonas medinis fasadas bus perdažytas. Raudona spalva pagaliau nugalėjo. Malina žiūri į automobilius. Vienas, du, trys, keturi dievai žino kokių markių laužai.

Janės hobis.

Remontuoti ir parduoti.

Užsidirbti papildomai.

Bėda tik, kad niekada nieko neparduoda. Garaže ir dirbtuvėse stovi keturi puikios būklės amerikietiški automobiliai. Niekada jais nevažinėja ir nedemonstruoja, tiesiog turi.

Ji niekada nesuprato aistros mašinoms.

Nieko nėra primityviau.

Paika. Ir tik prieš porą metų suprato, kad jai vis dar vaidenosi mamos pasidygėjimas viskuo, kas nėra „dailu", kad pati to nesuprasdama perėmė mamos keistenybes, kurios darė įtaką jos santykiams su vieninteliu vyru pasaulyje, kurį tikrai žinojo mylėjusi.

Čia jie gyveno kartu.

Prieš katastrofą.

Prieš skyrybas. Prieš Bosniją ir visas kitas baisias vie-

tas, kuriose lankėsi Janė.

„Pasilik namą, Jane.

Kai grįši, mūsų jame nebebus.“

„Dabar renkame tą „mes“ gabalėliais, būtent tai ir darome.“ Janė atidaro lauko duris ir sušunka vidun:

– Tuve! Tuve!

Tačiau balsas skamba neįtikinamai.

Janė uždega šviesą.

„Mes esame čia. Čia drauge gyvenome savo gyvenimą.“

Eina ieškodami dukters iš vieno kambario į kitą, tačiau veltui. Jos niekur nėra.

– Ką dabar darysime?

Janės klausimas prie kriauklės virtuvėje. Rankoje vandens stiklinė.

– Apvažiuosime apylinkes.

– Ar neturėtume tiesiog būti namuose ir laukti, kol grįš?

– Ar pats tuo tiki, Jane? Laukimas mane varo iš proto. Važiuosime. Ieškosime. Parkuose, bet kur.

– Negalėjo kur nors išvažiuoti?

– Tik ne Tuvė, žinai tai ne prasčiau už mane, Jane.

Virtuvės lemputė sumirksi, padvejojusi spragteli ir užgęsta.

Tylėdami stovi tamsoje vienas priešais kitą.

– Velniai griebtų! – ištaria Janė prieš tvirtai ją apkabindamas.

Zekė sėdi mašinoje Sturės gatvėje prie Veros Folkman buto.

Viduje tamsu kaip šikšnosparnių grotoje.

Buvo pakilęs, skambino į duris.

Tylu kaip kape.

Ir ta smarvė.

Dvėselienos, dabar dar aiškiau juntama.

Ji nepasirodė, Tuvė taip pat.

„Mano problemos dėl Martino ledo ritulio.

Vienas juokas.

Ko, po velnių, čia sėdžiu? Viršuje gali būti tai, kas parodytų kelią toliau. Gal viduje yra Tuvė?

Padarysiu tai dėl tavęs, Malina."

Zekė išlipa iš automobilio, pereina Sturės gatvę ir žengia į laiptinę.

Dabar iš buto sklindantis dvokas nepakeliamas.

Viduje kažkas negyvas.

Zekės galvoje formuojasi vaizdas: prapjautas pilvas, iš jo kamuoliais virsta garuojančios žarnos.

„Motyvuosiu sanitarinių sąlygų pažeidimu."

Tada laiptinėje užsidega šviesa ir pasigirsta sunkus kvėpavimas. Kažkas tempia laiptais aukštyn didelį nešulį.

„Čia tu?" – pagalvoja Zekė ir pirštų galiukais pakilęs truputį aukščiau prisispaudžia prie šaltos sienos. Girdi savo paties kvėpavimą, vis greičiau plakančią širdį.

Janė su Malina pravažiuoja biblioteką. Tamsus pastato siluetas stūkso prie Pilies parko.

„Čia ji buvo, kai paskutinį kartą kalbėjomės", – pagalvoja Malina. Tada ištaria:

– Dažnai čia lankosi.

Janė neatsako, tik žvelgia į parką, tačiau nepastebi vieno medžio šešėlyje stovinčio Tuvės dviračio.

– Važiuojam į Šegetorpą, – ištaria Malina.

Slavenkos Višnič butas tuščias.

Janė paklausia:

– Kas čia gyvena?

– Viena su byla susijusi moteris.

Pakeliui iš namų papasakojo apie Verą Folkman ir nuojautą, kad nutiko arba tuoj nutiks blogiausia.

Janės žvilgsnis apimtas panikos.

Šį kartą jam reikia gelbėti ne ką kita, o save patį. Ir toliau karšta, Šegetorpo gatvės žibinto šviesoje atrodo toks pavargęs. Žandai vis dar suodini, kūnas tarsi suglebęs nuo miego stygiaus.

– Tau reikia pamiegoti, – ištaria Malina.

– Kaip galėčiau dabar miegoti?

– Galiu parvežti namo.

– Liaukis, Malina. Važiuojam toliau.

Valdemaras Ekenbergas atplėšia Behzado Karami sodo namelio duris. Pamatęs, kas atėjo į svečius, Behzadas Karami pašoka iš lovos.

Valdemaras iškelia ranką:

– Nurimk. Norėjau tik pažiūrėti, ar esi vienas.

Behzadas Karami vėl atsisėda.

– Nori?

Parodo į stovintį ant grindų degtinės butelį.

– Mielai, – atsako Valdemaras.

Behzadas Karami įpila dvi taureles degtinės.

– Tai į sveikatą.

– Maniau, kad tokie kaip tu negeria.

– Aš geriu.

– Dabar tas kiaulė pagrobė kolegės dukterį. Gali patikėti?

– Atėjai atsiprašyti?

Valdemaras susiverčia degtinę ir pastato stikliuką ant grindų.

– Šiame pasaulyje atsiprašymams vietos nėra, vyruti. Niekad to nepamiršk.

Kažką sunkaus nešantis žmogus sustoja prie Veros Folkman durų. Giliai alsuoja, bando atgauti kvėpavimo ritmą.

Zekė laiko rankoje pistoletą su nuleistu saugikliu. Slen-

ka žemyn. Žmogaus šnopavimas užgožia jo žingsnius.

Palaukti?

Ar pulti dabar?

Laiptinėje tamsu.

Kodėl neužsidega šviesos?

Raktų žvangėjimas?

Zekė puola laiptais žemyn, nuspaudžia šviečiantį raudoną mygtuką ir laiptų aikštelę priešais Veros Folkman butą užlieja šviesa.

Zekė laiko atkišęs ginklą:

– Policija! Nė iš vietos! Lėtai klaupkis!

Vyras aikštelėje atrodo išsigandęs ir nustebęs. Šalia pūpso didelė dėžė su „Sony“ logotipu ir plokščiaekranio televizoriaus nuotrauka.

„Prakeikimas“, – pagalvoja Zekė nuleisdamas ginklą.

Sodininkystės draugijos parke jokios gyvybės. Išvažiuodami Janė ir Malina prasilenkia su įsukančiu į parką patrulių automobiliu.

Ką tik skambino į namus.

Niekas neatsiliepė.

Įsuka į Uosto gatvę, važiuojant pro „McDonald's“ Malina paklausia, ar Janė alkanas.

– Negalėčiau nė kąsnio praryti.

Jo akių vokai beveik siekia žandus. Kiek jis miega? Dvi valandas per parą? Tris?

– Sakei, kad ji valo baseinus?

– Taip, bent jau taip manome, – atsako Malina.

– Vadinasi, turėtų kur nors pirkti chemikalus, ar ne taip?

– Ir?

– Tokiais dalykais prekiauja dažų parduotuvės. Dideliais kiekiais. Gal kokia dažų parduotuvė buvo jos tiekėja? Gal pristatydavo užsakymus jos įmonei jums nežinomu adresu?

Rieda pro Šv. Lauryno bažnyčią.

Malina pakelia akis į butą. Languose toliau tamsu.

Zekė padėjo vyrui užnešti televizorių į ketvirtą aukštą ir dabar jo kakta tiesiogine to žodžio prasme srūva prakaitu.

Vyras – pensininkas vardu Lenartas Tiornkvistas – niekada neregėjo kaimynės. Pakomentavo smarvę:

– Taip karštyje dvokia lavonai.

Dabar Zekė vėl stovi prie Veros Folkman durų.

Žiūri į laikrodį.

Vos kelios minutės iki vidurnakčio.

Atsitraukia.

Iš visų jėgų spiria į duris, tačiau šios neatsidaro. Neįvyksta visiškai nieko.

Vėl išsitraukia pistoletą.

Nusitaiko į spyną ir iššauna.

Kurtinantis trenksmas. Ausyse skambina varpai. Zekė spusteli duris ir į veidą bloškia nepakeliamas dvokas.

Jungiklis. Šviesa.

Tuščias prieškambaris ir krebždėjimas iš virtuvės bei to, kas turėtų būti vienintelis šio buto kambarys.

Paruošęs ginklą slenka į vidų, užmeta akį į virtuvę, mato tris vieną ant kito sukrautus narvus su gyvais triušiais anapus grotelių.

Kambaryje.

Ant sienų.

Vaizdas, kurio Zacharijas Martinsonas niekada neužmirš.

65.

Liepos 25 d., sekmadienis

Krapštausi savo krepšyje.

Nužudysiu tave. Galėsi atgimti. Išpakuoju mėlyną nieką, kaukes, triušių nagus, mano baltas vorų kojas. Visa tai, kas sudaro mane.

Smilkalai ir nupieštos gėlės.

Aukos mano šventykloje.

Kaip tai prasidėjo? Tai niekada nebuvo nutrūkę. Buvo mano gyvenimo prasmė ir tikslas. Iš pradžių pabėgau. Į kitą Žemės rutulio pusę, į išdegusius vidurio Australijos tyrus, Balio paplūdimius. Rūpinausi piniginių žmonių baseinais.

Tačiau nuo nemeilės nepabėgsi.

Taigi vieną dieną važiavau savo furgonu per miestą Uosto gatve ir prasilenkiau su taksi. Iš tiesų tai įvyko vos prieš kelias savaites. Ten, ant priekinės sėdynės, sėdėjai tu, tėti. Senas, tačiau akys ir pirštai automobilio lange buvo tie patys. Neabejoju, kad važiavai darytis kokių nors tyrimų ligoninėje.

Tave pamačiusi supratau.

Nekaltybė ir žinojimas papildė vienas kitą mano kūne. Buvau priversta pradėti, tik taip galima nuslopinti tai, kas turi būti nuslopinta.

Aš bandžiau.

Ieškojau šviesos tamsoje.

Tu vėl miegi, mano vasaros angele.

Dabar tu giliai giliai sapnų tamsoje.

Tu kabi vonioje, sese.

Aš tave randu, purtau, apraudu.

Aš viską ir ištaisysiu.

Tada važiuosime drauge dviračiais, maudysimės nuogos jokiam kitam žmogui nežinomuose vandenyse.

Išskrosti ir prie sienų prikalti triušiai, nagai išrauti, kraujas iš letenėlių tekėjęs žemyn plonomis srovelėmis. Kai kurie dar gyvi, maži jų plaučiai karštligiškai kilnojasi, jie dar inkščia. Ir jau seniai kabantys. Apirę kūneliai gabalais dryksta ant šlifuotų pušinių grindų.

Lova kampe, panaudotos chirurginės pirštinės, gultas vidury kambario ir indelių su chemikalais eilės palei sienas. Taip pat dažų indeliai, tikriausiai naudoti gėlėms ant sienų piešti. Kraujo dėmės ant grindų, kruvini skalpeliai ir dvokas, nuo kurio Zekei darosi silpna. Jis nuleidžia ginklą, atkabina kabliuką ir plačiai atlapoja langą į žaliuojantį vidinį kiemą, tada kvėpuoja, kvėpuoja, kvėpuoja.

Atsigręžia į kambarį.

Velniai rautų.

Kaip to Fransio Beikono* paveikslas.

Tačiau Veros Folkman čia nėra.

Tuvės taip pat.

Janė užmigo iš karto po Zekės skambučio. Malina matė, kaip jis stengėsi laikytis trumpą ruožą nuo Abisku žiedo iki Sturės gatvės, tačiau organizmo jaučiamas miego poreikis buvo stipresnis.

Dabar snaudžia mašinoje apačioje.

Atrėmęs galvą į langą.

„Ką dabar sapnuoji, Jane?

Apie laikus, kai buvome jauni?

Kai susilaukėme Tuvės?

Mes esame šeima. Kodėl niekada nesugebėjome to įžvelgti?

Užuot tai padarę, kiekvienas leidomės į skirtingas pu-

* Francis Baconas – airių dailininkas.

ses. Vienas kito pašonėje."

Jie stovi laiptinėje prie buto durų ir geria Pero Sundsteno „Statoil" degalinėje Stongebru pirktą kavą. Karin Juhanison viduje ieško įrodymų ir renka medžiagą.

Sveno Šiomano kvėpavimas sunkus, veidas išvagotas nuovargio raukšlių. Peras ir Valdemaras Ekenbergas tyliai lūkuriuoja. Mieguisti ir jie. Karimas Akbaras sukiojasi kiek toliau. Kasosi vieną žandą.

Spėjo ateiti trečia valanda.

Netrukus aušra paglostys Linšiopingo namų stogus, šnibždėdama: „Atėjo nauja diena, kelkitės, žmonės, ir leiskitės į šilumą."

Zekė pavargęs, tačiau vis tiek budrus ir nekantraujantis. Aiškina trečią kartą:

– Įėjau vidun. Taip klaikiai dvokė, kad įtariau ten vykdomą nusikalstamą veiklą.

– Viskas gerai, Zeke, – dar kartą pakartoja Svenas Šiomanas. – Tinka. Be to, viduje – baseinų priežiūrai naudojami chemikalai. Tai tas pats žmogus.

– Dabar tereikia rasti Verą Folkman, – ištaria Peras ir niekas iš susirinkusių policininkų nenori komentuoti potekstės: „Turime rasti Verą Folkman, nes tada rasime ir Tuvę. Tuvę, vienintelę mūsų kolegės Malinos dukterį."

– Pasiūlymai?

Malina purto galvą. Ne sakydama „ne", o norėdama nuvyti miegus. Pažvelgia į kitus, mato, kaip akys šaukte šaukia, kad reikia pailsėti, kad nė vienas nebepajėgia normaliai galvoti, kad gali nepastebėti akivaizdžių dalykų, kad vien tik dėl nuovargio šaukštai gali būti po pietų.

– Norintys gali valandėlę numigti, – ištaria Svenas. – Dabar mes ne itin konstruktyvūs.

Niekas neatsako.

Lėtai gurkšnoja kavą. Jaučia, kad bėga brangus laikas.

– Prakeikimas, – išsprūsta Malinai ir Svenas padeda jai ant peties ranką.

– Sutvarkysime tai, Malina. Viskas bus gerai.

Tą pačią akimirką iš buto išeina Karin. Vienoje rankoje laiko chemikalų indelį, o kita rodo į priklijuotą lapelį.

– Šis, taip pat nemažai kitų indelių buvo pristatyti prie Taneforso kelio esančios įmonės „Torsono dažai". Ar nereikėtų su jais pasikalbėti? Gal žinos ką nors daugiau?

Dabar sapnuoju.

Ryškiaspalviais drabužiais apsirengusių žmonių su dovanomis rankose procesijos. Traukia į šventyklas pagerbti mirusiųjų. Oras pilnas smilkalų, jie dainuoja. Giesmės kupinos saulės ir šviesos.

Sapnuoju tave, mama.

Kad būsi ten, kai prabusiu.

Kad būsite abu su tėčiu.

Dabar bėgu per platų lauką, tada per mišką ir jaučiu, kad kažko dar nepasakojai, mama, kad kažką pasakysi dabar.

Paskutinį sykį prabudus supęs kambarys taip pat yra sapne.

Ne iš gražiųjų.

Žaliuzės, betoninės sienos, narvai. Sienos išpieštos gėlėmis ir baime. Aš bėgu per mišką, mane vejasi ugnis ir augalija, nori sudraskyti į gabalėlius, mama. Noriu prabusti, bet kažkas laiko sapne, aitrus kvapas gramzdina į besapnę erdvę.

Dažų parduotuvės savininko namų numeris yra skelbiamas informacijos telefonu 118 118.

„Kartais pasiseka", – pagalvoja Malina.

Kolegos žiūri į Maliną. Laiptinės aplink juos nelieka, visi sutelkia dėmesį į Maliną ir pokalbį.

Atsiliepia užsimiegojęs, storas balsas.

– Palė Torsonas klauso.

– Skambina Malina Fors iš Linšiopingo policijos.

– Pakartokite.

Malina pakartoja savo vardą.

– Kas nors įsilaužė į parduotuvę?

– Ne. Mums reikia informacijos apie vieną klientą. „Linšiopingo vandens technika“. Tiekėte jiems medžiagas į Sturės gatvę.

Miego likučiai dingsta iš balso.

– Baseinus prižiūrinti moteris, – sako Palė Torsonas. – Mažai kalba, bet visada moka grynais.

– Ar ką nors apie ją žinote? Gal pristatinėjote prekes kur nors kitur, ne tik į Sturės gatvę?

– Ne, kiek žinau. Rytoj galėsiu pasižiūrėti kompiuteryje.

– Dabar! – išpoškina Malina. – Susitiksime prie parduotuvės ir patikrinsime dabar. Jei nebūsi ten po dešimties minučių, pati asmeniškai sugrūsiu šepetį subinėn!

Sustojus prie parduotuvės Janė prabunda.

Laikrodis prietaisų skydelyje rodo 03.20, ima brėkšti. Naktį juntamas nedidelis karščio atoslūgis dingsta ir lauke jau dabar ne mažiau nei trisdešimt laipsnių.

– Kur esame? – klausia Janė.

– Palauk čia, – ištaria Malina.

– Niekur aš nelauksiu.

Dažų parduotuvė yra specialiai tam suręstas vieno aukšto pastatas su šalia įėjimo įrengta rampa. „Daugelis klientų turėtų būti įmonės“, – pagalvoja Malina.

Kol kas nematyti jokio savininko. Jokio Palės Torsono.

– Darysime tai kartu, – ištaria Janė. Malina pasižiūri į jį, tada papasakoja, ką išsiaiškinę ir radę Veros Folkman bute.

– Atvažiuoja, – sako Janė jai baigus pasakoti. Malina mato prieš juos sustojantį „Toyota“ SUV ir iš jo išlipantį neaukšto ūgio drūtą vyrą su šortais ir žydrais marškinėliais.

Malina su Jane šoka iš „Volvo“ ir žengia prie vyro, kuris turėtų būti Palė Torsonas.

Zekė taip pat skuba iš savo mašinos.

Jie vėl pasiskirstė. Sundstenas ir Ekenbergas ieško toliau, važinėja aplinkui ir viską stebi, Svenas su Karimu važiuoja į nuovadą „pagalvoti“.

Malina ištiesia ranką Palei Torsonui. Šis paspaudžia, bet atrodo įpykęs.

– Ar galiu sužinoti, ką visa ta velniava reiškia?

Apskriti žandai net dreba iš pykčio.

– Galite, – atsako Zekė. – Gaudome žudiką, apie kurį tikrai skaitėte laikraščiuose. Dabar pėdsakai atvedė čia.

– Kaip suprasti?

– Kompiuteris, – ištara Malina. – Reikia patikrinti tuojau pat.

Paguldžiau tave ant gulto. Jau ilgai ten pragulėjai. Lauke stovi mano baltas furgonas ir mūsų laukia kelionė į dangų žemėje.

Ar tiki Dievą Tėvą?

O gal kiekvienas žmogus turi tik vieną tėvą?

Pasitikėjimas.

Ar Dievas Tėvas pasitiki?

Ar galima pavogti pasitikėjimą iš kito?

Dabar tu švari. Nušveičiau ir tu tokia švari.

Mėlynas niekas.

Dabar esi sunkesnė? Netrukus sužinosiu. Vėl tave nešiu.

Malinai prieš akis mirga kompiuterio monitorius.

Ji, Zekė ir Janė beveik kabo Palei Torsonui ant peties. Šis, kupinas noro padėti, spragsi pele pardavimų programoje.

Mažas biuras įrengtas už prekystalio. Ant sienų kabo aplankų pilnos lentynos. Geltonas linoleumas prie grind-

juosčių atšokęs nuo grindų.

– Pažiūrėkime, – ištaria Palė Torsonas. – Vera Folkman, „Linšiopingo vandens technika“. Sturės gatvė 17. Kito pristatymo adreso nėra.

– Gal koks numeris? – klausia Zekė.

– Deja.

– Pabandykite paieškoti Elisabetės Folkman, – pasiūlo Malina.

Palė Torsonas maigo klaviatūrą.

– Apgailestauju.

– Tada tiesiog Elisabetės.

Vėl subarška mygtukai.

– Bingo, – tyliai ištaria Palė Torsonas. – Elisabetė Folkedoter užsakė siuntą įmonei „Linšiopingo baseinų valymas“. Adresas Tornbyje, Fabriko gatvė 11. Ten daugybė sandėlių.

Palei Torsonui nespėjus baigti sakinio Malina, Janė ir Zekė jau lekia pro duris.

„Linšiopingo baseinų valymas“.

Tokiu pavadinimu užregistruotos įmonės nėra.

Sekundės.

Minutės.

Valandos.

„Kiek turime laiko?

O gal jau per vėlu?“

„Tuve.“

„Aš nenoriu tapti gyvu lavonu“, – pagalvoja Malina bėgdama į mašiną.

66.

Guli ten.

Mes artėjame. Girdžiu, kaip sūpuojiesi, bet nesijaudink, liko nebedaug.

Teresa.

Pamačiau ją sode prie baseino. Ji buvo panaši į tave, sese. Pajutau, kad gali pavykti.

Pasekiau.

Paskambinau į duris ir pasakiau, kad turiu patikrinti vandenį baseine. Paskui buvo taip, kaip buvo. Ji išsprūdo, o aš nusivijau paskui. Rėkė, tačiau niekas negirdėjo. Trenkiau į galvą metaliniu lagaminėliu ir ji nutilo.

Tada atsivežiau į sandėlį. Atsargiai pjausčiau skalpeliu, skrupulingai ir gražiai nudailinau žaizdų kraštus bei nušveičiau „Klorin". Tada ji, Teresa, prabudo. Buvau be kaukės, ji žiūrėjo tiesiai į mane. Neturėjo manęs matyti, nes transformacija privalėjo prasidėti beveidėje aplinkoje, tiesa?

Vis dėlto paleidau į darbą mėlyną nieką, padėdama sau ledinėmis, baltomis ir plonomis plonomis vorų kojomis. Galvojau: „Apkabinsiu, prispausiu tave prie savęs." Suspaudžiau rankomis kaklą, tačiau ji netapo tavimi.

Įvyniojau kūną į plastiką.

Palaidojau prie gana atokaus ežero. Gal švarus, nė dėmelės neturintis kūnas galėjo virsti tavimi žemėje, sese?

Tačiau šuo, gyvulys, rado ją dar prieš tam įvykstant.

Dieve, kaip tavęs ilgiuosi.

Mano brangioji.

Dabar ateinu pas tave.

Tu ateini pas mane.

Tu mirsi.

Tu atgimsi.

Visos mašinos važiuoja į Tornbį.

Janė sėdi šalia Malinos. Tai policijos darbas, tačiau dabar jo neišprašysi. Niekam iš kolegų ir mintis tokia netoptelėjo.

„Jane.

Padarysime tai kartu. Už visa tai, ko nedarėme drauge.“

Bergos žiedas.

Užsimiegojęę saulės spinduliai nušviečia Šegetorpo stogus. Balti, viską apimančioje ramybėje paskendę namai beveik gražūs.

Jie leidžiasi į pakalnę.

Šimtas trisdešimt, šimtas keturiasdešimt kilometrų per valandą.

Už jų Zekė, bet kitų automobilių Malina nemato.

„Mes pirmieji. Janė garsiai kvėpuoja, bet nieko nesako. Adrenalinas tikriausiai plūsta jo viduje visai kaip manyje. Tačiau jis įpratęs. Kas žino, kiek kartų žvelgė mirčiai į akis misijose užsienyje? Gal taip pat ir miške prie Hultšio ežero? Gaisruose?“

Nusuka į Tornbį. Pravažiuoja visus didžiuosius prekybos centrus: „Ikea“ ir „Ikano“, ASKO, „Willy's“, „Plantagen“ ir rajono gilumoje esantį didmenininką „Vansito“.

Dar sykį pasuka. Fabriko gatvės vienuoliktu numeriu pažymėtas vieno aukšto sandėlių pastatas iš raudonų plytų. Maždaug trisdešimties metrų ilgio, su keturiais įėjimais palei nutriušusią betoninę rampą.

Sustoja, šoka iš mašinos ir pasileidžia bėgte.

Kurios durys?

Puldinėja nuo vienų prie kitų, klausosi, žiūri į iškabas, tačiau įėjimai nepažymėti.

Karščio ir spiginančios šviesos dar nėra, tik prakaitas ir lėtai adrenaliną užgožiantis nuovargis.

Iš vieno sandėlio sklinda kažkokie garsai.

Krebždėjimas, lašėjimas.

Artėjančių sirenų kauksmas.

Užtrauktos apsauginės žaliuzės, durys užrakintos. Saulė pakilo aukščiau ir rampa jau maudosi jos spinduliuose. Prie spynos suklupusi Malina bando atrakinti visrakčiu, tačiau rankos dreba.

– Palauk! – sušunka Zekė ir išsitraukęs ginklą pripuola prie Malinos.

– Pasitraukit! – Zekė priglaudžia ginklą prie spynos ir iššauna.

„Trenksmas, aš girdžiu trenksmą, – pagalvoja Tuvė. – Ir duslų griaudėjimą. Kur aš?“ Galva plyšta, kūnas čia, bet nelankstus.

„Aš paralyžiuota?

Negaliu pajudėti.

Mama, ar tai tu ateini? Tėti? Išgelbėsite mane iš šio košmaro?

Kažkas vėl prisiartina.

Šviesos spindulys. Atsidarė durys? Ar dabar aš išgelbėta?“

Įsikibę į apatinę apsauginių žaliuzių dalį Malina, Zekė ir Janė kelia jas aukštyn. Už jų daugiau jokių durų. Mašinos jau visai prie pat, sirenos išjungiamos ir Malina girdi policininkų šūksnius bei komandas. Ekenbergo ir Sveno Šiomano balsai? Karimo?

Žaliuzės pakeltos.

Janė jas laiko, o ginklą paruošusi Malina žengia vidun. Mato tuščią gultą, indelius, supjaustytą rožinį Tuvės megztuką ant grindų, knygą, jos akinius nuo saulės ir palei sienas išrikiuotus narvus su triušiais, dažų indelius, baltų chirurginių pirštinių dėžutę, krūvas chemikalų, tuščių „Klorin“ butelių, skalpelių ir lašantį čiaupą. Betoninės grindys išmargintos seniai sukrešėjusio kraujo dėmėmis, mėtosi nedideli pūvančios ir dvokiančios mėsos gabalėliai. Visa patalpa persmelkta kančios ir mirties

kvapo.
„Prakeikimas, – pagalvoja Malina. – Prakeikimas.“
„Jūs čia buvote.“
Mato, kaip Janė krenta ant kelių, pakelia Tuvės megztuku buvusį skudurą ir ištaria:
– Pats šitą jai pirkau.
– Velnias! – sušunka Malina, prieš susmukdama ant grindų ir pravirkdama. Iš nuovargio, taip pat iš nevilties. Janė priropoja prie jos ir apkabina. Jie drauge kvėpuoja ir ruošiasi tam, kas neišvengiama.
Aplinkui zuja uniformuoti policininkai, Svenas ir Karimas kalbasi su Zeke, kuris mato atvažiuojantį Valdemaro automobilį. Trūksta tik Pero Sundsteno. Gal bus kur užsnūdęs ar grįžęs namo į Mutalą?
Malina atsistojo.
Janė jai už nugaros.
Atidarytos ir kitos sandėlio durys. Akivaizdu, kad ten nėra nieko, kas būtų susiję su šia byla.
– Mes pavėlavome, – ištara Svenas. – Ką, velniai griebtų, darysime dabar?

Pokštelėjimas.
Tikriausiai šūvis miške. Kas nors brakonieriauja ankstyvą rytą.
Nors gal tai tu stuktelėjai, mano vasaros angele.
Tu prabudai.
Palikome gaisrus už nugaros ir aš vėl tave užmigdžiau.
Dabar saugiai miegi furgone, kol atvažiuosime, kol atsidursime paskutiniame kambaryje.
Liko nebedaug, pažadu.
Tau nėra ko bijoti.
Mirsi, bet tik trumpai akimirkai, o paskui būsi gražiausia iš visų žmonių.

Malina, Malina!
Mudvi su Sofija šaukiame choru.
Galvok!
Galvok!
Ten, kur praradusi viltį sėdi susmukusi ant asfalto prie sandėlio Tornbyje.
Neklausyk kitų.
Dar yra laiko ją išgelbėti.
Dar yra laiko neleisti tapti vienai mūsų.
Pagalvok ir numalšink mūsų baimę, išgelbėk Tuvę ir suteik mums ramybę.
Leisk mums pagaliau pailsėti, Malina.
Tu žinai, kur važiuoja Tuvė, kur važiuoja Vera Folkman.
Jos pakeliui į paskutinį kambarį, bus ten visai netrukus, baltasis furgonas artėja.

67.

Dabar turi būti nuoga.

Surišiu tave, tu matysi, ką darau. Jei matysi, kas vyksta, nebijosi grįžti, tada baimės nebeliks, tiesa?

Mylima sese.

Statau mašiną prie monstro namų.

Jis tikrai miega.

Lauke kvepia vasara ir rytu. Šiandien prasidės vasaros sapnas, mano vasaros angelėli.

Atidarau galines duris.

Tu dejuoji. Neprabusk per anksti. Gali matyti mano veidą, tai nesvarbu, netrukus liausies egzistavusi ir aš nebemanau, kad veidas ką nors reiškia.

Tuvė markstosi.

„Vėl šviesa. Ar aš gyva? Ar aš vis dar esu, mama? Manau, kad gyvenu, nes maudžia visą kūną. Kažkas mane traukia, bet man neskauda, tik atsidūrus saulėje pasidaro šilta šilta.

Aplinkui namai.

Pilki, betoniniai. Gelstantys augalai, man nepažįstami šeštojo dešimtmečio pastatai. Viską matau aukštyn kojomis.

Reikia bėgti.

Toliau nuo čia.

Bet kad ir kaip bandau, kūnas neklauso.

Mama.

Jis vėl ten. Veidas. Tik šį kartą turi kontūrus. Apskritas moters veidas.

Tada ji persigalvoja.

Vėl paskandina mane tamsoje.“

Skambinu.

Skambinu vėl.

Ir dar.

Laukiu, vis laukiu ir tu atidarai. Pamatai mane, bandai užtrenkti duris, bet dabar aš stipresnė. Stipresnė ir įspraudžiu koją į tarpdurį. Rėki, kai bloškiu tave vidun, prispaudžiu prie sofos ir surišu tave patį ir ledinius baltus pirštus – voro kojas. Užmetu antklodę. Dabar tu senas, tėti, bet blogis tavo pilkose akyse niekada nedings.

Palauk.

Dabar atnešiu ją.

Iš mašinos.

Turės matyti, kaip miršti.

Tavo akys išvirtusios iš baimės, tarsi vokai nebemokėtų mirksėti. Visas butas dvokia alkoholiu, šlapimu ir nesipraususiu seniu, bet aš žinau visas valymo paslaptis, tėti.

Palauk čia.

Sunku nešti ją ant peties. Burną turėjau užkimšti skuduru, kad neimtų rėkti ir nepažadintų viso kvartalo.

Dabar manęs niekas nemato.

Finspongo akys ryte užmerktos.

Uždarau duris.

„Kiek laiko čia prasėdėjau? – pagalvoja Malina. – Tikrai per ilgai."

Kūnas tarsi daugybės jausmų lydinys: nerimas, pyktis, nuovargis, neviltis, desperacija, įsiūtis ir karštis. Perkaitusios smegenys yra bevertis šią minutę taip reikalingo mąstymo įrankis.

Šiltas asfaltas po užpakaliu.

Malina neturėjo jėgų pasitraukti į šešėlį. Saulė negailestinga jau pusę penkių ryto.

Janė su Zeke sėdi šešėlyje, atsirėmę į vieną iš sandėlio sienų. Malina mato, kaip jie kaupia jėgas ir ruošiasi naujam puolimui.

Galbūt paskutiniam?

Prie jos pritupia Svenas Šiomanas.

– Malina, ar turi minčių?

Jo iškvepiamas oras atsiduoda kava.

Balsai, įsiklausyk į balsus.

Žudo geismai.

Ir Malina ištiesia nugarą. Suvokimas persmelkia kūną kaip staigus stiprios srovės antplūdis. Pašokusi surinka Janei su Zeke:

– Greičiau, žinau, kur ji!

Svenas žengia į šoną, praleidžia prie mašinos bėgančią Maliną.

– Nagi, velniai griebtų!

Aplinkui zujantys policininkai sustoja kaip įbesti, tarsi desperatiškas jos balsas būtų sustabdęs laiką ir leidęs visiems akimirką pajusti amžinybę.

Svenas šaukė pavymui:

– Kur važiuosite, Malina?

Bet ji neatsakė, nenorėjo temptis ten visos armijos. Kad visko nesugadintų. Jei tik apskritai dar nebuvo per vėlu. Nenorėjo, kad Svenas skambintų kietakakčiams kolegoms iš Finspongo. Kas žino, ką jie iškrėstų?

„Ne.

Dabar esame tik aš, mes ir tu.

Žinau, kur esi, Vera Folkman. Ir žinau, kodėl darai tai, ką darai.

Tave apsėdęs liūdnas pamišimas. Manai, kad gali susigrąžinti seserį? Jos, jūsų meilę? Tavoji beprotystė graži. Bet mano užduotis sutrukdyti ir ją sunaikinti.

Janės užduotis.

Zekės.

Bet visų pirma mūsų, Jane. Mes turime vaiką ir jos gyvybė – mūsų pareiga.“

Malina sėdi ant galinės sėdynės. Janė atsirėmęs į petį. Stengiasi neužmigti, kalba apie pravažiuojamas vietas, kad miegas neimtų vairuojančio Zekės.

– Ryte Roksenas atrodo viliojančiai.

– Gražus tas Vretos vienuolynas.

– Dabar sustabdysime tą išgamą.

Kelionės pradžioje Malina papasakojo, kad Vera Folkman bus tikrai pasiėmusi Tuvę į savo tėvo Sturės Folkmano namus, norėdama ten užbaigti per ilgai užsitęsusį mirties šokį, dėl kurio vietiniai gyventojai niekada nepamirš šios vasaros.

Šimto penkiasdešimties kilometrų per valandą greičiu pralekia Vretos golfo laukus, prieš tai pravažiavę ryte kaip išmirusį Jungsbru.

Švilpia pro gaisravietes ir automobilių eiles. Prasilenkia su grįžtančiomis iš ten gaisrinės mašinomis. Viduje sėdi pavargę vyrai suodinais veidais. Nusiminę žvilgsniai, tarsi liepsnos ir karštis būtų pasirodę stipresni už juos, tarsi būtų atėjęs metas kapituliuoti prieš ugnį

ir leisti jai paversti visus Esterjotlando miškus niekieno žeme.

– Nori ten? – paklausia Malina Janės, bet šis neatsako.

Tamsūs, raudonojo vyno spalvos tapetai. Girgždančios medinės grindys.

Padariau taip, kad jis negalėtų pajudėti. Greitai atsidursi čia, ant grindų.

Viską paruošiau, sese.

Kad galėtum prisikelti.

Kad mūsų nekaltybė galėtų atgimti švytinčiame baltume.

Aš esu paskutiniame kambaryje.

68.

[paskutiniame kambaryje]

Aš, Sturė Folkmanas, buvau septyniolikos, kai pirmą kartą pasidaviau geismų pagundai.

Engelholme prie fabriko buvo kioskas, kur ji, būdama vienuolikos ar dvylikos, pirkdavo cigaretes motinai.

Balta suknelė.

Vos dengdavo šlaunis. Buvo karšta diena, beveik tokia kaip kai kurios šios vasaros dienos.

Ėjo už fabriko teritorijos vingiuojančiu takeliu nuo kiosko. Ten žydėjo gražiausios mano gyvenime matytos azalijos.

Pasivijau.

Parverčiau.

Jai dar neaugo plaukai. Žinojau, kad man tai pirmas

kartas iš daugelio ateityje ir to neįmanoma sustabdyti. Išsigandusiose akyse mačiau, kad giliai širdyje jai patinka, ji myli mane. Lygiai kaip ir visos kitos mergaitės vėliau, nors kai kurioms galiausiai truputį pasimaišė galvoje. Norėdamas jas pradžiuginti, laikydavau narvuose triušius. Mergaitėms patinka triušiai.

Kraujo dėmės nudažė baltą suknelę raudonai.

Laikiau už kaklo ir šnibždėjau į ausį.

„Niekam apie tai nepasakosi, mergaite, kitaip tavęs ateis velnias."

Gėda stipresnė už meilę.

Bėgant metams kitų gėda buvo didžiausia mano pagalbininkė. Paprasčiausia ir geriausia būdavo tada, kai mergaitės gyvendavo mano namuose. Dievas paliudys, aš susijaudindavau girdėdamas nuo mano žingsnių girgždančias grindis, kai eidavau į jų kambarius.

Jos visada nekantriai laukdavo.

Nemiegodamos laukdavo manęs, mano ilgų ir mitrių pirštų, mano nuostabiojo „aš".

Visada buvau atsargus.

Nutraukdavau nuo jų antklodę.

Glostydavau jauną, baltą, stiklą primenančią odą.

Nesvarbu – kieno nors kito ar mano paties kraujas. Dovanojau meilę visoms mano kelyje sutiktoms mergaitėms.

Tu prabudai, mano mergaite, mano vasaros angele.

Mes čia, paskutiniame kambaryje. Pirma pamatysi, kaip tai padarau.

Įkaliau į medines grindis keturias dideles vinis ir pririšau tave prie jų. Dabar žiūrėk į mano pusę.

Atsisėdu ant sofos šalia savo tėčio.

Aš su kauke, todėl mano veidas be kontūrų. Užsidėjau baltas vorų kojas, laikau triušių nagų vėrinį jam prie žandų. Draskau ir senis rėkia, bet jame ne kažin kiek gyvybės.

Tu nusisuki.
ŽIŪRĖK, PO VELNIŲ!
Ir tu žiūri.

Ji nuoga ir su kauke.
Nors galvą skauda, bet Tuvė aiškiai mato sceną. Supranta, kad yra pridvisusiame dievai žino kur esančiame bute ir kažkokia nuoga moteris sėdi prie savo tėčio norėdama jį nuskriausti.
Kodėl?
„Ji šaukia man žiūrėti, bet aš nenoriu matyti. Vėl drasko žandus, o jis rėkia.
Ji pakyla.
Silpnoje šviesoje blizga baltos plonos chirurginės pirštinės.
Aš negaliu atsistoti.
Kvepia „Klorin", kuriuo mama valo dėmes.
Mama, tėti, paskubėkite.
Girdžiu, kaip kitame kambaryje kažko ieškodama darinėja stalčius. Vyras bando šaukti, tačiau ji užkimšo jam burną skuduru, visai kaip man.
Nė vienas negalime atsistoti.
Nė vienas negalime pabėgti."

Peilis.
Senas virtuvinis peilis, kurį su Elisabete svajodavome suvaryti į jį. Jis jį tebeturi. Ilgą, didelį peilį su bakelito kriaunomis.
Paimu iš stovo prie kriauklės.
Laikau. Pagalvoju, kad liūdnai išėjo su Sofija Freden. Pamačiau ją pernai, kai dirbo „Tinnis" kavinėje. Jos eisena buvo kaip tavo, Elisabete. Pagalvojau, kad jei viską padarysiu greitai ir vienoje vietoje, galbūt greitis ir šokas padės pasiekti tai, ko noriu. Kaip sprogimas ar stipri cheminė reakcija. Draskiau ir plėšiau nagais, ką pirmiausia padariau ir su juo, tačiau tai nieko nedavė.

Triušiai – tik gyvuliai, jų meilė nieko nereiškia.

Nušveičiau parke. Dirbau greitai.

Bet ji suglebo, vos tik suspaudžiau rankomis kaklą.

Ji mirė, o tu negrįžai.

Bet žinok, brangi sese, aš niekada neabejojau. Dabar žinau, ką daryti.

Tu tik lauk ir žiūrėk.

Paskiau grįžk pas mane su meile. Žinok, kad ilgiuosi tavęs.

Rankoje laiko peilį.

Tuvė mato blizgančią geležtę. Ji surinka:

– ŽIŪRĖK DABAR!

Ir atsisėda ant sofos šalia vyro, kurį Tuvė mano esantį jos tėčiu.

Laiko iškėlusi peilį ore.

Šaukia:

– TAI NIEKO TOKIO!

Tada suvaro peilį vyrui į krūtinę, į pilvą, duria vėl ir vėl, jo akių rainelės užvirsta į viršų, akys tampa baltos, o kūnas kratosi. Ji toliau be atvangos smaigsto peiliu, o kraujas srūva upeliais iš tarpo tarp rudų marškinių ir pilkų kelnių.

„Jis nebejuda.

Mane kausto siaubas, bet esu visai prie pat.

Ji paima vieną jo plaštaką, mama.

Tada vėl peiliu. Plėšo ir pjausto, pirštai vienas po kito krenta ant grindų, kraujas, mama, kraujas!

Bepirštės plaštakos ant sofos užtiesalo.

Dabar liaunasi.

Atsigręžia į mane, mama.

Aš muistausi, blaškausi, rėkiu, verkiu.

Tačiau nieko nenutinka.

Ateik dabar, jei tu pakeliui.“

69.

Finspongas.

Laikrodis rodo jau po šešių penkiolika, bet pramoninio miestelio gatvės dar tuščios. Žiede Zekė važiuoja prieš eismą ir vos nesuvažinėja užsimiegojusio laikraščių išnešiotojo.

Centras.

Pilki pastatai, dešrelių kioskas, saulės apšviesti išdidūs medžiai, gėlynai ne taip gerai prižiūrėti kaip Linšiopinge, tačiau vis tiek aiškiai juntama apsnūdusi idilė, tarsi miestelis būtų pavirtęs nakvišų karalyste.

Vis dėlto jame kai kas vyksta.

– Suk čia! – šūkteli Malina ir tą akimirką suskamba jos mobilusis. Žino, kad tai vėl Svenas Šiomanas. Skambino jau gal dešimt kartų, kvietė radijo ryšiu, bet jie nori tai padaryti vieni.

– Sustok.

Zekė staigiai stabdo, jie spauste išspaudžia mašinos dureles ir išvirsta lauk. Bėgdama prie namo, kuriame yra Sturės Folkmano butas, Malina traukia tarnybinį ginklą iš po švarku esančio dėklo. Zekė su pistoletu rankoje lekia iš paskos, Janė irgi neatsilieka. Pasilenkęs, tarsi laukdamas priešų apšaudymo iš balto daugiabučio langų.

Užlekia laiptais.

Spaudžiasi prie pat sienų.

Malina priglaudžia prie durų ausį, pridėjusi pirštą prie lūpų rodo kitiems tylėti ir įsiklauso, kas vyksta bute.

Kažkoks stenėjimas.

Moteriškas balsas kartoja:

– Štai taip, štai taip.

Ko griebtis?

Ji apsijuosė diržu su mėlynu daiktu priekyje ir peiliu perpjovė man kelnes bei kelnaites. Dabar aš nuoga.

To nėra.

Pasakykite, kad viso to nėra.

Pirštai aplink mane. Ratais, kaip sliekai, kaip akli gyvačiukai.

Bandau užsimerkti ir verkti, tačiau ji vis laiko man akių vokus, atrodo, privalau viską matyti. Oda dega, tarsi ištrinta kažkuo svilinančiu.

Stovėdama purto virš manęs vėrinį iš žvėrių nagų.

– Ar matai pirštus?

Jos veidą dengia kaukė, rankos su baltomis plastikinėmis pirštinėmis. Vyro ant sofos kraujas teka į mūsų pusę, tuojau pasieks ir mane. Kambaryje dvokia viduriais ir geležimi. Nenoriu, kad mane tai pasiektų, šalin, šalin nuo kraujo!

Ką ji daro dabar?

Kalba, teiraujasi:

– Kaip bus geriausia?

Smalsus, laukimo kupinas balsas:

– Niekas ar voro pirštai ant kaklo?

Pažvelgia į lubas, tarsi ieškodama ten atsakymo.

Dabar tai įvyks.

Nužudysiu, o tu prisikelsi.

Pirštų nebeliko.

Tada vėjui kedenant plaukus važiuosime prie amžinosios meilės vandenų, kur galėsime gulėti viena šalia kitos ir galvoti, kad šis pasaulis, šis gyvenimas linki mums gero.

Aš viską ištaisysiu.

Štai taip, nebijok.

Pradėsiu spausti iš tavęs gyvybę, tada paskutinį kartą užpildysiu niekuo, o tu pažiūrėsi į jį, į save pačią ir mūsų laukiantį saugų bei atvirą pasaulį.

Pamatysi, kaip būsiu viską sutvarkiusi.

Važiuosime drauge laukais kaip meilės kupini vasaros angelai.

Malina!
Nebedvejok!
Skubėk vidun!
Skirtingai nei mums, Tuvei dar ne per vėlu. Tiesa, mini jos slenkstį, rasi ją anapus durų.
Vaizdas viduje baisus.
Bet tu atlaikysi, jūs atlaikysite, nes ten, tamsoje, reikia ginti jūsų pačių gyvenimus.
Pasirūpink, kad tai baigtųsi.
Sunaikink mūsų baimę ir leisk mėgautis žinojimu bei laisve. Atskleisk blogio vardą bei veidą ir taip sušvelnink mūsų tėvų kančias.
Atidaryk duris, Malina.
Padaryk tai.
Dabar pats metas.

Mano rankos tau ant kaklo.
Liaukis spurdėjusi.
Tai netruks ilgai. Suprantu, kad bijai, kad skauda, bet tu grįši tyra meile, būsi gražiausias žmogus visame pasaulyje.
Tavo oda šilta, tokia šilta. Dabar spaudžiu stipriau.
Pasiduok, nebekovok, štai taip.

Jie dvejoja.
Patylom šnibždasi:
– Kaip elgsimės?
– Iš karto vidun.
– Bet...
Jokių „bet“, jokių kitų variantų. Malina žingteli atgal ir iš visų jėgų spiria į duris. Kambaryje, už keturių metrų, mato žvėriažmogį. Palinkęs virš švariai nušveisto kūno ant grindų. Pirštai, žvėriažmogio rankos spaudžia

gulinčio kūno kaklą. Žvėriažmogis – juoda organiška magma, kurios gyslose raitosi rusenančios kirmėlės, ant grindų – Tuvė. Malina surinka:

– PALEISK! LIAUKIS!

Pakelia ginklą, nusitaiko. Žvėriažmogis sujuda, atsigręžia į Maliną, pažvelgia jai į akis ir vėl nusisuka į Tuvę.

„Ten juk tu, Tuve?“

„Ji žiūri man į akis ir aš išnykstu. Viskas tampa balta, aš tarsi pakylu į orą, mama. Ar tai tu šauki, tėti, ar girdžiu tavo balsą?“

Tavo akys. Tu išnyksi jose ir atsiras kažkas naujo.

Tai tavo akys, sese, tu grįžai. Žiūriu į tavo vyzdžius ir jaučiu begalinę meilę.

Vadinasi, nieko neprireikė.

Apkabinu tave ir tą akimirką triukšmingai sprogstu.

Malina nuspaudė gaiduką.

Nėra laiko muštis ir pralaimėti. Reikia atsakyti vulkano kalba, tapti jo dalimi.

Spaudžia gaiduką dar ir dar.

Zekė taip pat.

Vėl ir vėl. Kraujo kvapas susimaišo su parako smarve. Janė surinka:

– Tuve! Tuve! Nebešaudykite!

Jis puola į kambarį, vos nepargriūna paslydęs kraujo baloje, nuspiria ir nustumia Tuvę užgriuvusį negyvą kūną, tada priglaudęs prie kaklo du pirštus bando užčiuopti pulsą. Sušunka:

– Prakeikimas! – ir priglaudęs lūpas ima pūsti orą Tuvei į plaučius.

Malina su Zeke šalia.

Ant sofos sėdi supjaustytas kūnas. Rankos kaip kru-

vinos kuokos, veidas baltas, bekraujis. Šalia Tuvės guli bent dešimties kulkų suvarpytas nuogas lavonas. Retsykiais dar pulsuojantis kraujas iš ratu sudėliotų nupjautų pirštų. Janės komanda:

– Ko stovit? Pjaukite virves!

Malina nesvarstydama stveria peilį su juodomis kriaunomis ir po vieną nupjovusi virves išvaduoja Tuvę. Už nugaros keikiasi Zekė:

– Tokios velniavos dar nesu matęs...

Janė pučia orą, skaičiuoja, palaukia, vėl pučia. Malina suklumpa šalia jo, glosto Tuvei galvą ir kažko meldžia:

– Būk geras, prašau, neleisk tam įvykti, prašau!

Janė pučia orą.

Jokių gyvybės ženklų.

„Tuve."

„Kur tu?"

– Grįžk, Tuve, – šnibžda Malina jai į ausį.

Aš čia, mama. Matau tave, bet nežinau, kaip prabusti.

Matau aplink plevenančias dvi mergaites. Jų lūpos taria žodžius, kurių negirdžiu, tačiau suprantu, kad jos manęs nelaukia. Nori, kad grįžčiau atgal.

Kur atgal?

„Sek paskui balsą", – sako jos.

Klausausi tavęs, mama. „Sugrįžk, sugrįžk, sugrįžk..." Pajuntu, kaip plaučiai prisipildo oro, akims grįžta regėjimas ir aš matau jus, tave ir tėtį. Matau, kaip baimę ir sielvartą jūsų akyse keičia džiaugsmas, meilė ir gyvenimas.

Malina su Jane sėdi abipus Tuvės.

Ji kvėpuoja ir žiūri į juos sąmoningu žvilgsniu.

Apsikabina vienas kitą ir Tuvę. Švelniame glėbyje visi trys prisiekia sau, kad tai niekada nesibaigs. Po jais

telkšantis kraujas suvienija ir nuveja blogį atgal į gilius jo urvus.

Zekė pakėlė žaliuzes.

Paskutinį kambarį užlieja šviesos srautas.

Gerai įsiklausius galima išgirsti vasaros angelų giesmę. Iš pačių gelmių sklindantį bežodį niūniavimą apie vienybę, meilę ir priklausomybę vieno kitam. Giesmę, kurią daugelis seniai pamiršo, todėl niekada nebesitiki vėl išgirsti.

Tačiau trys žmonės ant kambario grindų girdi.

Trys apsikabinę žmonės.

Epilogas

Linšiopingo pakraštys,
rugpjūčio 16 d., pirmadienis

Mes drauge. Čia, viršuje, apačioje, visur ir visose erdvėse.

Gera taip.

Mes esame amžinai jaunos mergaitės, Linšiopingo angelai. Ir mes pamiršome baimę.

Mūsų mamos ir tėčiai toliau kupini sielvarto. Net laikas negali numalšinti jų skausmo.

Bet jie žino, kas nutiko.

Dabar tu žinai, kas įvyko, tėti. Nieko nepakeisi.

Tebūnie.

Mes, mes turime viena kitą.

Viskuo dalinamės.

Kaip ir turi būti.

Dabar galėsime būti drauge, Elisabete.

Matome, kaip jis kenčia, kenčia ir kenčia ten, kur dabar yra.

Ar galime jam padėti?

Ne.

Vietoj to plevename palei kanalą, apsimetame, kad jaučiame plaukus kedenantį vėją. Apsimetame abi, apsimetame ir žaidžiame. Mes esame seserys. Tu ir aš.

Ir būsime jomis amžinai.

Malina sėdi hamake galinėje Janės namo pusėje. Mato, kaip jis su Tuve grėbia aiškiai per anksti nukritusius lapus. Namą aplipusių pastolių nebėra.

Graži diena, pavėsyje apie dvidešimt laipsnių. Šiluma švelni, miškų gaisrai pagaliau pažaboti.

Karin Juhanison palygino visų susijusių asmenų

DNR su Marijos Murval užpuoliko, tačiau nė vienas nesutapo.

Tas pats blogis, tačiau kituose kūnuose.

Kodėl tai įvyko dabar? Kodėl Vera Folkman peržengė ribą šią karštą vasarą?

Atsakymo Malina nerado. Pabudusi naktimis galvojo: „Istorija pritvinko, žemė virš vulkano įtrūko ir pro plyšius ėmė veržtis suspaustas blogis, nebenorintis tūnoti surakintas ir nebylus giliai tamsoje."

Skambino Josefinai Davidson. Josefina sakė po hipnozės pasijutusi geriau. Jie taip ir neišsiaiškino, kas paskambino ir pranešė apie ją. Niekas neatsišaukė.

Mieste Malina buvo sutikusi Slavenką Višnič. Ši papasakojo pardavusi kioskus ir išsikraustanti atgal į Sarajevą.

– Atėjo metas, – ištarė.

Malinos butas prie Šv. Lauryno bažnyčios rudenį ir žiemą išnuomotas vienam studentui. Tuvės ir Malinos daiktai tebeguli namo svetainėje sukrautose dėžėse.

Tuvė su Jane vaikštinėja sode po gausaus lietaus atgaivintą ir sužaliavusią žolę.

Patikėjusios, kad karščiai pagaliau baigėsi, margaspalvės gėlės pagaliau išdrįso pakelti galvas. Kedenami švelnaus vėjelio linguoja vainiklapiai, tarsi patvirtindami, kad šis momentas yra viskas, kas dabar egzistuoja.

Tuvė ir Janė.

„Jūs esate mano žmonės", – galvoja Malina.

„Mes priklausome vieni kitiems.

Privalome būti kartu.

Turime išmokti gyventi su šia dovana."

Detektyvų karaliumi tituluojamas švedų žurnalistas ir rašytojas MONSAS KALLENTOFTAS gimė 1968 m. Jungsbru miestelyje Švedijoje. Vaikystės dienas būsimasis rašytojas leido su kitais vaikais žaisdamas futbolą ir ledo ritulį. Kerintį literatūros pasaulį jaunuolis atrado tik būdamas keturiolikos, kai po patirtos traumos ilgam buvo prikaustytas prie patalo. Štai tada F. Kafkos, E. Hemingway, G. Orwello ir kitų autorių knygos apvertė jo gyvenimą aukštyn kojomis.

M. Kallentofto kelias į literatūrą buvo sėkmingas. Pirmasis autoriaus romanas „Pesetas" (2000 m.) pelnė premiją už geriausią literatūros debiutą – *Katapultpriset*. Sutartinai palankiai tiek skaitytojai, tiek ir švedų literatūros kritika sutiko M. Kallentofto detektyvinių romanų seriją apie inspektorę Maliną Fors. Labai greitai šie kūriniai pelnė autoriui ir pasaulinę šlovę. „Jis gimė tam, kad papasakotų istorijas apie Maliną Fors", – pagyrų autoriui nestokoja kritikai.

GREITAI PASIRODYS DAR DAUGIAU MONSO KALLENTOFTO ROMANŲ LIETUVIŲ KALBA

Kallentoftas, Monsas
Kallentoft, Mons

Ka206 Vasaros angelai: [kriminalinis romanas] / Mons Kallentoft; iš švedų kalbos vertė Mantas Karvelis. – Vilnius: Nordina, 2015. – 420 p.

ISBN 978-609-95518-5-2

Žiemos speigą pakeitė alinanti vasaros kaitra, tokia, kokios Švedijoje retai besulauksi. Linšiopingas apsnūdo, gatvės ištuštėjo. Bet netikėtai ramybė buvo sudrumsta. Vieną rytą parko pavėsinėje rasta penkiolikmetė mergina: kūnas nusėtas žaizdomis, pati nuo patirto sukrėtimo ničnieko nepamena...

Inspektorė Malina Fors pradeda tyrimą. Tačiau kriminalinė policija niekaip neįstengia užčiuopti siūlo galo, net neįtaria, kas galėjo nuskriausti mergaitę: vyras, moteris, niekdarių gauja? Nuojauta kužda, kad nusikaltėlis veikiausiai pats yra patyręs prievartą, todėl tokiu cinišku būdu bando susigrąžinti tyrumą ir nekaltybę. O aukų vis daugėja...

UDK 821.113.6-31

VASAROS ANGELAI
Kriminalinis romanas

Iš švedų kalbos vertė Mantas Karvelis
Redaktorė Janina Peleckienė
Dailininkas Darius Jucys

Leidykla „Nordina“,
Šiaulių g. 10–51, Vilnius, Lietuva
www.nordina.lt

Spausdino Standartų spaustuvė
Dariaus ir Girėno g. 39, Vilnius, Lietuva
www.standart.lt, el. paštas info@standart.lt

Tiražas 1 500 egz.

NAUJAUSI

Rašytojo MONSO KALLENTOFTO romanų serija apie inspektorę Maliną Fors pakerėjo šimtus tūkstančių skaitytojų. Autoriaus knygos išverstos į 25 kalbas.

Inspektorė Malina Fors pradeda tyrimą. Tačiau kriminalinė policija niekaip neįstengia užčiuopti siūlo galo, net neįtaria, kas galėjo nuskriausti mergaitę: vyras, moteris, niekdarių gauja? Nuojauta kužda, kad nusikaltėlis veikiausiai pats yra patyręs prievartą, todėl tokiu cinišku būdu bando susigrąžinti tyrumą ir nekaltybę. O aukų vis daugėja...

ISBN 978-609-95518-5-2

[redacted]